Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

SF

NEMIRA

nautilus

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

„Ghearele ascuțite ale lui King ies din teci și sfâșie viața noastră de zi cu zi. Ce poate fi mai înspăimântător?"
(Cosmopolitan)

„Stephen King este maestrul horror-ului modern... E sclipitor, tenebros și sinistru."
(The Washington Post Book World)

SF

STEPHEN KING

Carrie
Misery
The Talisman
(cu Peter Straub)
Firestarter
Cujo
The Tommyknockers
Four Past Midnight
Shining
Christine
The Stand
Gerald's Game
Salem's Lot
Pet Sematary
The Dead Zone
The Eyes of the Dragon
Needful Things
Dolores Claiborne

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

◆◆

TRADUCERE DE MIHNEA COLUMBEANU
STILIZARE DE RUXANDRA TOMA

NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: CLAUDIA ILUȚI

© Stephen King, 1986
IT

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea
integrală sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București
Telefon: 223.00.79 Telefax: 222.89.16
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

VOLUMUL II
ISBN 973-9301-28-2
ISBN 973-9301-30-4

Tiparul executat sub comanda nr. 70 238
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „Coresi", București

PARTEA A TREIA

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Declinul
alcătuit din disperări
și din neîmpliniri
dă naștere unui nou simțământ:
care este opusul disperării.

Căci, după neîmplinirile noastre,
după iubirile noastre interzise,
după speranțele noastre năruite – urmează declinul
nesfârșit și indestructibil.

William Carlos Williams,
Paterson

Nu-ți trezește dorul de casă?
Nu-ți trezește dorul de casă?
Toți copiii lui Dumnezeu obosesc cutreierând lumea,
Nu-ți trezește dorul de casă?
Nu-ți trezește dorul de casă?

Joe South

CAPITOLUL 10
Întrunirea

1

Bill Denbrough ia un taxi

Telefonul suna, trezindu-l dintr-un somn prea adânc pentru vise. Bâjbâi după receptor fără a deschide ochii, fără a se trezi decât pe jumătate. Dacă sunetul ar fi încetat chiar atunci, ar fi lunecat înapoi în somn fără o tresărire măcar; ar fi făcut-o la fel de simplu și ușor precum se dădea odinioară pe derdeluș în McCarron Park, cu săniuța sa Flexible Flyer. Fugeai cu săniuța, te aruncai pe ea și hai la vale! – cu viteza sunetului, așa i se părea. Ca adult, nici vorbă să te încumeți la așa ceva, dacă țineai la cele două giuvaieruri cu care te înzestrase Mama Natură și pe care le ascundeai cu grijă în pantaloni.

Degetele i se plimbară peste discul telefonului, lunecară, se cățărară la loc. Avea o vagă premoniție că îl sună Mike Hanlon, Mike Hanlon vorbind din Derry, spunându-i că trebuie să se întoarcă, spunându-i că trebuie să-și amintească, spunându-i că au făcut o promisiune, Stan Uris le tăiase palmele cu un ciob de sticlă de Coca-Cola, și făcuseră o promisiune...

Numai că toate acestea se întâmplaseră deja.

Ajunsese ieri, după-amiaza târziu – mai precis, chiar înainte de orele 18.00. Bănuia că, dacă numărul său fusese ultimul de pe lista lui Mike, cu toții trebuie să fi ajuns, la diferite ore; unii poate chiar apucaseră să petreacă acolo aproape toată ziua. El, unul, nu văzuse pe nimeni, nu-i era deloc dor să se vadă cu vreunul dintre ei. Pur și simplu se înregistrase la recepție, urcase în cameră, comandase o gustare de la room-service, descoperind că n-o putea mânca o dată ce-i fusese pusă dinainte, iar apoi se aruncase în pat și dormise până acum un somn fără vise.

Bill întredeschise un ochi și dibui după receptorul telefonului. Acesta căzu pe masă, și fu nevoit să-l caute pe pipăite, deschizând și celălalt ochi. Își simțea capul complet gol pe dinăuntru, scos din priză, funcționând pe baterii.

Bill strivi chiștocul.

Mike ezită iar.

– O să ne punem la curent cu toate.

– La fel ca atunci când te duci la întrunirea de zece ani după absolvirea liceului, mm? Mergi ca să vezi cine s-a îngrășat, care-a chelit, cine are co-copii.

– Aș vrea să fie așa.

– Mda. Și eu, Mikey. Și eu.

Închise telefonul, făcu un duș pe îndelete și comandă un mic dejun pe care nu-l voia și din care ciuguli doar. Nu; nu stătea deloc bine cu pofta de mâncare.

Bill formă numărul de la Big Yellow Cab Company și ceru să fie luat la unu fără un sfert, gândindu-se că cincisprezece minute vor fi prea destul ca să ajungă la Pasture Road (descoperi că-i era absolut imposibil să se gândească la el ca la Mall Road, nici chiar când văzu cu ochii lui hala[1]), dar subestimase traficul rutier de la ora mesei... Și dezvoltarea din ultimul an a orașului Derry.

În 1958 era o localitate mare, și nimic mai mult. Locuiau poate treizeci de mii de cetățeni între limitele oficiale ale orașului și eventual încă șapte mii în afara lor, prin suburbii.

Acum devenise un oraș – un oraș foarte mic, după standardele londoneze sau newyorkeze, dar absolut onorabil după cele din Maine, unde Portland, cel mai mare oraș al statului, se putea lăuda abia cu trei sute de mii de suflete.

În timp ce taxiul înainta încet pe Main Street *(acum suntem deasupra Canalului*, își spuse Bill; nu-l văd, dar e acolo jos, *curgând prin întuneric)*, iar apoi coti pe Center, prima sa impresie se dovedi îndeajuns de previzibilă: cât de multe se schimbaseră! Dar gândul cel previzibil era însoțit de o neliniște profundă la care niciodată nu s-ar fi așteptat. Își amintea de copilăria sa acolo ca de o perioadă foarte agitată, plină de temeri... Nu numai din cauza verii lui '58, când toți șapte priviseră teroarea în față, ci și din cauza morții lui George, a coșmarului înghețat în care păruseră să fi căzut părinții săi ca urmare a acelei morți, a hărțuielii continue în legătură cu bâlbâiala lui, Bowers, Huggins și Criss mereu pe urmele lor, după bătaia cu pietre de pe Maidan

(Bowers, Huggins și Criss, o, Doamne! Bowers, Huggins și Criss, o, Doamne!)

și avu sentimentul că Derry era rece, că Derry era dur, că Derry nu dădea nici o ceapă degerată pe viața sau moartea vreunuia dintre ei și

---

[1] „mall" = loc de plimbare, promenadă; în cazul de față, acoperită și transformată în hală de comerț (n. tr.).

cu siguranță că nu-i păsa nici dacă triumfau sau nu asupra Clovnului Pennywise. Oamenii din Derry locuiseră alături de Pennywise cu toate chipurile lui multă vreme... Și poate, în vreun mod nebunesc, chiar ajunseseră să-l înțeleagă. Să-l placă, să aibă nevoie de el. Să-l *iubească*? Poate. Da, poate chiar și asta.

Atunci, de ce această neliniște?

Poate doar pentru că schimbarea era, întrucâtva, atât de *difuză*. Sau poate fiindcă orașul Derry părea să-și fi pierdut chipul său real.

Cinematograful „Bijou" dispăruse, fiind înlocuit acum de o parcare (NUMAI PENTRU ABONAȚI, anunța inscripția de deasupra rampei; CONTRAVENIENȚII VOR FI AMENDAȚI). „The Shoeboat" și „Bailley's Lunch", care se aflaseră alături, nu mai erau nici ele. Le luase locul o filială a Northern National Bank. Un afișaj digital ieșea din fațada de zgură a construcției de tunder gol, arătând ora și temperatura – aceasta din urmă atât în grade Fahrenheit, cât și în grade Celsius. Farmacia de pe Center Street, bârlog al domnului Keene, de unde Bill îi cumpărase în ziua aceea lui Eddie doctoria pentru astmă, dispăruse și ea. Richard's Alley devenise un fel de hibrid straniu numit „mini-mall". Privind înăuntru pe când taxiul zăbovea la un stop, Bill văzu un magazin de discuri, unul de alimente naturale și unul cu jocuri și jucării, cu un afiș ce anunța o lichidare a STOCULUI DE TEMNIȚE ȘI DRAGONI.

Taxiul demară cu o smucitură.

– O să dureze ceva, spuse șoferul. Bine-ar fi ca toate băncile astea să programeze pe rând în dumnezeirea mamii lor pauza de masă. Scuzați expresia, dacă sunteți religios.

– Nu face nimic, răspunse Bill.

Cerul era acoperit, iar acum câțiva stropi de ploaie căzură pe parbrizul mașinii. Radioul murmura ceva în legătură cu un pacient de la balamuc de undeva, care cică era foarte periculos, apoi se apucă să murmure despre Red Sox, care cică nu erau. Când Barry Manilow începu să geamă despre Mandy, care venea și care dădea orice fără o vorbă, taximetristul închise radioul. Bill întrebă :

– Când le-au ridicat?

– Ce? Băncile?

– Mhm.

– A, ăle mai multe, pe la sfârșitul șaizecilor, începutul șab'zecilor, răspunse șoferul.

Era un tip masiv, cu gât gros. Purta o scurtă vânătorească în pătrățele roșii și negre. O șepcuță oranj-fluorescentă îi stătea înfiptă pe cap. Era mânjită cu ulei de motor.

– Au făcut rost de banii ăia de-amenajări urbane. Rata la Ben'ficiu, i se zice. Așa că, cum i-au împărțit, au dat jos totu'. Și au apărut băncile.

Cred că asta-i tot ce și-au putut permite s-apară. A naibii notă de plată, nu-așa? Amenajări urbane, zice ei. Rahat cu perje, zic io. Scuzați-mi expresia, dacă sunteți religios. S-a vorbit mult de cum să învioreze iar centrul. Phui, l-au înviorat taman bine. Demolat prăvăliile vechi și pus în loc o droaie de bănci și parcaje. Și să știi că tot nu poți să-ți parchezi mașina. Ar fi cazu' să apuci tot Consiliu' Orășenesc de coaie. Afară de madam Polok aia, care e și ea acolo. Pe aia s-o spânzuri de țâțe. Da', dacă stau și mă gândesc, se pare că nici n-are. Dreaptă ca o afurisită de scândură. Scuzați-mi expresia, dacă sunteți religios.

– Sunt, replică Bill, zâmbind.

– Atunci jos din mașina mea și mergeți să vă futeți la biserică, i-o întoarse taximetristul, și izbucniră amândoi în râs.

– Locuiești de mult aici? întrebă Bill.

– De când mă știu. M-am născut în Derry Home Hospital și-au să-mi îngroape fututele de rămășițe pământești la Mount Hope Cemetery.

– Bună treabă, comentă Bill.

– Așa, sigur, spuse șoferul.

Își drese glasul, coborî geamul și expulză o flegmă galben-verzuie extrem de mare; atitudinea sa, contradictorie, dar oarecum atrăgătoare – aproape picantă – era una de voie-bună posacă.

– Al de-o prinde-o p-asta n-o să mai tre' să-și cumpere ciungă o săptămână-ntreagă. Scuzați-mi expresia, dacă sunteți religios.

– Nu s-a schimbat totul, spuse Bill.

Promenada deprimantă cu bănci și parcări luneca prin dreptul lor în timp ce urcau pe Center Street; după creasta colinei și dincolo de First National începură să ia din nou viteză.

– „Aladdinu"-i tot la locul lui.

– Mda, cedă șoferul. Da' numa' un pic. Muiangii au încercat să-l dărâme și pe-ăsta.

– Tot pentru-o bancă? întrebă Bill.

O parte din el era amuzată să constate că cealaltă parte rămăsese cu gura căscată la acest gând. Nu-i venea să creadă că un om în toate mințile ar putea dori să demoleze cupola aceea de ținută, cu candelabrul ei de sticlă scânteietoare, scările șerpuitoare din stânga și din dreapta, ce urcau în spirală până la balcon, și cortina-mamut, care nu se dădea pur și simplu la o parte când începea reprezentația, ci se ridica în falduri, cute și pliuri vrăjite, toate luminate de jos în sus cu spoturi în nuanțe fabuloase de roșu, albastru, galben și verde, pe când scripeții din culise scârțâiau și gemeau. *Nu „Aladdinul"*, strigă șocată acea parte din Bill. *Cum le-a putut trece prin minte măcar să dărâme „Aladdinul" pentru o* BANCĂ?

– Zău, chiar așa, o bancă, spuse taximetristul. Ați bunghit-o, scuzați-mi expresia, dacă sunteți religios. Primii Negustori din Comitatul

Penobscot au pus ochii pe „Aladdin". Voiau să-l dea jos și să pună în loc ce ziceau ei c-ar fi o „hală bancară completă". Au obținut toate hârtiile de la Consiliul Orășenesc, și „Aladdinul" a fost condamnat. Pe urmă, o ceată de oameni au format un comitet – oameni care locuiau de mult aici – și au depus petiții, au făcut marșuri, au urlat, și până la urmă au obținut să se țină pe chestia asta o întrunire cu public a Consiliului, iar Hanlon i-a făcut praf pe bulangii.

Șoferul părea extrem de satisfăcut.

– Hanlon? întrebă Bill, uluit. *Mike* Hanlon?

– Mm-da ! făcu șoferul; răsuci o clipă capul să-l privească pe Bill, dezvăluind o față rotundă, fălcoasă, și niște ochelari cu rame de corn împestrițate pe suporturi cu alb. Bibliotecar. Negru', băiatu'. Îl știi?

– L-am cunoscut, răspunse Bill, amintindu-și cum îl întâlnise pe Mike, în iulie 1958.

Tot din cauza lui Bowers, Huggins și Criss... Firește. Bowers, Huggins și Criss

(o, Doamne)

la fiecare colț de stradă, jucându-și propriul lor rol, șuruburi involuntare strângându-i pe toți șapte laolaltă – strâns, și mai strâns, cel mai strâns.

– Ne jucam împreună când eram puști. Înainte să mă fi mutat din oraș.

– Ei, ca să vezi, spuse taximetristul. Ce mică e lumea, futu-i mama mă-sii, scuzați-mi...

– ...expresia, dacă sunteți religios, încheie Bill în cor cu el.

– Ca să vezi, repetă alene șoferul, și-și continuară drumul în tăcere până ce spuse: S-a schimbat mult Derry ăsta, da', sigur, mult din el e încă aici. Pensiunea, de unde te-am luat pe mata. Turnu' de Apă din Memorial Park. Ții minte locu-ăla, domnu'? Când eram mici ziceam că-i bântuit de stafii.

– Țin minte, spuse Bill.

– Ia uite spitalul. Îl recunoști?

Acum treceau pe lângă Derry Home Hospital, pe dreapta. Dincolo de el, Penobscotul curgea spre confluența sa cu Kenduskeagul. Sub cerul ploios de primăvară, râul avea culoarea mată a cositorului.

Spitalul de care își amintea Bill – o clădire albă pe structură de lemn, cu două aripi și trei etaje – se afla la locul său, dar acum era înconjurat, strivit de un întreg complex de clădiri, poate vreo duzină cu totul. Putea vedea o parcare departe spre stânga, și ceva ce păreau a fi mai bine de cinci sute de mașini staționate acolo.

– Doamne, ăsta nu-i un spital, e un futu-i mă-sa de campus universitar! exclamă Bill.

Șoferul de taxi pufni.

– Făr-a fi religios, îți scuz expresia. Mda, i-aproape la fel de mare ca Eastern Maine din Bangor. Au laboratoare de iradiere și un centru de terapie și șase sute de camere și spălătoria lor proprie și Dumnezeu mai știe ce. Spitalu' vechi îi tot acolo, da' acuma nu-i în el decât administrația.

Bill simți înlăuntrul său o stranie senzație de dedublare, genul de senzație pe care-și amintea că o avusese pentru prima oară în timp ce privea un film tridimensional. Încercarea de a contopi două imagini ce nu se potriveau întocmai. Îți puteai scurge ochii și screme creierul pentru a înghiți trucul, așa ținea minte, dar aveai șanse să termini cu o belea de migrenă... Iar acum putea simți apropierea unei migrene reale. Noul Derry, ce minunat. Dar vechiul Derry încă mai era acolo, ca de pildă clădirea de lemn a spitalului. Vechiul Derry era în cea mai mare parte îngropat sub toate construcțiile noi... Dar ochiul minții era tras, neputincios, înapoi ca să se uite la el... ca să îl *caute*.

– Triajul s-a dus probabil, nu? întrebă Bill.

Taximetristul râse iar, încântat.

– Pentru unu' care s-a mutat din oraș când era doar un țânc, ai memorie bună, domnu'!

Trebuia să mă fi întâlnit săptămâna trecută, amice cu limbaj atât de bogat, cugetă Bill.

– Tot acolo e, da' acum nu mai sunt decât ruine și șine ruginite. Mărfarele nici măcar nu se mai opresc. Un tip a vrut să cumpere terenul și să pună de-un întreg bâlci la margine de drum – tras la țintă, cuști de bătut, standuri de condus, minigolf, karturi, bărăcuțe doldora de jocuri pe video, mai știu eu ce – da' acuma-i încurcătură mare că al cui e pământul. Cred c-o să-l capete pân' la urmă, pen' că-i un tip insistent – da' taman acu-i la judecătorie.

– Și Canalul, murmură Bill, în timp ce coteau de pe Outer Center Street pe Pasture Road – care, așa cum spusese Mike, era acum marcat cu un semn rutier verde pe care scria MALL ROAD. Canalul e la locul lui.

– Mda, făcu șoferul. Ăsta o să fie totdeauna la locu' lui, zice-s-ar.

Acum în stânga lui Bill se afla Derry Mall, și, în timp ce se deplasau în lungul său, avu din nou senzația aceea ciudată de dedublare. Când erau mici, locul acesta fusese o câmpie întinsă și lungă, plină de iarbă bogată și flori-ale-soarelui gigantice care mărgineau la nord-est Maidanul. Mai încolo, spre vest, se aflau amenajările locative cu prețuri mici. Își aducea aminte cum exploraseră acea câmpie, având grijă să nu cadă în pivnița căscată a Oțelăriei Kitchener, care făcuse explozie în Duminica Paștilor din anul 1906. Câmpul fusese plin de relicve, iar ei le

dezgropau cu tot interesul solemn al unor arheologi explorând niște ruine egiptene: cărămizi, polonice, bucăți de fier cu bolțuri ruginite atârnând de ele, ochiuri de geam, sticle pline de cocă fără nume ce mirosea precum cea mai rea otravă din lume. De asemenea se întâmplase ceva rău în groapa cu pietriș de lângă cea de gunoi, dar încă nu-i venea în minte ce. Nu-și putea aminti deocamdată decât un nume, Patrick Humboldt, și că avea ceva de-a face cu un frigider. Și ceva cu o pasăre care se luase după Mike Hanlon. Ce?...

Scutură din cap. Fragmente. Pleavă-n vânt. Atâta tot.

Acum câmpia nu mai era, cum nu mai erau nici rămășițele oțelăriei. Deodată, Bill își aminti hornul enorm al fabricii. Îmbrăcat în țiglă, înnegrit de funingine pe ultimii zece metri lungime, zăcea în ierburile înalte ca o țeavă gigantică. Cum-necum, se cățăraseră deasupra și umblaseră în lungul lui, cu brațele întinse ca echilibriștii de la circ, râzând...

Își scutură iarăși capul, ca pentru a alunga mirajul halei, o colecție urâtă de clădiri cu inscripții pe care scria SEARS și J.C. PENNY și WOOLWORTH'S și CVS și YORK'S STEAK HOUSE și WALDENBOOKS și altele, zeci și zeci. Drumuri coteau în și afară din parcări.

Hala nu dispăru, căci nu era un miraj. Oțelăria Kitchener nu mai era acolo, iar vegetația ce crescuse împrejurul ruinelor dispăruse de asemenea. Hala, și nu amintirile, era realitatea.

Dar, într-un fel sau altul, nu credea asta.

– Am ajuns, domnu', spuse taximetristul.

Trase în fața unei clădiri ce arăta ca o uriașă pagodă de plastic.

– Cam târzior, da' mai bine mai târziu decât niciodată, n-am dreptate?

– Ai, într-adevăr, spuse Bill; îi dădu șoferului de taxi o hârtie de cinci. Păstrează restul.

– Bună treabă, futu-i! exclamă taximetristul. Ai nevoie să te ducă careva, suni la Big Yellow și-ntrebi de Dave. Comandă-mă pe nume.

– Am să-ntreb doar de băiatu' religios, replică Bill, rânjind. Ăl de și-a cules tot lotul pe Mount Hope.

– Ai bunghit-o, râse Dave. O zi bună, domnu'.

– Și dumitale la fel, Dave.

Stătu o clipă în ploaia măruntă, privind la taxiul ce se îndepărta. Își dădu seama că voise să-i mai pună șoferului o întrebare, și uitase – poate intenționat.

Voise să-l întrebe pe Dave dacă-i *plăcea* viața în Derry.

Brusc, Bill Denbrough se întoarse și intră în Jadul Orientului. Mike Hanlon era în hol, așezat într-un fotoliu de răchită cu spătar enorm. Se ridică în picioare, iar Bill simți o adâncă irealitate revărsându-se peste el – *prin* el. Senzația aceea de dedublare revenise, dar acum era mult, mult mai accentuată.

Își amintea un băiat înalt cam de un metru șaizeci, suplu și agil. În fața sa stătea un bărbat de un metru și vreo șaptezeci de centimetri. Era slab. Hainele păreau să atârne pe el. Iar liniile feței îl plasau pe versantul de dincolo ai celor patruzeci de ani, în loc de numai treizeci și opt.

Se vede că Bill lăsase șocul să i se citească pe față, căci Mike spuse liniștit:

– Știu cum arăt.

Bill roși și zise:

– Nu-i chiar atât de rău, Mike, doar că-mi amintesc de tine când erai copil. Asta-i tot.

– Zău?

– Arăți puțin cam obosit.

– *Sunt* puțin cam obosit, spuse Mike, dar cred că am să fac față.

Atunci zâmbi, iar zâmbetul îi lumină fața. În acel surâs Bill îl văzu pe băiatul pe care-l cunoscuse cu douăzeci și șapte de ani în urmă. La fel ca vechiul Home Hospital din lemn, copleșit de zgură și sticlă modernă, băiatul pe care-l știuse Bill fusese covârșit de inevitabilele accesorii ale maturității. Avea riduri pe frunte, crețuri i se săpaseră de la colțurile gurii până la bărbie, iar părul îi încărunțise la tâmple. Dar, întocmai cum vechiul spital, deși copleșit, se afla la locul lui, vizibil încă, același lucru se întâmpla și cu băiatul din copilăria lui Bill.

Mike întinse mâna și spuse:

– Bun venit înapoi la Derry, Bill Barosane.

Bill nu luă în seamă mâna și îl îmbrățișă pe Mike. Mike îl strânse în brațe cu putere, iar Bill îi simți părul, aspru și creț, atingându-i umărul și gâtul.

– Oricare-ar fi necazul, Mike, o să ne ocupăm noi de el, spuse Bill; auzi sunetul răgușit al lacrimilor în gât și nu-i păsă. L-am bătut o dată și-l mai putem ba-bate încă o-o-o dată.

Mike se trase de lângă el, ținându-l la o lungime de braț; deși zâmbea încă, ochii îi luceau un pic cam prea mult. Scoase batista și și-i șterse.

– Sigur, Bill. Pe pariu.

– Sunteți amabili, domnilor, să mă urmați? întrebă amfitrioana.

Era o orientală zâmbitoare, într-un kimono roz pe care un dragon făcea tumbe, arcuindu-și coada solzoasă. Părul negru prins în piepteni de fildeș îi era adunat într-un coc înalt pe vârful capului.

– Cunosc drumul, Rose, spuse Mike.

– Foarte bine, domnule Hanlon, le zâmbi ea amândurora. Sunteți buni prieteni din copilărie, cred.

– Așa cred și eu. Pe aici, Bill.

Îl conduse pe un coridor, pe lângă salonul principal, spre o ușă unde atârna o perdea de mărgele.

– Ceilalți?... începu Bill.

– Sunt toți aici. Toți cei care-au putut veni.

Bill ezită un moment în fața ușii, dintr-o dată înspăimântat. Nu necunoscutul îl speria, nu supranaturalul; ci simpla conștiință a faptului că, față de cum fusese în 1958, avea plus douăzeci și opt de centimetri și minus cea mai mare parte a părului. Se simți deodată jenat – aproape îngrozit – la gândul de a-i vedea din nou pe toți, chipurile lor copilărești aproape șterse, aproape îngropate sub schimbare întocmai cum fusese îngropat spitalul. Bănci construite în capetele lor, acolo unde odinioară existaseră cinematografe fermecate.

Am crescut, reflectă el. *Nu credeam că se va întâmpla, nu atunci, nu nouă. Dar s-a întâmplat, iar dacă intru aici totul va deveni realitate: acum suntem cu toții adulți.*

Îl privi pe Mike, dintr-o dată uluit și sfios.

– Cum arată? se auzi pe sine însuși întrebând cu un glas pierdut. Mike... Cum arată?

– Intră și ai să vezi, spuse Mike și îl conduse pe Bill în micul salon privat.

2

Bill Denbrough face observații

Poate că doar penumbra încăperii creă iluzia, care nu dură decât un infim moment, dar Bill se întrebă mai târziu dacă nu fusese cumva un soi de mesaj adresat numai lui: anume că soarta putea fi și generoasă.

În acel scurt moment i se păru că *nici unul* dintre ei nu crescuse, că prietenii săi făcuseră cumva o scamatorie ca în „Peter Pan" și încă erau cu toții copii.

Richie Tozier își balansase scaunul pe spate, astfel încât stătea rezemat de perete, surprins în timp ce-i spunea ceva lui Beverly Marsh, care își acoperise gura cu mâna într-un chicotit; Richie avea pe față un rânjet deștept, întru totul familiar. Mai era și Eddie Kaspbrak, așezat în stânga lui Beverly, iar în fața sa, pe masă, lângă paharul cu apă, stătea o butelie de plastic cu un pat ca de pistol arcuindu-i-se din vârf. Dichisurile erau un pic mai artistice, dar servea în mod evident aceluiași scop: era un inhalator. Așezat într-un capăt al mesei, privind acest trio cu o expresie de neliniște, amuzament și concentrare amestecate, se găsea Ben Hanscom.

Bill se pomeni că mâna-i tindea să i se urce spre cap și-și dădu seama cu un soi de tristă nostalgie că în secunda aceea aproape își pipăise

chelia să vadă dacă nu cumva, ca prin minune, părul îi crescuse la loc – părul acela roșcat și frumos pe care începuse să și-l piardă pe vremea când încă nu era decât un student în anul doi.

Cu asta, vraja se risipi. Richie nu purta ochelari, observă el, și își spuse: *Probabil că are lentile de contact – așa ar face. Detesta ochelarii ăia* Tricourile și pantalonii de doc pe care-i purta de obicei fuseseră înlocuite cu un costum care nu zăcuse prin nici un magazin de confecții de mâna a doua – Bill estima că admiră nouă sute de dolari exprimați în croitorie de comandă.

Beverly Marsh (dacă numele ei încă mai *era* Marsh) devenise o femeie trăsnitor de frumoasă. În locul dezinvoltei cozi-de-cal, părul ei – având acum aproape aceeași nuanță cu a lui odinioară – se revărsa pe umerii bluzei simple și albe într-un șuvoi de culoare stinsă. În acea lumină difuză nu făcea decât să ardă ca un rug de jăratic mocnit. La lumina zilei, până și la lumina unei zile mohorâte ca aceea, Bill avea impresia că aruncă văpăi. Și se pomeni întrebându-se ce ar simți dacă și-ar cufunda mâinile în părul acela. *Cea mai veche poveste din lume,* medită el amar. *O iubesc pe nevastă-mea, dar. of, puștoaico.*

Eddie – curios, dar adevărat – ajunsese, crescând, să arate cam ca Anthony Perkins. Avea chipul ridat prematur (deși în mișcări părea oarecum mai tânăr decât Richie sau Ben) și îl îmbătrâneau și mai mult ochelarii fără rame pe care-i purta – ochelari pe care ți-i închipuiai că-i poartă vreun avocat englez în timp ce se apropie de boxa acuzaților într-o pauză a ședintei. Avea părul scurt, tuns într-un stil demodat cunoscut ca „Ivy League" la sfârșitul anilor cincizeci și începutul șaizecilor. Purta un sacou sport în carouri mari, arătând ca un veșmânt înșfăcat din raftul de Ajutoare al unui magazin de confecții bărbătești ajuns în pragul falimentului... Dar ceasul era un Patek Philippe, iar inelul de pe degetul mic al mâinii drepte era împodobit cu un rubin. Piatra era prea vulgară și ostentativă ca să fie altfel decât veritabilă.

Ben era cel care se schimbase cu adevărat, și, privindu-l din nou, Bill simți realitatea inundându-l fără pic de efort. Chipul îi era același, iar părul, deși încărunțit și ceva mai lung, și-l purta pieptănat cu aceeași neobișnuită cărare pe dreapta. Dar Ben slăbise. Ședea nonșalant pe scaunul său, cu vesta de piele neornamentată deschisă spre a-i dezvălui cămașa albastră de lucru, din diftină. Avea blugi Levi's strâmți, ghete de cowboy și o centură lată cu catarama bătută în argint. Hainele acestea se țineau cu dezinvoltură pe un trup zvelt și îngust în șolduri. Purta la mână o brățară cu verigi grele – nu din aur, ci de cupru. *A slăbit,* constată Bill. *E o umbră a lui cel de altădată, ca să zic așa... Bătrânu' Ben a slăbit. Minunile nu mai contenesc.*

Domnea între toți șase un moment de tăcere cu neputință de descris. Era unul dintre cele mai stranii momente pe care le cunoscuse Bill Denbrough în viața lui. Stan nu era printre ei, dar cu toate acestea venise și un al șaptelea. Aici, în salonul acesta privat de restaurant, Bill îi simți prezența, aproape până la personificare – dar nu sub forma unei hârci în lințoliu alb cu coasa pe umăr. Era pata albă de pe harta ce se întindea între 1958 și 1985, o regiune pe care exploratorul ar fi putut-o numi Marele Nu Știu.

Bill se întrebă ce anume se afla acolo. Beverly Marsh în fustă scurtă ce-i dezvelea cea mai mare parte din picioarele lungi și sprintene, o Beverly Marsh cu încălțări albe, cu părul despărțit pe mijloc și ondulat cu fierul? Richie Tozier purtând o pancartă pe care scria JOS RĂZBOIUL pe-o parte și AFARĂ CU ROTC-II DIN CAMPUS pe cealaltă? Ben Hanscom purtând o canotieră galbenă cu drapelul pe-un abțibild pe cozoroc, conducând un buldozer sub o umbrelă de prelată, cu cămașa scoasă lăsând să i se vadă pântecele care-i ieșea tot mai puțin peste betelia pantalonilor? Era oare neagră această a șaptea făptură? Nici o legătură cu H. Rap Brown sau Grandmaster Flash, nu omul ăsta, omul ăsta purta cămăși albe simple și pantaloni J.C. Penny și ședea într-o despărțitură a bibliotecii din Universitatea Maine, scriind fișe despre originea notelor de subsol și despre posibilele avantaje ale numerelor ISBN în catalogarea cărților, în vreme ce demonstranții mărșăluiau afară, iar Phil Ochs cânta „Richard Nixon, găsește-ți altă țară" și mureau oameni cu mațele vărsate pentru sate ale căror nume nici măcar nu le puteau pronunța; stătea acolo aplecat sârguincios peste lucrarea sa (Bill îl *văzu*), care zăcea într-o rază piezișă a luminii albe și tăioase de iarnă, cu fața sobră și absorbită, știind că a fi bibliotecar însemna a ajunge cât de aproape era omenește posibil să stai pe locul din față al mașinii eternității. Era el cel de-al șaptelea? Sau poate era un tânăr stând dinaintea oglinzii sale, privind la o mână de fire roșii de păr desprinse din cap, privind la un teanc de caiete studențești pe birou reflectate în oglindă, primă ciornă încâlcită a unui roman intitulat *Joanna*, care avea să fie publicat un an mai târziu?

Câte ceva din toate acestea, toate acestea, nimic din toate acestea.

Chiar nu conta. Al șaptelea era acolo, iar în acel unic moment îl simțiră cu toții... Și poate înțeleseseră cel mai bine cumplita putere a lucrului ce-i adusese înapoi. *Trăiește*, gândi Bill, înfrigurat în veșminte. *Ochi de salamandră, coadă de dragon, Mână a Gloriei... Orice ar fi, e din nou prezent, în Derry. Prezent. Prezentă. El. Ea. Monstrul.*

Și deodată simți că *Monstrul* era al șaptelea; că Monstrul și timpul *se puteau substitui unul pe celălalt*, că Monstrul purta chipurile lor; ale tuturor; precum și pe cele ale altor o mie pe care îi îngrozise și-i ucisese...

Iar ideea că el putea fi *ei* era întrucâtva cea mai înfricoșătoare idee dintre toate. *Cât* din noi *a rămas* în urmă aici? se întrebă el cu spaimă brusc crescândă. Cât de mult din noi n-a mai ieșit niciodată din canalele și tunelurile unde locuia Monstrul... și unde se hrănea Monstrul? De asta am uitat? Pentru că o parte din fiecare dintre noi niciodată n-a avut vreun viitor, niciodată n-a crescut, niciodată n-a plecat din Derry? De asta?

Nu văzu nici un răspuns pe chipurile lor... Doar propria-i întrebare, reflectată înapoi către el.

Gândurile se formează și trec în răstimp de secunde sau milisecunde, își creează propriile lor sisteme temporale, și toate acestea trecură prin mintea lui Bill Denbrough în intervalul a nu mai mult de cinci secunde.

Apoi Richie Tozier, rezemat de perete, rânji din nou și spuse:

– Măi, să fie, ia priviți la asta – Bill Denbrough a căpătat mutra de cupolă cromată. De când îți dai pe cap cu ceară de ghete Turtle, Bill Barosane?

Iar Bill, fără habar de ce-ar putea să iasă, deschise gura și se auzi pe sine rostind:

– Să te fut pe tine și calu' care te-a adus, Gurăspartă.

Urmă un moment de tăcere – apoi încăperea explodă de râs. Bill se îndreptă spre ei și începură să își strângă mâinile și, câtă vreme în ceea ce simțea acum domnea ceva oribil, mai recunoscu și un lucru mângâietor: senzația de-a fi venit acasă cu adevărat.

3

Ben Hanscom ține regim

Mike Hanlon comandă de băut și, ca pentru a drege tăcerea de dinainte, toți începură să vorbească în același timp. Beverly Marsh era acum Beverly Rogan, după cum se află. Spuse că era măritată cu un om minunat, la Chicago, care îi întorsese pe dos toată viața și, prin cine știe ce farmece binefăcătoare, reușise să transforme simplul talent într-ale croitoriei al soției sale într-o afacere vestimentară încununată de succes. Eddie Kaspbrak era patronul unei companii de limuzine, la New York.

– Tot ce pot spune e că nevastă-mea s-ar putea să fie chiar în clipa asta în pat cu Al Pacino, zise el zâmbind vag, și toți izbucniră în râs.

Ceilalți știau cu ce se ocupau Bill și Ben, dar Bill avea o senzație ciudată cum că nu se făcuse până de curând nici o asociere personală între numele lor – al lui Ben ca arhitect, al lui ca scriitor – și niște oameni pe care nu-i cunoscuseră decât ca fiind copii. Beverly avea în poșetă

câte un exemplar de buzunar din *Joanna* și *Torentul negru*, și-l întrebă dacă vrea să-i dea pe ele autografe. Bill o făcu, observând în acest timp că ambele cărți erau noi-nouțe – cumpărate parcă de la toneta aeroportului după ce coborâse din avion.

Pe același ton, Richie îi spuse lui Ben cât de mult admirase centrul de comunicații al BBC-ului din Londra... Dar în ochi îi stăruia un soi de luminiță nedumerită, ca și cum n-ar fi putut întocmai să se împace clădirea aceea cu omul acesta... Sau cu băiatul gras și onest care le arătase cum să inunde jumătate din Maidan cu scânduri șterpelite și o portieră de mașină ruginită. Richie era disc-jockey în California. Le spuse că era cunoscut ca Omul cu o Mie de Voci, iar Bill gemu:

– Doamne, Richie, Vocile tale au fost întotdeauna atât de *îngrozitoare*.

– N-ajungi nicăieri cu lingușeala, conașule, replică trufaș Richie.

Când Beverly îl întrebă dacă acum purta lentile de contact, Richie răspunse cu glas scăzut:

– Ia vino mai aproape, pu-iu-leee. Uită-te în ochii mei.

Beverly se supuse, și exclamă cu încântare când Richie înclină puțin capul astfel ca să i se vadă marginile de jos ale lentilelor moi Hydromist pe care le purta.

– Biblioteca-i tot cum era? îl întrebă Ben pe Mike Hanlon.

Mike își scoase portofelul și dădu la iveală un instantaneu al bibliotecii, luat de undeva de sus. Li-l arătă cu aerul mândru al unui om care oferă pozele copiilor când e întrebat despre familie.

– Asta a făcut-o unul cu un avion mic, spuse el, în timp ce fotografia trecea din mână-n mână. Tot încerc să obțin ca fie Consiliul Orășenesc, fie vreun donator particular cu dare de mână să ofere destui bani ca s-o developăm mare cât peretele, pentru Biblioteca de Copii. Până-n prezent, nici o para. Dar e o poză bună, nu?

Erau toți de acord. Ben o ținu cel mai mult timp, privind-o fix. În cele din urmă bătu cu unghia în coridorul de sticlă ce unea cele două clădiri.

– Pe ăsta nu-l știi și din altă parte, Mike?

– E centrul tău de comunicații, zâmbi Mike, și toți șase izbucniră în hohote.

Sosiră băuturile. Se așezară.

Aceeași tăcere, bruscă, stângace și derutantă, se instală din nou. Se uitară unul la altul.

– Ei? întrebă Beverly cu vocea ei dulce, ușor uscată. Pentru ce bem?

– Pentru noi, spuse deodată Richie.

Iar acum nu mai zâmbea. Ochii săi îi prinseseră pe ai lui Bill și, cu o forță atât de mare, încât abia dacă îi putea face față, Bill își aminti cum stătuseră el și Richie în mijlocul străzii după ce dispăruse arătarea care putea să fi fost un clovn sau poate un vârcolac, cum se îmbrățișau și plângeau. Când ridică paharul, mâna-i tremura și o parte din băutură i se vărsă pe fața de masă.

Richie se ridică încet în picioare și, unul câte unul, ceilalți îl urmară: mai întâi Bill, apoi Ben și Eddie, Beverly și, ultimul, Mike Hanlon.

– Pentru noi, repetă Richie, și, asemenea mâinii lui Bill, glasul îi tremura puțin. Pentru Clubul Păguboșilor din 1958.

– Păguboșii, spuse Beverly ușor amuzată.

– Păguboșii, zise Eddie.

Chipul îi era palid și îmbătrânit în spatele ochelarilor fără rame.

– Păguboșii, fu și Ben de acord.

Fantoma unui surâs vag și dureros îi plutea la colțurile gurii.

– Păguboșii, rosti încet Mike Hanlon.

– Păguboșii, încheie Bill.

Paharele li se atinseră. Băură.

Se lăsă din nou tăcerea, iar de astă dată Richie n-o mai întrerupse. De astă dată, tăcerea părea necesară.

Se așezară la loc, iar Bill spuse:

– Așa că dă pe gură, Mike. Zi-ne ce se-ntâmplă aici și ce putem face.

– Mai întâi să mâncăm, spuse Mike. Vom vorbi pe urmă.

Așa că mâncară... Și... Mâncară îndelung și bine. Ca în bancul acela vechi despre oamenii condamnați, își spuse Bill, dar propria sa poftă de mâncare era mai bună, cum nu mai fusese de ani de zile... Din copilărie, se simți el ispitit să-și spună. Mâncarea nu era uluitor de gustoasă, dar era departe de a fi rea, și aveau din belșug. Toți șase începură să se ospăteze – costiță, *moo goo gai pan*, aripi de pui rumenite delicat, rulouri cu ou, castane învelite în șuncă, felii de vită înșirate pe frigărui din lemn.

Începură cu platouri de *pu-pu*, iar Richie își făcu o ocupație copilărească, dar amuzantă din a pârli câte puțin din toate la flacăra din centrul platoului pe care-l împărțea cu Beverly – inclusiv o jumătate de rulou cu ou și câteva boabe de fasole roșie.

– *Flambé* la masa mea, mor când mă gândesc, îi spuse el lui Ben. Aș mânca și căcat pe-o țiglă dacă ar fi *flambé* la masa mea.

– Și probabil ai și făcut-o, remarcă Bill.

Beverly râse cu atâta poftă, încât trebui să scuipe în șervet o îmbucătură de mâncare.

– O, Doamne, cre' că-mi vine să borăsc, făcu Richie într-o imitație lugubru de exactă a lui Don Pardo, iar Beverly râse și mai tare, aprinzându-se în obraji ca focul.

– Termină, Richie, spuse ea. Te previn.

– Prevenire acceptată, replică Richie. Poftă bună, draga mea.

Rose în persoană le aduse desertul – o movilă enormă de Alaska la cuptor pe care o aprinse în capul mesei, unde stătea Mike.

– Iarăși flambé la masa mea, spuse Richie cu vocea unui om care a murit și a ajuns în rai. S-ar putea ca asta să fie cea mai bună masă din câte am avut în viața mea.

– Dar firește, răspunse cu modestie afectată Rose.

– Dac-o sting dintr-o suflare, mi se împlinește dorința? întrebă el.

– La „Jadul Orientului", toate dorințele sunt garantate, domnule.

Zâmbetul lui Richie deveni dintr-o dată nesigur.

– Aplaud sentimentul, zise el, dar, știi, mă-ndoiesc de veridicitate.

Aproape că demolară Alaska la cuptor. În timp ce stătea rezemat de spătar, cu burta întinzând betelia pantalonilor, Bill observă întâmplător paharele de pe masă. Păreau sute și sute. Zâmbi puțin, dându-și seama că turnase în el două Martiniuri înainte de masă și Dumnezeu știe câte sticle de bere Kirin alături. Ceilalți se descurcaseră cam la fel de bine. În halul în care se aflau, niște cioburi de bilă de bowling fripte ar fi avut probabil un gust de soi. Și totuși, nu se simțea beat.

– N-am mai mâncat atât de când eram puști, spuse Ben; îl priviră, iar în obraji îi apăru o pată vagă de culoare. Literalmente, vorbesc. Nu-i exclus să fie cea mai copioasă masă a mea de când eram în anul doi de liceu.

– Ai trecut la regim? întrebă Eddie.

– Mhm, făcu Ben. Am trecut. Regimul Libertății Ben Hanscom.

– Ce te-a determinat s-o faci? întrebă Richie.

– V-ar plictisi s-auziți toată istoria asta de demult..., se foi stingherit Ben.

– Nu știu ce zic ceilalți, interveni Bill, dar pe mine mă interesează. Haide, Ben. Glăsuiește. Ce anume l-a transformat pe Haystack Calhoun în fotomodelul pe care-l avem azi înaintea ochilor?

Richie pufni ușurel;

– Clăiță, așa. Uitasem de asta.

– Nu-i cine știe ce poveste, spuse Ben. Nici o poveste, chiar că nu e. După vara aia – după 1958 – am mai stat în Derry încă doi ani. Pe urmă, mama a rămas fără slujbă și am ajuns să ne mutăm în Nebraska, pentru că avea acolo o soră care s-a oferit să ne ia la ea până se va pune mama din nou pe picioare. N-a fost chiar grozav. Sora ei, mătușă-mea

Jean, era o ticăloasă mizerabilă care trebuia să-ți spună încontinuu unde ți-e locul în marea schemă a mersului lucrurilor, ce norocoși suntem că mama are o soră care să ne ofere caritate, ce noroc avem că n-avem avere, tot soiul de chestii de-astea. Eram atât de gras, încât o dezgustam. Nu putea să se împace cu asta. „Ben, ar trebui să faci mai multă mișcare. Ben, o să ai un atac de inimă înainte de patruzeci dacă nu mai dai jos de pe tine. Ben, când în lume mor copilași de foame, ar trebui să-ți fie rușine de tine."

Tăcu o clipă și sorbi puțină apă.

– Atât numai că bătea șaua pe copilașii care mor de foame în lume și dacă nu-mi lăsam farfuria linsă.

Richie râse și dădu din cap.

– Oricum, țara tocmai își revenea din recesiune, iar mamei i-a trebuit aproape un an până să-și găsească un loc de muncă stabil. La vremea când ne-am mutat din locuința mătușii Jean din Vista și ne-am instalat la casa noastră în Omaha, pusesem pe mine cam patruzeci de kile față de cum mă știați voi. Cred că cele mai multe le-am luat doar ca să-i fac în ciudă mătușă-mii Jean.

Eddie scoase un fluierat.

– Asta ar însemna cam...

– Cam optzeci și cinci de kile, spuse grav Ben. Oricum, învățam la East Side High School din Omaha, iar orele de educație fizică erau... Mă rog, cam rele. Ceilalți copii îmi spuneau Marmită. Asta ar putea să vă dea o idee... M-am măcinat așa vreo șapte luni, până într-o zi când, în timp ce ne echipam în vestiar după oră, doi-trei băieți au început să... Cum să spun, să mă plesnească peste burtă. Îi ziceau „bătut-slana". Nu peste mult s-au mai adăugat alți doi-trei. Pe urmă încă patru sau cinci. Curând începuseră toți, fugărindu-mă prin vestiar și pe hol, pocnindu-mă în burtă, în fund, în spinare, în picioare. M-am speriat și am început să țip. Asta i-a făcut pe ceilalți să râdă ca scoși din minți. Știți, continuă Ben, privind în jos și aranjându-și cu grijă tacâmurile, asta-i ultima oară când mi-amintesc că m-am mai gândit la Henry Bowers, până acum două zile când mi-a dat telefon Mike. Băiatul care a-nceput era de la o fermă, avea mâini de-alea mari și bătătorite, și, în timp ce mă alergau, țin minte cum m-am gândit că se-ntorsese Henry. Cred – ba nu, *știu* – că ăla a fost momentul când am intrat în panică.

M-au urmărit pe culoar, pe lângă dulapurile unde-și țineau echipamentul băieții care practicau sporturi. Eram gol și roșu ca un rac. Pierdusem orice simț al demnității sau... Al meu însumi, cred că s-ar putea zice. Iar ei fugeau după mine, zbierând *Bătut-slana! Bătut-slana! Bătut-slana!*. La capătul coridorului era o bancă...

– Ben, nu e nevoie să te chinui cu asta, spuse pe neașteptate Beverly.

Fața i se făcuse palidă ca de cenușă. Jucându-se cu paharul de apă, aproape îl vărsă.

– Lasă-l să termine, spuse Bill.

Ben îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

– La capătul coridorului era o bancă. M-am împiedicat de ea și m-am lovit la cap. S-au mai învârtit în jurul meu un minut, două, iar apoi s-a auzit Vocea aceea: „Gata. Ajunge. Mergeți să vă schimbați, băieți."

Era antrenorul, apărut acolo în ușă, în pantalonii lui de trening albaștri cu dunga albă pe margine și tricoul alb. Nu puteam ști de cât timp stătea acolo. S-au uitat cu toții la el, unii rânjind, alții cu vinovăție, alții doar cu niște mutre goale cumva. S-au dus. Și am izbucnit în plâns.

Antrenorul nu făcea decât să stea acolo, în ușa ce ducea înapoi în sala de gimnastică, privindu-mă, privind băiatul acela gras și gol, cu pielea înroșită toată de la bătutul-slapei, privind puștiul ăla gras care plângea întins pe jos.

Și, într-un târziu, a spus:

– Benny, de ce nu taci din gură în pizda mă-tii?

Am fost atât de șocat să aud un profesor folosind acel cuvânt, încât am tăcut. Am ridicat ochii spre el, iar el s-a apropiat și s-a așezat pe banca de care mă împiedicasem. S-a aplecat spre mine, și fluierul pe care-l avea la gât s-a balansat și m-a lovit în frunte. O clipă, am crezut c-o să mă sărute sau cam așa ceva, și m-am tras din fața lui, dar ceea ce-a făcut el a fost să-mi apuce câte-o țâță în fiecare mână și să mă strângă. Apoi și-a retras mâinile și s-a șters pe ele de pantaloni ca și cum ar fi atins o murdărie.

– Crezi c-am să te consolez? m-a întrebat. Ei bine, nu. Îi dezgusti pe băieți, și pe mine la fel. Avem motive diferite, da' asta pentru că ei sunt copii, iar eu nu. Ei nu știu de ce îi dezgusti. Eu știu. E din cauză că te văd îngropând trupul bun pe care-l ai de la Dumnezeu într-un morman de grăsime cât toate zilele. Ești plin de o indolență prostească, iar asta pe mine mă face să-mi vină să vărs. Acum ascultă-mă, Benny, pentru că e singura oară c-am să ți-o spun. Am de antrenat o echipă de fotbal, și baschet, și atletism, și pe undeva printre astea mai am și echipa de înot. Așa că n-am s-o spun decât o dată. Aici, sus, ești gras.

Și-mi ciocăni fruntea drept în locul unde mă izbise blestematul de fluier.

– Aicea-i grasă toată lumea. Pune-ți la regim chestia pe care-o ai între urechi și ai să-ncepi să pierzi din greutate. Da' tipii ca tine nu reușesc niciodată.

– Ce ticălos! exclamă indignată Beverly.

– Mda, făcu Ben, rânjind. Dar nu *știa* că e un ticălos, atât de prost era. Probabil că-l văzuse pe Jack Webb în filmul ăla, *The D.I.*, de vreo șaizeci de ori, și chiar credea că-mi face o favoare. După cum avea să reiasă, mi-a și făcut. Pentru că atunci m-am gândit la ceva. M-am gândit...

Își mută privirea, încruntându-se – iar pe Bill îl cuprinse senzația cum nu se poate mai ciudată că știa ce-avea să spună Ben încă dinainte de-a spune.

– V-am zis că ultima oară când mai țin minte că m-am gândit la Henry Bowers a fost atunci când ceilalți băieți mă fugăreau și băteau-slana. Ei, când antrenorul s-a ridicat să plece, atunci m-am gândit cu adevărat pentru ultima oară la ceea ce făcuserăm în vara lui '58. M-am gândit...

Ezită iar, privindu-i pe toți pe rând, părând să le cerceteze fețele. Continuă cu multă grijă:

– M-am gândit cât de *bine* ne-am descurcat împreună. M-am gândit la ceea ce-am făcut și la cum am făcut, și dintr-o dată m-a izbit gândul că, dacă antrenorul ăla ar fi avut de înfruntat așa ceva, părul i-ar fi albit probabil de îndată, iar inima i s-ar fi oprit pe loc în piept ca un ceasornic vechi. Nu era cinstit, desigur, dar nici el nu fusese cinstit cu mine. Ceea ce s-a întâmplat a fost destul de simplu...

– Ai înnebunit, spuse Bill.

– Mhm, așa e, zâmbi Ben. Am strigat: Domnule antrenor!

S-a întors și m-a privit.

– Spuneați că faceți antrenamente de atletism? l-am întrebat.

– Așa e, spuse el. Nu că te-ar privi pe tine treaba asta.

– Ascultă aici, ticălos tâmpit cu capu' ca piatra, am spus eu, de rămase cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite. Vin să mă înscriu în echipa de atletism în martie. Ce părere ai de asta?

– Am părerea că mai bine ți-ai ține gura până nu te bagă rău la apă, răspunse el.

– Am să-i întrec pe toți pe care-i scoți pe pistă, am zis eu. Am să-i întrec pe cei mai buni. Și pe urmă o să vreau să-ți ceri scuze-n pizda mă-tii.

Pumnii i se încleștară, și un minut am crezut c-o să se-ntoarcă și o să-mi arate el mie. Pe urmă s-au desfăcut la loc.

– Vorbești ca să n-adormi, grăsuțule, spuse el încetișor. Numai gura-i de tine. Da-n ziua când ai să-i poți tu întrece pe cei mai buni alergători ai mei, în ziua aia eu am să-mi dau demisia de-aici și-o să mă-ntorc să culeg porumb pe circuit.

Și plecă.

– Și-ai dat jos kilele? întrebă Richie.

– Păi, le-am dat. Dar antrenorul greșise. N-a început în capul meu. Cu maică-mea a-nceput. M-am dus acasă în seara aia și i-am zis că vreau să pierd din greutate. Am terminat cu o ceartă a dracului, plângând amândoi. Ea a-nceput cu aceleași vechi cântece și dansuri: că nu eram de fapt *gras*, că doar aveam *oase mari* și că un băiat mare care vrea s-ajungă om mare trebuie să mănânce mult ca să nu-și iasă din formă. Era un... fel de chestie de siguranță la ea, cred. O speria încercarea de a crește singură un băiat. Nu avea nici educație, nici vreo pricepere reală, doar voința de a munci din greu. Iar când îmi putea da o a doua porție... Sau când putea privi la mine peste masă, și mă vedea că arăt robust...

– Se simțea ca și cum ar câștiga lupta, spuse Mike.

– M-hm.

Ben își bău restul de bere și-și șterse cu podul palmei mustăcioara de spumă de pe buza superioară.

– Așa că lupta cea mai grea nu în capul meu am dus-o; cu ea a fost. Pur și simplu n-a vrut să accepte, luni în șir. Nu voia să-mi strâmteze hainele și nu voia să-mi cumpere altele noi. De-acum alergam, alergam pe oriunde și uneori inima îmi bubuia așa de tare, încât credeam c-am să cad din picioare. Prima mea alergare pe-o milă s-a terminat cu vărsături și leșin. Pe urmă, o vreme doar am vărsat. Și peste un timp am ajuns să-mi țin pantalonii când fugeam.

Am început să difuzez ziare, și alergam cu geanta de gât, săltându-mi pe piept, în timp ce-mi țineam sus pantalonii. Cămășile mele au început să arate ca niște pânze de corabie. Iar serile, când mergeam acasă și nu mâncam decât jumate din ce aveam în farfurie, maică-mea izbucnea în lacrimi și spunea că mă flămânzesc, că mă omor, că n-o mai iubesc, că nu-mi pasă cât de greu muncea pentru mine.

– Cristoase, murmură Richie, aprinzându-și o țigară. Nu știu cum te-ai descurcat, Ben.

– Pur și simplu aveam în față mutra antrenorului, explică Ben. Îmi tot aminteam felul cum s-a uitat după ce mă apucase de țâțe, atunci pe culoarul de la vestiarele băieților. Așa am reușit. Mi-am luat niște blugi noi și altele cu banii din vânzarea ziarelor, iar bătrânul din apartamentul de la etajul întâi și-a folosit sula de cizmărie ca să-mi facă la curea câteva găuri noi – cam cinci, din câte îmi amintesc. Cred că mi-am amintit și de ultima ocazie când trebuise să-mi cumpăr o pereche de blugi noi – atunci când Henry m-a îmbrâncit pe Maidan în ziua aia și s-au sfâșiat pe mine.

– Mda, spuse Eddie, zâmbind. Și când mi-ai spus mie de ciocolata cu lapte. Mai știi?

Ben dădu din cap.

– Dacă mi-am adus aminte, continuă el, n-a ținut decât o secundă – a venit și a trecut. Cam prin aceeași perioadă am început să învăț sănătate și nutriție la școală și am descoperit că poți mânca toate verdețurile și cruditățile de care ai poftă și să nu câștigi deloc în greutate. Așa că într-o seară maică-mea mi-a pus pe masă o salată de lăptuci și spanac crud, bucățele de măr și puțină șuncă rămasă de la prânz. Eu, care n-am prea agreat niciodată mâncarea de ierburi, am luat trei porții și nu mă mai săturam să-i spun iar și iar maică-mii ce bună era.

Asta a ajutat mult la rezolvarea problemei. Nu prea-i păsa *ce* mâncam câtă vreme mâncam *mult*. M-a îngropat în salate. Am mâncat salate în următorii trei ani. Aveam momente când trebuia să mă uit în oglindă ca să fiu sigur că nu mi s-a înverzit nasul.

– Și ce s-a întâmplat cu antrenorul? întrebă Eddie. Ai ieșit la alergări?

Își atinse aspiratorul ca și cum gândul la alergări i-ar fi adus aminte de el.

– A, da, am ieșit. La doi-douăzeci și la patru-patruzeci. De acum dădusem jos treizeci de kilograme și mă înălțasem cu cinci centimetri, așa că ceea ce rămăsese era distribuit mai bine. În prima zi de încercări am câștigat doi-douăzeciul cu șase lungimi și patru-patruzeciul cu opt. Pe urmă m-am dus la antrenor, care arăta destul de turbat ca să-și roadă unghiile și să scuipe belciuge, și i-am zis:

– Se pare c-a venit vremea să ieșiți pe circuit și să v-apucați de cules porumb. Când o luați spre Kansas?

În primul moment n-a spus nimic – doar a-nvârtit o cazma și m-a trântit drept pe spate. Pe urmă mi-a zis să mă car de pe teren. A zis că nu vrea ticăloși cu gura mare ca mine la el în echipă.

– N-aș intra în echipa aia nici să mă numească președintele Kennedy personal, am spus eu, ștergându-mi sângele de la colțul gurii. Și, o dată ce m-ai pus pe roate, n-am să-ți port pică... Da', data viitoare când o să te așezi lângă o strachină mare cu știuleți de porumb, să nu mă uiți.

Mi-a spus că dacă n-o șterg în clipa aia mă bate de-am să mă cac pe mine.

Ben zâmbea puțin... Însă nu se zărea nimic plăcut în zâmbetul acela, cu siguranță nici un strop de nostalgie.

– Astea au fost exact cuvintele lui. Toată lumea se uita la noi, inclusiv băieții pe care-i învinsesem. Arătau al dracului de jenați. Așa că am mai spus doar atât:

– Uite care-i treaba, dom'le antrenor. De prima te iert, pe chestia că ești un păgubos jalnic, da' prea bătrân ca să te mai înveți minte. Da', o dată să mai dai în mine, și-am să fac tot ce pot ca să-ți pierzi slujba. Nu-s sigur că reușesc, da' merită să-ncerc. Am pierdut din greutate așa ca să pot avea și eu puțină demnitate și puțină liniște. Astea-s lucruri pentru care merită să lupți.

Bill spuse:

– Tot ce zici sună minunat, Ben... Dar scriitorul din mine se întreabă dacă vreun copil a vorbit vreodată așa în realitate.

Ben dădu din cap, continuând să surâdă în felul acela ciudat.

– Și eu mă-ndoiesc că le-a spus vreun copil care n-a trecut prin ce am trecut noi. Dar eu le-am spus... Și nu glumeam.

Bill se gândi la cele auzite și înclină capul.

– Așa e.

– Antrenorul a făcut un pas înapoi, cu mâinile în șolduri, urmă Ben. A deschis gura și pe urmă a-nchis-o la loc. Nimeni nu spunea nimic. Eu am plecat, și asta a fost ultima oară c-am avut de-a face cu antrenorul Woodleigh. Când diriginta mi-a dat foaia matricolă pe anul doi, cineva bătuse la mașină *scutit* la rubrica de educație fizică și își trecuse doar inițialele.

– L-ai bătut! exclamă Richie, și-și agită pumnii încleștați deasupra capului. Hai, tu, Ben!

Ben ridică din umeri.

– Cred că ceea ce-am făcut eu a fost să bat o parte din mine însumi. Antrenorul m-a pus pe roate... Dar mă gândeam că voi, ăștia, m-ați făcut să cred cu adevărat că pot s-o fac. Și am făcut-o.

Mai ridică o dată din umeri, dar lui Bill i se păru că-i zărește broboane fine de sudoare lângă firele de păr.

– Gata cu Confesiunile Adevărate. Numai că în mod sigur mi-ar mai prinde bine o bere. Vorbăria-i o treabă care-ți face sete.

Mike îi făcu semn chelneriței.

Până la urmă toți șase comandară încă un rând, vorbind despre nimicuri până sosi băutura. Bill privi în berea sa, observând felul cum se cățărau balonașele în sus pe pereții paharului. Era atât amuzat, cât și copleșit dându-și seama că sperase ca altcineva să-nceapă a povesti despre anii trecuți în timp – că Beverly le va vorbi despre omul minunat cu care se măritase (chiar dacă era plicticos, așa cum sunt majoritatea oamenilor minunați) sau că Richie Tozier își va începe o expunere despre Incidente Comice din Studioul de Emisie ori că Eddie Kaspbrak le va spune cum era ca om Teddy Kennedy sau cât dădea bacșiș Robert Redford... Sau poate să le ofere câteva sugestii privind motivul pentru care Ben

fusese în stare să dea jos kilogramele în plus câtă vreme el avea nevoie să se agațe și acum de inhalatorul său.

Realitatea este, meditâ Bill, *că Mike va începe să vorbească dintr-un minut în altul, și nu-s sigur că vreau s-aud ceea ce are de spus. Realitatea este că inima mea bate doar un pic prea repede și mâinile mele sunt doar un pic prea reci. Realitatea este că-s cam cu doar douăzeci și cinci de ani prea bătrân ca să-mi fie atât de frică. Toți suntem. Așa că ziceți ceva, careva. Hai să vorbim de cariere și neveste și despre cum e să te uiți la foștii tovarăși de joacă și să-ți dai seama că ai încasat câțiva pumni zdraveni în nas de la nenea timpul în persoană. Hai să vorbim despre sex, despre baseball, despre viitorul națiunilor din Pactul de la Varșovia. Despre orice în afară de motivul pentru care am venit aici să vorbim. Așa că ziceți unul dintre voi ceva.*

Cineva zise. Eddie Kaspbrak zise. Dar nu era despre cum se purta ca om Teddy Kennedy sau despre bacșișurile lui Redford sau măcar de ce găsise de cuviință să păstreze obiectul pe care pe vremuri Richie îl numea uneori „biberonul de plămâni al lui Eddie". Îl întrebă pe Mike când murise Stan Uris.

– Alaltăieri noapte. Când am dat eu telefoanele.

– A avut vreo legătură cu... de ce ne aflăm noi aici?

– Aș putea cere să fiu crezut pe cuvânt și să spun că, de vreme ce n-a lăsat nici un mesaj, nimeni nu poate ști sigur, răspunse Mike, dar, cum s-a întâmplat aproape imediat după ce-am vorbit eu cu el, cred că ipoteza e destul de sigură.

– S-a sinucis, nu-i așa? întrebă posomorâtă Beverly. O, Doamne – bietul Stan.

Ceilalți se uitau la Mike, care-și termină berea și spuse:

– Sinucis, da. Se pare că a intrat în baie la scurt timp după ce l-am sunat, și-a umplut cada, s-a băgat în apă și și-a tăiat venele.

Bill coborî privirea spre masă, care dintr-o dată păru așternută cu chipuri șocate, palide – fără trupuri, doar chipurile acelea, ca niște cercuri albe. Ca baloane albe, baloane-lună, priponite aici printr-o veche făgăduială care-ar fi trebuit de mult să cadă în uitare.

– Cum ai aflat? întrebă Richie. A apărut în ziare, până aici?

– Nu. De câtăva vreme m-am abonat la ziarele din orașele cele mai apropiate de locuințele voastre. Am ținut evidențe de-a lungul anilor.

– *Eu Spionez,* făcu Richie o mutră acră. Mersi, Mike.

– A fost sarcina mea, replică Mike cu simplitate.

– Bietul Stan, repetă Beverly; părea năucită, incapabilă să accepte vestea. Dar atunci a fost atât de curajos. Atât de... hotărât.

– Oamenii se schimbă, spuse Eddie.

– Chiar așa? întrebă Bill. Stan era...

Își plimbă mâinile pe fața de masă, încercând să găsească termenii potriviți.

– Era o persoană ordonată. Genul de persoană care trebuie să-și țină pe rafturi cărțile împărțite în ficțiune și non-ficțiune... Și pe urmă vrea ca fiecare secțiune să fie pusă în ordine alfabetică. Mi-aduc aminte ce-a spus odată – nu mai știu unde eram sau ce făceam, cel puțin nu încă, dar cred că era spre sfârșitul poveștii. A spus că poate îndura să-i fie frică, dar detestă să fie nespălat. Asta mi s-a părut mie a fi esența lui Stan. Poate că pur și simplu a fost prea mult pentru el când i-a dat Mike telefon. A văzut că n-are decât două variante: să rămână viu și să se murdărească, sau să moară curat. Poate că de fapt oamenii nu se schimbă atât de mult pe cât credem. Poate că doar... Poate că doar... Înțepenesc.

Domni un moment tăcerea, după care Richie spuse:

– În regulă, Mike. Ce se întâmplă în Derry? Spune-ne.

– Pot să vă spun câte ceva, răspunse Mike. Pot să vă spun, de pildă, ce se întâmplă acum – și vă pot spune câteva lucruri despre voi înșivă. Dar n-am cum să vă spun tot ce s-a întâmplat aici în vara lui 1958, și nici nu cred c-o să fie nevoie vreodată. Până la urmă vă veți aminti singuri. Și cred că, dacă vă spun prea multe înainte ca mințile voastre să fie pregătite să-și amintească, ceea ce i s-a întâmplat lui Stan...

– Ni s-ar putea întâmpla și nouă? întrebă calm Ben.

Mike dădu din cap.

– Da. Exact de asta mă tem.

– Spune-ne atât cât poți, Mike, îl îndemnă Bill.

– Bine. Am să vă spun.

4

Păguboșii sunt puși la curent

– Au reînceput omorurile, spuse alb Mike.

Își plimbă privirea în jurul mesei, apoi ochii i se fixară asupra lui Bill.

– Prima dintre „noile crime" – dacă-mi permiteți această formulare cam sinistră – a început pe Main Street Bridge și s-a terminat dedesubt. Victima era un homosexual destul de copilăros, pe nume Adrian Mellon. Suferea grav de astmă.

Mâna lui Eddie se furișă și atinse inhalatorul.

– S-a întâmplat în vara trecută, la 21 iulie, în ultima seară a Festivalului Zilelor Canalului, care era un soi de sărbătorire, un... un...

– Un ritual în Derry, rosti Bill cu glas încet.

Degetele sale prelungi masau lent tâmplele, și nu era greu de ghicit că se gândea la fratele său George... George, care aproape sigur fusese cel care deschisese calea ultima oară când se întâmplase așa ceva.

– Un ritual, spuse liniștit Mike. Da.

Le relată repede ce i se întâmplase lui Adrian Mellon, privind fără pic de plăcere cum ochii li se deschideau tot mai larg. Le spuse ce publicase ziarul *News* și ce nu publicase... Printre acestea din urmă numărându-se și mărturia lui Don Hagarty și Christopher Unwin despre un anume clovn care se aflase sub pod precum căpcăunul din legendara poveste de odinioară, un clovn ce arăta ca o încrucișare între Ronald McDonald și Bozo, conform celor spuse de Hagarty.

– El era, spuse Ben cu glas răgușit și bolnăvicios. Nemernicul ăla de Pennywise.

– Mai e un lucru, spuse Mike, privindu-l pe Bill. Unul dintre ofițerii de anchetă – cel care l-a și scos pe Adrian Mellon din Canal – era un polițist din oraș pe nume Harold Gardener.

– O, Isuse Cristoase, murmură Bill cu voce slabă și înecată de lacrimi.

– Bill? îl privi Beverly, apoi îi puse o mână pe braț; glasul îi era plin de îngrijorare surprinsă. Bill, ce s-a întâmplat?

– Harold trebuie să fi avut vreo cinci ani pe vremea aia, răspunse Bill; ochii săi împietriți căutară chipul lui Mike, dorind o confirmare.

– Da.

– Ce este, Bill? întrebă Richie.

– H-H-Harold Gardener era fi-fiul lui Dave Gardener. Dave locuia pe-aceeași stradă cu noi când a fost o-omorât George. A fost cel care-a ajuns la G...G... la fratele meu primul și l-a adus acasă, învelit într-o pă-pătură.

Rămaseră tăcuți, fără să scoată o vorbă. Beverly își acoperi ochii cu mâna.

– Toate se leagă destul de bine, nu? zise într-un târziu Mike.

– Da, confirmă Bill încet. Se leagă, nici pomeneală.

– Am ținut evidențe despre voi toți șase de-a lungul anilor, cum v-am spus, continuă Mike, dar abia atunci am început să-nțeleg exact de ce o făcusem și că totul avea un scop real și concret. Totuși, m-am abținut, așteptând să văd cum vor evolua lucrurile. Vedeți, simțeam că trebuie să fiu absolut sigur înainte de a vă... tulbura viețile. Nu nouăzeci la sută, nici chiar nouăzeci și cinci la sută. Sută la sută era singura măsură care să mă satisfacă. În decembrie anul trecut, un băiețel de opt ani numit Steven Johnson a fost găsit mort în Memorial Park. La fel ca

Adrian Mellon, fusese grav mutilat înainte sau după moarte, dar arăta de parcă ar fi murit numai și numai de frică.

– Agresiune sexuală? întrebă Eddie.

– Nu. Doar mutilare brutală.

– Câți sunt cu totul? întrebă Eddie, fără să arate ca și cum ar fi dorit într-adevăr să știe.

– E grav, spuse Mike.

– Câți? repetă Bill.

– Nouă. Până acum.

– Nu se poate! țipă Beverly. Aș fi citit în ziare... Aș fi văzut la actualități! Când polițistul ăla nebun a omorât toate acele femei în Castle Rock, Maine[1]... Și copiii ăia care-au fost uciși în Atlanta...

– Da, întâmplarea aia, spuse Mike. M-am gândit mult la ea. E într-adevăr cea mai strânsă asemănare cu ceea ce se întâmplă aici, iar Ben are dreptate: aia chiar a fost o știre de răsunet. În unele privințe, comparația cu Atlanta e cea care mă sperie cel mai tare în legătură cu toate astea. Uciderea a nouă copii... Ar fi trebuit să avem aici corespondenți de presă, de televiziune, paranormali de bâlci și reporteri de la *The Atlantic Monthly* și *Rolling Stone*... Pe scurt, tot circul mass-media.

– Dar n-a fost așa, spuse Bill.

– Nu, răspunse Mike, n-a fost. A, au scris despre asta într-un supliment de duminică al ziarului *Sunday Telegram* din Portland și încă un un articol în *Boston Globe* după ultimele două. Un program de televiziune din Boston, numit „Bună ziua!", a transmis în februarie o emisiune despre crimele nerezolvate, și unul dintre experți a menționat asasinatele din Derry, dar numai în treacăt... și cu siguranță n-a dat nici o indicație cum că ar fi știut că mai fusese o serie de asasinate în 1957-58 și o alta în 1929-30.

Există unele motive evidente, firește. Atlanta, New York, Chicago, Detroit... Astea sunt marile orașe ale mass-media, iar, când se întâmplă ceva într-un mare oraș, bubuie toată presa. N-avem nici măcar un singur post de televiziune sau de radio în Derry, doar dacă nu pui la socoteală mica stație pe unde medii de la liceu a Departamentului de Engleză și Conversație. Bangor are piața la dispoziție când vine vorba de mass-media.

– Cu excepția ziarului *Derry News*, spuse Eddie, și râseră toți.

---

[1] Aluzie la un episod din romanul lui Stephen King „The Dead Zone" („Zona Moartă"), primul din seria romanelor și nuvelelor localizate în Castle Rock (n. tr.).

– Dar știm cu toții că asta nu-l izolează cu adevărat de ceea ce se întâmplă azi în lume. Avem aici rețeaua de comunicații, și la un moment dat povestea ar fi trebuit să explodeze pe plan național. Dar asta nu s-a întâmplat. Și cred că motivul nu-i decât unul singur: nu vrea Monstrul.

– Monstrul, mormăi Bill, aproape pentru sine.

– Monstrul, încuviință Mike. Dacă trebuie să-i zicem în vreun fel, atunci n-ar strica să ne obișnuim să-l numim Monstrul. Am început să mă gândesc, vedeți voi, că a fost aici de-atâta vreme... indiferent ce-o fi cu adevărat acest Monstru... încât a devenit parte din Derry, în egală măsură cu Turnul de Apă sau Canalul, cu Bassey Park ori Biblioteca. Doar că el nu ține de geografia exterioară, înțelegeți ce vreau să zic. Poate că asta a fost adevărat cândva, dar acum Monstrul e înăuntru. Într-un fel, a ajuns înăuntru. Ăsta-i singurul mod pe care-l știu de a înțelege toate întâmplările cumplite care s-au petrecut aici – cele relativ explicabile, ca și cele absolut inexplicabile. A fost un incendiu la un local de noapte al negrilor, numit *The Black Spot*, în 1930. Cu un an înainte, o bandă de infractori semianalfabeți din perioada Crizei au fost ciuruiți pe Canal Street ziua-n amiaza mare.

– Banda Bradley, spuse Bill. F.B.I.-ul le-a venit de hac, nu?

– Asta spun relatările, dar nu-i întocmai adevărat. Din câte am reușit să aflu până acum – și ce n-aș da să pot crede că n-a fost așa, pentru că iubesc orașul ăsta – banda Bradley, toți șapte, au fost împușcați de bunii cetățeni ai orașului Derry. O să vă povestesc eu odată.

A fost și explozia de la Oțelăria Kitchener, în timpul unei căutări a ouălor de Paști, în 1906. A mai fost o serie oribilă de mutilări de animale în același an, pistele ducând în cele din urmă la Andrew Rhulin, străunchiul celui care conduce acum fermele Rhulin. Se afirma că a fost omorât în bătaie de cele trei ajutoare de șerif care era vorba să-l bage la pușcărie. Nici unul dintre polițiști n-a fost judecat vreodată.

Mike Hanlon scoase un carnețel dintr-un buzunar interior și îl răsfoi, vorbind fără a ridica privirea.

– În 1877 au avut loc patru linșaje în perimetrul orașului. Unul dintre cei care-au dansat în streang era predicatorul mirean al Bisericii Metodiste, care zice-se că-și înecase toți cei patru copii în cadă ca pe niște pisoi și pe urmă își împușcase nevasta în cap. I-a pus pistolul în mână ca să pară sinucidere, dar nimeni nu s-a lăsat prostit. Cu un an mai devreme, patru tăietori de lemne fuseseră găsiți morți într-o colibă, pe Kenduskeag în jos, literalmente sfâșiați în bucăți. Dispariții de copii, de familii întregi sunt consemnate în vechi însemnări zilnice... Dar nu și în vreun document public. Și merge tot așa, dar poate că ați prins ideea.

– Am prins ideea, nu zic, spuse Ben. Se întâmplă ceva aici, dar e o chestie intimă.

Mike închise carnețelul, îl puse la loc în buzunarul dinăuntrul hainei și-i privi sobru.

– Dacă aș fi agent de asigurări în loc de bibliotecar, poate v-aș desena un grafic. Ar prezenta o rată neobișnuit de înaltă a tuturor delictelor violente pe care le știm, fără a exclude violul, incestul, spargerile, furtul de mașini, molestările de copii și soții, agresiunile. Există în Texas un oraș de mărime medie unde rata delictelor cu violență e mult sub cea la care v-ați aștepta într-o localitate de asemenea proporții și cu un asemenea amestec rasial. Extraordinara placiditate a celor care locuiesc acolo a fost identificată ca avându-și cauza în ceva din apă... Un pacificator natural de-un fel sau altul. Aici se aplică exact opusul. Derry e un loc al violenței în orice an oarecare. Dar la fiecare douăzeci și șapte de ani – deși ciclul n-a funcționat niciodată cu perfectă exactitate – violența a escaladat spre un furibund punct culminant... Și *niciodată* n-a devenit știre de răsunet național.

– Ai zice că aici acționează un cancer, spuse Beverly.

– Câtuși de puțin. Un cancer netratat ucide invariabil. Orașul Derry n-a murit; dimpotrivă, a prosperat... Într-un mod nespectaculos, nedemn de a-și face reclamă, desigur. Pur și simplu e un orășel onorabil de prosper într-un stat relativ nepopulat, unde se întâmplă prea adesea lucruri rele... Și unde lucruri feroce se petrec cam la fiecare sfert de secol.

– Asta se aplică până la capăt? întrebă Ben.

Mike dădu din cap.

– Până la capăt. 1715-16, 1740 până prin 1743 – asta trebuie să fi fost o perioadă rea de tot – 1769-70 și așa mai departe. Până la momentul prezent. Am un sentiment că devine în mod constant tot mai rău, poate pentru că la sfârșitul fiecărui ciclu în Derry existau tot mai mulți oameni, poate din vreun alt motiv. Iar în 1958 ciclul se pare că a cunoscut un sfârșit prematur. De care răspunzători suntem noi.

Bill Denbrough se aplecă spre el, cu ochii dintr-o dată strălucitori:

– Ești sigur de asta? *Sigur?*

– Da, răspunse Mike. Toate celelalte cicluri au atins apogeul cam prin septembrie, pentru a se sfârși apoi în stil măreț. De obicei viața își relua ritmul mai mult sau mai puțin normal pe la Crăciun... Cel mai târziu la Paști. Cu alte cuvinte, au existat „ani" răi, de paisprezece până la douăzeci de luni, din douăzeci și șapte-n douăzeci și șapte de ani. Însă anul cel rău care a început cu uciderea fratelui tău în octombrie 1957 s-a încheiat brusc în august 1958.

– De ce? întrebă agitat Eddie; respirația i se subțiase.

Bill își aminti de țiuitul acela înalt al inspirării lui Eddie și știu că în curând acesta își va suge iar biberonul-de-plămâni.

– Ce-am *făcut*?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Mike păru să cugete la ea... După care clătină din cap.

– Vă veți aminti, spuse el. Cu timpul, vă veți aminti.

– Și dacă nu ne amintim? întrebă Ben.

– Atunci, Dumnezeu să ne-ajute pe toți.

– Nouă copii morți anul ăsta, spuse Rich. Cristoase.

– Lisa Albrecht și Steven Johnson la sfârșitul lui 1984, spuse Mike. În februarie a dispărut un băiat numit Dennis Torrio. Un elev de liceu. Cadavrul i-a fost găsit la jumătatea lui martie, pe Maidan. Mutilat. În apropiere se afla asta.

Scoase o fotografie din același buzunar unde pusese carnetul. O dădu din mână-n mână în jurul mesei. Beverly și Eddie o priviră nedumeriți, dar Richie Tozier reacționă violent. O scăpă ca și cum l-ar fi fript.

– Isuse! Isuse, Mike!

Ridică ochii, mari și șocați. După o clipă, îi trecu poza lui Bill.

Bill o privi și simți lumea din jurul său topindu-se în tonuri cenușii. Un moment, fu sigur că va leșina. Auzi un geamăt și știu că el scosese acel sunet. Lăsă fotografia să cadă.

– Ce este? o auzi pe Beverly întrebând. Ce înseamnă, Bill?

– E poza de școală a fratelui meu, spuse într-un târziu Bill. E G-Georgie. Fotografia din albumul lui. Cea care s-a mișcat. Cea care-a făcut cu ochiul.

Atunci și-o trecură iar de la unul la altul, în timp ce Bill stătea încremenit, ca de piatră, în capul mesei, privind în gol. Era fotografia unei fotografii. Imaginea înfățișa o poză de școală, mototolită, rezemată de un fundal alb – buze zâmbitoare despărțite spre a lăsa să se vadă două goluri unde nu mai crescuseră niciodată dinți noi (*doar dacă nu-ți cresc în șicriu,* își spuse Bill și se cutremură). Pe marginea de sub fotografia lui George erau scrise cuvintele PRIETENII ȘCOLII 1957-58.

– A fost găsită *anul ăsta*? întrebă din nou Beverly.

Mike dădu din cap, iar ea se întoarse spre Bill.

– Când ai văzut-o ultima oară, Bill?

Acesta își umezi buzele, încercând să vorbească. Nu ieși nici un sunet. Încercă iar, auzindu-și în cap ecoul cuvintelor, conștient de revenirea bâlbâielii, luptând cu ea, luptând cu teroarea.

– N-am mai văzut poza aia din 1958. În acea primăvară, după moartea lui George. Când am încercat să i-o arăt și lui Richie, nu mai e-era.

Răsună un zgomot exploziv și înecat care-i făcu pe toți să privească în jur. Eddie își punea inhalatorul la loc pe masă, arătând ușor stânjenit.

– Eddie Kaspbrak dă recital! exclamă voios Richie, și imediat, brusc și sinistru, Vocea Comentatorului de Știri de la Movie Tone răsună din gura lui: Azi în Derry un oraș întreg iese să vadă Parada Astmaticilor, iar starul spectacolului este Marele Ed Capdemuci, cunoscut în toată Noua Anglie ca...

Tăcu deodată, și o mână îi urcă spre față ca pentru a-i acoperi ochii, iar Bill își spuse pe neașteptate: *Nu – nu, nu asta vrea. Nu să-și acopere ochii, ci să-și împingă ochelarii mai sus pe nas. Iar ochelarii nici măcar nu mai sunt acolo. O, Doamne Sfinte, ce se întâmplă aici?*

– Eddie, iartă-mă, se rugă Richie. A fost o răutate. Nu știu ce mama dracu' mi-a trecut prin cap.

Privi în jur la ceilalți, uluit.

Mike Hanlon vorbi în tăcerea ce se lăsase:

– Mi-am făgăduit, după descoperirea cadavrului lui Steven Johnson, că dacă se mai întâmplă ceva – dacă mai apare vreun caz clar – am să dau telefoanele pe care până la urmă nu le-am dat încă două luni. Era ca și cum aș fi fost hipnotizat de ceea ce se întâmpla, de *conștiința* faptului – de *hotărârea* lui. Fotografia lui George a fost găsită lângă un trunchi prăbușit, la nici trei metri față de trupul micului Torrio. Nu era ascunsă; dimpotrivă chiar. Parcă însuși ucigașul ar fi vrut să fie găsită. Cum sunt sigur că a și vrut.

– Cum ai pus mâna pe fotografia de la poliție, Mike? întrebă Ben. Aia e, nu?

– Da, aia e. Există în Departamentul Poliției un băiat care n-are nimic împotrivă să facă un bănuț în plus. Îi dau douăzeci de dolari pe lună – tot ce-mi pot permite. E o sursă. Cadavrul lui Dawn Roy a fost găsit la patru zile după cel al lui Torrio. McCarron Park. Treisprezece ani. Decapitat. 23 aprilie, anul ăsta. Adam Terrault. Șaisprezece ani. Dat dispărut când n-a mai venit acasă de la repetiția de orchestră. Găsit a doua zi imediat lângă cărarea care trece prin gardul viu de după West Broadway. Tot decapitat. 6 mai. Frederick Cowan. Doi ani și jumătate. Găsit într-o baie de la etaj, înecat în toaletă.

– Oh, Mike! țipă Beverly.

– Da, e groaznic, spuse el aproape furios. Crezi că nu știu asta?

– Poliția e convinsă că n-a putut fi... mă rog, un fel de accident? întrebă Bev.

Mike clătină din cap:

– Maică-sa întindea rufe în curtea din spate. A auzit zgomote ca de luptă – și-a auzit fiul zbierând. A dat fuga cât a putut de repede. În timp ce urca scara, spune că a auzit sunetul apei de la toaletă trase de mai multe ori – și asta, și pe cineva râzând. A spus că nu părea un râs omenesc.

– Și n-a văzut nimic? întrebă Eddie.

– Pe fiul ei, spuse simplu Mike. Avea șira spinării frântă, craniul fracturat. Ușa cu geam a boxei dușului era spartă. Sânge peste tot. Acum, mama e internată în Institutul de Sănătate Mentală din Bangor. Sursa, sursa mea din Departamentul Poliției, spune că și-a pierdut complet mințile.

– Nici nu-i de mirare, rosti răgușit Richie. Care-aveți o țigară?

Beverly îi dădu una. Richie și-o aprinse cu mâini care-i tremurau rău.

– Versiunea poliției e că asasinul a intrat pe ușa din față în timp ce mama micului Cowan își punea rufele la uscat în curtea din dos. Apoi, când ea urca în fugă scara din spate, el, zice-se, a sărit pe fereastra băii în curtea de unde ea tocmai plecase și a scăpat basma curată. Dar fereastra-i o treabă din-alea pe jumătate; un țânc de șapte ani ar fi trebuit să se chinuie ca să încapă în ea. Și ar fi căzut de la opt metri pe o potecă pietruită. Lui Rademacher nu-i place să vorbească despre lucrurile astea, și nimeni din presă – cu siguranță nimeni de la *News* – n-a insistat cu întrebările.

Mike bău puțină apă, apoi le mai dădu o fotografie. Nu era dintr-ale poliției; era o altă poză de școală. Arăta un băiat zâmbitor care să tot fi avut vreo treisprezece ani. Îmbrăcat în hainele cele mai bune, pentru fotografie, avea mâinile curate, împreunate cuminte în poală... Dar în ochi i se zărea o mică lucire diabolică. Era negru.

– Jeffrey Holly, spuse Mike. 13 mai. O săptămână după asasinarea micului Cowan. Spintecat. L-au găsit în Bassey Park, pe malul Canalului. După alte nouă zile, la 22 mai, un elev de clasa a cincea pe nume John Feury a fost găsit mort pe Neibolt Street...

Lui Eddie îi scăpă un țipăt ascuțit, jalnic. Bâjbâi după inhalator și îl răsturnă de pe masă. Se rostogoli până la Bill, care îl ridică. Fața lui Eddie se făcuse de un galben-bolnăvicios. Răsuflarea îi șuiera rece în gâtlej.

– Dă-i să bea ceva! tună Ben. Dați-i careva...

Dar Eddie clătină din cap. Trase o salvă cu inhalatorul pe gât. Pieptul i se umflă în timp ce înghițea o gură de aer. Mai apăsă o dată trăgaciul, apoi se rezemă de spetează cu ochii pe jumătate închiși, gâfâind.

– Am să-mi revin, icni el. Lăsați-mă un minut, și-o să-mi fie bine.

– Eddie, ești sigur? întrebă Beverly. Poate-ar fi bine să te întinzi...

– Am să-mi revin, repetă el ursuz. N-a fost decât... șocul. Înțelegeți voi. Șocul. Uitasem cu totul de Neibolt Street.

Nu răspunse nimeni; nimeni nu simțea nevoia. Bill își spuse: *Crezi că ți-ai atins limita maximă, iar apoi Mike oferă încă un nume, și încă unul, ca un magician negru cu pălăria plină de trucuri maligne, și iar primești una de cazi în fund.*

Era prea mult de înfruntat dintr-o dată, acest torent de violență inexplicabilă, ațintită oarecum drept spre cei șase oameni de aici, sau cel puțin așa părea să sugereze fotografia lui George.

– Lui John Feury îi lipseau amândouă picioarele, continuă încet Mike, dar medicul legist zice că i s-a întâmplat după ce murise. I-a cedat inima. Pare să fi murit, literalmente, de frică. L-a găsit poștașul, care a văzut o mână ieșind de sub verandă...

– Era la numărul 29, nu? întrebă Richie, iar Bill îi aruncă o privire rapidă.

Richie se uită la el, dădu ușor din cap și se întoarse din nou spre Mike.

– Neibolt Street, douăzeci și nouă.

– O, da, spuse Mike cu aceeași voce calmă. Era la numărul 29.

Mai bău puțină apă.

– Chiar te simți bine, Eddie?

Eddie dădu din cap. Respira mai ușor.

– Rademacher a operat o arestare a doua zi după ce-a fost găsit cadavrul lui Feury, continuă Mike. În aceeași zi a apărut pe prima pagină a *News*-ului un editorial în care, în mod cu totul întâmplător, i se cerea să-și dea demisia.

– După opt crime? întrebă Ben. Cam radicali băieții, n-ați zice?

Beverly vru să știe cine fusese arestat.

– Un tip care locuiește într-o cocioabă mică pe Drumul Național 7, aproape dincolo de limita orașului, în Newport. Un fel de pustnic. Își făcea focul cu așchii de lemn și își construise acoperișul din țigle și capace adunate de prin gunoaie. Harold Earl. Probabil că nu vede două sute de dolari bani gheață în total pe tot anul. Cineva care tocmai trecea cu mașina a spus că l-a văzut stând în ușă cu ochii la cer în ziua când a fost descoperit cadavrul lui John Feury. Avea hainele pline de sânge.

– Atunci, poate..., începu Rich cu speranță.

– Avea în colibă trei cerbi măcelăriți, îl întrerupse Mike. Braconase în Haven. Pe haine avea sânge de cerb. Rademacher l-a întrebat dacă el l-a ucis pe John Feury, iar Earl e de presupus să fi răspuns: „A, ie, omorâi puzderie de oameni. P-ăi mai mulți i-mpușcai în război." A mai

spus că văzuse diverse lucruri noaptea în pădure.Lumini albastre uneori, plutind la doar câteva degete de pământ. Lumini-de-hoit, le zicea el. Și un Bigfoot[1]. L-au trimis la Sănătate Mentală în Bangor. Conform fișei medicale, are ficatul făcut praf. Obișnuia să bea dizolvant de vopsele...

– O, Doamne, murmură Beverly.

– ...și e predispus la halucinații. S-au ținut de capul lui, și până acum trei zile Rademacher și-a susținut ideea că Earl era cel mai probabil suspect. A trimis acolo opt oameni, să sape împrejurul colibei în căutare de capete tăiate, abajururi făcute din piele omenească, te miri ce.

Mike tăcu, cu capul plecat, apoi continuă. Acum glasul îi era ușor înăsprit.

– M-am abținut și iar m-am abținut. Dar, când am văzut-o pe asta din urmă, am dat telefoanele. Pe Dumnezeu c-aș fi vrut să le dau mai repede.

– Hai să vedem, spuse brusc Ben.

– Victima era alt elev dè clasa a cincea. Un coleg de clasă al micului Feury. L-au găsit chiar lângă Kansas Street, aproape de locul unde avea Bill obiceiul să-și ascundă bicicleta când ne duceam pe Maidan. Se numea Jerry Bellwood. A fost sfâșiat în bucăți. Ceea... ceea ce-a mai rămas din el s-a găsit la baza unui zid de sprijin din ciment, ridicat de-a lungul unei mari părți din Kansas Street acum vreo douăzeci de ani, ca să oprească eroziunea solului. Această fotografie a poliției cu secțiunea din zid unde au găsit cadavrul lui Bellwood a fost luată la nici o jumătate de oră după ridicarea trupului. Priviți.

Îi dădu poza lui Rich Tozier, care se uită la ea apoi i-o trecu lui Beverly. Femeia îi aruncă o privire scurtă, tresări și i-o întinse lui Eddie, care se holbă la ea îndelung și cu nesaț înainte de-a i-o da lui Ben. Ben i-o dădu mai departe lui Bill, abia privind-o în treacăt.

Niște cuvinte se lăbărțau pe zidul susținător din beton. Spuneau:

Vorițe acasă Vorițe acasă Vorițe acasă

Bill ridică spre Mike o privire sumbră. Fusese uluit și speriat; acum simțea primul freamăt de furie. Iar asta îl bucura. Furia nu era un mod prea grozav de-a se simți, dar era preferabilă stării de șoc, preferabilă fricii nevolnice.

– E scris cu ce cred eu că-i scris?

– Da, răspunse Mike. Cu sângele lui Jerry Bellwood.

---

[1] Bigfoot (picior-mare) = Antropoid enigmatic, un fel de Yeti-Omul-Zăpezilor (n. tr.).

5

Richie e pus la punct

Mike își luase fotografiile înapoi. Bănuia că Bill ar putea-o cere pe cea cu ultima poză de școală a lui George, dar Bill n-o făcu. Le puse în buzunarul interior al sacoului și, când nu le mai văzură, cu toții – inclusiv Mike – avură o senzație de ușurare.

– Nouă copii, spuse încet Beverly. Nu pot să cred. Adică... Pot să cred, dar nu pot să *cred*. Nouă copii și nimic? Absolut *nimic*?

– Nu-i chiar așa, replică Mike. Oamenii sunt furioși, sunt înspăimântați... Sau cel puțin așa se pare. E într-adevăr imposibil să spui care simt realmente așa și care se prefac.

– *Se prefac?*

– Beverly, îți mai aduci aminte, când eram copii, omul ăla care doar și-a împăturit ziarul și a intrat în casă în timp ce tu țipai la el după ajutor?

O clipă, ceva păru să sară în ochii ei, și Beverly arătă atât îngrozită, cât și conștientă. Apoi deveni doar nedumerită.

– Nu... Când a fost asta, Mike?

– Nu contează. O să-ți amintești cu timpul. Tot ce pot spune acum e că totul pare așa cum ar fi normal să pară în Derry. Confruntați cu o atât de cumplită serie de crime, oamenii fac tot ce te-ai aștepta să facă, iar în marea majoritate acestea sunt aceleași lucruri care se întâmplau când dispăreau și erau uciși copiii atunci în 1958. Comitetul „Salvați Copiii Noștri" se întrunește iar, numai că de astă dată la Școala Primară Derry, în loc de Liceul Derry. În oraș se află șaisprezece detectivi de la Biroul Procurorului General al Statului, plus un contingent de agenți F.B.I. – nu știu cât de mulți și, deși Rademacher dă din gură, cred că nici el nu știe. Stingerea e iarăși în vigoare...

– A, da. Stingerea.

Ben se freca pe o parte a gâtului, încet și meditativ.

– Asta a făcut minuni în '58. Atât lucru îmi aduc aminte.

– ...și mai avem și Grupele de Patrulare ale Mamelor, ca să se asigure că fiecare copil care merge la școală, de la clasa întâi până la a opta, e condus până acasă. La *News* s-au primit peste două mii de scrisori numai în ultimele trei săptămâni, cerând o soluție. Și, bineînțeles, iar a început emigrarea. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ăsta-i singurul mod de-a observa *cu adevărat* cine-i sincer când spune că vrea să se termine și cine nu. Cei cu adevărat sinceri se sperie și pleacă.

– Chiar pleacă oamenii? întrebă Richie.

– Se întâmplă de fiecare dată când ciclul se declanșează iarăși. E imposibil de spus exact câți pleacă, întrucât ciclul n-a căzut într-un an de recensământ de prin 1850 încoace. Dar e un număr de speriat. Fug ca niște copii care tocmai au constatat că, la urma urmei, casa e bântuită de fantome adevărate.

– Veniți acasă, veniți acasă, veniți acasă, spuse cu glas scăzut Beverly; când își ridică ochii de pe propriile-i mâini, la Bill se uită, nu la Mike. A *vrut* să venim înapoi. De ce?

– *Poate* că ne vrea pe toți înapoi, spuse puțin cam criptic Mike. Sigur. *Poate*. Poate vrea să se răzbune. La urma urmei, i-am făcut figura o dată în trecut.

– Răzbunare... Sau doar să pună lucrurile la loc în ordine, spuse Bill.

Mike dădu din cap:

– Lucrurile nu-s în ordine nici cu propriile voastre vieți, să știți. Nici unul din voi n-a părăsit neatins orașul Derry... Fără semnul Monstrului asupra sa. Ați uitat toți ceea ce s-a întâmplat aici, iar amintirile voastre din vara aceea încă nu sunt decât fragmentare. Și mai e și faptul curios, în treacăt fie spus, că sunteți cu toții bogați.

– Ei, haide-acuma! exclamă Richie. Greu de...

– Șezi blând, șezi blând, ridică Mike o mână, surâzând vag. Nu vă acuz de nimic, încerc doar să pun faptele pe masă. Sunteți bogați după standardele unui bibliotecar de orășel, căruia îi rămân doar ceva mai puțin de unsprezece bătrâne pe an după ce-și achită taxele, da?

Richie ridică stânjenit din umerii costumului său scump. Ben părea adânc absorbit de ruperea șervețelului în fâșii subțiri. Nimeni nu-l privea pe Mike direct în față, cu excepția lui Bill.

– Nu vă înscrieți nici unul în clasa H.L. Hunt, cu siguranță, spuse Mike, dar v-ați aranjat bine chiar și după standardele clasei americane mijlocii-superioare. Aici suntem între prieteni, așa că nu vă mai ascundeți după degete: dacă e printre voi vreunul care a declarat mai puțin de nouăzeci de mii de dolari la fisc în 1984, să ridice mâna.

Se uitară unul la altul aproape pe furiș, încurcați, așa cum par a fi întotdeauna americanii, de realitatea crudă a propriului lor succes – ca și cum banii lichizi ar fi ouă răscoapte și ar urma afluența de vânturi care însoțește inevitabil excesul de acest fel. Bill simți cum i se urcă sângele în obraji și nu reuși să și-l stăpânească. Fusese plătit cu zece mii peste suma pe care o menționase Mike, doar pentru a fi scris prima ciornă a scenariului „Attic Room". I se promiseseră douăzeci de mii de

dolari în plus pentru fiecare două rescrieri, la nevoie. Mai erau apoi drepturile de autor... Și avansul gras al unui contract pentru două cărți, proaspăt semnat... Cât de mult *declarase* el la fisc în 1984? Nu mai puțin de vreo opt sute de mii de dolari, corect? Destul, oricum, ca să pară monstruos pe lângă venitul declarat al lui Mike Hanlon, de nici unsprezece mii de dolari pe an.

Deci atât te plătesc ca să ai grijă de far, Mike bătrâne, reflectă Bill. *Isuse Cristoase, ar fi trebuit undeva pe interval să ceri o mărire!*

Mike spuse:

– Bill Denbrough, romancier de succes într-o societate unde nu există decât câțiva romancieri și chiar mai puțini destul de norocoși ca să-și câștige pâinea cu talentul lor. Beverly Rogan, care lucrează în domeniul ținutelor, zonă unde mulți sunt chemați, puțini aleși. Ea e de fapt cea mai căutată designeră din treimea de mijloc a țării în momentul de față.

– Oh, nu *eu* sunt, protestă Beverly; slobozi un mic râs nervos și-și aprinse o altă țigară de la chiștocul fumegând al celei dinainte. E Tom. Tom e omul. Fără el, încă aș mai pune căptușeală nouă la fuste și-aș coase tivuri. N-am deloc simțul afacerilor, până și Tom o spune. E doar... Înțelegeți, Tom. Și norocul.

Trase un singur fum adânc din țigară și o strivi.

– Măndelu-ar zice că conița protestează prea mult, spuse răutăcios Richie.

Femeia se răsuci iute în scaun și-l privi cu duritate, aprinsă în obraji.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne, Richie Tozier?

– Nu da-n mine, Miz Scarlett! exclamă Richie cu o Voce de Negrișor înaltă și tremurătoare.

Iar în acel moment Bill putu să-l vadă cu sinistră claritate pe băiatul pe care-l cunoscuse; nu mai era doar o prezență înăbușită pândind de sub exteriorul adult al lui Rich Tozier, ci o făptură aproape mai reală decât bărbatul însuși.

– Nu da-n mine! Las' să-ț' ad' alt suc dă mentă, Miz Scarlett! Ș-o să-l bei colo-șa pă ve'andă unde-i un picuț mai 'ăcoa'e! Nu da cu biciu-n băietu'!

– Ești imposibil, Richie, replică rece Beverly. Trebuia să te fi maturizat până acum.

Richie o privi, cu rânjetul pălindu-i încet în nesiguranță.

– Până nu m-am întors aici, spuse el, credeam că am făcut-o.

– Rich, s-ar putea să fii chiar cel mai îndrăgit disc-jockey din Statele Unite, interveni Mike. Cu siguranță că ai Los Angelesul la degetul cel mic.

– Mai bine ia seama, nebune, îl întrerupse Richie cu o arțăgoasă Voce Mr. T., deși roșise. O să-ți fac fața și dosu' să-și schimbe locu'. Îți fac o operație pe creier cu pumnu'. Îți...

– Eddie, continuă Mike, neluându-l în seamă pe Richie, tu ai un prosper serviciu de limuzine, într-un oraș unde cam trebuie să-mpingi din drum cu cotul mașinile mari și negre când treci strada. Câte două companii de limuzine pe săptămână dau faliment în Mărul cel Mare[1], dar tu te descurci de minune. Iar tu, Ben, ești probabil cel mai plin de succes arhitect tânăr din lume.

Ben deschise gura, probabil ca să protesteze, apoi o închise brusc la loc.

Mike le zâmbi și desfăcu mâinile:

– Nu vreau să fac pe nimeni să se simtă prost, dar aș dori să puneți toți cărțile pe masă. Există oameni care reușesc de tineri și oameni care reușesc în munci profund specializate – dacă n-ar fi unii care învinge cu succes sorții, cred că toată lumea ar capitula. Doar unul sau doi dintre voi să fi fost, am fi putut să vorbim despre coincidențe. Dar nu-i vorba doar de unul sau doi; sunteți *toți*, și asta-l include și pe Stan Uris, care a fost cel mai bun expert contabil tânăr din Atlanta... Ceea ce înseamnă din tot Sudul. Concluzia mea e că succesul vostru izvorăște din cele întâmplate aici acum douăzeci și șapte de ani. Dacă ați fi fost cu toții expuși azbestului pe vremea aia, iar acum ați avea cancer pulmonar, legătura n-ar fi mai puțin clară sau convingătoare. Vrea vreunul din voi să mă contrazică?

Îi privi. Nu răspunse nimeni.

– Toți afară de tine, spuse Bill. Cu tine ce s-a întâmplat, Mikey?

– Nu-i evident? rânji el. Eu am stat aici.

– Ai avut grijă de far, murmură Ben.

Bill tresări și se uită la el, surprins, dar Ben, care îl privea intens pe Mike, nu observă.

– Asta nu mă face să mă simt prea grozav, Mike. De fapt mă face să mă simt cam ca un găinat.

– Amin, completă Beverly.

Mike clătină din cap, răbdător.

– N-aveți de ce să vă simțiți vinovați, nici unul. Credeți că eu am ales să stau aici mai mult decât ați ales voi – oricare dintre voi – să plecați?

---

[1] În original: Big Apple = orașul New York, al cărui blazon reprezintă un măr (n. tr.).

Ce naiba, eram *copii*. Dintr-un motiv sau altul părinții voștri s-au mutat, iar voi făceați parte din bagajele pe care le-au luat cu ei. Părinții mei au rămas pe loc. Și chiar o fi fost decizia lor – a vreunuia dintre *ei*? N-aș prea crede. Cum s-a hotărât cine să plece și cine să rămână? A fost norocul? Soarta? Monstrul? Altcineva? Nu știu. Dar nu noi am vrut-o. Așa că lăsați-o baltă.

– Nu ești... Nu ești supărat? întrebă timid Eddie.

– Am fost prea ocupat ca să mai fiu și supărat, răspunse Mike. Am petrecut mult timp privind și așteptând... Priveam și așteptam încă înainte s-o fi știut, cred, dar în ultimii cinci ani am fost în ceea ce s-ar putea numi alarmă de gradul întâi. De la începutul anului m-am apucat să țin un jurnal. Iar, când un om scrie, gândește mai profund... Sau poate doar mai concret. Și unul dintre lucrurile cu care mi-am petrecut vremea scriind și gândindu-mă este natura acestui Monstru. El se schimbă; o știm. Mai cred și că Monstrul manipulează și își lasă urmele pe oameni prin însăși natura a ceea ce este el – la fel cum ți se impregnează pe trup mirosul unui sconcs chiar și după o baie lungă, dacă animalul își deschide punga de parfum prea aproape de tine. Cum lăcusta îți scuipă sucul ei în palmă când o prinzi între degete.

Mike se descheie încet la cămașă și o desfăcu larg. Văzură cu toții dârele rozalii ale cicatricelor ce-i brăzdau pielea netedă și cafenie de pe piept.

– La fel cum ghearele lasă cicatrice, spuse el.

– Vârcolacul, aproape că gemu Richie. O, Cristoase, Bill Barosane, vârcolacul! Când ne-am întors în Neibolt Street!

– Ce? întrebă Bill; suna ca un om trezit dintr-un vis. Ce spui, Richie?

– Nu-ți mai *amintești*?

– Nu... Tu, da?

– Eu... Eu aproape-mi amintesc...

Cu o figură confuză și speriată, Richie cedă.

– Vrei să spui că lucrul ăsta nu-i rău? îl întrebă dintr-o dată Eddie pe Mike; se holba ca hipnotizat la cicatrice. Că face parte pur și simplu din... din ordinea naturală?

– Nu face parte dintr-o ordine naturală pe care noi s-o înțelegem sau s-o tolerăm, răspunse Mike, încheindu-și la loc cămașa, și nu văd nici un motiv de a opera pe orice altă bază decât cea pe care o *înțelegem*; aceea că Monstrul ucide, ucide copii, și asta nu e bine. Bill a înțeles înaintea oricăruia dintre noi. Îți mai aduci aminte, Bill?

– Îmi aduc aminte c-am vrut să-l omor, spuse Bill. Dar nu prea aveam cine știe ce concepție despre lume asupra subiectului, dacă înțelegeți

ce vreau să zic – nu voiam decât să-l omor pentru că Monstrul acela îl omorâse pe George.

– Și încă mai vrei?

Bill cugetă pe îndelete. Coborî privirea spre mâinile pe care și le ținea pe masă cu degetele desfăcute și și-l aminti pe George în pelerina sa cea galbenă, ținând într-o mână bărcuța din hârtie cu pelicula ei subțire de parafină. Îl privi pe Mike.

– M-m-mai mult ca oricând, răspunse el.

Mike dădu din cap ca și cum exact la asta s-ar fi așteptat.

– Monstrul și-a lăsat semnul pe noi. Monstrul și-a exercitat voința asupra noastră, întocmai cum și-a exercitat-o asupra întregului oraș, zi de zi, chiar și pe durata acelor lungi intervaluri când Monstrul doarme sau hibernează sau cine știe ce mai face între perioadele sale mai... mai înviorate.

Mike ridică un deget:

– Dar dacă Monstrul ne-a impus voința sa, la un moment dat, în vreun mod anume, *ne-am impus și noi voința asupra lui.* L-am oprit înainte să fi terminat – știm că am făcut-o. L-am slăbit? L-am vătămat? Am reușit de fapt aproape să-l ucidem? Cred că da. Cred că am ajuns atât de aproape de a omorî Monstrul, încât am plecat crezând că o și făcurerăm.

– Dar nici tu nu-ți amintești partea asta, nu-i așa? întrebă Ben.

– Nu. Îmi aduc aminte totul până la 15 august 1958, cu claritate aproape perfectă. De atunci însă și până cam prin 4 septembrie, când a reînceput școala, totul e un vid absolut. Nu e obscur sau încețoșat; pur și simplu a dispărut complet. Cu o singură excepție: mi se pare că mi-l amintesc pe Bill zbierând despre ceva numit *lumini moarte.*

Brațul lui Bill zvâcni convulsiv. Lovi o sticlă goală de bere, iar sticla explodă pe podea ca o bombă.

– Te-ai tăiat? întrebă Beverly, pe jumătate ridicată în picioare.

– Nu, spuse el.

Avea vocea aspră și uscată. Pe brațe i se făcuse pielea-de-găină. Părea că i se mărise cumva țeasta; simțea cum *luminile moarte* îi apasă pielea întinsă a feței în pulsații constante, amorțitoare.

– Am să ridic eu...

– Nu, stai jos.

Voia s-o privească și nu putea. Nu-și putea lua ochii de la Mike.

– Îți amintești de *luminile moarte,* Bill? întrebă încet Mike.

– Nu.

Își simțea gura ca atunci când dentistul se joacă puțin cam prea mult cu novocaina.

– O să-ți amintești.

– Să dea Dumnezeu să nu.

– O să-ți amintești oricum, stărui Mike. Dar deocamdată... nu. Și nici eu. Vreunul dintre voi?

Rând pe rând, clătinară din cap.

– Dar am făcut *ceva*, continuă calm Mike. Într-un anume punct am fost în stare să exercităm un fel de voință de grup. Într-un anume punct am atins o oarecare înțelegere deosebită, fie conștient, fie inconștient.

Se foi neliniștit.

– Doamne, cât aș vrea să fie aici și Stan. Am un simțământ cum că Stan, cu mintea lui ordonată, ar fi putut avea idee ce anume.

– Poate că asta s-a și întâmplat, spuse Beverly. Poate de asta s-a sinucis. O fi înțeles că, dacă e vorba de magie, cu oamenii mari nu mai ține.

– Cred că s-ar putea, totuși, zise Mike. Pentru că mai e un lucru pe care îl avem în comun, toți șase. Mă-ntreb dacă v-ați dat seama vreunul ce anume.

A fost rândul lui Bill să deschidă gura și s-o închidă apoi la loc.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Mike. Știi ce este. Ți-o văd pe față.

– Nu sunt *sigur* că știu, replică Bill, dar *cred* că e vorba de faptul că nici unul dintre noi nu are copii. A-asta o fi?

Domni un moment de tăcere șocată.

– Da, făcu Mike. Asta-i.

– Isuse Cristoase Atotputernice! exclamă indignat Eddie. Ce Dumnezeu are *asta* de-a face cu prețul fasolei în Peru? Cine v-a băgat în cap că toți oamenii din lume trebuie să aibă copii? Asta-i o prostie!

– Tu și soția ta aveți copii? întrebă Mike.

– Dacă te-ai ținut pe urmele noastre tot timpul, cum spui că ai făcut, atunci știi dracului prea bine că n-avem. Dar eu tot zic că nu înseamnă nimic.

– Ați *încercat* să faceți copii?

– Nu folosim anticoncepționale, dacă la asta te referi, vorbi Eddie cu o demnitate ciudat-emoționantă, dar roșu în obraji. Se-ntâmplă doar că nevastă-mea e puțin... Of, fir-ar a dracu'. E *foarte* supraponderală. Ne-am dus să consultăm un medic și i-a spus că s-ar putea să n-aibă niciodată copii dacă nu mai pierde din greutate. Asta face din noi niște criminali?

– Ia-o ușor, Eds, îl liniști Richie, aplecându-se spre el.

– Să nu-mi spui Eds și să nu-*ndrăznești* să mă ciupești de obraz! țipă Eddie, stropșindu-se la Richie. Știi că nu pot suferi asta! *Niciodată* n-am putut să sufăr chestia asta!

Richie dădu înapoi, clipind din ochi.

– Beverly? întrebă Mike. Cum e cu tine și cu Tom?

– N-avem copii. Tot fără contraceptive. Tom vrea copii... Și eu la fel, desigur, adăugă ea în grabă, aruncându-le priviri iuți: lui Bill i se păru că avea ochii cam prea strălucitori, aproape ca ochii unei actrițe care joacă bine un rol. Pur și simplu încă nu s-a întâmplat.

– V-ați făcut examenele alea? o întrebă Ben.

– A, da, sigur că da, răspunse femeia și scoase un râs subțire, aproape ca un tril.

Și, printr-unul dintre acele salturi ale comprehensiunii de care se bucură oamenii înzestrați atât cu curiozitate, cât și cu clarviziune, Bill înțelese deodată mult mai multe despre Beverly și soțul ei Tom, alias Al Mai Tare Om din Lume. *Beverly* se dusese să-și facă examenele de fertilitate. Bănuia că Al Mai Tare Om din Lume refuzase să conceapă fie și doar un moment ideea că ar putea fi ceva în neregulă cu sperma fabricată în Sacrii Săculeți.

– Cu tine și soția ta cum stau lucrurile, Bill Barosane? întrebă Rich. Vreo încercare, ceva?

Îl priviră cu toții curioși... Fiindcă soția lui era o persoană pe care o cunoșteau. Audra nu era în nici un caz cea mai celebră sau cea mai îndrăgită actriță din lume, dar făcea cu siguranță parte din mărunțișul celebrității ce înlocuise cumva talentul ca monedă de schimb în ultima jumătate a secolului al XX-lea; îi apăruse o fotografie în revista *People* când se tunsese scurt, și într-o perioadă deosebit de plicticoasă la New York (piesa în care plănuise să joace căzuse), lucrase o săptămână la *Hollywood Squares*, în ciuda obiecțiilor stăruitoare ale impresarului ei. Era o străină al cărei chip drăgălaș le era cunoscut. Își spuse că Beverly arăta deosebit de curioasă.

– Am încercat tot timpul în ultimii șase ani, spuse Bill. De vreo opt luni am întrerupt, din cauza filmului pe care-l facem – *Attic Room* îi zice.

– Știi, noi avem o mică emisiune de divertisment zilnic de la cinci și-un sfert după-amiază până la cinci jumate, interveni Richie. *Seein' Stars* se numește. Au băgat un reportaj despre afurisitul ăsta de film chiar săptămâna trecută – ceva în genul Soțul și Soția Lucrând Fericiți Împreună. Au pronunțat numele voastre, ale amândurora, și n-am făcut nici o clipă legătura. Curios, nu-i așa?

– Foarte, fu Bill de acord. Oricum, Audra a spus că n-ar fi decât bafta noastră să rămână gravidă în perioada de pregătire și să fie nevoită să joace apoi zece săptămâni extenuante având în același timp grețuri de dimineață. Dar vrem copii, da. Și am încercat din răsputeri.

– Ați făcut teste de fertilitate? întrebă Ben.

– Mhm. Acum patru ani, la New York. Doctorii au descoperit o foarte mică tumoră benignă în uterul Audrei și au spus că-i un noroc pentru că, deși n-ar fi împiedicat-o să rămână gravidă, putea cauza o sarcină extrauterină. Totuși, și ea, și eu suntem fertili.

Eddie repetă cu încăpățânare:

– Asta nu *dovedește* nimic.

– Sugerează, totuși, mumură Ben.

– Nici un mic accident pe frontul tău, Ben? întrebă Bill.

Era șocat și amuzat să constate că gura sa fusese foarte aproape de a-l numi, în loc de Ben, Clăiță.

– N-am fost niciodată însurat, am avut întotdeauna grijă și n-au fost nici un fel de procese de paternitate, spuse Ben. Mai mult de-atât nu cred că e vreo cale de a stabili ceva exact.

– Vreți să auziți o poveste comică? întrebă Richie.

Zâmbea, dar în ochi nu i se citea nici un strop de zâmbet.

– Sigur, îl îndemnă Bill. Te-ai priceput întotdeauna la comicării, Richie.

– Fața ta și bucile-mi, băietu', aruncă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Era o Voce *grozavă* a Copoiului Irlandez. *Ai progresat peste orice măsură, Richie,* remarcă în sinea sa Bill. *Copil fiind, nu-l puteai face pe Copoiul Irlandez oricât îți strofocai creierii. Decât o dată... Sau de două ori... Când*
(luminile moarte)
asta a fost?

– Fața ta și bucile-mi; doar să ții minte comparația asta, băiete!

Ben Hanscom se apucă pe neașteptate de nas și țipă cu glas ascuțit și tremurător, băiețesc:

– Biip-biip, Richie! Biip-bip! Bip-bip!

După o clipă, râzând, Eddie se apucă și el de nas și i se alătură. Beverly făcu același lucru.

– Ghini! Ghini! strigă Richie, râzând și el. Ghini, mă predau! Cristoase!

– O, Doamne, făcu Eddie; se lăsă moale pe spătar, râzând cu atâta poftă, încât aproape-i dăduseră lacrimile. Ți-am făcut-o de data asta, Gurăspartă. Hai, tu, Ben!

Ben surâdea, dar arăta puțin cam uimit.

– Bip-bip, făcu Ben și chicoti. Uitasem *complet* de asta. Tot mereu te bipuiam, Richie.

– Voi ăștia n-ați apreciat niciodată adevăratul talent, asta-i tot, spuse înfumurat Richie.

La fel ca pe vremuri, îi puteai zbura picioarele de sub el, dar parcă ar fi fost un Hopa-Mitică – își revenea aproape imediat.

– Asta a fost una dintre micile tale contribuții în Clubul Păgubo-șilor, nu-i așa, Clăiță?

– Mda, cred că da.

– Ce mai om! murmură Richie cu o voce tremurândă, lovită de extaz, iar apoi începu să facă plecăciuni peste masă, aproape înfigându-și nasul în ceașca de ceai la fiecare dintre ele. Ce mai om! O, copchii, ce mai om!

– Bip-bip, Richie, făcu solemn Ben, după care râsul explodă într-un timbru baritonal robust, cu totul diferit de glasul său tremurător din copilărie. Ești același neserios dintotdeauna.

– Băi, voi vreți s-auziți povestea aia sau nu? întrebă Richie. Vreau să zic, nu-i nici o scofală, nici așa, nici așa. Bipuiți dacă aveți chef. Sunt călit la injurii. Vreau să zic, aveți în față un om care odată i-a luat un interviu lui Ozzy Osbourne.

– Zi, spuse Bill.

Îi aruncă o privire lui Mike și văzu că acesta arăta mai mulțumit – sau mai liniștit – de când începuse întâlnirea lor. Oare din cauză că vedea această strângere aproape inconștientă a rândurilor, acel soi de ușoară cădere la loc în vechi roluri, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată atunci când se reîntâlnesc prieteni din copilărie? Bill așa credea. Și-și mai spuse: *Dacă există anumite condiții premergătoare pentru credința în magie care fac posibilă folosirea magiei, atunci poate că aceste condiții se vor aranja inevitabil de la sine*. Nu era un gând prea încurajator. Îl făcea să se simtă ca un om legat de vârful unei rachete teleghidate.

Bip-bip, într-adevăr.

– Ei bine, spuse Richie, aș putea să vă spun o istorie lungă și tristă sau aș putea să vă ofer versiunea de bandă desenată Blondie și Dagwood, dar mă voi așeza undeva la mijloc. În anul în care m-am mutat în California am întâlnit o fată și ne-am îndrăgostit tărișor unul de altul. Am început să trăim împreună. La început lua pilule, dar o făceau să-i vină rău aproape tot timpul. Zicea că o să-și implanteze un sterilet, da' nu prea mă înnebuneam după asta – primele știri după cum că s-ar putea să nu fie complet sigure tocmai începeau să apară în ziare. Vorbiserăm o grămadă despre copii și eram hotărâți binișor să nu-i avem chiar dacă decideam să ne legalizăm legătura. E iresponsabil să aduci copii într-o lume atât de căcăcioasă, periculoasă și suprapopulată... și bla-bla-bla,

bâra-bâra-bâra, hai mergem să punem o bombă-n toaleta pentru bărbați de la Bank of America și pe urmă hai înapoi în magherniță să fumăm niște drog și să trăncănim despre diferența dintre maoism și trotkism, dacă pricepeți ce vreau să zic. Sau poate că-s cam prea dur cu amândoi. Rahat, eram tineri și rezonabil de idealiști. Concluzia a fost că mi-am tăiat cablurile, cum se exprimă gloata din Beverly Hills cu infailibilul ei șic vulgar. Vasectomia a mers fără probleme și n-am avut nici un efect secundar negativ. Se mai întâmplă, vezi dumneata. Am avut un prieten căruia i s-au umflat boașele cam până la mărimea unor cauciucuri de Cadillac 1959. Mă pregăteam să-i dăruiesc un suspensor și două butoaie de ziua lui – un fel de bandaj – da' între timp i s-au dezumflat.

– Totul enunțat cu tactul și demnitatea ta obișnuită, remarcă Bill, iar Beverly izbucni din nou în râs.

Richie oferi un surâs larg, sincer:

– Îți mulțumesc, Bill, pentru aceste cuvinte de susținere. Termenul „fut" a fost folosit de două sute șase ori în ultima ta carte. Am numărat.

– Bip-bip, Gurăspartă, făcu solemn Bill, și râseră toți.

Bill găsi aproape incredibil faptul că vorbiseră despre copii morți cu nici zece minute în urmă.

– Dă-i bătaie, Richie, spuse Ben. S-a făcut târziu.

– Sandy și cu mine am locuit împreună timp de doi ani și jumătate, continuă Richie. De două ori am fost chiar aproape să ne căsătorim. După cum avea să reiasă, se pare că ne-am scutit de multe dureri de cap și de toate palavrele alea cu proprietatea în comun, rămânând concubini. A primit o ofertă de a lucra la o firmă de avocați asociați din Washington cam în aceeași perioadă când mi-a venit și mie oferta să mă angajez la KLAD ca disc-jokey la sfârșit de săptămână – nu mare lucru, dar era un picior proptit în ușă. Mi-a spus că e marea ei șansă și că trebuie să fiu cel mai insensibil mascul misogin care-și târâie picioarele prin Statele Unite, și pe deasupra se săturase oricum de California. I-am spus că am *și eu* o șansă. Așa că am rupt pisica-n două și ne-am rupt unul pe altul în două și, când n-a mai rămas nimic de rupt în două, Sandy s-a dus cu Dumnezeu. Cam după un an m-am gândit să-ncerc să-mi remediez vasectomia. N-aveam nici un motiv serios, și știam din ce citisem că șansele erau destul de pestrițe, da' mi-am zis că ce mama dracu'.

– Te întâlneai constant cu cineva pe-atunci? întrebă Bill.

– Nu – aicea-i toată comicăria, se încruntă Richie. Pur și simplu m-am trezit într-o dimineață cu... Nu-ș' ce să zic, cu damblaua asta că să mi-o fac la loc.

– Trebuie că-ți ieșiseși din minți, comentă Eddie. Anestezie generală în loc de locală? Operație? Poate o săptămână în spital, pe urmă?

– Mda, toate chestiile astea mi le-a zis și doctorul, replică Richie. Și i-am spus că vreau oricum să-i dăm bice. Nu știu de ce. Doctorul m-a întrebat dacă mi-e clar că urmarea operației va fi cu siguranță dureroasă, câtă vreme rezultatul nu poate fi decât un dat cu banul, în cel mai bun caz. Am spus că da. A zis că bine, și l-am întrebat când – atitudinea mea, vedeți, fiind de cu cât mai repede, cu atât mai bine. Așa că, zice el, ține-ți caii, fiule, ține-ți caii, primul pas e să luăm o probă de spermă doar ca să fim siguri că e necesară operația. Zic: „Haide, mi-am făcut examenul după vasectomie. A mers." Mi-a spus că uneori canalele se reconectează spontan. „Mamma mia!" zic eu. „Nimeni nu mi-a spus una ca asta." A zis că șansele erau foarte mici – infinitezimale, de fapt – dar că, întrucât operația e atât de serioasă, ar trebui să verificăm. Așa că am făcut hop în toaleta de bărbați cu un catalog Frederick's of Hollywood și-am spârcâit într-o ceșcuță Dixie...

– Bip-bip, Richie, îl cenzură Beverly.

– Mda, ai dreptate. Secvența cu catalogul Frederick's i-o minciună – în veci n-ai să găsești ceva atât de bun într-un cabinet medical. Oricum, doctorul m-a chemat peste trei zile și m-a întrebat care veste o vreau mai întâi, p-aia bună ori p-aia proastă. „Zi vestea bună mai întâi", zic.

– Vestea bună-i că operația nu mai e necesară, zice. Vestea proastă-i că oricine cu care-ai fost în pat în ultimii doi-trei ani, îți poate da-n cap c-un proces de paternitate cam cum îi vine pofta.

– Vrei să zici ce cred eu că vrei să zici? l-am întrebat.

– Vreau să zic că nu mai tragi cu gloanțe oarbe și n-ai mai tras de o bună bucată de vreme, zice. Milioane de peștișori mititei în mostra dumitale de spermă. Zilele de călărit voios pe deșelate fără șa te ia nimeni la întrebări s-au sfârșit pentru o vreme, Richard.

I-am mulțumit și-am închis telefonul. Pe urmă am sunat-o pe Sandy la Washington.

– Rich! îmi zice ea mie (și vocea lui Richie *deveni* deodată vocea acelei fete numite Sandy pe care nici unul din ei n-o întâlnise vreodată. Nu era o imitație, nici măcar o asemănare; semăna mai mult cu o pictură auditivă). Ce bine că te-aud! M-am măritat!

– Da, grozav, zic eu. Trebuia să-mi dai de veste. Ți-aș fi trimis un mixer.

La care ea:

– Același Richie dintotdeauna, mereu plin de poante.

Așa că zic:

– Sigur, același Richie, mereu plin de poante. Că tot veni vorba, Sandy, nu cumva s-a-ntâmplat să faci vreun copil sau ceva după ce-ai plecat din Los Angeles?

– Poanta nu-i foarte nostimă, Rich, zice ea, și-am avut o undă-n creier că se pregătește să-mi trântească telefonul, așa că i-am spus ce s-a-ntâmplat.

A început să râdă, numai că de data asta chiar râdea în hohote – râdea așa cum râdeam eu întotdeauna cu voi, parcă i-ar fi spus cineva cel mai căcăcios banc din lume. Așa că, atunci când în sfârșit a început s-o lase mai moale, am întrebat-o ce, pentru numele lui Dumnezeu, i se pare atât de comic.

– Cât e de minunat! zice. De data asta, ție ți s-a întâmplat bancul. După toți acești ani, bancul i se întâmplă în sfârșit lui Records Tozier. Câți bastarzi ai adus pe lume de când m-am mutat eu în est, Rich?

– Deduc că asta-nseamnă că încă n-ai cunoscut bucuriile maternității, o-ntreb eu.

– Urmează, în iulie, zice. Mai sunt și alte întrebări?

– Mda, dau eu-nainte. Când te-ai răzgândit în legătură cu adusul copi r într-o lume atât de căcăcioasă?

Când am întâlnit în fine un bărbat care să nu fie un căcat, zice și-mi închide telefonul.

Bill izbucni în râs. Râse până-i șiroiră lacrimile pe obraji.

– Mda, continuă Richie, cred c-a închis repede ca să-i rămână ei de fapt ultimul cuvânt, da' putea să fi stat pe fir cât era ziua de lungă. Știu prea bine când sunt făcut marț. După o săptămână m-am întors la doctor și i-am cerut să fie, dacă se poate, mai clar privind șansele împotriva acestui soi de regenerare spontană. A zis că discutase cu câțiva colegi despre cazul meu. Reieșea că-n perioada de trei ani dintre 1980 și 1982 în California s-au înregistrat douăzeci și trei de regenerări spontane raportate. Șase din astea s-a dovedit că erau simple operații de mântuială. Alte șase erau fie falsuri, fie înscenări – tipi care căutau să muște o îmbucătură din contul bancar al câte unui doctor. Deci... Unsprezece autentice în trei ani.

– Unsprezece din câte? întrebă Beverly.

– Douăzeci și opt de mii șase sute optsprezece, răspunse calm Richie.

Tăcere în jurul mesei.

– Așa că m-am apucat și-am bătut recordul armăsarilor, urmă Richie, și nu s-a arătat nici un copil. Asta-ți dă vreo idee, Eds?

Eddie începu cu încăpățânare:

– Tot nu *dovedește*...

– Nu, îl întrerupse Bill, nu dovedește nimic. Dar categoric sugerează o legătură. Întrebarea e ce facem acum. La asta te-ai gândit, Mike?

– M-am gândit, sigur, dar mi-era imposibil să iau vreo hotărâre până nu vă adunați toți iarăși laolaltă să stați de vorbă ca acum. Nu aveam nici o cale de a prezice cum va merge reuniunea asta înainte să aibă loc cu adevărat.

Tăcu un răstimp îndelungat, privindu-i gânditor.

– Am o idee, zise el, dar, înainte de-a v-o spune, cred că trebuie să cădem de acord dacă avem sau nu de făcut vreo treabă aici. Vrem să încercăm iarăși să facem ceea ce am mai încercat să facem odată? Vrem să-ncercăm iar să omorâm Monstrul? Sau doar împărțim nota de plată la șase și ne întoarcem la treburile noastre?

– Se pare că..., începu Beverly, dar Mike o opri cu o mișcare a capului.

Încă nu terminase.

– Trebuie să înțelegeți că șansele noastre de succes sunt imposibil de prevăzut. Știu că nu sunt prea mari, la fel cum știu c-ar fi fost puțin mai bune dacă Stan era și el aici. Nu bune cu adevărat, totuși, dar ceva mai mari. Fără Stan, cercul pe care l-am format în ziua aceea s-a rupt. Nu cred cu adevărat că putem distruge Monstrul, nici măcar să-l trimitem de aici pentru un scurt răstimp așa cum am făcut înainte, cu cercul întrerupt. Cred că Monstrul ne va ucide unul câte unul, și probabil în moduri extrem de oribile. Copii fiind, formaserăm un cerc complet, într-un mod pe care nici chiar acum nu-l înțeleg. Cred că, dacă ajungem de acord să mergem înainte, va trebui să încercăm formarea unui cerc mai mic. Nu știu dacă se mai poate așa ceva. Cred că ar fi posibil să *credem* că se poate, doar pentru a descoperi – când va fi prea târziu – ei bine... Că a fost prea târziu.

Mike îi privi din nou, cu ochii înfundați și obosiți pe chipul său cafeniu.

– Cred așadar că trebuie să supunem la vot. Stăm și încercăm iar sau plecăm acasă. Astea sunt variantele. V-am adus aici pe baza unei vechi promisiuni pe care nici măcar nu eram sigur că v-o veți mai aminti, dar nu vă pot reține aici în virtutea acelei promisiuni. Rezultatele ar fi mai grave.

Se uită la Bill, și în clipa aceea Bill înțelese ce urma. Îl îngrozea, nu putea opri clipa, și atunci, cu aceeași senzație de ușurare despre care-și închipuia că trebuie să îl cuprindă pe sinucigaș când își ia mâinile de pe volanul mașinii în viteză și nu și le mai folosește decât ca să-și acopere ochii, o acceptă. Mike îi adusese aici, Mike le expusese totul clar... Iar

acum Mike își dezbrăca mantia conducerii. Dorea ca mantia aceea să-i revină persoanei care o purtase în 1958.

– Ce spui, Bill Barosane? Formulează întrebarea.

– Înainte s-o fac, spuse Bill, *înțelege* ci-cineva întrebarea? Voiai să spui ceva, Bev.

Fata clătină din cap.

– Bine. Cr-cred că întrebarea este: rămânem și luptăm sau dăm totul uitării? Cine e de părere să rămânem?

Nimeni de la masă nu schiță nici o mișcare poate timp de cinci secunde, iar Bill își aminti de licitațiile la care participase, unde prețul câte unei piese se repezea deodată drept în stratosferă, iar cei care nu voiau să liciteze deveneau aproape literalmente statui; îți era frică să te scarpini unde te mânca sau să alungi o muscă de pe vârful nasului, ca nu cumva licitatorul s-o ia drept încă cinci bătrâne sau douăzeci și cinci.

Bill se gândi la Georgie, Georgie care nu dorise răul nimănui, care nu voise decât să iasă la aer după ce fusese ținut în cușcă toată săptămâna, Georgie cu obrajii săi îmbujorați, cu bărcuța de ziar într-o mână și încheindu-și cataramele impermeabilului cu cealaltă, Georgie mulțumindu-i... Apoi aplecându-se și sărutând obrazul încins de febră al lui Bill: *Mulțumesc, Bill. E o corabie grozavă.*

Simți vechea mânie crescând în el, dar acum era mai bătrân, și privea într-o perspectivă mai largă. Acum nu mai era vorba numai de Georgie. Un șir oribil de nume îi defilară prin cap: Betty Ripsom, găsită înghețată în pământ, Cheryl Lamonica, pescuită din Kenduskeag, Matthew Clements, smuls de pe tricicleta sa, Veronica Grogan, în vârstă de nouă ani, găsită într-o gură de canal, Steven Johnson, Lisa Albrecht, toți ceilalți și numai Dumnezeu știa câți alții dintre cei dispăruți.

Ridică mâna încet și spuse:

– Să omorâm Monstrul. De data asta, să-l omorâm cu adevărat.

O clipă mâna îi rămase suspendată acolo singură, ca mâna unicului elev din clasă care știe răspunsul cerut, cel pe care ceilalți copii îl urăsc. Apoi Richie, ridică și el mâna și spuse:

– Ce mama dracu'. Nu poate fi mai rău decât să-i iei un interviu lui Ozzy Osbourne.

Beverly înălță mâna. Acum culoarea îi revenise, dar în pete bolnăvicioase ce-i ardeau pe pomeții obrajilor. Arăta cumplit de surescitată și în același timp înspăimântată de moarte.

Mike ridică mâna.

Ben făcu la fel.

Eddie Kaspbrak stătea rezemat de spătar, arătând de parcă și-ar fi dorit să se topească practic în scaun și astfel să dispară. Fața sa îngustă

și delicată era îngrozitor de speriată când privi întâi la stânga, pe urmă la dreapta și apoi din nou la Bill. Un moment, Bill se simți convins că Eddie pur și simplu va împinge scaunul, se va ridica și o va zbughi din camera fără o singură privire în urmă. Apoi înălță o mână în aer, iar cu cealaltă își apucă inhalatorul.

– Hai, tu, Eds, spuse Richie. Chiar c-o să ne-alegem cu niște chicuri de data asta, pe pariu.

– Bip-bip, Richie, replică Eddie cu glas nesigur.

6

Desertul e pus pe masă

– Deci care-i ideea ta, Mike? întrebă Bill.

Starea de spirit fusese spartă de către Rose, amfitrioana, care intrase cu un platou de fursecuri cu surprize. Privi în jur la cele șase persoane ce țineau mâinile în aer, cu o grijuliu-politicoasă lipsă de curiozitate. Și le coborâră în grabă, și nimeni nu spuse nimic înainte să iasă Rose.

– E destul de simplă, spuse Mike, dar s-ar putea să fie și destul de al dracului de primejdioasă.

– Vars-o, ceru Richie.

– Cred că ar trebui să ne despărțim pentru restul zilei. Cred că fiecare dintre noi ar trebui să se întoarcă în acel loc din Derry pe care și-l amintește cel mai bine... În afară de Maidan, mai precis. Nu cred c-ar fi bine să meargă vreunul acolo – nu încă. Să ne imaginăm că facem niște excursii pe jos, dacă vreți.

– Care-i scopul, Mike? întrebă Ben.

– Nu-s tocmai sigur. Trebuie să înțelegeți că merg destul de mult pe intuiție..

– Dar chestia asta are un ritm bun pe care se poate dansa, îl întrerupse Richie.

Ceilalți zâmbira. Mike nu; în schimb dădu din cap.

– E un mod de-a o spune la fel de bine ca oricare altul. A merge pe intuiție *este* ca și cum ai alege un ritm și-ai dansa după el. Folosirea intuiției e o treabă grea pentru adulți, și ăsta-i principalul motiv pentru care cred c-ar fi cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut. Copiii, la urma urmei, operează pe baza ei cam în optzeci la sută din timp, cel puțin până ajung pe paisprezece ani

– Vorbești despre recuplarea la situație, spuse Eddie.

– Așa cred. Oricum, asta-i ideea mea. Dacă nu vă vine în minte nici un loc anume unde să mergeți, urmați-vă doar picioarele și vedeți încotro vă conduc. Apoi ne vom întâlni diseară la bibliotecă și vorbim despre ce s-a întâmplat.

– *Dacă* se întâmplă ceva, sublinie Ben.

– A, cred c-o să se-ntâmple destule lucruri.

– Ce fel de lucruri? întrebă Bill.

Mike clătină din cap.

– Habar n-am. Dar cred că, orice se va întâmpla, sunt toate șansele să fie neplăcut. Cred că-i chiar posibil ca vreunul dintre noi să nu mai apară diseară la bibliotecă. N-am nici un motiv să mă gândesc la așa ceva... decât tot acea intuiție.

Tăcerea întâmpină aceste cuvinte.

– De ce singuri? întrebă într-un târziu Beverly. Dacă e vorba s-o facem în grup, de ce vrei să începem singuri, Mike? Mai ales dacă riscul e într-adevăr atât de mare pe cât crezi tu?

– La asta cred că pot răspunde eu, zise Bill.

– Spune, Bill, îl îndemnă Mike.

– A *început* cu fiecare din noi de unul singur, îi explică Bill lui Beverly. Nu-mi amintesc totul – nu încă – dar sigur țin minte atât lucru Fotografia din camera lui George, care s-a mișcat. Mumia lui Ben. Leprosul pe care l-a văzut Eddie sub verandă pe Neibolt Street. Mike descoperind sângele pe iarbă lângă Canal, în Bassey Park. Și pasărea... A fost ceva cu o pasăre, nu-i așa, Mike?

Mike dădu din cap cu amărăciune.

– O pasăre mare.

– Da, dar nu tot atât de prietenoasă precum cea din *Sesame Street*.

Richie chicoti nestăpânit:

– Răspunsul orașului Derry pentru James Trage Una Bună! O, copchii, binecuvântați s'tem sau binecuvântați s'tem!

– Bip-bip, Richie, spuse Mike, iar Richie se supuse.

– Pentru tine au fost vocea din țeavă și sângele care a țâșnit din chiuvetă, îi spuse Bill lui Beverly. Iar pentru Richie...

Aici însă tăcu, nedumerit.

– Eu trebuie că-s excepția care confirmă regula, Bill Barosane, răspunse Richie. Prima oară când am venit în contact cu ceva care să fie ciudat, în vara aia - vreau să zic, chiar ciudat - a fost în camera lui George, cu tine. Când tu și cu mine ne-am dus în ziua aia la tine acasă și ne-am uitat în albumul lui de fotografii. Poza cu Center Street lângă Canal s-a pus în mișcare. Îți amintești?

– Da, spuse Bill. Dar ești sigur că n-a mai fost nimic înainte de asta, Richie? Absolut nimic?

– Păi...

Ceva licări în ochii lui Richie. Spuse încet:

– Mă rog, a fost ziua când Henry și prietenii lui m-au fugărit – înainte de sfârșitul școlii, mai exact, și am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese. Am trecut prin fața Primăriei și m-am așezat pe-o bancă-n parc un timp și mi s-a părut că văd... Dar asta n-a fost decât un *vis*.

– Ce era? întrebă Beverly.

– Nimic, răspunse Richie, aproape repezit. Un vis, nimic mai mult.

Îl privi pe Mike:

– Nu m-ar deranja totuși să fac o plimbare. O să-mi omor după-amiaza. Admir gospodăriile.

– Deci ne-am înțeles? întrebă Bill.

Dădură din cap că da.

– Și-o să ne-ntâlnim la bibliotecă diseară la... La ce oră propui, Mike?

– La șapte. Dacă întârziați, sunați la sonerie. Biblioteca se închide în zilele lucrătoare la ora șapte, până nu-ncepe vacanța de vară a copiilor.

– Șapte să fie, fu Bill de acord și-și lăsă ochii să coboare gravi asupra celorlalți. Și să aveți grijă. Nu trebuie să uitați că nici unul dintre noi nu știe cu adevărat ce f-f-facem. Priviți-o ca pe o misiune de recunoaștere. Dacă vedeți ceva, nu luptați. Fugiți.

– Sunt un îndrăgostit, nu un luptător, spuse Richie cu o visătoare Voce Michael Jackson.

– Ei bine, dacă ne-am hotărât s-o facem, ar fi cazul s-o luăm din loc, spuse Ben; un surâs vag îi trase în sus colțul stâng al gurii; era mai mult amar decât amuzat. Deși să fiu al dracului dacă vă pot spune în minutul ăsta exact unde-o să mă duc, dacă Maidanul se exclude. Pentru mine ăla era cel mai grozav lucru – să merg acolo cu voi.

Ochii i se abătură spre Beverly, rămaseră ațintiți asupra ei un moment și se mutară iar.

– Nu-mi trece prin minte nici un alt loc care să însemne foarte mult pentru mine. Probabil că doar o să hoinăresc vreo câteva ore, privind clădirile și udându-mă la picioare.

– O să găsești tu un loc unde să te duci, Clăiță, spuse Richie. În vizită la vreunele dintre vechile tale popasuri de potol, să-ți faci plinul.

Ben râse:

– Capacitatea mi-a scăzut de când aveam unspe ani. Sunt așa de plin, că s-ar putea să fie nevoie să mă scoateți de-aici de-a rostogolul.

– Ei bine, eu sunt gata, spuse Eddie.

– Stați o secundă! exclamă Beverly în timp ce începeau să se ridice de pe scaune. Fursecurile cu surprize! Să nu le uităm pe astea!

– Mda, făcu Richie. Răvașul meu îl știu de pe-acum. CURÂND VEI FI MÂNCAT DE UN MONSTRU MARE. O ZI PLĂCUTĂ ÎȚI DORESC.

Râseră, iar Mike îi întinse castronașul cu plăcințele cu răvașe lui Richie, care luă una, apoi le dădu mai departe. Bill observă că nimeni nu-și desfăcu plăcinta până nu-și luară toți ceilalți câte una; ședeau cu prăjiturelele în formă de pălărie în fața lor sau în mână, și, exact în timp ce Beverly, zâmbind încă, și-o alegea pe a ei, Bill simți un strigăt înălțându-i-se în gâtlej: *Nu! Nu, să nu faci asta, face parte din poveste, pune-o la loc, n-o deschide!*

Dar era prea târziu. Beverly își rupsese prăjitura, Ben făcea același lucru cu a lui, Eddie și-o tăia pe a sa cu furculița, și, chiar înainte ca zâmbetul lui Beverly să se prefacă într-o strâmbătură de groază, Bill avu timp să gândească: *Știam, într-un fel sau altul* știam, *pentru că nimeni nu și-a mușcat firesc plăcinta cu răvaș înăuntru. Asta ar fi fost lucrul normal de făcut, dar nu l-a făcut nimeni. Cumva, o anume parte din noi încă își mai amintește.... Totul.*

Iar această cunoaștere subterană și irațională i se păru într-un fel cea mai înfricoșătoare înțelegere dintre toate; grăia, mai elocvent decât ar fi putut-o face Mike, despre cât de sigur și adânc îl atinsese Monstrul pe fiecare dintre ei... Și cum atingerea Monstrului încă mai dăinuia asupra lor.

Din prăjiturica lui Beverly țâșni sânge ca dintr-o arteră spintecată. Îi împroșcă mâna, apoi șiroi pe materialul alb al feței de masă, pătându-l într-un roșu aprins ce se îmbibă, răspândindu-se apoi sub formă de degete trandafirii încleștate.

Eddie Kaspbrak slobozi un răcnet gâtuit și se smulse de la masă într-o atât de brusc-revoltată zăpăceală de mâini și picioare, încât nu lipsi mult să i se răstoarne scaunul. O gânganie gigantică, cu carapacea chitinoasă de un brun-gălbui urât, își croia drum afară din plăcinta lui cu răvaș, ca dintr-o crisalidă. Ochii ei de sticlă se holbau orbi înainte. În timp ce se împleticea către farfuria lui Eddie, firimituri de cocă îi căzură de pe spinare într-o mică avalanșă pe care Bill o auzi deslușit și care reveni să-i bântuie visele mai târziu în cursul după-amiezei, când dormi o vreme. În momentul când se eliberă cu totul, își frecă unul de altul picioarele subțiri din spate, scoțând un bâzâit uscat și ascuțit, iar Bill își dădu seama că era un soi de greier supus unor cumplite mutații. Se cățără greoi pe buza farfuriei și căzu de-a dura pe fața de masă, cu burta în sus.

– O, Doamne! bâigui Richie cu glas sugrumat. O, Doamne, Bill Barosane, ăsta-i un ochi, Doamne sfinte, e un ochi, în mă-sa, un *ochi*...

Capul lui Bill zvâcni într-o parte și-l văzu pe Richie holbându-se la plăcinta lui, cu gura schimonosită într-un fel de grimasă îngrețoșată. O bucățică din crusta glazurată căzuse pe fața de masă, lăsând o gaură prin care un glob ocular omenesc privea cu o expresie intensă și sticloasă. Fărâme de plăcintă stăteau împrăștiate pe irisul căprui, vid și încastrat în sclerotică.

Ben Hanscom o aruncă pe-a sa – nu cu o mișcare calculată, ci ca reacție spontană a unei persoane absolut surprinse de o farsă răutăcioasă. În timp ce plăcinta se rostogolea pe masă, Bill văzu în scobitura sa doi dinți cu rădăcinile negre de sânge închegat. Zornăiau ca semințele într-o tigvă găunoasă.

Privi din nou la Beverly și văzu că trăgea aer în piept să zbiere. Își ținea ochii ațintiți asupra făpturii ce se târâse din prăjiturica lui Eddie, ființa care acum dădea din piciorușele lenețe, așa cum zăcea răsturnată pe fața de masă.

Bill se puse în mișcare. Nu gândea, reacționa doar. *Intuiție*, reflectă el nebunește în timp ce se repezea din scaun și astupa cu mâna gura lui Beverly chiar înainte ca ea să poată slobozi țipătul. *Iată-mă acționând din intuiție. Mike ar trebui să fie mândru de mine.* Ceea ce ieși din gura femeii nu mai era un zbieret, ci un strangulat

– *Mmmmph!*

Eddie scotea sunetele acelea țiuitoare pe care Bill și le amintea atât de bine. Nici o problemă cu asta, o dușcă bună din bătrânul biberon-de-plămâni îl va pune pe Eddie pe picioare.

Privi în jur la ceilalți cu ochi arzători, iar gândul ce-i veni era un altul din vara aceea, un gând ce suna pe cât de imposibil de arhaic, pe atât de corect:

– Gura! Toți! Nici un sunet! Doar *țineți-vă gura*!

Rich își trânti o mână peste gură. Tenul lui Mike devenise de un pământiu murdar, dar dădu din cap spre Bill. Se îndepărtară cu toții de masă. Bill nu-și deschisese plăcinta cu răvaș, dar acum îi vedea laturile mișcându-se încet înăuntru și în afară – se umflă, se lasă, se umflă, se lasă, se umflă, se lasă – pe când propriul său dar festiv încerca să scape.

– *Mmmmmph!* făcu iar Beverly în mâna lui, respirația ei gâdilându-i palma.

– Gura, Bev, spuse el și-și retrase mâna.

Fața ei părea să fie numai ochi. Gura îi zvâcnea.

– Bill... Bill, ai văzut...

Ochii îi lunecară înapoi la greier și se fixară asupra lui. Gângania părea pe moarte. Ochii săi zbârciți o priviră la rândul lor, și Beverly începu să geamă.

– În-în-încetează, îi spuse el sumbru. Treci înapoi la masă.

– Nu pot, Billy, nu mă mai pot apropia de lu...

– Ba poți! *Tre-trebuie!*

Auzi pași ușori și iuți apropiindu-se pe culoarul din cealaltă parte a perdelei de mărgele. Îi privi pe ceilalți:

– Toată lumea! Înapoi la masă! Vorbiți! Purtați-vă firesc!

Beverly se uită la el cu ochi rugători, dar Bill scutură din cap. Se așeză și-și trase scaunul lângă masă, încercând să nu-și privească plăcinta din farfurie. Se umflase ca un furuncul inimaginabil care se umplea de puroi. Și încă mai pulsa încet în afară și înăuntru. *Puteam să fi mușcat din asta,* gândi el ca prin ceață.

Eddie își trase pe gât un nou jet din inhalator, inspirând vaporii în plămâni cu un sunet prelung, subțire și strident.

– Și cine crezi c-o să câștige fanionul? îl întrebă Bill pe Mike, zâmbind ca scos din minți.

Exact în clipa aceea Rose intră prin șiragurile de mărgele, cu fața politicos-întrebătoare. Cu coada ochiului, Bill văzu că Bev revenise la masă. *Bravo, fetițo,* spuse el în sinea lui.

– Cred că Ursii din Chicago se prezintă bine, răspunse Mike.

– Totul e în regulă? întrebă Rose.

– Mi-minunat, spuse Bill; arătă cu degetul mare spre Eddie. Prietenul nostru a avut o criză de astmă. Și-a luat medicamentul. Acum îi e mai bine.

Rose îl privi pe Eddie, îngrijorată.

– Mai bine, scânci Eddie.

– Doriți să strâng acum?

– Imediat, îi dărui Mike un zâmbet larg și fals.

– A fost bun?

Ochii ei parcurseră din nou masa, o undă de îndoială acoperind un lac adânc de seninătate. Nu văzu greierul, ochiul, dinții sau felul cum plăcinta lui Bill părea că respiră. De asemenea ochii Rosei trecură fără complicații peste pata de sânge întinsă pe fața de masă.

– Totul a fost *foarte* bun, răspunse Beverly și zâmbi – un surâs mai natural decât al lui Bill sau al lui Mike.

Păru să o liniștească pe Rose, convingând-o că, dacă înăuntru se întâmplase vreun necaz, vina nu era nici a serviciului ei, nici a bucătăriei. *Fata are mult sânge rece,* constată în sinea sa Bill.

– Răvașele au fost plăcute? mai întrebă Rose.

– Ei bine, replică Richie, de ceilalți nu știu, da' eu unul am avut noroc cât vezi cu ochiul.

Bill auzi un scârțâit minuscul. Coborî privirea spre farfurie și văzu un picior bâjbâind orbește din fursecul său. Zgâria porțelanul.

Puteam să fi mușcat din asta, își spuse el iar, dar păstră surâsul.

– Excelent, zise el.

Richie privea farfuria lui Bill. O muscă uriașă, neagră-cenușie, se năștea încet din resturile năruite ale prăjiturii. Zumzăia slab. O scursoare gălbuie se prelingea alene din fursec, formând o băltoacă pe fața de masă. Se simțea și un miros acum, duhoarea slabă și grea a unei răni infectate.

– Ei bine, dacă nu vă pot fi de nici un folos pe moment...

– Nu chiar acum, spuse Ben. Minunată masa. Cum... Cum nu se poate mai ieșită din comun.

– Atunci vă las, ieși Rose cu o plecăciune prin perdeaua de mărgele.

Șiragurile încă se mai legănau ciocnindu-se unul de altul când toți se retraseră de la masă.

– Ce-i asta? întrebă uscat Ben, privind la arătarea din farfuria lui Bill.

– O muscă, o muscă mutantă. Prin amabilitatea unui scriitor numit George Langlahan, cred. A scris o nuvelă intitulată *Musca*. S-a făcut un film după ea – nu unul extraordinar de bun. Dar povestea m-a speriat ca toți dracii. Monstrul a revenit la vechile sale trucuri, e clar. Treaba asta cu musca mi-a umblat mult prin minte în ultima vreme, pentru că începusem să cam proiectez romanul ăla – *Roadbugs* – mă gândeam să-l intitulez. Știu că titlul sună des-destul de prostesc, dar, vedeți...

– Scuzați-mă, îl întrerupse ca din depărtare Beverly. Cred că îmi vine să vomit.

Ieși înainte ca vreunul dintre bărbați să se fi putut ridica. Bill își scutură șervetul și-l aruncă peste muscă, a cărei mărime era cât a unui pui de vrabie. Nimic atât de mare n-ar fi putut ieși dintr-un obiect mic ca o plăcintă chinezească cu răvașe... Dar ieșise. Bâzâi de două ori sub șervețel, după care rămase tăcută.

– Isuse, spuse slab Eddie.

– Hai să ieșim de-aici, propuse Mike. O putem aștepta pe Bev în hol.

Beverly tocmai ieșea de la toaletă când se strânseră lângă casierie. Era palidă, dar se stăpânea. Mike plăti nota, o sărută pe Rose pe obraz și ieșiră cu toții în ploaia după-amiezei.

– Cele întâmplate v-au mutat gândul? întrebă Mike.

– Nu cred că mi l-au mutat mie, răspunse Ben.

– Nu, spuse și Eddie.

– *Care* gând? replică Richie.

Bill clătină din cap, apoi o privi pe Beverly.

– Rămân, spuse ea. Bill, la ce te-ai referit când ai spus că Monstrul a revenit la vechile sale trucuri?

– Mă gândisem să scriu o povestire cu insecte, răspunse el. Nuvela aia a lui Langlahan mi se infiltrase în gând. Așa că am văzut o muscă. La tine a fost sânge, Beverly. De ce-aveai sânge în gând?

– Cred că din cauza sângelui din țeavă, spuse pe dată Beverly. Sângele care a ieșit pe țeava din baie în vechea locuință, când aveam unsprezece ani.

Dar oare chiar asta să fi fost? Nu prea-i venea să creadă. Căci ceea ce-i străfulgerase în minte imediat când sângele țâșnise într-un mic jet cald peste degetele ei fusese urma de picior însângerată pe care o lăsase pe dușumea după ce călcase pe sticla spartă de parfum. Tom. Și

(Bevvie, uneori îmi fac griji multe)

tatăl ei.

– Și tu ai avut o insectă, îi spuse Bill lui Eddie. De ce?

– Nu doar o insectă. Un *greier*. La noi în pivniță sunt greieri. Casă de două sute de mii de dolari, și nu ne putem descotorosi de greieri. Ne scot din minți noaptea. Cu vreo câteva nopți înainte să sune Mike, am avut un coșmar cumplit de-a binelea. Visam că m-am trezit și aveam patul plin de greieri. Încercam să-i împușc cu inhalatorul, dar tot ce făcea când îl strângeam era să scoată pârâituri, și chiar înainte de-a mă trezi mi-am dat seama că și *el* era plin de greieri.

– Chelnerița n-a văzut nimic din toate astea, spuse Ben; privi spre Beverly. La fel cum nici ai tăi n-au văzut sângele care-a ieșit pe țeavă, cu toate că era peste tot.

– Da, încuviință ea.

Rămaseră uitându-se unii la alții în ploaia măruntă de primăvară.

Mike își privi ceasul.

– O să fie un autobuz peste vreo douăzeci de minute, sau vă pot lua p patru dintre voi în mașina mea, dacă ne înghesuim. Ori pot să chem niște taxiuri. Cum preferați.

– Eu cred c-o s-o iau de-aici pe jos, spuse Bill. Nu știu unde mă duc, dar puțin aer curat pare o idee grozavă pe vremea asta.

– Eu am să chem un taxi, zise Ben.

– Îl facem jumi-juma, dacă mă lași în centru, propuse Richie.

– Bine. Tu unde te duci?

Richie ridică din umeri.

– Încă nu-s tocmai sigur.

– Diseară la șapte, le reaminti Mike. Și aveți grijă, toți.

Erau de acord să aibă grijă, deși Bill nu știa cum poți face în mod sincer o asemenea promisiune când ai de înfruntat o atât de formidabilă gamă de factori necunoscuți.

Începu să spună ce gândește, apoi le privi chipurile și văzu că deja știau.

Așa că o luă din loc, ridicând scurt o mână în semn de rămas-bun. Aerul umed îi făcea bine. Plimbarea de înapoiere în oraș avea să fie lungă, dar asta nu-l deranja cu nimic. Avea din plin la ce să se gândească. Se bucura că reuniunea luase sfârșit și începuse treaba.

CAPITOLUL 11
Pe jos

1

Ben Hanscom face un împrumut

Richie Tozier se dădu jos din taxi la intersecția dintre Kansas Street, Center Street și Main Street, iar Ben eliberă mașina pe culmea Colinei Up-Mile. Șoferul era „băiatul religios" al lui Bill, dar nici Richie, nici Ben n-o știau: Dave căzuse într-o tăcere posomorâtă. Ben s-ar fi putut da jos împreună cu Richie, însă i se părea că-i mai bine să înceapă cu toții pe cont propriu.

Rămase în colțul Kansas Street cu Daltrey Close, privind taxiul ce se reintegra în trafic, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor, încercând să-și scoată din minte hidoasa încheiere a prânzului. N-o putea face; gândurile îi tot reveneau la musca aceea neagră-cenușie ce se târa din plăcinta de pe farfuria lui Bill, cu aripile venoase lipite de spinare. Încerca să-și abată gândul de la această imagine morbidă și credea că a reușit, doar pentru a descoperi după cinci minute că iar se gândea la ea.

Încerc s-o justific cumva, își spuse, înțelegând-o nu în sens moral, ci mai degrabă într-unul matematic. Clădirile sunt construite observând anumite legi naturale; legile naturale pot fi exprimate în ecuații; ecuațiile trebuie să fie justificate. Care era justificarea celor întâmplate cu nici o jumătate de oră în urmă?

Las-o baltă, se îndemnă, nu pentru prima oară. *Nu poți explica, așa că las-o baltă.*

Foarte bun sfat; problema era că nu-l putea urma. Își aminti că în ziua de după ce văzuse mumia pe Canalul înghețat viața lui decursese ca de obicei. Știuse că, indiferent ce-o fi fost, fusese foarte aproape de a-l prinde, dar viața sa continuase: mersese la școală, dăduse un extemporal la aritmetică, vizitase biblioteca după ore și mâncase cu pofta sa dintotdeauna. Pur și simplu încorporase în viața sa lucrul pe care-l văzuse pe Canal, iar dacă acela aproape îl omorâse... Ei bine, copiii erau

aproape tot timpul omorâți. O zbugheau traversând strada fără să se uite după mașini, se bălăceau în lac, și deodată își dădeau seama că plutiseră pe saltelele lor pneumatice mult dincolo de adâncimea permisă și trebuia să vâslească înapoi, căzând de pe bare în fund și din copaci în cap.

Acum, stând acolo sub burnița slabă, în fața unei fierării care în 1958 fusese o cămătărie (Frații Frati, își aminti Ben, cu vitrina dublă mereu plină de pistoale și puști, de brice și chitare agățate de gât ca niște animale exotice), îi dădu prin cap că puștimea era mai talentată la „aproape a muri", după cum se pricepeau foarte bine și la a-și încorpora în viață inexplicabilul. Credeau implicit în lumea invizibilă. Miracolele, atât luminoase, cât și întunecoase, erau de luat în considerare, o, da, cu toată certitudinea, dar în nici un caz nu opreau lumea în loc. Un impuls brusc de frumusețe sau groază la vârsta de zece ani nu excludea o brânzoaică sau două în plus la gustarea de amiază.

Dar când creșteai, toate acestea se schimbau. Nu mai stăteai întins în pat cu ochii deschiși, convins că ceva pândea chircit în debara sau zgâria la fereastră... Dar când se *întâmpla* ceva, ceva dincolo de orice explicație rațională, circuitele deveneau suprasolicitate. Axonii și dendritele se încingeau. Începeai să te bâțâi și să te fâțâi, să dârdâi și să te-nvârți, imaginația începea să-ți țopăie și să hopăie și s-o facă pe puiul îngrozit pe toată lungimea nervilor. Nu puteai include pur și simplu în experiența ta de viață ceea ce se întâmplase. Nu se putea digera. Mintea îți tot revenea într-acolo, dând ușurel cu laba ca un pisoi care se joacă cu un ghem de lână... Până când în cele din urmă, firește, fie înnebuneai, fie ajungeai într-un loc unde-ți era imposibil să mai funcționezi.

Și dacă se-ntâmplă asta, cugetă Ben, *înseamnă că m-a prins Monstrul. Ne-a prins. Și atingerea lui e rece.* Porni pe Kansas Street, fără să fie conștient că s-ar îndrepta spre un loc anume. Și deodată se întrebă: *Ce-am făcut noi cu dolarul de argint?*

Tot nu-și putea aminti.

Dolarul de argint, Ben... Beverly ți-a salvat viața cu el. Pe-a ta... poate pe-ale tuturor celorlalți... Și mai ales pe-a lui Bill. Aproape că mi-a spintecat burta înainte ca Beverly să... Ce? Ce-a făcut? Și cum a putut avea efect? Ea l-a alungat, iar noi toți am ajutat-o. Dar cum?

Un cuvânt îi veni deodată-n minte, un cuvânt care nu însemna absolut nimic, dar care îi încreți carnea: *Chüd.*

Coborî privirea spre trotuar și preț de-o clipă văzu acolo forma unei broaște țestoase desenată cu cretă, iar lumea păru să-i înoate pe dinaintea ochilor. Îi închise strâns și, când îi deschise iar, văzu că nu era o țestoasă; doar grila unui șotron, pe jumătate ștearsă de ploaia slabă.

Chüd.

Ce înseamnă?

– Nu știu, spuse el cu voce tare, iar, când privi iute în jur să se asigure că nu-l auzise nimeni vorbind de unul singur, văzu că se abătuse de pe Kansas Street pe Costello Avenue.

La prânz le spusese celorlalți că Maidanul era singurul loc din Derry unde se simțise fericit în copilărie... Dar asta nu era tocmai adevărat, nu-i așa? Mai existase un loc. Fie din întâmplare, fie inconștient, ajunsese în acel alt loc: Biblioteca Publică din Derry.

Rămase în fața ei un minut sau două, cu mâinile încă în buzunare. Nu se schimbase; îi admira contururile acum la fel de mult ca pe vremuri. Asemenea atâtor clădiri de piatră ce fuseseră bine proiectate, reușea să deruteze ochiul ce o observa îndeaproape cu felurite contradicții: masivitatea sa stâncoasă era oarecum echilibrată de delicatețea arcadelor și a coloanelor zvelte; arăta sigură ca un seif de bancă, dar și suplă și curată (mă rog, *era* suplă după stilul clădirilor din oraș, mai ales al celor înălțate la începutul secolului, iar ferestrele, zăbrelite cu gratii înguste de fier, erau grațioase și rotunjite). Aceste contradicții o salvau de urâțenie, iar Ben nu era în întregime surprins să simtă un val de iubire pentru acel loc.

Nu se schimbaseră multe pe Costello Avenue. Privind în lungul străzii, văzu Derry Community House și se pomeni întrebându-se dacă piața de pe Costello Avenue se mai afla încă în locul unde strada, care mergea în semicerc, reîntâlnea Kansas Street.

Străbătu gazonul bibliotecii, abia observând că ghetele sale de gală se udau, pentru a arunca o privire pasajului aceluia vitrat dintre secția adulților și Biblioteca pentru Copii. Și el era neschimbat, iar de aici, stând foarte aproape de crengile aplecate ale unei sălcii plângătoare, putea vedea oameni trecând încoace și încolo. Vechea desfătare îl inundă, și pentru întâia oară uită cu adevărat cele întâmplate în încheierea reuniunii de la masă. Își aducea aminte cum, copil fiind, dădea ocol până în exact același loc iarna numai, brăzdându-și drum prin zăpadă aproape până la șolduri, pentru a sta acolo uneori și câte cincisprezece minute. Venea la asfințit, își aminti el, și din nou contrastele erau acelea care îl atrăgeau și îl țineau acolo cu vârfurile degetelor amorțindu-i și zăpada topindu-se înăuntrul șosonilor lui verzi. Petrecea în acel loc înserarea, lumea împurpurându-se de umbrele timpurii ale iernii, cerul de culoarea cenușii la răsărit și a chihlimbarului la apus. Era frig acolo unde stătea el, poate minus zece grade, și un ger încă mai tăios dacă sufla vântul dinspre Maidanul înghețat, așa cum se întâmpla adesea.

Acolo însă, la nici patruzeci de iarzi distanță de locul unde stătea, oamenii umblau în cămașă. Acolo, la mai puțin de patruzeci de iarzi de

el, se afla o cale tubulară de lumină albă și strălucitoare, răspândită de tuburile fluorescente de deasupra. Copii mici chicoteau, liceeni îndrăgostiți se țineau de mână (iar dacă bibliotecara îi vedea, le spunea să înceteze). Era un lucru magic, magic într-un sens bun, pe care el fusese pe atunci prea tânăr ca să-l pună pe seama unor fenomene atât de prozaice ca energia electrică și încălzirea cu păcură. Vraja era acel cilindru iradiind de lumină și viață ce făcea legătura între două clădiri întunecate precum o linie-a-vieții, vraja exista în a-i privi pe oameni străbătându-l peste câmpul înzăpezit și întunecat, neatinși nici de frig, nici de beznă. Îi făcea fermecători și dumnezeiești.

Într-un târziu avea să plece (așa cum făcea acum) și să dea ocol clădirii până la poarta din față (așa cum făcea acum), dar întotdeauna se oprea și mai arunca o privire în urmă (așa cum făcea acum) înainte ca mătăhălosul colț de piatră al bibliotecii pentru adulți să-i taie vederea spre ombilicul acela delicat.

Amuzat cu tristețe de durerea nostalgică dimprejurul inimii, Ben urcă treptele spre ușa bibliotecii adulților, se opri o clipă pe veranda îngustă imediat în spatele coloanelor, întotdeauna atât de înalte și răcoroase, oricât ar fi fost ziua de fierbinte. Apoi deschise ușa din fier forjat cu fanta pentru cărți în mijloc și intră în holul tăcut.

Tăria amintirii aproape că-l buimăci un moment, în timp ce păși în lumina blândă a globurilor de sticlă agățate sub tavan. Forța nu era de natură fizică – nu ca un pumn în falcă sau o palmă. Se înrudea mai curând cu senzația aceea bizară a timpului îndoindu-se peste sine însuși, pe care oamenii o numesc, în lipsa unui termen mai potrivit, *déjà-vu*. Ben mai avusese acest simțământ și înainte, dar niciodată nu-l izbise cu o asemenea putere derutantă; un moment, două, rămase lângă ușă, simțindu-se literalmente pierdut în timp, nesigur cu adevărat ce vârstă avea. Treizeci și opt de ani sau unsprezece?

Iată aceeași liniște murmurândă, spartă doar de câte o șoaptă ocazională, sunetul stins făcut de vreo bibliotecară care ștampila cărți sau avize de întârziere, foșnetul în surdină al ziarelor sau al paginilor de reviste. Îndrăgise calitatea luminii, atunci ca și acum. Cădea oblic prin ferestrele înalte, cenușie ca o aripă de porumbel în după-amiaza aceea ploioasă, lumină întrucâtva somnolentă și adormitoare totodată.

Parcurse pardoseala întinsă, cu linoleumul ei în modele roșii și negre ros aproape complet, încercând, așa cum încercase întotdeauna pe vremuri, să își înăbușe zgomotul pașilor – biblioteca adulților se înălța la mijloc într-o cupolă, și toate sunetele erau amplificate.

Văzu că scările circulare de fier ce duceau spre rafturi erau încă la locul lor, câte una de fiecare parte a biroului principal în formă de

potcoavă, dar mai văzu și un mic lift-colivie ce fusese adăugat într-un oarecare moment al celor douăzeci și cinci de ani de când el și mămica lui se mutaseră. Părea un fel de ușurare – și împlânta un ic în sentimentul acela sufocant de *déjà-vu*.

Se simțea ca un intrus străbătând planșeul larg, un spion dintr-o altă țară. Se tot aștepta ca bibliotecara de la masă să ridice capul, să-l privească, iar apoi să-l provoace pe un ton limpede, răsunător, care ar fi sfărâmat concentrarea tuturor cititorilor prezenți, focalizând toți ochii spre el: *Dumneata! Da, dumneata! Ce cauți aici? N-ai nici o treabă! Ești de Afară! Ești de Dinainte! Pleacă înapoi de unde-ai venit! Pleacă înapoi în clipa asta, până nu chem poliția!*

Ridică într-adevăr privirea o fată tânără, drăguță, iar preț de-un absurd moment lui Ben i se păru că închipuirea-i chiar avea să se împlinească, și inima-i săltă în gât când ochii ei albaștri și spălăciți îi întâlniră pe ai lui. Apoi trecură mai departe, cu indiferență, iar Ben constată că putea umbla din nou. Dacă era spion, nu fusese descoperit.

Trecu pe sub bucla uneia dintre scările de fier forjat înguste și aproape sinucigaș de abrupte, în drum spre coridorul ce ducea către Biblioteca pentru Copii, și se amuză să constate (abia după ce o făcuse) că păsise pe o altă veche cărare a comportării lui din copilărie. Ridicase privirea, sperând, așa cum sperase băiat fiind, că va vedea o fată în fustă coborând treptele. Își amintea (*acum* își amintea) cum privise în sus fără absolut nici un motiv, într-o zi, pe când avea opt sau nouă ani, și se trezise privind drept sub fusta cloș a unei liceene drăguțe, observându-i lenjeria roz curată. Așa cum lucirea bruscă a razei de soare pe brățara de la glezna lui Beverly Marsh îi înfipsese în inimă o săgeată de sentiment mult mai primitiv decât simpla iubire sau afecțiune, în ultima zi de școală din vara anului 1958, la fel îl afectase și vederea chiloților acelei fete de liceu; își aducea aminte cum se așezase la o masă în Biblioteca pentru Copii, gândindu-se la priveliștea aceea neașteptată aproape douăzeci de minute, cu fruntea și obrajii înfierbântați, cu o carte despre istoricul trenurilor deschisă în fața lui și necitită, cu penisul ca o rămurică țeapănă în pantaloni, rămurică ce-și înfipsese rădăcinile până adânc în pântece. Fantazase despre el și ea căsătoriți, locuind într-o căsuță la periferia orașului, dedându-se unor plăceri din care nu înțelegea mai nimic.

Simțămintele îi trecuseră aproape la fel de brusc pe cât apăruseră, dar niciodată nu mai trecuse pe sub scară fără a se uita în sus. Niciodată nu mai văzuse altceva la fel de interesant sau impresionant (odată, o cucoană grasă, trudind în jos cu greoaie grijă, îl făcuse să-și mute grăbit

privirea dinspre *aceà* priveliște, simțindu-se rușinat, ca un violator), dar obiceiul dăinuise – și o făcuse iarăși acum, om în toată firea.

Străbătu încet culoarul vitrat, observând între timp și alte schimbări: abțibilduri galbene pe care scria OPEC JUBILEAZĂ CÂND IROSIȚI ENERGIA ELECTRICĂ, AȘA CĂ ECONOMISIȚI UN WATT! fuseseră lipite lângă comutatoare. Când intră în lumea aceea redusă la scară, cu măsuțe și scăunașe din lemn blond, lumea aceea unde țâșnitoarea de băut nu avea decât un metru înălțime, tablourile înrămate de pe peretele din fund nu-i mai reprezentau pe Dwight Eisenhower și Richard Nixon, ci pe Ronald Reagan și George Bush – Reagan, își aminti Ben, fusese prezentator la *GE Theater* în anul când Ben absolvise clasa a cincea, iar George Bush încă nu împlinise treizeci de ani.

Dar...

Acea senzație de *déjà-vu* îl năpădi iar. Era neajutorat în fața ei, iar de astă dată simțea groaza surdă a omului care în sfârșit își dă seama, după o jumătate de oră de plescăieli zadarnice, că malul nu se apropie, iar el se îneacă.

Era ora poveștilor și, în colț, un grup de vreo duzină de micuți, așezați solemn pe scăunelele lor dispuse în semicerc, ascultau.

– *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* spunea bibliotecara pe tonul jos și mârâitor al refrenului din poveste, iar Ben își spuse: *Când o să ridice capul voi vedea că e domnișoara Davies, da, va fi domnișoara Davies și nu va arăta nici măcar cu o zi mai bătrână...*

Dar, când femeia înălță capul, văzu că era mult mai tânără decât fusese chiar și pe-atunci domnișoara Davies.

Unii dintre copii își duseră mâna la gură și chicotiră, dar alții nu făceau altceva decât să o privească, ochii lor reflectând eterna fascinație a basmului: i se va veni de hac monstrului... sau acesta se va ospăta?

– Eu, Ieduțul Bosumflat, fac tropa-trop pe podețul tău, continuă bibliotecara, iar Ben, palid, trecu prin dreptul ei.

Cum se poate să fie aceeași poveste? Exact aceeași poveste? *Ar trebui să cred că nu-i decât o coincidență? Pentru că nu... Fir-ar să fie, pur și simplu nu cred!*

Se aplecă spre țâșnitoare încovoindu-se atât de adânc, încât se simțea ca Richie făcându-și un număr de-al lui de temenele.

Ar trebui să vorbesc cu cineva, își spuse el, uitând de panică. *Cu Mike... Bill... Cu cineva. Chiar contopește cineva sau ceva trecutul și prezentul aici la un loc sau doar îmi închipui? Pentru că, dacă nu, nu-s sigur c-am bătut palma chiar pentru așa ceva. Nu...*

Privi la masa de recepție, iar inima păru să i se oprească în piept o clipă, înainte de-a o lua la galop cu viteză îndoită. Afișul era simplu, țeapăn... Și cunoscut. Spunea doar atât:

NU UITAȚI STINGEREA
7 după-amiaza
DEPARTAMENTUL POLIȚIEI DERRY

În clipa aceea toate părură să i se limpezească în minte – răsăriră într-o sinistră străfulgerare de lumină, și pricepu că votul pe care-l făcuseră era o glumă. Nu exista punct de întoarcere, niciodată nu existase. Se aflau pe un drum prestabilit ca și drumul memoriei ce-l făcuse să ridice ochii la trecerea pe sub scara ce ducea la rafturi. Aici în Derry exista un ecou, un ecou al morții, și tot ce puteau spera era ca acel ecou să se poată schimba în folosul lor destul cât să le permită măcar să scape cu viață.

– Cristoase, murmură și-și frecă obrazul cu palma, apăsat.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă un glas lângă cotul lui, făcându-l să tresară puțin.

Era o fată de vreo șaptesprezece ani, cu părul blond-închis legat în elasticuri spre a-i lăsa liberă fața drăguță, de liceeană. O asistentă de bibliotecă, firește; le foloseau și în 1958, eleve și elevi de liceu care puneau cărțile la loc în raft, le arătau copiilor cum se folosește catalogul, discutau referate de lectură și teme pentru școală, îi ajutau pe cititorii derutați cu notele de subsol și bibliografiile. Plata era jalnică, dar se găseau întotdeauna tineri dornici s-o facă. Era o muncă plăcută.

Amintindu-și toate acestea și descifrând puțin mai atent expresia amabilă, dar întrebătoare a fetei, îi reveni gândul că nu mai aparținea cu adevărat acelui loc – era un uriaș în țara piticilor. Un intrus. În biblioteca adulților se simțea incomodat de posibilitatea ca vreo persoană să se uite la el sau să-i vorbească, dar aici îi apărea ca un fel de ușurare. Pe de o parte, se dovedea astfel că e totuși om mare, iar faptul că fata, vizibil, nu purta sutien pe sub cămașa ei subțire stil Western era de asemenea mai mult o eliberare decât un fapt atâtător: dacă mai era nevoie de vreo dovadă că se aflau în anul 1985, nu în 1958, vârfurile clar reliefate ale sânilor ei prin țesătura cămășii o dovedeau cu prisosință.

– Nu, mulțumesc, răspunse el, iar apoi, fără absolut nici un motiv pe care să-l poată înțelege, se auzi pe sine însuși adăugând: Îmi căutam fiul.

– Oh? Cum îl cheamă? Poate că l-am văzut, zâmbi fata. Îi cunosc pe majoritatea copiilor.

– Se numește Ben Hanscom, spuse Ben, dar nu-l văd pe-aici.

– Spuneți-mi cum arată și am să-i transmit un mesaj, dacă doriți.

– Păi, făcu Ben, acum stingherit și începând a-și dori să nu fi deschis discuția, e solid și arată cam ca mine. Dar nu-i nici o problemă, domnișoară. Dacă-l vedeți, spuneți-i doar că tăticul lui a trecut pe-aici în drum spre casă.

– Îi spun, zise ea și zâmbi, dar zâmbetul nu-i cuprinse și ochii, iar Ben se lămuri deodată că nu venise să-i vorbească din simplă politețe și dorință de a-l ajuta.

Întâmplător, era asistentă la Biblioteca pentru Copii a unui oraș unde nouă copii fuseseră asasinați într-un interval de opt luni. Vezi un om ciudat în lumea asta micșorată la scară unde adulții rareori intră, doar ca să-și lase copiii sau să și-i ia acasă. Ești bănuitor... Desigur.

– Vă mulțumesc, îi oferi el un surâs pe care și-l spera încurajator, după care ieși din încăpere.

Străbătu coridorul înapoi spre biblioteca adulților și se duse la birou pradă unui impuls pe care nu-l înțelegea... Dar în după-amiaza aceea stabiliseră să-și urmeze impulsurile, nu-i așa? Să dea curs impulsurilor și să vadă încotro îi poartă.

Pancarta cu numele de pe masa recepției o identifica pe tânăra și drăguța bibliotecară ca fiind Carole Danner. În spatele ei, Ben putu vedea o ușă cu geam mat; pe acesta erau înscrise cuvintele MICHAEL HANLON, BIBLIOTECAR-ȘEF.

– Vă pot fi de folos? întrebă domnișoara Danner.

– Cred că da. Adică sper că da. Aș dori să-mi fac fișă la bibliotecă.

– Foarte bine, spuse ea și luă un formular. Locuiți în Derry?

– În momentul de față, nu.

– Adresa de acasă, atunci?

– Rural Star Route 2, Hemingford Home, Nebraska.

Tăcu un moment, puțin amuzat de privirea ei mirată, după care preciză și codul:

– 59341.

– Asta-i o glumă, domnule Hanscom?

– Câtuși de puțin.

– Atunci, vă mutați în Derry?

– Nu, nu am asemenea planuri.

– E o cale lungă pentru a veni să împrumutați cărți, nu-i așa? În Nebraska nu sunt biblioteci?

– E mai mult o chestie sentimentală, răspunse Ben.

Ar fi crezut că a-i spune asta unei străine era jenant, dar descoperi că nu era.

– Am copilărit în Derry, înțelegeți. Acum vin aici prima oară de atunci. M-am plimbat să văd ce s-a schimbat și ce nu. Și deodată mi-a trecut prin minte că am petrecut aici cam zece ani din viață, între trei și treisprezece ani, și n-am nici un obiect care să-mi aducă aminte de acei ani. Nici măcar o carte poștală. Am avut câțiva dolari de argint; dar pe unul l-am pierdut, iar restul i-am dăruit unui prieten. Cred că ceea ce vreau e o amintire din copilărie. E cam târziu, dar nu se zice că mai bine mai târziu decât niciodată?

Carole Danner zâmbi, iar surâsul îi preschimbă fața, făcându-i-o din drăguță de-a dreptul frumoasă.

– Cred că e absolut încântător. Dacă ați dori să răsfoiți prin cărți încă zece-cincisprezece minute, voi avea fișa gata când reveniți la birou.

Ben rânji vag.

– Cred că am de plătit o taxă, spuse el. Nu locuiesc în oraș și...

– Ați avut fișă când erați mic?

– Sigur că da, zâmbi Ben. Cu excepția prietenilor, cred că fișa aia la bibliotecă era cea mai importantă...

– Ben, vrei să vii până aici? strigă deodată o voce, retezând tăcerea din bibliotecă precum un bisturiu.

Se răsuci, tresărind vinovat așa cum fac oamenii când cineva strigă într-o bibliotecă. Nu văzu nici un cunoscut... Iar o clipă mai târziu observă că nimeni nu ridicase capul sau nu dăduse vreun semn de surprindere ori nemulțumire. Bătrânii continuau să-și citească exemplarele din *Derry News, Globe, National Geographic, Time, Newsweek, U.S. News & World Report*. La mesele din Sala de Lectură, două eleve de liceu își țineau netulburate capetele alături deasupra unui teanc de hârtii și a unui maldăr de cartele. Câțiva cititori parcurgeau netulburați titlurile cărților din rafturile însemnate PROZĂ CONTEMPORANĂ – ÎMPRUMUTURI DE ȘAPTE ZILE. Un bătrân cu o bonetă de șofer ridicolă și cu pipa stinsă între dinți frunzărea mai departe o ediție folio a schițelor lui Luis de Vargas. Se întoarse din nou spre tânăra femeie, care îl privea nedumerită.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse Ben, zâmbind. Mi se păruse c-aud ceva. Cred că avionul m-a scos din ritm mai tare decât m-așteptam. Ce ziceați?

– Păi, de fapt *dumneavoastră* ziceați. Dar voiam să adaug că, dacă ați avut fișă când locuiați aici, numele dumneavoastră figurează încă în dosare. Acum păstrăm totul, pe microfilme. S-au mai schimbat lucrurile pe-aici de când ați plecat.

– Așa e. S-au schimbat multe în Derry... Dar tot atât de multe par să fi rămas la fel.

– Oricum, vă pot căuta fișa și vă fac o reînnoire. Nu vă costă nimic.

– Ar fi grozav, spuse Ben, și, înainte de-a putea adăuga vreun cuvânt de mulțumire, vocea aceea sfâșie iar liniștea sacramentală a bibliotecii, mai sonoră acum, cu veselie amenințătoare:

– *Vino sus, Ben! Vino sus, puțoi gras ce ești! Asta-i Viața Ta, Ben Hanscom!*

Ben își drese glasul.

– V-aș fi îndatorat.

– Nici o problemă, îl asigură fata și înclină cochet capul. S-a mai încălzit afară?

– Puțin. De ce?

– Ați cam...

– *Ben Hanscom a făcut-o!* zbieră vocea; venea de undeva de sus – dinspre rafturi venea. *Ben Hanscom a omorât copiii! Prindeți-l! Puneți mâna pe el!*

– ...transpirat, încheie ea.

– Zău? zise el cu un aer idiot.

– V-o rezolv imediat.

– Mulțumesc.

Fata se îndreptă spre vechea mașină de scris Royal din colțul biroului.

Ben se îndepărtă încet, cu inima bătându-i în piept ca o tobă. Da, îl treceau sudorile; simțea transpirația prelingându-i-se pe frunte, la subsuori, încleindu-i părul de pe piept. Privi în sus și îl văzu pe Pennywise Clovnul stând în vârful scării din stânga, cu ochii la el. Fața îi era albă de vopsea. Buzele-i sângerau ruj într-un rânjet ucigaș. Unde ar fi trebuit să-i fie ochii n-avea decât orbite goale. Într-o mână ținea un snop de baloane, o carte în cealaltă și îi făcea semn lui Ben să se apropie de el.

Nu e un clovn, își spuse Ben. *E Monstrul. Stau aici în mijlocul rotondei din Biblioteca Publică Derry, într-o după-amiază târzie din primăvara anului 1985, sunt om în toată firea și sunt față în față cu cel mai mare coșmar din copilăria mea. Sunt față în față cu Monstrul.*

– Hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. N-am să-ți fac nici un rău. Am o carte pentru tine! O carte... Și un balon! Hai sus!

Ben deschise gura să-i răspundă *Nu ești întreg la minte dacă-ți închipui că am să urc la tine*, și deodată-și dădu seama că, dacă va face asta, toți cei de față se vor uita la el, toți cei de față se vor întreba: *Cine-i nebunul ăsta?*

– Oh, știu că nu-mi poți răspunde, strigă Pennywise și chicoti. Aproape că te-am prostit totuși, nu? „Scuzați, domnule, nu cumva îl aveți pe Prințul Albert la cutie?... Da?... Mai bine dați-i drumul, sărmanul!"

„Scuzați, coniță, vă merge frigiderul?... A, da?... Atunci, de ce nu fugiți după el să-l prindeți?"

Clovnul de pe palier își aruncă pe spate capul și izbucni în hohote stridente. Ecoul râsului său vui în cupola rotondei ca un stol de lilieci negri, iar Ben abia se abținu să-și astupe urechile, cu prețul unui cumplit efort de voință.

– Acum hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. Să stăm de vorbă. Pe teren neutru. Ce zici?

Nu urc eu acolo, gândi Ben. *Când voi veni la tine în sfârșit, n-o să-ți prea convină că mă vezi, cred. Te vom ucide.*

Clovnul râse zbierat:

– Să mă ucideți? Să mă *ucideți*?

Și deodată, în chip oribil, vocea sa deveni vocea lui Richie Tozier – nu vocea *lui*, ci a lui Richie Tozier făcându-și Vocea Negrișorului:

– Nu m-omorî, conașu', o să fiu un neg'u cumsăcade, nu-l ucide p-ist băiet neg'u, Clăiță!

Apoi, iarăși râsul dement.

Tremurând, alb la față, Ben străbătu centrul cu ecouri al Bibliotecii pentru Adulți. Simțea că nu peste mult timp va voma. Se opri în fața unui raft cu cărți și scoase una la întâmplare, cu o mână ce-i tremura rău. Degetele sale reci frunzăriră paginile.

– E singura ta șansă, Clăiță! strigă vocea din spate și de deasupra lui. Pleacă din oraș. Pleacă înainte să se-ntunece, în seara asta. La noapte o să mă iau după tine... După tine și după ceilalți. Ești prea bătrân ca să mă mai oprești, Ben. *Toți* sunteți prea bătrâni ca să faceți altceva decât să vă scurtați zilele. Plecați, Ben. Vreți ca la noapte să vedeți asta?

Ben se întoarse încet, continuând să țină cartea în mâinile reci ca gheața. Nu voia să se uite, dar părea că o mână invizibilă, sub bărbie, îi dădea capul tot mai în sus, și mai în sus, și mai sus.

Clovnul dispăruse. Dracula stătea în capul scării din stânga, dar nu era un Dracula de film; nu era Bela Lugosi, nici Christopher Lee, nici Frank Langella sau Francis Lederer sau Reggie Nalder. Acolo stătea o arătare bătrânicioasă, cu chipul ca o rădăcină noduroasă. Avea pielea de un alb-cadaveric, ochii roșii-purpurii, de culoarea unor cheaguri de sânge. Mandibula îi spânzura moale, dezvăluind o gură plină de lame Gillette înfipte în gingii sub felurite unghiuri; parcă ai fi privit într-un labirint al morții, labirint căptușit cu oglinzi unde un singur pas greșit te putea tăia în două.

– CÎÎÎ-RANȚ! zbieră, iar fălcile i se închiseră cu un clănțănit.

Din gură îi țâșni sângele într-un șuvoi roșu-negricios. Bucățele de buze sfârtecate căzură pe mătasea albă și strălucitoare a cămășii elegante, lunecând în jos pe piept, cu dâre băloase de sânge.

– *Ce-a văzut Stan Uris înainte de-a muri?* țipă în jos spre el vampirul de pe galerie, râzând prin gaura însângerată a gurii. *Pe Prințul Albert la cutie? Pe Davy Crockett, Regele Frontierei Sălbatice? Ce-a văzut, Ben? Vrei să vezi și tu? Ce-a văzut? Ce-a văzut?*

Apoi iar râsul acela ca un scrâșnet, iar Ben știu că imediat va zbiera și el, da, n-avea nici o putere să-și oprească urletul. Sângele șiroia de pe palier într-un torent îngrozitor. O picătură aterizase pe mâna cocârjată de artrită a unui bătrân care citea *The Wall Street Journal* . Se prelingea printre nodurile degetelor, fără a fi văzută sau simțită.

Ben trase adânc aer în piept, convins că va urma urletul, de neconceput în liniștea după-amiezei de primăvară cu bură blândă, înspăimântător ca o lovitură dè stilet... Sau o gură plină cu lame de ras.

Dar ceea ce-i ieși pe gură, într-o goană zgâlțâită și inegală, rostite în loc de-a fi urlate, rostite cu glas scăzut ca o rugăciune, au fost următoarele cuvinte:

– Am făcut plumbi din el, firește. Am făcut plumbi din dolarul de argint.

Domnul cu tichie de șofer care examinase schițele lui de Vargas ridică o privire tăioasă.

– Prostii, spuse el.

Acum oamenii *ridicară* ochii; cineva șuieră:

– Șșșșt! către bătrân, pe un ton nemulțumit.

– Scuzați-mă, murmură Ben cu voce joasă, tremurătoare; era vag conștient că fața îi era acum scăldată de sudoare și că avea cămașa lipită de trup. Gândeam cu voce tare...

– Prostii, repetă bătrânul domn, mai sonor. Nu se pot face gloanțe din dolari de argint. Concepție eronată, dar comună. Povești de gang. Problema e greutatea specifică...

Deodată femeia, domnișoara Danner, se afla lângă ei.

– Domnule Brockhill, va trebui să faceți liniște, spuse ea cu destulă amabilitate. Lumea citește...

– Omului îi e rău, o întrerupse brusc Brockhill și reveni la cartea sa. Dă-i o aspirină, Carole.

Carole Danner îl privi pe Ben și fața i se ascuți de îngrijorare:

– Vă *e* rău, domnule Hanscom? Știu că e cumplit de nepoliticos să vă spun, dar arătați groaznic.

Ben spuse:

– Am... Am mâncat la prânz mâncare chinezească. Nu cred că mi-a căzut tocmai bine.

– Dacă vreți să vă-ntindeți, avem o canapea în biroul domnului Hanlon. Ați putea...

– Nu. Mulțumesc, dar nu.

Ceea ce dorea nu era să se întindă, ci s-o întindă naibii din Biblioteca Publică Derry. Ridică privirea spre galerie. Clovnul dispăruse. Vampirul dispăruse. Dar, legat de balustrada joasă din fier forjat ce înconjura palierul, se găsea un balon. Pe suprafața sa umflată erau scrise cuvintele: *O ZI BUNĂ! LA NOAPTE MORI!*

– E gata fișa, spuse ea, punându-i pe braț o mână nesigură. O mai doriți?

– Da, vă mulțumesc, răspunse Ben și inspiră adânc, cutremurat. Îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate.

– Sper doar că nu e toxiinfecție alimentară.

– N-ar merge, spuse domnul Brockhill, fără să-și ridice ochii din album și fără să-și scoată pipa stinsă din colțul gurii. Povești pentru copii. Glonțul s-ar da peste cap.

Și, vorbind iar fără să știe dinainte că o face, Ben spuse:

– *Plumbi*, nu gloanțe. Ne-am dat seama aproape pe loc că n-am putea face gloanțe. Vreau să zic nu eram decât niște puști. Eu am venit cu ideea să...

– *Șșșșt!* făcu iar cineva.

Brockhill îi aruncă lui Ben o privire ușor mirată, păru cât pe ce să vorbească, apoi își văzu de schițele lui.

La birou, Carole Danner îi întinse un cartonaș portocaliu cu sigla BIBLIOTECA PUBLICĂ DERRY întipărită în partea de sus. Derutat, Ben își dădu seama că era prima sa fișă la bibliotecă de când era adult. Cea pe care o avusese în copilărie era galbenă ca un canar.

– Sunteți sigur că nu vreți să vă întindeți, domnule Hanscom?

– Mă simt puțin mai bine, mulțumesc.

– Sigur?

Izbuti un zâmbet.

– Sunt sigur.

– Chiar arătați ceva mai bine, zise tânăra, dar o rosti cu îndoială, înțelegând că era lucrul cel mai potrivit pe care îl putea spune.

Apoi introduse o carte sub dispozitivul cu microfilme pe care-l foloseau în ultima vreme la înregistrarea împrumuturilor de cărți, iar Ben simți o undă de amuzament aproape isteric. *E cartea pe care am înhățat-o din raft când clovnul a început să vorbească cu Vocea Negrișorului*, își dădu el seama. *Crede că voiam s-o citesc. Mi-am făcut primul împrumut din Biblioteca Publică Derry în douăzeci și cinci de ani, și nici măcar nu știu ce carte e. Mai mult, nici nu-mi pasă. Doar lăsați-mă să plec de-aici, vă rog. Atât o să-mi ajungă.*

– Vă mulțumesc, spuse el, vârând cartea sub braț.

– Chiar n-aveți pentru ce, domnule Hanscom. Sunteți sigur că nu v-ar prinde bine o aspirină?

– Absolut sigur, răspunse el – apoi ezită. Nu cumva știți ce s-a întâmplat oare cu doamna Starrett? Barbara Starrett? Ea era bibliotecară-șefă la secția pentru copii.

– A murit, spuse Carol Danner. Acum trei ani a avut un atac, din câte știu. Mare nenorocire. Era destul de tânără... Cincizeci și opt, și nouă, mi se pare. Domnul Hanlon a închis biblioteca în ziua aceea.

– Aha, făcu Ben și simți un gol căscându-i-se în inimă.

Asta se-ntâmplă când te-ntorci la cum erai, vorba cântecului. Glazura de pe tort e dulce, dar miezul e amar. Oamenii te-au uitat, sau au murit, sau și-au pierdut părul și dinții, în unele cazuri descoperi că și-au mai pierdut și mințile. Of, grozav e să trăiești! Hop și-așa.

– Îmi pare rău, spuse fata. Țineați la ea, așa-i?

– Toți copiii țineau la doamna Starrett, răspunse Ben, și își dădu seama, alarmat, că lacrimile-i erau acum foarte aproape.

– Vă...

Dacă mă mai întreabă o singură dată dacă mă simt bine, am să izbucnesc în plâns de-a binelea. Sau am să urlu.

Își privi ceasul și zise:

– Chiar trebuie să fug. Vă mulțumesc c-ați fost așa de drăguță.

– O zi bună vă doresc, domnule Hanscom.

Sigur. Fiindcă la noapte mor.

Ridică spre ea un deget în semn de salut și porni spre ieșire. Domnul Brockhill îi mai aruncă o privire, tăioasă și bănuitoare.

Ridică ochii către galeria din capătul scării. Balonul continua să plutească acolo, cu sfoara legată de dantelăria din fier forjat. Acum însă inscripția de pe el anunța:

EU AM OMORÂT-O PE BARBARA STARRETT!
PENNYWISE CLOVNUL

Își mută privirea, simțind cum pulsul din gât o ia razna din nou. Se sili să iasă, iar lumina soarelui îl orbi – norii de deasupra începeau să se zdrențuiască și un soare cald de sfârșit de mai își arunca în jos razele piezișe, făcând ca iarba să arate ireal de verde și bogată. Ben simți cum inima i se ușurează. Avea senzația că lăsase o anume insuportabilă povară în urmă, la bibliotecă... Și atunci privi cartea pe care o împrumutase la nimereală, iar dinții i se încleștară cu putere, dureros. Era *Buldozerul*, de Stephen W. Meader, una dintre cărțile pe care le scosese de la bibliotecă în ziua când plonjase pe Maidan ca să scape de Henry Bowers și amicii săi.

Și, că tot veni vorba de Henry, urma ghetei sale inginerești încă se mai vedea pe coperta cărții.

Tremurând, bâjbâind, dădu paginile până la ultima. Biblioteca trecuse pe sistemul de înregistrare microfilmată; *văzuse* asta. Dar tot mai exista un buzunăraș pe coperta a treia a cărții, cu o fișă introdusă în el. Pe fiecare rând al cartonașului era scris câte un nume urmat de ștampila bibliotecarei, cu data de înapoiere. Privind fișa, Ben văzu următoarele:

NUMELE ABONATULUI	A SE RETURNA LA DATA INDICATĂ
Charles N. Brown	18 MAI 58
David Hartwell	1 IUN. 58
Joseph Brennan	17 IUN. 58

Și, pe ultimul rând al fișei, propria lui semnătură de copil, scrisă cu trăsături apăsate, de creion:

Benjamin Hanscom	9 IUL. 58

Ștampilat peste acest cartonaș, ștampilat pe forzațul cărții, ștampilat peste muchiile paginilor, în grosime, ștampilat iar și iar cu o cerneală roșie și mânjită cu semne ce semănau cu dârele de sânge, se vedea un singur cuvânt: ANULAT.

– O, Doamne Sfinte, murmură Ben; nu știa ce altceva să spună; asta părea să acopere întreaga situație. O, Doamne Sfinte, Doamne Sfinte.

Se opri în razele noi de soare, întrebându-se deodată ce se întâmpla cu ceilalți.

2

Eddie Kaspbrak face o captură

Eddie coborî din autobuz la colțul Kansas Street cu Kossuth Lane. Kossuth era o alee care cobora colina pe un sfert de milă înainte de a se înfunda brusc în locul unde pământul sfărâmicios pornea în pantă spre Maidan. N-avea habar absolut deloc de ce alesese acel loc pentru a se da jos din mașină; Kossuth Lane nu însemna nimic pentru el și nu cunoscuse pe nimeni în acea zonă anume din Kansas Street. I se părea însă a fi locul potrivit. Asta era tot ce știa, dar în acel punct părea că a ajuns.

Beverly coborâse din autobuz, cu o mică fluturare a mâinii, într-una dintre stațiile de pe Lower Main Street. Mike își dusese mașina înapoi la bibliotecă.

Acum, privind în urma micului și oarecum absurdului autobuz Mercedes, se întrebă ce făcea el acolo, oprit la un obscur colț de stradă, într-un oraș obscur, la aproape opt sute de kilometri distanță de Myra, care fără îndoială își făcea pentru el griji până la lacrimi. Avu o clipă de amețeală aproape dureroasă, își atinse buzunarul jachetei și-și aminti că-și lăsase dramamina la Pensiune, laolaltă cu restul farmaciei. Mai avea totuși puțină aspirină. N-ar fi ieșit *sans* aspirină, exact așa cum n-ar fi ieșit *sans* pantaloni. Înghiți pe uscat vreo două pastile și o luă pe Kansas Street, gândindu-se vag că ar putea merge la Biblioteca Publică sau ar putea să traverseze spre Costello Avenue. Acum cerul începea să se lumineze, și presupunea că ar putea merge pe jos chiar până la West Broadway, să admire vechile case în stil victorian ce se înălțau acolo în singurele cvartale cu adevărat rezidențiale din Derry. Obișnuia să facă asta în copilărie – să se plimbe pur și simplu pe West Broadway, fără nici o treabă, ca și cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc. Casa familiei Mueller era aproape de colțul Witcham Street cu West Broadway, o clădire roșie cu turnulețe pe fiecare parte și tufe de tuia în față. Muellerii aveau un grădinar care întotdeauna îl privea pe Eddie cu ochi bănuitori, până trecea de el.

Urma apoi casa familiei Bowie, aflată la patru numere după cea a Muellerilor pe aceeași parte – unul dintre motivele, bănuia el, pentru care Greta Bowie și Sally Mueller fuseseră atât de bune prietene în gimnaziu. Avea țigle verzi și de asemenea mici turle... Dar, câtă vreme turlele de pe casa Mueller erau tăiate pătrat, cele ale casei Bowie aveau în vârf niște chestii comice de formă conică, amintindu-i lui Eddie de niște tichii bondoace pentru nătăfleți. Vara, pe gazonul lateral se găsea întotdeauna mobilă de grădină – o masă cu umbrelă vioaie galbenă deasupra, fotolii de răchită, un hamac din frânghie întins între doi copaci. Mai era mereu și un joc de crichet instalat în spate. Eddie o știa, cu toate că nu fusese niciodată invitat acasă la Greta să joace crichet. Trecând ca din întâmplare prin fața casei (ca și cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc), Eddie auzea uneori țăcănitul bilelor, râsete, gemete când bila cuiva era „trimisă la ceruri". Odată o văzuse pe Greta însăși, cu o limonadă într-o mână și ciocănelul de crichet în cealaltă, arătând zveltă și drăguță mai presus de cuvintele tuturor poeților (până și umerii ei arși de soare i se păreau minunat de drăgălași lui Eddie Kaspbrak, care pe atunci avea nouă ani), ducându-se după bilă, care-i fusese „trimisă la ceruri"; ricoșase dintr-un copac și astfel o adusese pe Greta în fața ochilor lui Eddie.

Se îndrăgostise puțin de ea în ziua aceea – părul ei blond-strălucitor cădea pe umerii rochiei de un albastru-proaspăt. Privi în jur și, o clipă, băiatul crezu că-l văzuse, dar se dovedi că nu era așa, deoarece, când el ridică mâna într-un timid semn de salut, ea nu o ridică pe a ei ca răspuns, ci doar aruncă bila la loc pe gazonul din spate și o luă apoi la fugă după ea. Eddie își văzuse de drum fără nici un resentiment față de salutul rămas fără răspuns (credea sincer că fără îndoială nu-l văzuse) sau pentru faptul că nu fusese invitat niciodată să participe la partidele de crichet, sâmbăta după-amiază: de ce să-l invite o fată frumoasă ca Greta Bowie pe un băiat ca el? Avea pieptul îngust, astmatic, și mutră de șoarece înecat.

Mda, își spuse el, plimbându-se fără țintă înapoi spre Kansas Street, *ar fi trebuit să mă duc pe West Broadway și să mă uit iar la toate casele alea... A familiei Mueller, a familiei Bowie, a doctorului Hale, a familiei Tracker...*

Șirul gândurilor i se frânse brusc la acest ultim nume, pentru că – vorbești de lup! – acolo și era, în fața Depoului de Camioane al fraților Tracker.

– Tot aici, spuse cu glas tare Eddie și râse. Golanu'!

Casa de pe West Broadway care le aparținea lui Phil și Tony Tracker, o pereche de burlaci pe viață, era probabil cea mai adorabilă dintre vilele mari de pe acea stradă, o clădire victoriană de un alb-imaculat, cu peluze verzi și ronduri mari de flori ce se destrăbălau (într-un chip migălos controlat, firește) cât era primăvara și vara de lungă. Aleea casei era asfaltată proaspăt în fiecare toamnă, astfel că rămânea permanent neagră ca o oglindă întunecată, ardeziile de pe numeroasele pante ale acoperișului erau întotdeauna de un verde-mentă perfect ce se asorta cu gazonul, iar oamenii se opreau uneori să fotografieze ferestrele cu sprosuri, care erau foarte vechi și absolut remarcabile.

– Doi bărbați care-și dau atâta osteneală să țină o casă atât de drăguță trebuie că-s pederești, spusese odată mama lui Eddie oarecum iritată, iar băiatul nu îndrăznise să-i ceară lămuriri.

Depoul de Camioane era opusul casei Tracker de pe West Broadway. Consta dintr-o clădire joasă de cărămidă; cărămizile erau vechi și pe alocuri sfărâmate, nuanța lor portocaliu-murdară închizându-se spre un negru de funingine la temelia construcției. Ferestrele erau uniform jegoase, cu excepția unui locșor circular pe unul dintre ochiurile inferioare de la biroul dispecerului. Acel unic ochi fusese menținut curat de către copiii dinaintea lui Eddie, căci dispecerul ținea deasupra mesei un calendar *Playboy*. Nici un băiat nu venea să joace baseball în curtea din dos fără a se opri mai întâi să șteargă geamul cu mănușa de prins și să examineze afișul lunii.

Depoul era înconjurat pe trei laturi de o întindere prunduită. Trailere de mare distanță – „Jimmy-Pete"-uri, „Kenworth"-uri și „Rio"-uri – inscripționate toate cu cuvintele TRACKER BROS. DERRY NEWTON PROVIDENCE HARTFORD NEW YORK, stăteau uneori acolo într-o abundență dezordonată și încâlcită. Câteodată erau asamblate, iar alteori nu erau decât cabine sau containere, stând în tăcere pe roțile dinapoi și pe cricurile de susținere.

Frații își țineau camioanele afară din curte, în spatele clădirii, cât puteau mai mult, fiindcă amândoi erau înnebuniți după baseball și le plăcea ca puștii să vină acolo și să joace. Phil Tracker conducea personal camionul, așa că băieții îl vedeau doar rareori, dar Tony Tracker, un bărbat cu brațe enorme ca niște lespezi și un burdihan pe potrivă, ținea registrele și dosarele, iar Eddie (care nu juca niciodată – maică-sa i-ar fi făcut de petrecanie dacă ar fi auzit că joacă baseball, alergând prin tot locul și umplându-și cu praf plămânii delicați, riscând picioare rupte, contuzii și Dumnezeu mai știa ce) se deprinsese să-l aibă înaintea ochilor. Era un element fix al verii, pentru Eddie glasul său făcând parte din meciuri în egală măsură cu cel de mai târziu al lui Mel Allen: Tony Tracker, masiv, dar oarecum fantomatic, cu cămașa albă licărindu-i pe măsură ce cobora asfințitul de vară și licuricii începeau să presare ghergheful văzduhului cu dantela lor de luminițe, răcnind: *Tre' să treci sub mingia aia 'nainte să po' s-o prinzi, Roșcatule...! Ți-ai luat ochiul' dupe mingie, Juma-de-Cană! Nu po' să pocnești drăcia dacă nu te uiți la ea!... Dă-te, băi, Copită! Dacă nu-ți dai tălpile din fața lu' doiu', în veci n-o să-ți ție coada!*

Niciodată nu i se adresa vreunuia pe nume, își aminti Eddie. Întotdeauna erau: hei, Roșcovane, hei, Blondule, hei, Patru-Ochiuri, hei Juma-de-Cană. Niciodată nu era minge, era mingie. Niciodată nu era bătător, era întotdeauna ceva numit de Tony Tracker un „cenuș-mâner", ca în „În veci n-oi pocni mingia aia dacă nu te-neci cu cenuș-mâneru', băi, Copită."

Rânjind, Eddie se apropie câțiva pași... Apoi zâmbetul i se șterse. Clădirea prelungă de cărămidă unde se prelucrau comenzile, se reparau camioanele și se depozitau pe termen scurt mărfurile era acum tăcută, cufundată în întuneric. Prin pietriș creșteau buruieni, și nu se vedeau camioane în nici una dintre curțile laterale... Doar o singură cabină, cu laturile ruginite și fără luciu.

Apropiindu-se și mai mult, văzu că în fereastră era pus anunțul DE VÂNZARE al unui intermediar.

Tracker s-a retras din afaceri, își spuse, cuprins de tristețea ce însoțea gândul... Ca și cum ar fi murit cineva. Acum îi părea bine că nu

se îndreptase spre West Broadway. Dacă frații Tracker se dăduseră la fund – frații Tracker, care păreau veșnici – ce se putuse întâmpla pe strada aceea pe unde-i plăcea atât de mult să se plimbe când era copil? Își dădu seama stânjenit că nu dorea să știe. Nu vroia s-o vadă pe Greta Bowie cu fire albe în păr, cu șoldurile și picioarele îngroșate de prea mult șezut, prea mult mâncat și prea mult băut; era mai bine – mai sigur – să păstreze pur și simplu distanța.

Asta ar fi trebuit să facem toți – să păstrăm pur și simplu distanța. N-avem nici o treabă aici. A te întoarce unde ai copilărit e ca și cum ai face vreun truc țicnit de yoga, să-ți bagi picioarele-n gură și să te înghiți singur până nu mai rămâne nimic; nu se poate, și orice persoană întreagă la minte ar trebui să se bucure-n mă-sa că nu se poate... Ce crezi că s-o fi întâmplat cu Tony și Phil Tracker la urma urmei?

Un atac de inimă pentru Tony, poate; purta ca la vreo treizeci de kilograme de carne în plus pe oase. Trebuia să iei seama la ce putea să-și fi pus inima-n gând. N-aveau decât să viseze poeții la inimi frânte și Barry Manilow să cânte despre ele, iar asta era minunat după părerea lui Eddie (el și Myra aveau toate albumele înregistrate vreodată de Barry, până la ultimul), dar el unul prefera o bună și solidă electrocardiogramă în fiecare an. Sigur, inima lui Tony probabil renunțase la viață, ca la o slujbă proastă. Iar Phil? Ghinion pe autostradă poate. Eddie, care-și câștiga el însuși pâinea la volan (sau așa făcuse cândva; acum nu mai transporta decât celebrități și-și petrecea restul timpului conducând un birou), știa ce înseamnă ghinioanele pe autostradă. Bătrânul Phil putea să-și fi gripat vreo instalație undeva în New Hampshire sau în Hainesville Woods, în nordul statului Maine, când drumul era acoperit cu polei, sau poate rămăsese fără frână în vreo pantă lungă la sud de Derry, îndreptându-se spre Haven pe o ploaie torențială de primăvară. Asemenea lucruri și multe altele le auzeai în cântecele alea country despre șoferi de camion cu pălării Stetson pe cap și șmecherii în cap. Condusul unui birou era uneori o afacere singuratică, dar Eddie stătuse nu o dată pe scaunul șoferului, cu inhalatorul călătorind alături de el pe bord, cu trăgaciul reflectat spectral în parbriz (și o găleată de pastile în compartimentul pentru mănuși), și știa că adevărata singurătate era mânjită cu roșu: culoarea luminilor de poziție ale mașinii din față reflectate pe asfaltul ud sub aversa de ploaie.

– Of, căca-m-aș, ce mai trece timpul, zise Eddie Kaspbrak într-un soi de oftat șoptit, și nici măcar nu era conștient că vorbise cu voce tare.

Simțindu-se atât melancolic, cât și nefericit – stare cu care era mai deprins decât ar fi crezut vreodată –, Eddie dădu ocol clădirii, scârțâind pe pietriș cu mocasinii săi Gucci, pentru a privi curtea unde se încingeau

meciurile de baseball în copilăria lui – când, așa se părea, cam douăzeci la sută din lume era formată din copii.

Terenul nu se schimbase prea mult, dar o privire era de ajuns ca să-l convingă, mai presus de orice îndoială, că meciurile se suspendaseră – o tradiție ce murise pur și simplu la un moment dat în anii trecuți, din motive numai de ea știute.

În 1958, forma de diamant a terenului interior fusese trasată nu cu dungi de var, ci prin urmele pașilor în fugă. Nu aveau baze propriu-zise băieții aceia care jucaseră acolo baseball (băieți cu toții mai mari decât păgubosii, deși acum Eddie își amintea că Stan Uris jucase și el uneori; loviturile lui erau doar onorabile, dar pe exterior putea alerga repede și avea niște reflexe de înger), însă patru bucăți de prelată murdară erau întotdeauna păstrate sub rampa de încărcare din spatele clădirii de cărămizi, pentru a fi scoase cu multă ceremonie când în curtea din dos se adunaseră destui copii ca să joace baseball și cu tot atâta ceremonie vârâte la loc o dată ce umbrele înserării se îndesiseră îndeajuns ca să pună capăt jocului.

Stând acum în acel loc, Eddie nu mai vedea nici urmă din traseele acelea bătătorite de pași. Bălăriile crescuseră printre pietricele într-un belșug dezordonat. Sticle de bere și apă minerală sparte luceau ici și colo; pe vremuri, asemenea cioburi erau îndepărtate cu religiozitate. Singurul obiect rămas neschimbat era gardul din eclise aflat în fundul curții, înalt de patru metri și ruginit ca sângele uscat. Decupa cerul în forme diamantine.

Acolo era teritoriul de acasă, își aminti Eddie, stând meditativ cu mâinile în buzunare pe locul unde cu douăzeci și șapte de ani în urmă fusese amplasată plăcuța „acasă". *Peste gard și până jos pe Maidan.* Râse sonor, apoi privi în jur cu nervozitate, ca și cum ar fi râs o stafie, nu un individ cu pantaloni de șaizeci de dolari, un tip la fel de solid ca... Mă rog, solid ca... Ca...

Las-o jos că măcăne, Eds, păru să șoptească glasul lui Richie. *Nu ești deloc solid, și în anii din urmă chicurile au fost puține și rare. Corect?*

– Mda, corect, răspunse Eddie cu o voce înceată și rostogoli cu piciorul câteva pietre, scoțând un zgomot sec.

De fapt nu văzuse decât două mingi zburând peste gardul din fundul curții dosnice a fraților Tracker, ambele trimise de același băiat: Belch Huggins. Belch[1] era aproape comic de mare, înalt deja de un metru optzeci la doisprezece ani, cântărind poate șaptezeci și cinci de kilograme. Își câștigase porecla pentru că era capabil să articuleze

[1] *Belch* = râgâială; a râgâi (n. tr.).

râgâieli uluitor de lungi și sonore – când era în formă, numărul acesta suna ca o încrucișare între o broască-bou și un greier. Uneori se bătea cu palma rapid peste gură în timp ce râgâia, emițând un sunet ca strigătul de luptă al unui indian răgușit.

Belch era masiv, dar nu tocmai gras, își amintea acum Eddie, dar se părea că Dumnezeu nu intenționase niciodată cu adevărat ca un băiat de doisprezece ani să atingă asemenea proporții remarcabile; dacă n-ar fi murit în vara aceea, creștea poate până la unu-nouăzeci sau chiar mai mult, și ar fi învățat poate cu timpul cum să-și manevreze trupul cu gabarit depășit printr-o lume de băștinași mai mărunți. Poate chiar, bănuia Eddie, ar fi învățat ce e amabilitatea. Dar la doisprezece ani era pe cât de stângaci, pe atât de rău; nu retardat, însă părând astfel, pentru că toate acțiunile trupului său erau uimitor de dizgrațioase și măturau totul în cale. N-avea nimic din ritmurile înnăscute ale lui Stanley; părea că trupul lui Belch nu stătea de vorbă deloc cu creierul, ci exista în propriul său cosmos de tunete greoaie. Eddie ținea bine minte seara când o minge lungă și lentă fusese trasă direct din câmpul exterior către poziția lui Belch – Belch nici măcar nu a fost nevoit să se miște. Ridicase privirea, apoi mănușa, într-un gest de lovire cu pumnul aproape fără țintă, iar mingea, în loc să se oprească în mănușă, îl pocnise drept în creștet, scoțând un *bang!* găunos. Parcă ar fi căzut de la etajul trei pe capota unui Ford Sedan. Ricoșase la patru picioare bune înălțime, căzând din nou, cuminte, în mănușa lui Belch. Un nefericit de copil pe nume Owen Phillips râsese de acel sunet gol. Belch se îndreptase spre el și-i dăduse un șut în fund atât de tare, încât micul Phillips fugise urlând că vrea acasă, cu o gaură în turul pantalonilor. Nimeni altul nu mai râsese... Cel puțin nu la vedere. Eddie bănuia că dacă Richie Tozier ar fi fost acolo nu s-ar fi putut abține, iar Belch probabil l-ar fi băgat în spital. Belch era la fel de încet și la platou. Ușor de scos din joc, dacă nimerea un grounder, chiar și cei mai amorțiți la degete de pe interior n-aveau nici o problemă în a-l da afară de la început. Dar, când se întâmpla să nimerească mingea, aceasta se ducea departe, departe. Cele două pe care le văzuse Eddie trimise de Belch peste gard fuseseră ambele niște miracole. Prima nu mai fusese găsită niciodată, deși mai mult de-o duzină de băieți călcaseră în picioare toată panta abruptă ce cobora spre Maidan, căutând-o.

A doua însă *fusese* recuperată. Mingea îi aparținea altui elev dintr-a șasea (Eddie nu-și mai putea aminti cum îl chema în realitate, doar că toți ceilalți copii îl numeau Smârcâilă fiindcă era mereu răcit) și fusese folosită aproape toată primăvara târzie și începutul de vară a lui '58. Ca rezultat, nu mai era bijuteria aproape perfect sferică din piele albă de cal,

cu cusături roșii, din momentul când ieșise din cutie; era roasă, înverzită de iarbă și tăiată în mai multe locuri de pe urma sutelor de călătorii în salturi peste pietrișul din câmpul extern. Cusătura începea să i se destrame într-un loc, iar Eddie, care făcea pe băiatul de mingi când astma nu-l chinuia prea rău (bucurându-se de fiecare *Mersi, puștiu!* în treacăt când arunca mingea înapoi în teren), știa că în curând careva o să scoată un sul de leucoplast și o va îmbălsăma astfel ca să-i mai smulgă o săptămână-două de serviciu.

Dar, înainte să vină ziua aceea, un elev de a șaptea purtând neobișnuitul nume de Stringer Dedham îi expediase ceea ce-și închipuia el că e o lovitură „schimbătoare de viteză" lui Belch Huggins. Belch sincronizase perfect contralovitura (cele încete erau, iertată fie ironia, exact viteza sa) și izbise îmbătrânita minge Spalding a lui Smârcâilă atât de tare, încât învelitoarea sărise din locul ei și plutise în jos la câțiva pași de baza a doua ca o molie mare și albă. Mingea propriu-zisă își continuase drumul tot mai sus și mai sus spre cerul fermecat al amurgului, desfășurându-se iar și iar pe când urca, urmărită pe traiectoria ei de către copii cu uimire buimacă; tot mai sus și peste gardul metalic se dusese, continuând să se înalțe, iar Eddie ținea minte cum Stringer Dedham spusese „Că-ca-*m-aș*!" cu un glas moale și sufocat de mirare pe când mingea se îndepărta, lăsând o urmă pe cer, si văzuseră cu toții sârma ce se desfășura, și, poate chiar înainte să cadă, șase băieți se și cățărau ca maimuțele pe gard în timp ce Tony Tracker râdea ca nebunul și urla: „Asta ar fi ieșit și de pe Yankee Stadium! M-auziți? Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii*!"

Peter Gordon era cel care găsise mingea, nu departe de râul pe care Clubul Păguboșilor avea să-l îndiguiască peste aproape trei săptămâni. Ceea ce mai rămăsese nu mai avea nici măcar șapte centimetri în diametru; prin cine știe ce sucită minune, firul nu se rupsese.

Într-un consens nerostit, băieții aduseseră resturile mingii lui Smârcâilă înapoi la Tony Tracker, care o examină fără o vorbă, înconjurat de băieți la fel de tăcuți. Văzut de la distanță, cercul acela de copii în jurul bărbatului înalt cu burta mare și revărsată peste curea ar fi putut părea aproape religios în intenție – venerarea unui obiect sfânt. Belch Huggins nici măcar nu fugise în jurul bazelor. Stătea între ceilalți ca un om care nu prea are idee unde se află. Ceea ce-i dădu Tony Tracker în ziua aceea era un obiect ceva mai mic decât o minge de tenis.

Eddie, pierdut în amintiri, porni din locul unde fusese „acasă", peste movilița aruncătorului (doar că nu fusese niciodată o movilită; era o adâncitură din care se scosese pietrișul), până în ținutul stopului scurt. Se opri un moment, izbit de tăcere, apoi o luă spre gardul de eclise. Era

mai ruginit ca oricând și îngropat sub un soi de viță cățărătoare, urâtă, dar se găsea la locul lui. Privind prin ochiuri, putu vedea cum cobora în pantă solul de un verde-agresiv.

Maidanul semăna mai mult ca oricând cu o junglă, și pentru prima oară se pomeni întrebându-se de ce o întindere cu asemenea vegetație deasă și luxuriantă purta numele de Maidan: putea fi multe lucruri, dar maidan nu era unul dintre ele. De ce nu Sălbăticia? Sau Jungla?

Maidan.

Avea o sonoritate amenințătoare, aproape sinistră, dar ceea ce trezea în minte nu erau hățișuri de lăstari și copaci, atât de denși, încât trebuia să se lupte pentru razele soarelui; sugera imaginea unor dune de nisip succedându-se la nesfârșit sau a unor întinderi de gresie cenușie, de sol dur și arid. Sterp. Mike spusese mai devreme că toți erau sterpi, și părea destul de adevărat.

Șapte oameni, și toți fără copii. Până și în vremurile acelea de planning familial, asta era prea de tot.

Privi prin octogoanele ruginite și ascultă uruitul îndepărtat al mașinilor pe Kansas Street, șipotul apei, departe jos. Putea zări scânteieri ale valurilor în soarele de primăvară, ca niște cioburi de sticlă. Pâlcurile de bambus erau tot acolo, de un alb nesănătos, ca niște pete de mucegai în mijlocul verdeții. Dincolo de ele, în porțiunile de teren mlăștinos ce mărgineau Kenduskeagul, se bănuia a fi nisipuri mișcătoare.

Cele mai fericite zile din copilăria mea mi le-am petrecut în mizeria aia, reflectă el și se înfioră.

Tocmai dădea să se întoarcă, în clipa când altceva îi fură privirea: un cilindru de beton cu capac greu de oțel deasupra. Puțurile Morlocilor, obișnuia Ben să le numească râzând cu toată gura, dar cu ochii nu tocmai veseli. Dacă te apropiai de unul, îți venea până la talie (dacă erai copil) și vedeai cuvintele DEPARTAMENTUL LUCRĂRILOR PUBLICE DERRY înscrise în relief după un semicerc. Iar din adâncuri se auzea un zgomot murmurat. Niște mașinării.

Puțurile Morlocilor.

Acolo ne-am dus. În august. La sfârșit. Am coborât în canalizare printr-una din găurile Morlocilor lui Ben, dar după o vreme nu mai era canalizare. Era... Erau... Ce?

Patrick Hockstetter a fost acolo jos. Înainte ca Monstrul să-l înșface, Beverly l-a văzut făcând ceva urât. Ceva în legătură cu Henry Bowers, nu-i așa? Da, așa cred. Și...

Deodată se răsuci și porni înapoi spre depoul abandonat, nedorind să se mai uite spre Maidan, neplăcându-i gândurile pe care i le deștepta acel loc. Voia să fie acasă, cu Myra. Nu voia să mai stea aici. Nu...

– Prinde, pușțiule!

Se întoarse înspre sunetul vocii și către el zbură un fel de minge drept peste gard. Lovi pietrișul și ricoșă. Eddie întinse mâna și o prinse. Reflexul său negândit a fost atât de exact, încât părea aproape elegant.

Privi obiectul pe care îl ținea în mână și totul înlăuntrul lui se transformă într-un țurțure de gheață sfărâmat. Cândva fusese o minge de baseball. Acum nu mai era decât o sferă înfășurată cu sârmă, fiindcă învelitoarea îi zburase. Vedea cum firul se deșiră în depărtare. Trecea peste creasta gardului ca un fir de păianjen și dispărea spre Maidan.

O, Isuse, își zise el. *O, Isuse, e aici, Monstrul e aici cu mine ACUM...*

– Vino jos să ne jucăm, Eddie, spuse vocea din cealaltă parte a gardului.

Eddie își dădu seama cu un soi de groază vecină leșinului că era vocea lui Belch Huggins, cel ce fusese ucis în tunelurile de sub Derry în luna august a anului 1958. Iar acum iată-l pe Belch în persoană, chinuindu-se să urce malul de dincolo de gard.

Purta uniforma bătută în șiraguri de ținte a echipei de baseball New York Yankees, acoperită cu frânturi de frunze veștede și mânjită cu verde. Era Belch, dar mai era și leprosul, o arătare hidoasă deșteptată după ani îndelungați într-un mormânt umed. Carnea feței sale grele atârna în fâșii și ciucuri putrezi. O orbită-i era goală. Fâpturi vii îi colcăiau prin păr. Pe o mână purta o mănușă de baseball plină de mucegai. Își vârî degetele descompuse ale mâinii drepte prin ochiurile gardului și, când și le strânse, Eddie auzi un *scârțâit* înfiorător și crezu că își va pierde mințile.

– Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium*! futu-i mama mă-sii, spuse Belch și rânji.

O broască râioasă, de un alb toxic și viermuitor, îi căzu din gură și se rostogoli pe pământ.

– M-auzi? Asta ar fi ieșit și de pe *Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii*! Și apropo, Eddie, nu vrei să ți-o sug? Ți-o sug pe zece cenți. Pe toți dracii, ți-o sug pe gratis.

Chipul lui Belch se schimbă. Botul gelatinos al nasului căzu înăuntru, dezvăluind două canale roșii de carne crudă pe care Eddie le cunoștea din coșmarurile lui. Părul i se înăspri și i se trase înapoi de pe tample, devenind o urzeală albă. Pielea putrezită a frunții se despică, dând la iveală osul albicios acoperit de o substanță mucilaginoasă, ca lentila încețoșată a unei lanterne. Belch nu mai era; acum în locul lui stătea arătarea ce ieșise de sub veranda casei de pe Neibolt Street 29.

– Bobby mi-o suge pe zece cenți, croncăni, începând să escaladeze gardul.

Lăsa bucățele de carne în ochiurile octogonale ale sârmelor încrucișate. Gardul răsuna și zăngănea sub greutatea lui. Când atingea cârceii buruienii cățărătoare, ca iedera, aceștia se înnegreau.

– O face orișicând. Cinșpe cenți timpu-n plus.

Eddie încercă să țipe. Nu-i ieși nimic din gâtlej, doar un scheunat sec și fără sens. Își simțea plămânii de parcă ar fi fost cele mai vechi ocarine din lume. Privi în jos la mingea pe care o ținea în mână, și deodată printre sârmele înfășurate începu să curgă sânge. Picura pe pietriș și-i stropea mocasinii.

O aruncă și făcu doi pași împleticiți înapoi, cu ochii ieșiți din orbite, ștergându-și mâinile de pieptul cămășii. Leprosul ajunsese în vârful gardului. Capul i se bălăbănea profilat pe cer, formă de coșmar ca un felinar de Halloween scobit într-un dovleac umflat. Limba i se bălăngănea afară din gură, lungă de un metru, unul și jumătate poate. Se lăsa în jos pe gard unduindu-se ca un șarpe din gura rânjită a leprosului.

Vizibil o secundă... Dispărut în următoarea.

Nu se șterse, ca fantomele din filme; pur și simplu își încetă existența cât ai clipi. Eddie însă auzi un sunet ce-i confirmă consistența materială a făpturii: un *poc!* ca al dopului sărind de pe o sticlă de șampanie. Era zgomotul aerului ce năvălea să umple locul gol unde fusese leprosul.

Se răsuci și o luă la fugă, dar, înainte de a fi făcut zece pași, patru siluete țepene își luară zborul din umbra de sub rampa de încărcare a depoului abandonat. La început crezu că sunt lilieci și zbieră acoperindu-și capul... Dar apoi văzu că erau bucăți pătrate de prelată – bucăți pătrate de prelată ce însemnaseră bazele pe vremea când se jucau acolo băieții cei mari.

Se roteau și se răsuceau în aerul încremenit; trebui să se aplece pentru a evita unul. Se așezară pe locurile lor obișnuite toate în același timp, stârnind norișori de praf: acasă, primul, al doilea, al treilea.

Gâfâind, cu răsuflarea oprită în gât, Eddie fugi pe lângă platoul acasă, cu buzele trase îndărăt și fața albă ca brânza de vaci.

PAF! Zgomotul unui bătător izbind o minge-fantomă. Și atunci...

Eddie se opri cu senzație de apă la genunchi și cu un geamăt scăpându-i printre buze. Pământul se umfla în linie dreaptă de la primul la al doilea platou, ca și cum o cârtiță gigantică și-ar fi săpat rapid tunel imediat sub suprafața solului. Pietricele se rostogoleau de ambele părți. Forma de sub pământ ajunsese la bază, iar prelata se ridică în aer. Sări atât de tare și de repede, încât scoase un pocnet – zgomotul pantofilor de lac ai unui copil vesel care-și bate călcâiele. Pământul prinse să se vălurească între a doua și a treia și gonea mai departe. Gonea. A doua bază zbură în aer cu un pocnet asemănător, și abia căzuse la loc când făptura de sub pământ ajunsese la a treia și se repezi spre platoul acasă.

Și dintr-o dată arătarea țâșni din pământ ca un cadou oribil, iar arătarea aceea era Tony Tracker, cu un craniu în loc de chip, de care încă se mai țineau agățate câteva ciozvârte de carne înnegrită, cu cămașa prefăcută într-o porcărie de fibre putrede. Ieși din pământ până la talie, legânându-se înainte și înapoi ca un vierme grotesc.

– Nu contează cât te-neci cu cenuș-mâneru' ăla, rosti Tony Tracker cu un glas scârțâitor, nisipos; dinții dezveliți rânjeau cu o amiciție demență. Nu contează, Țușcă. Punem noi mâna pe tine. Pe tine și pe prietenii tăi. O să facem o MINGIE!

Eddie schelălăi și se îndepărtă cu mers clătinat. O mână i se așeză pe umăr. Se smulse de sub atingerea ei. Mâna se strânse o clipă, apoi îi dădu drumul. Se întoarse. Era Greta Bowie. Moartă. Nu mai avea jumătate din față; viermi se târau prin carnea tocată ce-i mai rămăsese. Într-o mână ținea un balon verde.

– Accident de mașină, scrâșni jumătatea vie a gurii și rânji.

Rânjetul iscă un indescriptibil zgomot de sfâșiere, iar Eddie putu să vadă tendoanele crude mișcându-se ca niște cumplite curele de transmisie.

– Aveam optișpe ani, Eddie. Beată și dată pe droguri. Prietenii tăi sunt aici, Eddie.

Eddie se retrase din fața ei, cu mâinile ridicate înaintea ochilor. Femeia porni după el. Sângele îi împroșcase picioarele, uscându-se apoi în șiroaie prelungi. Purta mocasini ieftini.

Iar acum, în spatele ei, văzu o altă imagine de coșmar: Patrick Hockstetter se împleticea spre el peste terenul exterior. Și el purta o uniformă a echipei New York Yankees.

Eddie fugi. Greta îl înhăță din nou, sfâșiindu-i cămașa și udându-l sub guler cu cine știe ce lichid respingător. Tony Tracker se împingea afară din mușuroiul de cârtiță mare cât un stat de om. Patrick Hockstetter se clătina și se poticnea. Eddie fugi, fără a avea habar de unde își găsea suflul ca s-o facă, dar fugind totuși. Și în timp ce fugea văzu cuvinte plutind prin fața lui, cuvintele ce fuseseră pictate pe balonul verde ținut de Greta Bowie:

MEDICAMENTELE DE ASTMĂ DAU CANCER.LA PLĂMÂNI!
COMPLIMENTE DE LA FARMACIA DIN CENTER STREET

Eddie fugea. Fugea și fugea și fugea, și la un moment dat se prăbuși ca lemnul, leșinat, lângă McCarron Park, iar câțiva copii îl văzură și se dădură la o parte din calea lui, căci arăta în ochii lor ca un bețiv, ca și cum s-ar fi putut să aibă vreun soi de boală ciudată, ce știau ei, poate că era chiar ucigașul. Și vorbiră între ei să anunțe poliția. Dar până la urmă n-o făcură.

3

Bev Rogan face o vizită

Beverly se plimba absentă pe Main Street, dinspre Pensiunea Derry, unde fusese să se schimbe într-o pereche de blugi și o bluză galbenă. Nu se gândea încotro merge. În schimb, se gândea la următoarele:

Părul tău, foc în ger,
Jar de ianuar,
Îmi arde inima.

Ascunsese poezia în sertarul de jos, sub lenjerie. Era posibil s-o găsească mama ei, dar asta nu era o problemă. Important era că acela era singurul sertar în care tatăl ei nu se uita niciodată. Dacă ar fi găsit-o, poate s-ar fi uitat la ea cu expresia aia a lui strălucitoare, aproape prietenoasă și absolut paralizantă, și ar fi întrebat-o pe tonul lui aproape prietenos: „Faci ceva ce n-ar trebui să faci, Bev? Faci ceva cu vreun băiat?" Iar, dacă ea spunea da sau dacă spunea nu, ar fi urmat un trosc-pleosc rapid, atât de iute și de tare, încât în primul moment nici n-ar fi durut-o – era nevoie de câteva secunde pentru ca vidul să se risipească și durerea să umple locul pe care îl ocupase vidul. Apoi iar glasul lui, aproape prietenos: „Îmi fac griji *multe* cu tine, Beverly. Îmi fac groaznic de *multe* griji. Trebuie să crești mare, nu-i așa?"

Era posibil ca tatăl său încă să mai trăiască în Derry. Locuia aici ultima oară când mai auzise de el, dar asta se întâmplase... Când? Acum zece ani? Oricum, cu mult înainte de a se fi măritat cu Tom. Primise de la el o carte poștală, nu una simplă ca aceea pe care fusese scrisă poezia, ci o ilustrată înfățișând hidoasa statuie din plastic a lui Paul Bunyan amplasată în fața Primăriei. Statuia fusese ridicată cândva prin anii cincizeci, dar ilustrata tatălui nu-i trezise nici o amintire sau nostalgie; putea foarte bine să fi fost o imagine cu Gateway Arch din Saint Louis sau Golden Gate Bridge din San Francisco.

„Sper că te descurci bine și ești cuminte", scria în ilustrată. „Sper că o să-mi trimiți și mie ceva dacă poți, că n-am prea mult. Te iubesc, Bevvie. Tata."

O *iubise*, și în unele privințe bănuia că în asta se găseau toate motivele ei de a se fi îndrăgostit cu atâta disperare de Bill Denbrough în vara aceea a anului 1958 – căci dintre toți băieții Bill era cel care proiecta senzația de autoritate pe care o asocia cu tatăl ei... Dar era un soi diferit de autoritate – era autoritatea care ascultă părerile și necazurile celorlalți.

Nu zărea nici un semn, în ochii sau în acțiunile lui, că ar considera modul de a-și *face griji* al tatălui ei ca fiind singura rațiune de a fi a autorității... Ca și cum oamenii ar fi animale de casă, în același timp răsfățați și obligați la disciplină.

Indiferent de motive, pe la sfârșitul primei lor întruniri ca grup complet în luna iulie a acelui an, întrunire căreia Bill îi preluase conducerea în chip atât de complet și fără efort, era îndrăgostită de el la nebunie, până peste cap. A numi sentimentul acela o simplă slăbiciune de școlăriță ar fi fost ca și cum ai spune că un Rolls-Royce e un vehicul cu patru roți, ceva asemănător cu un car cu fân. Nu chicotea nestăpânită, nici nu roșea când îl vedea, nici nu-i scrijelea numele pe copaci și nu i-l scria cu cretă pe pereții Punții Săruturilor. Pur și simplu trăia cu chipul lui în inima ei, tot timpul, ca un fel de durere dulce și sfâșietoare. Ar fi fost în stare să-și dea viața pentru el.

Era destul de firesc, bănuia ea, să vrea să creadă că Bill îi trimisese poezia de dragoste... Deși niciodată nu ajunsese atât de departe, încât să se convingă că așa era. Nu, știuse a cui era poezia. Iar mai târziu – la un moment dat – nu recunoscuse oare autorul însuși? Da, așa-i spusese Ben (deși acum nu-și putea aminti, nici cu prețul vieții, când sau în ce împrejurare i-o spusese cu voce tare), cu toate că dragostea lui pentru ea fusese aproape la fel de bine ascunsă ca și dragostea pe care o simțea ea pentru Bill

(*dar i-ai spus Bevvie da i-ai spus că-l iubeai pe*)

era evident pentru oricine privea cu atenție (și care era bun la suflet) – se simțea din felul cum avea întotdeauna grijă să păstreze un anume spațiu între ei, după aerul tras în piept când ea îl atingea pe braț sau pe mână, după felul cum se îmbrăca atunci când știa că se vor întâlni. Dragul, dulcele, grasul Ben.

Se sfârșise cumva acel dificil triunghi preadolescentin, dar *cum* se sfârșise era unul dintre lucrurile pe care nu și le putea aduce aminte. Se gândea că Ben își mărturisise fapta și expedierea micului poem de dragoste. Se gândea că ea îi spusese lui Bill că-l iubea, că-l va iubi pe veci. Și într-un fel aceste două confesiuni ajutaseră la salvarea vieților lor, ale tuturor... Oare? Nu-și putea aminti. Amintirile acelea (sau amintirile amintirilor) semănau cu niște insule care nu erau cu adevărat insule, ci doar cioturi dintr-o unică barieră de corali ce se întâmplase să străpungă suprafața apei, părți ale unui întreg. Totuși, ori de câte ori încerca să se cufunde în adânc și să vadă restul, intervenea o imagine înnebunitoare: gaițele ce reveneau în fiecare primăvară în Noua Anglie, îngrămădindu-se pe firele de telefon, pe crengi și acoperișuri, înghiontindu-se să-și facă loc și umplând văzduhul dezghețului de la sfârșitul lui martie cu

gâlceava lor răgușită. Imaginea aceasta îi revenea mereu în minte, străină și tulburătoare, ca o undă radio puternică ecranând semnalul pe care vrei să-l recepționezi.

Își dădu seama, brusc șocată, că stătea în fața Spălătoriei Kleen-Kloze, unde ea, Stan Uris, Ben și Eddie duseseră cârpele în acea zi de la sfârșitul lui iunie – cârpe pătate de sânge pe care doar ei îl puteau vedea. Acum ferestrele erau opacizate de săpun, iar pe ușă se afla lipit un anunț scris de mână: DE VÂNZARE DE LA PROPRIETAR. Privind printre rotocoalele de săpun, văzu o încăpere goală cu pătrate mai deschise la culoare pe pereții galbeni și murdari, în locurile unde fuseseră mașinile de spălat. *Eu plec acasă,* își spuse ea scârbită, dar cu toate astea își continuă drumul.

Zona aceea nu se schimbase prea mult. Mai dispăruseră câțiva copaci, probabil ulmi doborâți de boală. Casele arătau puțin mai deteriorate; ferestrele sparte păreau ceva mai răspândite decât în copilăria ei. Unele dintre ochiurile lipsă fuseseră astupate cu carton. Altele, nu.

Și iat-o în fața blocului de apartamente, la numărul 127, pe Lower Main Street. Tot acolo. Albul coșcovit pe care și-l amintea devenise la un moment dat, între timp, un brun-ciocolatiu cojit, dar clădirea era de neconfundat. Iată fereastra prin care se vedea ceea ce fusese bucătăria lor; iată fereastra fostului ei dormitor.

(Jim Doyon, vino de pe strada aia! În clipa asta să vii, ce vrei, să te calce vreo mașină și să mori?)

Se înfioră, încrucișându-și brațele peste sâni, strângându-și umerii în căușurile palmelor.

Tăticul s-ar putea încă să mai locuiască aici; o, da, s-ar putea. El nu s-ar muta dacă n-ar fi silit. Urcă doar pân-acolo, Beverly. Uită-te la cutiile de scrisori. Trei cutii pentru trei apartamente, exact ca pe vremuri. Și, dacă e vreuna pe care scrie Marsh, poți suna la sonerie și nu peste mult o să se audă târșâitul papucilor pe hol, iar ușa se va deschide și te vei putea uita la el, omul a cărui sămânță te-a făcut roșcovană și stângace și ți-a dăruit dibăcia la desen... Ții minte cum obișnuia el să deseneze? Putea desena orice voia. Adică, dacă avea chef. Și asta nu se întâmpla adesea. Cred că erau prea multe lucruri pentru care să-și facă griji. Dar, când avea într-adevăr chef, stăteai ore întregi și priveai cum desena pisici și câini, cai și vaci cu MUU ieșindu-le pe gură într-un balon. Tu râdeai, râdea și el, și pe urmă spunea Acuma tu, Bevvie, *iar, când apucai creionul, el îți călăuzea mâna și vedeai cum vaca sau pisica ori omul care zâmbește se însăilează sub propriile-ți degete în timp ce-i simțeai mirosul de Mennen Skin Bracer și căldura pielii. Urcă, Beverly. Apasă pe buton. O să iasă și va fi bătrân, ridurile-i vor fi adânc*

întipărite pe față, iar dinții – care i-au mai rămas – vor fi galbeni, și te va privi și va spune Ei, dar asta-i Bevvie, Bevvie a venit acasă să-l vadă pe bătrânul ei tătic, poftește, Bevvie, ce mult mă bucur că te văd, mă bucur pentru că-mi fac griji în legătură cu tine, Bevvie, îmi fac griji MULTE.

Urcă încet cărarea, iar bălăriile crescute printre dalele de ciment crăpat îi mângâiau tivul blugilor. Privi atentă la ferestrele de la parter, dar aveau perdelele trase. Privi cutiile de scrisori. Etajul doi, STARWEATHER. Etajul unu, Burke. Parter – i se opri respirația – Marsh.

Dar n-am să sun. Nu vreau să-l văd. N-am să apăs pe buton.

Asta era o hotărâre fermă, în sfârșit! Hotărârea care deschidea poarta unei pline și utile vieți de hotărâri ferme! Coboară pe alee! Înapoi în oraș! Până la Pensiunea Derry! Împachetat! Taxi! Zburat! Spus lui Tom să se ducă-n mă-sa! Trăit cu succes! Murit fericită!

Sunat sonerie.

Auzi clopotele familiare din living – clopotele care pentru ea sunaseră întotdeauna ca un nume chinezesc: *Ching-Chong!* Tăcere. Nici un răspuns. Se foi de pe un picior pe altul, pe verandă, simțind deodată că-i vine să facă pipi.

Nu-i nimeni acasă, își spuse ușurată. *Acum pot să plec.*

Când colo, sună iar: *Ching-Chong!* Nici un răspuns. Se gândi la fermecătoarea poezie a lui Ben și încercă să-și aducă aminte cu exactitate când și cum îi mărturisise el că-i aparține, și de ce, preț de-o secundă, aceasta provocă o asociere cu venirea primului ei ciclu menstrual. Începuse să aibă menstruație de la unsprezece ani? Cu siguranță că nu, deși sânii își începuseră dureroasa creștere pe la mijlocul iernii. De ce?... Atunci îi întrerupse șuvoiul gândurilor o imagine a mii de gaițe pe fire de telefon și acoperișuri, toate cârâind spre un cer alb, de primăvară.

Acum am să plec. Am sunat de două ori; ajunge atât.

Dar mai sună o dată.

Ching-Chong!

Și auzi pe cineva apropiindu-se, iar sunetul era exact așa cum și-l imaginase: fosnetul obosit al unor papuci vechi. Privi în jur înnebunită, cât pe-aci s-o ia la sănătoasa. Putea să străbată iute cărarea cimentată și să dea colțul, lăsându-și tatăl să creadă că nu fuseseră decât niște pușți pușți pe șotii? *Hei, domnu', nu-l aveți pe Prințul Albert la cutie?...*

Lăsă să-i scape brusc și tăios aerul din piept și trebui să-și strângă beregata, fiindcă ceea ce voia să răzbată afară era un râs de ușurare. Nici vorbă să fie tatăl ei. Din ușă o privea o femeie înaltă, de aproape optzeci de ani. Avea părul lung și bogat, mai mult alb, dar înspicat cu șuvițe din auriul cel mai pur. Îndărătul ochelarilor fără rame, ochii îi erau albaștri

ca apa din fiordurile de unde ridicaseră ancora strămoșii ei. Purta o rochie purpurie de mătase galbenă. Era uzată, dar încă elegantă. Fața ridată avea o expresie blândă.

– Da, domnișoară?

– Scuzați-mă, spuse Bev.

Pornirea de-a râde îi trecuse la fel de repede pe cât venise. Observă că bătrâna purta un medalion la gât. Era aproape sigur din fildeș veritabil, încercuit într-o bandă de aur atât de subțire, încât era aproape invizibilă.

– Probabil am apăsat pe butonul greșit.

Sau am sunat anume greșit, șopti mintea ei.

– Voiam să sun la Marsh.

– Marsh? se încreți delicat fruntea bătrânei.

– Da, știți...

– Nu stă nici un Marsh *aici*, spuse femeia.

– Dar...

– Doar dacă nu vă referiți la *Alvin* Marsh, nu-i așa?

– Ba da! exclamă Beverly. Tatăl meu!

Mâna bătrânei se ridică la medalion și îl atinse. O privi mai îndeaproape pe Beverly, făcând-o să se simtă ridicol de tânără, de parcă ar fi trebuit să țină în mâini o cutie de fursecuri de la Fetele Cercetași sau poate o cutie pentru chetă – susțineți-i pe Tigrii Liceului Derry. Apoi bătrâna zâmbi... Un zâmbet bun și totodată trist.

– Păi, ați *pierdut* legătura, domnișoară. N-aș vrea să fiu prima care v-o spune, eu, o străină, dar tatăl dumneavoastră a murit acum cinci ani.

– Dar... La sonerie...

Privi din nou și scoase un mic sunet de uimire care nu era tocmai râset. În agitația ei, în certitudinea subconștientă, dar tare ca piatra că bătrânul încă mai era acolo, citise numele KERSH ca și cum ar fi fost MARSH.

– Dumneavoastră sunteți doamna Kersh? întrebă ea.

Era năucită de vestea morții tatălui ei, dar se simțea și prost din cauza greșelii – cucoana avea s-o creadă puțin mai mult decât analfabetă.

– Doamna Kersh, confirmă aceasta.

– Ați... L-ați cunoscut pe tata?

– Prea puțin l-am cunoscut, spuse doamna Kersh.

Vocea ei semăna puțin cu a lui Yoda din „Războiul stelelor", iar lui Beverly îi veni din nou să râdă. Când oare îi începuseră emoțiile să se agite atât de violent înainte și înapoi, ca un ferăstrău? Adevărul era că nu-și putea aminti un moment anume... Dar se temea teribil că nu peste mult timp își va aminti.

– A locuit cu chirie în apartamentul de la parter înaintea mea. Ne-am văzut, eu venind, el plecând, timp de câteva zile. S-a mutat pe Roward Lane. Știi strada?

– Da.

Roward Lane se desprindea din Lower Main Street cu patru intersecții mai în jos, acolo unde casele cu apartamente erau mai mici și încă mai disperat de dărăpănate.

– L-am mai văzut de câteva ori la Costello Avenue Market, continuă doamna Kersh, și la spălătorie, înainte de a se închide. Schimbam câte o vorbă din când în când. Noi... Fetițo, ești palidă. Iartă-mă. Poftește și permite-mi să-ți ofer un ceai.

– Nu, nu pot, spuse slăbită Beverly, dar de fapt chiar se simțea palidă, ca sticla mată prin care aproape poți privi.

I-ar fi prins bine un ceai și un fotoliu în care să șadă.

– Ba poți și ai să-l primești, zise cu căldură doamna Kersh. E tot ce pot face pentru faptul de a-ți fi dat o veste atât de neplăcută.

Înainte de a apuca să protesteze, Beverly se pomeni condusă prin antreul întunecos până în vechiul ei apartament, care acum părea mult mai mic, dar destul de sigur – sigur, bănuia ea, pentru că aproape toate arătau altfel. În locul mesei Formica acoperită cu placă roz și al celor trei scaune se afla o măsuță rotundă, nu cu mult mai mare decât un gheridon, cu flori de mătase într-o vază din ceramică. În locul vechiului frigider Kelvinator cu tambur rotund deasupra (tatăl ei moșmondea încontinuu la el ca să-l țină în funcțiune), era un Frigidaire de culoarea aramei. Aragazul era mic, dar eficient la înfățișare. Perdele de un albastru-viu erau agățate la ferestre, și vedea jardinierele cu flori de afară. Podelele, acoperite cu linoleum în copilăria ei, fuseseră dezgolite până la lemnul lor originar. Numeroase straturi de lac le făceau să lucească stins.

Doamna Kersh întoarse capul de lângă aragaz, unde punea un ibric de ceai.

– Ai crescut aici?

– Da, spuse Beverly. Dar acum e cu totul altfel... atât de ordonat și cochet... minunat!

– Ce amabilă ești! constată doamna Kersh, iar surâsul o făcu să pară mai tânără. Am ceva bănuți, vezi dumneata. Nu prea mulți, dar cu pensia mea mă descurc bine. Când eram fată locuiam în Suedia. Am venit în țara asta în 1920, la paisprezece ani și fără nici un ban – cu alte cuvinte, mă aflam pe calea cea mai bună de a descoperi valoarea banilor, ești de acord cu mine?

– Da, spuse Bev.

– La spital am lucrat, urmă doamna Kersh. Mulți ani – din 1925 am lucrat acolo. Am avansat până la poziția de administrator-șef. Toate

cheile eu le-aveam. Soțul meu a investit banii cât se poate de bine. Acum am ajuns la un mic liman. Uită-te prin jur, domnișoară, până fierbe apa!

– Nu, nu-mi permit...

– Te rog... Încă mă simt vinovată. Uită-te, dacă vrei!

Așa că se uită. Dormitorul părinților ei era acum dormitorul doamnei Kersh, iar diferența era profundă. Odaia părea mai mare și mai aerisită. Un scrin mare de cedru, cu inițialele R.G. intarsiate în el, își răspândea blânda aromă. O cuvertură uriașă era așternută pe pat. Înfățișa femei scoțând apă, băieți mânând vite, bărbați clădind căpițe. O cuvertură minunată.

Odăița ei devenise cameră de cusut. O mașină Singer neagră se găsea pe o măsuță de fier forjat sub o pereche de lămpi Tensor puternice. Pe un perete era agățat un tablou cu Isus, pe altul unul al lui John F. Kennedy. Sub portretul lui J.F.K. se afla o vitrină frumoasă, umplută cu cărți în loc de porțelanuri, dar asta nu părea să strice cu nimic aspectul elegant al încăperii.

La urmă de tot intră în baie.

Fusese zugrăvită într-o nuanță roz, prea discretă și plăcută ca să pară țipătoare. Toate instalațiile erau noi, și totuși se apropie de lavoar simțind că vechiul coșmar pusese din nou stăpânire pe ea; avea să privească în ochiul acela negru și fără pleoape, șoaptele aveau să înceapă, apoi sângele...

Se aplecă peste chiuvetă, zărindu-și o clipă fața palidă și ochii negri în oglinda de deasupra, după care privi în gaura aceea, așteptând vocile, râsul, gemetele, sângele.

Nu știa cât o fi stat acolo, aplecată peste lavoar, așteptând imagini și sunete dispărute de douăzeci și șapte de ani. Glasul doamnei Kersh o făcu să se întoarcă:

– Ceaiul, domnișoară!

Tresări, smulsă din starea aproape hipnotică, și ieși din baie. Dacă existase magie neagră acolo jos, pe țeavă, acum nu mai era... Sau dormea.

– O, nu trebuia!

Doamna Kersh o privi veselă, surâzând ușor.

– Ei, domnișoară, dacă ai ști cât de rar îmi ține cineva tovărășie în vremurile astea, n-ai vorbi așa. Păi, pun mai mult decât atât pentru omul de la Bangor Hydro care vine să-mi citească contorul! Îl fac să se îngrașe!

Cești și farfurioare delicate așezate pe masa rotundă de bucătărie, un alb ca de os, imaculat, tivit cu albastru. Între ele stătea un platou cu prăjituri și fursecuri. Lângă dulciuri, un ceainic de cositor pufăia aburi blânzi și mireasmă îmbătătoare. Uimită, Bev își spuse că nu lipseau decât micile tartine cu coaja tăiată: *tartinedemătușă,* le numea ea în sinea

ei, întotdeauna într-un singur cuvânt. Trei genuri principale de *tartine-dematușă* – cu brânză topită și măsline, cu creson și cu salată de ouă.

– Ia loc, o pofti doamna Kersh. Ia loc, domnișoară, să-ți torn ceaiul.

– Nu sunt domnișoară, spuse Beverly și-și ridică mâna stângă, astfel ca să i se vadă verigheta.

Doamna Kersh zâmbi și-și vântură o mână prin aer – *fleacuri!* spunea gestul.

– Eu le spun tuturor tinerelor drăguțe „domnișoară". Un vechi obicei. Nu te ofusca.

– Nu, o încredință Beverly, câtuși de puțin.

Dar, din cine știe ce motiv, simți o adiere de neliniște: era ceva în zâmbetul bătrânei care păruse puțin... Cum? Neplăcut? Fals? Cunoscător? Dar așa ceva era ridicol, nu?

– Îmi place cum ați aranjat casa.

– Zău? zise doamna Kersh și turnă ceai.

Lichidul părea întunecat, tulbure. Beverly nu era sigură că vrea să-l bea... și deodată nu mai era sigură nici că dorea să se afle acolo.

Sub sonerie scria *Marsh,* șopti deodată mintea ei, și i se făcu frică.

Doamna Kersh îi întinse ceaiul.

– Mulțumesc, spuse Beverly. La înfățișare putea să fi fost tulbure; însă aroma era minunată. Gustă. Era bun. *Nu te mai speria de nimicuri,* își spuse.

– Scrinul acela de cedru, mai ales, e o piesă minunată.

– O antichitate! spuse doamna Kersh și râse. Beverly observă că frumusețea bătrânei femei avea un singur defect, lucru destul de răspândit aici, în nord. Dinții îi erau foarte stricați – puternici la înfățișare, dar totuși stricați. Erau galbeni, iar cei doi din față se încălecaseră. Caninii păreau extrem de lungi, aproape ca niște colți.

Erau albi... când a ieșit în ușă ți-a zâmbit și ai remarcat cât sunt de albi.

Deodată nu-i mai era doar *puțin* frică. Deodată simți că trebuia să plece de-acolo.

– Foarte veche, o, da! exclamă doamna Kersh și-și bău ceașca de ceai dintr-o singură sorbitură, cu un sunet neașteptat, gâlgâitor și șocant. Îi zâmbi lui Beverly – îi rânji – iar Beverly văzu că și ochii femeii se schimbaseră. Acum corneele erau galbene, bătrâne, vârstate cu vinișoare roșii cețoase. Părul îi era mai rar; arăta subnutrit, nu mai era argintiu înspicat cu blond-strălucitor, ci de un sur-mohorât.

– Foarte veche, repetă doamna Kersh peste ceașca goală, privind-o viclean pe Beverly cu ochii ei îngălbeniți; dinții strâmbi i se arătau în

rânjetul acela respingător, aproape feroce. De-acasă cu mine a venit. Ai observat RG-ul încrustat în el?

– Da.

Glasul i se auzea de foarte departe, și o parte din creierul ei se văicări: *Dacă nu știe că ai văzut schimbarea poate că nu te paște nici un pericol, dacă nu știe, nu vede...*

– Tatăl meu, spuse ea, pronunțând *tatal*, și Beverly văzu că rochia se schimbase și ea; devenise de un negru scârbos, jupuit; medalionul reprezenta o hârcă, falca atârnându-i într-o căscătură bolnavă. Îl chema Robert Gray, mai cunoscut ca Bob Gray, și mai cunoscut ca Pennywise Clovnul Dansator. Deși nici ăsta nu era numele lui. Dar tatălui meu îi plăceau glumele de tot felul.

Râse iar. Unii dinți i se făcuseră la fel de negri ca rochia. Zbârciturile îi tăiau acum adânc pielea. Trandafiriul ei lăptos se făcuse grețos de galben. Degetele erau gheare. Rânji la Beverly.

– Gustă ceva, draga-mea.

Vocea i se înălțase cu o jumătate de octavă, dar octava suna spartă în registrul acela și vocea avea sonoritatea unei uși de cavou bălăbănindu-se prostește în balamale înfundate cu pământ negru.

– Nu, mulțumesc, își auzi Beverly gura spunând cu o voce subțire și copilărească.

Cuvintele nu păreau să izvorască din creierul ei; mai degrabă îi ieșeau pe gură, după care trebuia să ajungă până la urechi pentru ca ea să devină conștientă de ceea ce spusese.

– Nu? întrebă vrăjitoarea și rânji.

Ghearele ei râcâiră farfuria, și începu să îndese în gură, cu amândouă mâinile, fursecuri subțiri cu melasă și felii delicate de prăjitură glazurată. Dinții ei oribili se înfigeau și mestecau, se înfigeau și mestecau; unghiile lungi și murdare se afundau în zaharicale; firimituri se rostogoleau pe lespedea osoasă a bărbiei. Răsuflarea sa avea mirosul ființelor moarte de mult, cu burta plesnită de gazele propriei descompuneri. Râsul îi devenise acum un croncănit mort. Părul era și mai rar. Ici și colo se vedea scalpul solzos.

– O, tatălui meu îi plăceau glumele! Auzi o glumă, donșoară, dacă le guști pe astea: tatăl meu m-a purtat în pântece, și nu mumă-mea. Și m-a căcat prin găoz! Hii! Hii! Hii!

– Ar fi timpul să plec, se auzi Beverly pe sine zicând pe același ton înalt și rănit – glasul unei fetițe care a fost făcută de rușine la prima ei petrecere.

Nu mai avea pic de putere în picioare. Era vag conștientă de faptul că în ceașca ei nu era ceai, ci căcat, căcat lichid, un mic cadou din canalele

de sub oraș. *Băuse* din el, nu mult, dar o sorbitură totuși, *o, Doamne, o, Doamne, o, binecuvântate Isuse, te rog, te rog...*

Femeia se micșora sub ochii ei, subțiindu-se; acum era o babornițâ cu fața ca de păpușă făcută dintr-un măr, așezată în fața ei, chicotind cu o voce ascuțită și scârțâitoare și legănându-se înainte și înapoi.

– O, tatăl meu și cu mine suntem unu', spuse ea, doar eu, doar el, și, drăguță, dacă ai minte, atuncea ai să fugi, ai să fugi înapoi de unde-ai venit, ai să fugi iute, fiindcă, dacă stai, o să-ți fie mai rău decât moartea. Nimeni care moare în Derry nu moare cu adevărat. Ai știut-o și-nainte; acuma crede-o.

Cu încetinitorul, Beverly își adună picioarele sub ea. Parcă privindu-se din afară, se văzu ridicându-se și dând înapoi de la masă și din fața vrăjitoarei, cu groază și neîncredere, neîncredere pentru că își dădea seama acum că măsuța curată de sufragerie nu era din stejar negru, ci din fondantă de ciocolată. Chiar în timp ce o privea, vrăjitoarea, continuând să se hlizească, cu ochii ei bătrâni și galbeni abătuți pieziș spre colțul camerei, rupse o bucată din masă și o înfundă lacom în capcana tăioasă ce-i slujea drept gură.

Ceștile, văzu ea acum, erau din coajă albă de copac smălțuită migălos cu glazură colorată în albastru. Portretele lui Isus și John Kennedy erau alcătuiri de vată dulce aproape transparentă, și, sub ochii ei, Isus scoase limba, iar Kennedy îi făcu nerușinat cu ochiul.

– Cu toții te așteptăm! zbieră vrăjitoarea, și unghiile ei zgrepțănară tăblia mesei de fondantă, trasând dâre adânci în suprafața lucioasă. O, da! O, da!

Lămpile de deasupra erau globuri de zahăr candel. Lambriurile erau din caramel. Coborî privirea și văzu că pantofii ei lăsau urme pe podele, care nu erau câtuși de puțin podele, ci table de ciocolată. Mirosul de dulciuri era sufocant.

O, Doamne, e Hänsel și Gretel, e vrăjitoarea cea care întotdeauna mă speria cel mai rău fiindcă mânca copiii...

– *Tu și prietenii tăi!* urlă vrăjitoarea, hohotind. *Tu și prietenii tăi! La cușcă! La cușcă până se-ncinge cuptorul!*

Zbiera de râs, iar Beverly o luă la fugă spre ușă, dar alerga ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Hohotele vrăjitoarei vuiau și se învârteau în jurul capului ei, ca un nor de lilieci. Beverly țipă. Holul putea a zahăr, nuga și caramel și a fragi sintetici gretoși. Mânerul ușii, imitație de cristal când intrase ea, era acum un monstruos diamant de zahăr candel.

– *Îmi fac griji în privința ta, Bevvie... Îmi fac griji MULTE!*

Se răsuci, șuvițele de păr roșcat plutindu-i în jurul feței, pentru a-și vedea tatăl clătinându-se spre ea prin antreu, purtând rochia neagră a

vrăjitoarei și cameea în formă de cap de mort; chipul bărbatului spânzura în cărnuri scurse, ca aluatul moale, avea ochii ca de lăcustă, mâinile i se încleștau și se descleștau, gura rânjea cu fervoare suculentă.

– Te băteam pentru că voiam să te FUT, Bevvie, asta-i tot ce voiam să fac, voiam să te FUT, voiam să te PAP, voiam să-ți pap PĂSĂRICA, voiam să-ți SUG între dinți LINDICU', MIAM-MIAM, Bevvie, oooohhhhh, MIAM-MIAM ÎN BURTICĂ, voiam să te bag la cuscă... Și să încing cuptorul... Și să-ți pipăi PIZDA... Dolofana ta PIZDĂ... Și când era destul de fragedă s-o pap... S-o pap... PAP...

Zbierând, înșfăcă mânerul lipicios și se repezi afară pe veranda decorată cu acadele de pralină și pardosită cu fondantă. Departe, vagi, părând să plutească prin câmpul său vizual, zări mașini trecând într-o parte și în alta și o femeie împingând un cărucior cu târguieli.

Trebuie să ajung acolo, rosti gândul aproape incoerent. *Aia de acolo-i realitatea, dac-aș putea doar să ajung pe trotuar...*

– N-o să-ți folosească la nimic fuga, Bevvie, spuse tatăl ei (*tatăl meu*) râzând.

– Am așteptat mult clipa asta. O să ne *distrăm.* O să fie *MIAM-MIAM* la noi în *BURTICĂ.*

Privi din nou în urmă, iar acum tatăl ei mort nu mai purta rochia neagră a vrăjitoarei, ci costumul de clovn cu nasturi mari portocalii. O bonetă din blană de raton stil 1958, de soiul celei popularizate de Fess Parker în filmul lui Disney cu Davy Crockett, îi stătea înclinată pe cap. Într-o mână ținea un snop de baloane. În cealaltă avea un picior de copil, ținându-l ca pe un copan de pui. Fiecare balon purta inscripția IT CAME FROM OUTER SPACE[1].

– Spune-le prietenilor tăi că sunt ultimul dintr-o specie pe cale de dispariție, zise, lățindu-și rânjetul înfundat în cap pe când se împleticea coborând treptele verandei spre ea. Singurul supraviețuitor de pe o planetă care moare. Am venit să jefuiesc toate femeile... Să siluiesc toți bărbații... Și să-nvăț să împletesc șosete!

Începu să schițeze un twist dement, cu baloanele într-o mână și piciorul retezat, sângerând, în cealaltă. Costumul de clovn se încrețea și fâlfâia, dar Beverly nu simțea nici o boare de vânt. Picioarele i se încurcară unul într-altul și se prăvăli pe pietre, aruncându-și palmele înainte pentru a amortiza șocul, care i se transmise până-n umeri. Femeia cu căruciorul se opri și aruncă înapoi o privire îndoielnică, după care se grăbi să-și continue drumul, puțin cam prea repede.

---

[1] A VENIT DIN SPAȚIUL COSMIC; celebru film SF, Universal/International, 1953, r. Jack Arnold (n. tr.).

Clovnul porni din nou spre ea, aruncând piciorul tăiat. Acesta aterizează pe gazon cu o bufnitură de nedescris. Un moment, Beverly doar rămase întinsă pe cărare, convinsă undeva înlăuntrul ei că trebuie să se deștepte în curând, că toate astea nu pot fi adevărate, că fără îndoială e doar un vis...

Își dădu seama că nu era așa cu o clipă înainte ca degetele încovoiate, cu gheare lungi, ale clovnului s-o atingă. Era adevărat; putea s-o omoare. Așa cum îi omorâse și pe copii.

– *Gaițele îți știu numele adevărat!* urlă ea.

Monstrul se retrase, și i se păru că preț de-o clipă rânjetul de pe buzele dinăuntrul marelui rânjet roșu pictat deasupra și împrejurul lor deveni o grimasă de ură și durere... Și poate și de frică. Se putea să nu fi fost decât imaginația ei, și cu siguranță nu avea habar de ce rostise o asemenea nebunie, dar o ajută să câștige o fracțiune de secundă.

Sări în picioare și o rupse la goană. Un scrâșnet de frâne și un glas aspru, furios și speriat totodată, răcni:

– De ce nu te uiți pe unde mergi, lățoasă proastă?

Avu imaginea încețoșată a unei mașini de pâine care aproape o lovise când se năpustise în stradă ca un copil gonind să-și prindă mingea, iar apoi stătea pe trotuarul opus, gâfâind, cu un junghi fierbinte în coasta stângă. Mașina de pâine își reluă drumul pe Lower Main.

Clovnul dispăruse. Casa era tot la locul ei, dar acum văzu că era năruită și pustie, cu ferestrele bătute-n scânduri, cu treptele ce urcau pe verandă crăpate și sparte.

Chiar am fost acolo înăuntru sau am visat totul?

Dar blugii îi erau murdari și bluza galbenă plină de praf.

Iar pe degete avea ciocolată.

Și le șterse de pantaloni și se îndepărtă grăbită, înfierbântată la față, cu spinarea rece ca gheața, cu ochii părând să-i iasă din cap, pulsând în același ritm cu bătăile repezi ale inimii.

Nu-l putem învinge. Indiferent ce-o fi acest Monstru, nu-l putem învinge. El chiar vrea să încercăm – vrea să restabilească vechiul scor. Nu se poate mulțumi cu o tragere la sorți, cred. Ar trebui să plecăm de-aici... Să plecăm pur și simplu.

Ceva i se frecă de pulpă, ușor ca lăbuța cercetătoare a unei pisici.

Se smulse din loc cu un mic țipăt. Privi în jos și se crispă. Mâna-i, mânată de o voință proprie, îi astupă gura.

Era un balon galben ca bluza ei. Pe el, scrise într-un albastru-electric, se puteau citi cuvintele CO'ECT, IEPU'AȘ.

Se îndepărtă sub ochii ei, săltând pe stradă, purtat de zefirul dulce al primăverii târzii.

4

Richie Tozier lasă urme

Ei bine, a fost în ziua când Henry și ortacii lui m-au fugărit – înainte să se termine școala s-a întâmplat asta...

Richie se plimba pe Outer Canal Street, pe lângă Bassey Park. Acum se opri, cu mâinile îndesate în buzunare, privind spre Puntea Săruturilor, dar fără a o vedea cu adevărat.

Am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese's...

De când cu încheierea apocaliptică a reuniunii de prânz, hoinărise fără țintă, încercând să se împace cu grozăviile găsite în plăcintele cu răvașe... Sau cu lucrurile ce *păruseră* să se afle în plăcinte. Se gândea că, cel mai probabil, din ele nu ieșise absolut nimic. Fusese o halucinație colectivă provocată de palavrele înspăimântătoare pe care le înșiraseră. Cea mai temeinică probă a acestei ipoteze era faptul că Rose nu văzuse nimic. Desigur, nici părinții lui Beverly nu văzuseră sângele ce ieșise pe țeava din baie, dar nu era același lucru.

Nu. De ce nu?

– Pentru că acum suntem adulți, murmură el.

Descoperi că acest gând nu avea absolut nici un fel de putere sau logică; putea fi la fel de bine un vers absurd din cântecelul vreunui copil.

Își reluă plimbarea.

Am trecut prin fața Primăriei, m-am așezat un timp pe o bancă și mi s-a părut că văd...

Se opri din nou, încruntându-se.

Că a văzut ce?

...dar ăla nu era decât un lucru pe care-l visasem.

Chiar? Chiar așa?

Privi spre stânga și văzu uriașa clădire din sticlă, cărămidă și oțel care la sfârșitul anilor cincizeci păruse atât de modernă, iar acum arăta mai degrabă vetustă și dărăpănată.

Și iată-mă-s, își spuse el. *Drept înapoi la rahatul ăsta de Primărie. Scena celeilalte halucinații. Sau vis. Sau ce-o fi fost.*

Ceilalți îl vedeau în el pe clovnul clasei, și căzuse cu ușurință înapoi în acel rol. *Ah, cu toții am căzut cu ușurință înapoi în vechile noastre roluri, n-ai observat?* Dar era oare ceva foarte neobișnuit în asta? Considera că probabil cam același lucru l-ai vedea la oricare reuniune de a zecea sau a douăzecea aniversare a absolvirii liceului – comediantul clasei, care și-a descoperit vocația pentru preoție în timpul facultății, după două pahare va regresa aproape automat la ghidușul care fusese; Marele

Creier Englez care se încurcase în afaceri cu camioane începe deodată să peroreze despre John Irving sau John Cheever; tipul care cântase cu Moondogs sâmbăta seara și devenise apoi profesor de matematici la Cornell se va găsi deodată pe scenă cu orchestra, cu o chitară Fender agățată de umăr, țopăind pe melodia „Gloria" sau „Surfin' Bird" cu feroce delectare beată. Cum spusese Springsteen? Nu te retragi, puiule, nu te predai... Dar îți venea mai ușor să crezi în vechiturile de la patefon după două pahare sau o sticlă bună de vin roșu.

Dar, credea Richie, regresiunea era halucinația, nu viața prezentă. O fi fost copilul tatăl bărbatului, dar tații și fiii împărtășeau adesea interese foarte diferite și doar o asemănare pasageră. Ei...

Dar ai spus adulți și acum sună ca un nonsens; sună ca un fel de bâra-bâra. De ce asta, Richie? De ce?

Pentru că Derry e la fel de straniu ca întotdeauna. De ce nu ne mulțumim pur și simplu cu atât?

Pentru că lucrurile nu sunt atât de simple.

Copil fiind, fusese un comic nătâng, uneori vulgar, alteori amuzant, pentru că era singura cale de a se descurca fără a fi omorât de unii ca Henry Bowers sau fără să-și piardă cu desăvârșire mințile de plictiseală și însingurare. Acum își dădea seama că o mare parte din problemă o reprezentase doar propria lui minte, care avea obiceiul să funcționeze cu o viteză de zece-douăzeci de ori mai mare decât a colegilor de școală. Îl socotiseră ciudat, sucit sau chiar sinucigaș, în funcție de escapada în chestiune, dar poate nu fusese decât un simplu caz de exces de viteză mentală – dacă excesul de viteză mentală se putea numi simplu.

Oricum, era genul acela de lucruri pe care după un timp ajungi să le ții sub control – le aduci sub control sau găsești supape, tipi ca Buford cel Bălos și Gângăvit, de pildă. Richie descoperise aceasta în lunile de după ce se rătăcise în postul de radio al facultății, cam la întâmplare, și descoperise în timpul primei sale săptămâni la microfon tot ceea ce-și dorise vreodată. La început nu fusese prea grozav; era prea *fascinat* ca să fie bun. Dar își înțelesese potențialul de a fi nu numai bun în domeniu, ci chiar extraordinar, și numai această revelație fusese de ajuns ca să-l poarte până la lună pe un nor de euforie. În același timp începuse să priceapă marele principiu motor al universului, sau cel puțin al acelei părți din univers care avea de-a face cu cariera și succesul: îl găseai pe scrântitul care se tot învârtea înlăuntrul tău, dându-ți viața peste cap. Îl fugăreai până într-un colț și puneai mâna pe el. Dar nu-l omorai. A, nu. Moartea era prea blândă pentru soiul *ăla* de ticălos mic. Îi trăgeai pe cap niște hamuri și pe urmă începeai să ari. Scrântitul muncea ca un demon o dată ce-l băgai în brazde. Și-ți mai furniza și câteva chicuri din când în când. Asta era totul de fapt. Și era prea destul.

Fusese comic, nici o problemă, un hohot pe minut, dar până la urmă depășise coșmarurile ce se ascundeau pe fața întunecată a tuturor acelor hohote. Sau cel puțin așa credea. Până azi, când cuvântul *adult* încetase dintr-o dată să mai aibă vreun sens în propriul lui auz. Iar acum mai avea și altceva de înfruntat, sau măcar ceva la care să se gândească; statuia enormă și total idioată a lui Paul Bunyan din fața Primăriei.

Eu trebuie că-s excepția care confirmă regula, Bill Barosane. Ești sigur că n-a mai fost nimic, Richie? Absolut nimic?

Prin fața Primăriei... Mi s-a părut că văd...

O durere ascuțită îi înțepă ochii pentru a doua oară în ziua aceea și și-i apăsă cu palmele, cu un geamăt nedumerit ieșindu-i din piept. Apoi dispăru iar, la fel de repede pe cât venise. Dar mai simțise și un miros, nu? Ceva ce nu se afla cu adevărat acolo, dar ceva ce *fusese* acolo, ceva ce-l făcea să se gândească la

(*sunt chiar aici lângă tine Richie ține-mă de mână poți să mă prinzi de mână*)

Mike Hanlon. *Fum* era ceea ce-i înțepase ochii și îl făcuse să lăcrimeze. Acum douăzeci și șapte de ani trăseseră în piept fumul acela; la sfârșit nu mai rămăseseră decât Mike și el și văzuseră...

Dar nu mai era.

Se mai apropie cu un pas de statuia din plastic a lui Paul Bunyan, la fel de uluit acum de voioasa ei vulgaritate pe cât fusese de copleșit în copilărie de dimensiunile ei. Legendarul Paul avea șase metri înălțime, iar soclul mai adăuga încă doi. Zâmbea în jos spre circulația mașinilor și pietonilor pe Outer Street de la marginea spațiului verde al Primăriei. Clădirea în care se afla primăria fusese construită în anii 1954-55, inițial pentru o echipă de baschet de divizie minoră, pe care însă comunitatea nu reușise să o alcătuiască. Consiliul Municipal Derry votase fondurile pentru statuie un an mai târziu, în 1956. Avuseseră loc dezbateri aprinse, atât în ședințele publice ale Consiliului, cât și în rubricile pentru cititori din *Derry News*. Mulți erau de părere că va fi o statuie *adorabilă*, urmând să devină cu siguranță o atracție turistică de marcă. Alții găseau ideea unui Paul Bunyan de plastic oribilă, stridentă și din cale afară de neinspirată. Profesoara de arte de la Liceul Derry, își aducea aminte Richie, scrisese la *News* o scrisoare în care anunța că, dacă se va ridica într-adevăr în Derry o asemenea monstruozitate, o va arunca în aer cu mâna ei. Rânjind, se întrebă dacă *acelei* puicuțe i se reînnoise contractul.

Controversa – pe care Richie o recunoștea acum ca fiind o furtună tipică într-un pahar cu apă – făcuse prăpăd timp de șase luni și, firește, fusese întru totul lipsită de sens; statuia se achiziționase, și, chiar dacă făcea Consiliul Municipal un lucru atât de aberant (mai ales pentru Noua Anglie) ca a decide să nu folosească un obiect achitat deja, unde,

pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să îl *depoziteze*? Apoi statuia, nu tocmai sculptată, ci pur și simplu turnată într-o oarecare uzină de mase plastice din Ohio, fusese instalată la locul ei, încă înfășurată într-o husă de prelată destul de mare ca să poată servi drept velă a unui vas de cursă lungă. Fusese dezvelită la 13 mai 1957, la a o sută cincizecea aniversare a nașterii municipalității unificate. O facțiune dăduse glas unor previzibile văicăreli ultragiate; cealaltă, unor la fel de previzibile gemete de extaz.

Când a fost dezvelit, în ziua aceea, Paul își purta salopeta cu bretele și cămașa cadrilată roșu-cu-alb. Barba îi era splendid de neagră, splendid de plină, splendid de mitocănească. O secure din plastic, cu siguranță Godzilla tuturor securilor din plastic, îi stătea aruncată pe un umăr, iar el rânjea necontenit spre cerurile de la miazănoapte, care în ziua inaugurării erau la fel de albastre precum pielea reputatului tovarăș al lui Paul (totuși Babe nu fusese prezent la dezvelire; costul estimativ al adăugării unui bou albastru în tablou se relevase a fi prohibitiv).

Copiii ce participaseră la ceremonie (erau cu sutele, iar băiatul în vârstă de zece ani Richie Tozier, însoțit de tatăl său, se număra printre ei) au fost pe deplin încântați de uriașul din plastic. Părinții își cocoțară plozii pe piedestalul pătrățos care susținea personajul, făcură fotografii, după care priviră cu un amestec de teamă și amuzament cum copiii se cățărau și se târau, râzând, pe imensele cizme negre ale lui Paul (rectificăm: pe imensele cizme negre *din plastic* ale lui Paul).

Se făcuse luna martie a anului următor când Richie, extenuat și terifiat, ajunsese în sfârșit pe o bancă din fața statuii, după ce scăpase (ca prin urechile acului) de domnii Bowers, Criss și Huggins, după o urmărire începută la Școala Elementară și prelungită prin mai tot centrul orașului. Până la urmă îi fentase în raionul de jucării al Magazinului Universal Freese's.

Filiala Freese's din Derry era o sărăcie pe lângă magazinul universal din centrul Bangorului, dar lui Richie puțin îi mai păsa de asemenea lucruri – orice port era bun pe timp de furtună. Henry Bowers era chiar în urma lui, iar lui Richie deja i se sleiseră puterile. Cârmise în gura ușii turnante a magazinului universal ca ultimă soluție. Henry, care, după câte se părea, nu înțelegea legile fizice ale unor asemenea dispozitive, aproape că rămăsese fără vârfurile degetelor în timp ce încerca să-l înșface pe Richie, care învârtea ușa și dispărea în magazin.

În timp ce cobora scara mâncând pământul, cu coada cămășii fluturându-i în urmă, auzise ușa rotativă scoțând o serie de detunături aproape la fel de puternice ca mitralierele de la televizor și înțelesese că Larry, Moe și Curly erau tot pe urmele lui. Ajungând la subsol, râdea, dar nu era decât un tic nervos; era tot atât de îngrozit ca un iepure prins într-o sârmă ghimpată. Chiar aveau de gând să-l bată bine de data asta

(nici prin minte nu-i trecea că, peste vreo zece săptămâni numai, toți trei, și mai cu seamă Henry, aveau să fie capabili de a face moarte de om, și cu siguranță s-ar fi albit de frică dacă ar fi știut despre apocaliptica bătaie cu pietre din iulie, care făcea să pălească până și termenul de „omucidere"). Și toată treaba fusese atât de absolut, de tipic stupidă și fără sens.

Richie și alți băieți dintr-a cincea intrau pe rând în sala de sport. O clasă de-a șasea, cu Henry mătăhălind printre ceilalți ca măgarul între oi, tocmai ieșea. Deși era încă într-a cincea, Henry făcea sportul cu băieții mai mari. Țevile de deasupra picurau iarăși și domnul Fazio nu apucase să pună plăcuța ATENȚIE! UD PE JOS! pe micul ei trepied. Henry alunecase într-o băltoacă și aterizase în fund.

Înainte de a și-o putea stăpâni, gura trădătoare a lui Richie n-avusese de lucru:

– Hai, tu, tembelule!

Răsunase o explozie de râs atât dinspre colegii de clasă ai lui Henry, cât și dinspre cei ai lui Richie, dar nu se vedea nici urmă de râs pe fața lui Henry în timp ce se aduna de pe jos – doar un roșu de nuanța cărămizilor recent scoase din cuptor.

– Îți vine ție rându', patru-ochi, spuse el și se duse.

Râsul se stinse pe dată. Băieții din hol îl priviră pe Richie ca pe unul deja mort. Henry nu zăbovi să controleze reacțiile; pur și simplu ieși, cu capul în jos, cu coatele înroșite de la amortizarea căderii, cu o pată mare și udă în fundul pantalonilor. Privind pata aceea udă, Richie își simți gura sinucigaș de glumeață căscându-se iar... Dar de astă dată o închise la loc cu forța, atât de rapid, încât aproape că-și ampută vârful limbii în ghilotina dinților.

Ei, las-că uită el, își spuse fără convingere în timp ce se schimba pentru sport. *Precis că uită. Doar nu i-or lucra lui Moș Hank chiar atâtea circuite. De fiecare dată când trage o căcare trebuie să se uite probabil la indicațiile din cărticica de instrucțiuni, ha-ha.*

Ha-ha.

– Ești mort, Gurăspartă, îi spuse Vince „Boogers" Taliendo, trăgându-și suspensorul peste o instalație cam de mărimea și forma unei alune anemice; vorbea cu un anume respect trist. Da' nu-ți face griji. Am să-ți aduc flori.

– Taie-ți urechile și adu conopide, i-o întoarse vioi Richie.

Și toți râseră, până și moș „Boogers" Taliendo râse, de ce nu, doar își puteau permite toți să râdă. Ce, eu să-mi fac griji? Cu toții or fi acasă uitându-se la Jimmy Dodd și la Mousechetarii de la *Mickey Mouse Club* ori la Frankie Lymon cântând „Nu sunt un delincvent minor" la *American Bandstand*, pe când lui Richie îi țâțâia curu' prin departamentele de uz casnic și lenjerie de damă, în drum spre raionul de jucării, cu transpirația

șiroindu-i pe spinare până în crăpătura dintre buci și ouăle înfricoșate, atât de încordate, încât și le simțea de parcă i-ar fi atârnat peste buric. Sigur, puteau să râdă. Ha-ha-ha și iar ha-ha.

Henry nu uitase. Richie ieșise pe ușa din capătul cu grădiniță al școlii, pentru orice eventualitate, dar Henry îl proptise pe Belch Huggins acolo, *tot* pentru orice eventualitate. Ha-ha-ha și iar ha-ha.

Richie îl văzu el primul pe Belch, altfel n-ar mai fi avut loc nici o întrecere. Belch se uita spre Derry Park, ținând într-o mână o țigară neaprinsă și cu cealaltă scoțându-și visător turul nădragilor din fund. Cu inima bătându-i nebunește, Richie traversase în liniște terenul de joacă și aproape ajunsese la Charter Street, când Belch întoarse capul și-l văzu. Urlă după Henry și Victor, și din acel moment se porni vânătoarea.

Când Richie ajunse la raionul de jucării, acesta era complet, înfiorător de pustiu. Nu se învârtea pe acolo nici măcar vreun vânzător – un adult binevenit care să pună capăt afacerii până nu scăpa definitiv de sub control. Acum auzea cum se apropie cei trei dinozauri ai apocalipsului. Și nu mai putea fugi. Fiecare respirație îi isca un junghi adânc și dureros în stânga pieptului.

Ochiul i se ațintì asupra unei uși pe care scria IEȘIRE DOAR ÎN CAZ DE URGENȚĂ! VA SUNA ALARMA! În suflet îi încolți speranța.

O luă la fugă pe un culoar doldora de cutii cu arc și cu păpuși Donald Duck înăuntru, tancuri United States Army fabricate în Japonia, pistoale cu capse Călărețul Singuratic, roboți cu cheiță. Ajunse la ușă și lovi bara de împingere cât putu de tare. Ușa se deschise, lăsând să intre aerul rece de martie. Alarma se declanșă cu un urlet strident. Richie sări imediat înapoi și se prăbuși în mâini și genunchi pe culoarul alăturat. Fu culcat la pământ înainte ca ușa să se fi putut închide la loc.

Henry, Belch și Victor năvăliră în raionul de jucării exact în timp ce ușa revenea la locul ei cu un țăcănit, iar alarma se întrerupea. Se năpustiră într-acolo, cu Henry în frunte, hotărât și concentrat.

În sfârșit, apăru în fugă și un vânzător. Purta un halat albastru de nailon peste un veston ecosez de-o sfâșietoare urâțenie. Ramele ochelarilor îi erau la fel de roz ca ochii unui iepure alb. Richie își spuse că arăta ca Wally Cox în rolul lui Mr. Peepers, și trebui să-și trântească gura în partea cărnoasă a antebrațului pentru a nu izbucni în rafale de râs extenuat.

– Băi, băieți! exclamă Mr. Peepers. Băi, băieți, n-aveți voie să ieșiți pe-acolo! Aia-i o ieșire în caz de urgență! Băi! Hei! *Băi, băieți!*

Victor îi aruncă o privire cam nervoasă, dar Henry și Belch nu-și opriră un moment goana, iar Victor îi urmă. Alarma urlă iar, mai mult timp de astă dată, în vreme ce se repezeau pe alee. Încă înainte de a se opri din zornăit, Richie era în picioare, alergând spre raionul cu lenjerie de damă.

– O să vi se interzică accesul în magazin! țipă după el vânzătorul.

Aruncând un ochi peste umăr, Richie chițăi în Vocea sa Bunicuța Grunt:

– Ți-a spus vreodată cineva că arăți *exact* ca Mr. Peepers, tinere?

Și astfel scăpă. Și astfel ajunse la aproape un kilometru de Freese's, în fața Primăriei... Și, spera cu ardoare, departe de orice pericol. Cel puțin pentru moment. Era epuizat. Se așeză pe o bancă la stânga statuii lui Paul Bunyan, nedorind decât un strop de liniște până își mai aduna puterile. Încă un pic și se va scula, și se va îndrepta spre casă, dar deocamdată se simțea bine șezând acolo, în soarele după-amiezei. Se luminase de ziuă sub o burniță rece și mohorâtă, însă acum îți venea să crezi că primăvara s-ar putea chiar să fie pe drum.

Mai încolo, pe gazon, putea vedea avizierul Primăriei, care în ziua aceea de martie purta acest mesaj cu litere mari, albastre-translucide:

HEI, DRAGI TINERI!
VINE 28 MARTIE!
SPECTACOLUL ROCK AND ROLL ARNIE „WOO-WOO“ GINSBERG!
JERRY LEE LEWIS
THE PENGUINS
FRANKIE LYMON ȘI THE TEENAGERS
GENE VINCENT ȘI BERETELE ALBASTRE
FREDDY „BOOM-BOOM“ CANNON
O SEARĂ DE DISTRACȚIE NEMAIPOMENITĂ!!

Acesta era un spectacol pe care Richie dorea într-adevăr să-l vadă, dar știa că nu avea nici o șansă. Concepția mamei sale despre distracția totală nu-l includea pe Jerry Lee Lewis, care să le spună tinerilor din America: avem pui în hambar, al cui hambar, ce hambar, al meu hambar. Și dacă tot veni vorba, nu-l includea nici pe Freddy Cannon, a cărui fetișcană Tallahassee avea un șasiu hi-fi. Avea bunăvoința să admită că își achitase porția de zbierete pentru Frank Sinatra (pe care acum îl numea Frankie Muc) ca purtătoare de șosete bobby-sox, dar, asemenea lui Bill Denbrough, ura de moarte rock-and-roll-ul. Chuck Berry o înspăimânta, și declara că Richard Penniman, mai cunoscut publicului său adolescentin sub numele de Little Richard, o făcea să-i vină să „vomite ca o găină“.

Aceasta era o frază pentru care Richie nu ceruse niciodată traducerea. Tatăl său era neutru în materie de rock and roll și poate ar fi cedat, dar Richie știa în adâncul inimii lui că dorința mamei va pune punct acestui subiect – până va împlini șaisprezece, șaptesprezece ani, cel puțin – iar

la vremea aceea, conform convingerii ferme a mamei, mania națională pentru rock and roll va fi trecut.

Richie considera că Danny și Juniorii aveau mai multă dreptate în această privință decât mama sa – rock and roll-ul nu va muri niciodată. El însuși murea după acest gen de muzică, deși nu avea decât două surse propriu-zise – *American Bandstand* pe Canalul 7, după-amiaza, și WMEX-ul din Boston, seara, când aerul se subția și vocea răgușit-entuziastă a lui Arnie Ginsberg se auzea și se ștergea unduitoare ca a unui duh convocat la o ședință de spiritism. Ritmul îl făcea mai mult decât fericit. Îl făcea să se simtă mai mare, mai puternic, mai *prezent*. Când Frankie Ford cânta „Sea Cruise" sau când Eddie Cochran intona „Summertime Blues", Richie era de-a dreptul transportat de încântare. Se simțea putere în muzica aceea, o putere ce părea să le aparțină mai cu îndreptățire tuturor copiilor slăbănogi, copiilor grăsani, celor urâți, celor sfioși – pe scurt, tuturor păgubosilor lumii. Percepea în ea un voltaj hilar și nebunesc care avea forța de a ucide și a exalta totodată. Îi idolatriza pe Fats Domino (pe lângă care până și Ben Hanscom arăta subțirel ca tras prin inel) și pe Buddy Holly, care, la fel ca Richie, purta ochelari, și pe Screaming Jay Hawkins, care sărea dintr-un coșciug la concerte (sau cel puțin așa auzise Richie), și pe Dovells, care dansau la fel de bine ca negrii.

Mă rog, *aproape*.

Avea să-și capete într-o bună zi rock and roll-ul dacă-l dorea – avea încredere că încă va mai fi la locul lui și încă îl va mai aștepta când mama sa în sfârșit va ceda și-l va lăsa să îl aibă – dar asta n-avea cum să se întâmple la 28 martie 1958... Sau în 1959... Sau...

Ochii i se abătuseră de la avizier și atunci... Ei bine... Atunci fără îndoială adormise. Era singura explicație care să aibă sens. Ceea ce se întâmplă în continuare nu era posibil decât în vise.

Iar acum iată-l din nou în același loc, un Richie Tozier care în fine își căpătase tot rock and roll-ul pe care îl dorise vreodată... Și care descoperise, fericit, că tot nu-i era de ajuns. Ochii i se îndreptară spre avizierul din fața Primăriei și văzu că întocmai aceleași litere albastre alcătuiau cuvintele:

14 IULIE
HEAVY METAL MANIA!
JUDAS PRIEST
IRON MAIDEN
CUMPĂRAȚI-VĂ BILETELE AICI SAU LA ORICE AUTOMAT DE BILETE

Undeva pe drum au renunțat la fraza cu distracția totală, dar din câte văd asta-i singura deosebire, remarcă Richie.

Și-i auzi pe Danny și Juniorii, difuzi și îndepărtați, ca niște glasuri răsunând dintr-un aparat de radio vechi, printr-un coridor lung: *Rock and roll-ul nu va muri, până la capăt trudi-l-voi eu... Intrat în istorie va sfârși, privește doar la prietenul meu...*

Richie privi înapoi la Paul Bunyan, protector al orașului Derry – Derry, care luase ființă, conform legendelor, pentru că aici era locul unde se adunau bușteni când coborau pe râu. Fusese o vreme când, primăvara, ambele râuri, Penobscot și Kenduskeag, erau astupate de trunchiuri de la un mal la altul, pieile lor de scoarță neagră scânteind în soarele primăvăratic. Un băiat iute de picior putea merge pe jos de la „Wally's Spa" din Hell's Half-Acre până la „Ramper's" în Brewster („Ramper's" era o tavernă cu o reputație atât de oribilă, încât i se zicea în mod curent „Găleata de Sânge") fără a-și uda ghetele mai sus de a treia încrucișare a șireturilor din piele tăbăcită. Sau cel puțin așa se istorisea în tinerețea lui Richie, și bănuia că în toate acele povești se afla câte un strop din legenda lui Paul Bunyan.

Bătrâne Paul, spuse în sinea sa, ridicând privirea spre statuia din plastic. *Ce-ai făcut cât timp am fost plecat? Ai săpat vreo albie nouă de râu, întorcându-te acasă ostenit cu securea târâș după tine? Ai croit ceva lacuri pentru că doreai o cadă de baie destul de mare ca să poți ședea cufundat în apă până la gât? Ai mai speriat vreun copil mic așa cum m-ai speriat pe mine în ziua aia?*

Ah, și deodată își aminti totul, așa cum ți se întâmplă uneori să-ți amintești un cuvânt care-ți dansa pe vârful limbii.

Era în același loc, așezat sub razele blânde ale soarelui de martie, moțăind puțin, gândindu-se să se ducă acasă și să prindă ultima jumătate de oră din *Bandstand*, și deodată peste față îi trecuse o adiere de aer cald, suflându-i părul de pe frunte. Ridicase ochii și văzuse enormul chip de plastic al lui Paul Bunyan drept în fața sa, mai mare decât un chip pe un ecran de cinema, astupând tot peisajul. Valul de aer fusese provocat de aplecarea lui Paul către el... Deși nu mai arăta întocmai ca Paul. Acum fruntea îi era teșită și proeminentă; smocuri de păr sârmos se iteau dintr-un nas roșu ca nasul unui alcoolic; avea ochii injectați, iar peste unul puțină albeață.

Toporul nu-i mai stătea pe umăr. Paul se rezema pe coada lui, iar capătul bont al securii scobise un șanț în asfaltul trotuarului. Mai rânjea încă, dar acum în rânjet nu i se mai citea nimic vesel. Dintre hidoșii dinți galbeni plutea o duhoare ca a animalelor mici ce putrezesc în buruienile încinse.

– O să te mănânc, spuse uriașul cu o voce joasă și tunătoare; zgomotul bolovanilor ce se freacă unul de altul în timpul unui cutremur.

Dacă nu-mi dai înapoi găina, harpa și săculețele cu aur, ți-ai futut norocul cu mine – *te mănânc!*

Suflul acestor vorbe a făcut cămașa lui Richie să fluture și să fâlfâie ca o pânză în plin uragan. Se strânse mic pe bancă, cu ochii ieșiți din orbite și părul măciucă aidoma unor țepi, învăluit într-o pungă de aer puțind a stârv.

Uriașul începu să râdă. Își potrivi mâinile pe coada toporului la fel cum Ted Williams și-ar fi apucat mai bine bâta favorită de baseball (sau cenuș-mânerul, dacă preferați) și o smulse din groapa pe care o lăsase în asfalt. Securea începu să se înalțe în aer. Scotea un vâjâit gros, aducător de moarte. Richie pricepu deodată că gigantul avea de gând să-l spintece drept în mijloc.

Dar simțea că nu se poate clinti, un soi de apatie lemnoasă pusese stăpânire pe el. Ce conta? Picotea, visa. Din clipă-n clipă vreun șofer va suna din claxon după un pușți trecând strada în fugă, și se va trezi.

– Așa e, bubui vocea uriașului, ai să te trezești în *iad*!

Și în ultima clipă, când securea încetini atingând vârful traiectoriei, Richie înțelese că nu era câtuși de puțin vis... Iar, dacă da, era un vis ce putea ucide.

Încercând să urle, dar fără să scoată vreun sunet, se rostogoli de pe bancă peste parcela de prundiș greblat care înconjura ceea ce fusese o statuie, iar acum nu mai era decât un soclu cu două piroane enorme din oțel ieșind din locul unde se aflaseră picioarele. Vâjâitul securii care cădea umplu lumea cu șoapta sa stăruitoare; rânjetul uriașului devenise o grimasă de ucigaș. Buzele i se traseră atât de tare de pe dinți, încât gingiile din plastic roșu, hidos de roșu, luceau a piază-rea.

Tăișul securii izbi banca unde stătuse Richie doar cu o clipă în urmă. Muchea era atât de ascuțită, încât aproape că nu se auzi nici un sunet, însă banca fu retezată în două cât ai clipi din ochi. Jumătățile căzură despărțindu-se greoaie una de alta, lemnul dinăuntrul învelișului vopsit în verde arătându-și albul strălucitor și aproape grețos.

Richie zăcea pe spate. Încă încercând să țipe, împinse din călcâie. Îi intră pietriș pe după gulerul cămășii, pe sub cureaua de la pantaloni. Și iată-l pe Paul, înălțat deasupra lui, privind în jos spre el cu ochi mari cât niște guri de canal; iată-l pe Paul privind în jos la un băiețel trântit pe pietriș.

Gigantul făcu un pas spre el. Richie simți pământul cutremurându-se sub cizma neagră. Pietricele se învolburară într-un nor.

Richie se întoarse pe burtă și se ridică împleticit. Picioarele-i încercau deja s-o ia la fugă încă înainte de a-și fi recăpătat echilibrul, și ca urmare căzu din nou lat pe burtă. Auzi cum aerul îi iese fâșâind spasmodic din plămâni. Părul îi căzu în ochi. Vedea mașinile circulând în

ambele sensuri pe Canal și Main Street ca în fiecare zi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nimeni din mașinile acelea nu ar fi văzut sau nu i-ar fi păsat că Paul Bunyan se trezise la viață și coborâse de pe piedestal cu intenția de a comite o crimă cu un topor cam de mărimea unei rulote.

Soarele a fost acoperit. Richie zăcea acum într-o zonă de umbră cu formă omenească.

Se adună în genunchi, aproape căzu într-o parte, reuși să se salte pe picioare și o luă la fugă cât putea de repede – fugea cu genunchii săltându-i aproape până la piept și pistonând din coate. În urmă-i auzea crescând acea șoaptă groaznic de persistentă, un sunet ce nu părea a fi deloc sunet, ci doar apăsarea aerului sfâșiat asupra pielii și a timpanelor: *Fââââșșș!*

Pământul se zgudui. Dinții lui Richie clănțăniră unii-ntr-alții ca vasele pe timp de cutremur. Nu avu nevoie să privească în urmă ca să-și dea seama că toporul lui Paul se îngropase până la coadă în trotuar, la câteva degete depărtare de picioarele lui.

Complet aiurea și fără sens, îi auzi în minte pe cei de la Dovells: *Oh, puștanii din Bristol sunt isteți ca un pistol / Când bat Pasul de Bristol...*

Ieși din umbra uriașului, la soare, și în timp ce făcea asta începu să râdă – același râs sleit care-i ieșise din piept când se repezise în jos pe scări în Freese's. Gâfâind, cu junghiul acela fierbinte iarăși în coaste, se încumetă într-un târziu să arunce o privire peste umăr.

Iar acolo se afla statuia lui Paul Bunyan, stând pe piedestalul său unde stătea întotdeauna, cu securea pe umăr, cu capul înălțat spre cer, cu buzele despărțite în eternul surâs optimist al eroului legendar. Banca retezată în două era din nou întreagă și intactă, mulțumesc foarte mult. Pietrișul din locul unde Paul cel Înalt își plantase enormul picior (*I-a meu tot*, cânta cu nebunie furioasă Annette Funicello în capul lui Richie) era netezit și imaculat, cu excepția porțiunii răscolite unde căzuse Richie când

(*se ferea de uriaș*)

visa. Nu se vedea nici o urmă de pas, nici o spărtură de secure în asfalt. Acolo nu era nimic, doar un băiat pe care-l fugăriseră alți băieți, băieți mai mari, și astfel avusese el însuși un foarte scurt (dar foarte puternic) vis despre un Colos homicid... Gigantul de Proporții-Economice Henry Bowers, dacă nu vă e cu supărare.

– Rahat, spuse Richie cu glas slab și șovăitor, iar apoi slobozi un hohot nesigur de râs.

Mai rămase acolo un timp, așteptând să vadă dacă statuia nu se va mișca din nou – să-i facă poate cu ochiul, poate să-și mute securea de

pe un umăr pe celălalt, poate să coboare și să se ia iar după el. Dar, firește, nici unul dintre aceste lucruri nu se întâmplă.

Firește.

Ce, eu să-mi fac griji? Ha-ha-ha și iar ha-ha.

O moțăială. Un vis. Nimic mai mult.

Dar, așa cum observase odată Abraham Lincoln sau Socrate sau altul ca ei, ce-i destul e destul. Era vremea să se ducă acasă și să se răcorească; să facă precum Kookie din *77 Sunset Strip* și pur și simplu să zacă și să se liniștească.

Și, deși ar fi ajuns mai repede tăind-o prin incinta Primăriei, luă hotărârea să n-o facă. Nu voia să se mai apropie de statuie. Așa că pornise pe drum ocolit și din seara aceea aproape că uitase incidentul.

Până acum.

Iată un om, își spuse el, *iată un om într-un sacou sport cumpărat dintr-unul dintre cele mai bune magazine de pe Rodeo Drive; iată un om cu pantofi scumpi în picioare și lenjerie Calvin Klein care-i acoperă părțile intime; iată un om cu lentile de contact moi amplasate lejer pe ochi; iată un om amintindu-și de visul unui băiat care credea că o cămașă Ivy League cu o pensă la spate și o pereche de pantofi sport înseamnă culmea modei; iată un adult privind la aceeași veche statuie. și hei, Paul, Paul cel Înalt, iată-mă-s aici ca să-ți spun că ești același în toate privințele, n-ai îmbătrânit nici c-o futuimăsa de zi.*

Vechea explicație încă îi mai suna adevărată în minte: un vis.

Bănuia că ar putea crede în monștri dacă n-avea încotro; monștrii nu erau mare scofală. Nu șezuse el oare în studiourile radio, la un moment dat sau altul, citind buletine de știri despre fârtați ca Idi Amin Dada și Jim Jones și tipul ăla care ciuruise toți clienții dintr-un McDonald's? Cacă-te foc și fă economie la chibrituri, monștrii erau marfă ieftină! Cine avea nevoie de un bilet de cinci dolari la cinema, când puteai citi despre ei în ziar pentru treizeci și cinci de cenți sau puteai asculta la radio pe gratis? Și bănuia că, dacă putea crede în soiul Jim Jones, atunci putea să creadă și în versiunea lui Mike Hanlon, cel puțin o vreme; Monstrul din Derry avea chiar propriul său farmec trist, pentru că el venea din *Afară* și nimeni n-avea de revendicat vreo responsabilitate pentru acesta. Putea crede într-un monstru care avea la fel de multe fețe câte măști de cauciuc sunt într-un magazin de noutăți (dacă luai una, puteai foarte bine să capeți un pachet întreg, gândea el, mai ieftine la duzină, corect, gașcă?), cel puțin de dragul conversației... Dar o statuie înaltă de șase metri care coborâse de pe piedestal și apoi încercase să te demonteze cu securea sa de plastic? Asta era un pic cam prea gogonată. Cum *mai* spusese Abraham Lincoln sau Socrate sau altul ca ei, pește am mâncat

și carne am mâncat, da' e un rahat pe care-n veci nu-l voi fi mâncat. Pur și simplu nu era...

Durerea aceea ascuțită și înțepătoare îi împunse din nou ochii, fără a-l preveni, smulgându-i un strigăt de surpriză. Asta era încă și mai rău, tot mai adânc și durând tot mai mult, până-l scotea din toți sperieții. Își puse mâinile la ochi și apoi bâjbâi instinctiv la pleoapele de jos cu degetele arătătoare, vrând să-și scoată lentilele de contact. *O fi vreun soi de infecție*, reflectă el ca prin ceață. *Dar, Isuse, ce mai doare!*

Trase de pleoape în jos și era gata să execute acel unic clipit îndelung exersat ce le expulza de-a rostogolul afară (și avea să-și petreacă următoarele cincisprezece minute cotrobăind după ele prin prundișul ce înconjura banca, dar, Doamne, Dumnezeule, cine dădea o ceapă degerată pe asta, în chiar acel moment se simțea de parcă ar fi avut *cuie* în ochi), când durerea dispăru. Nu se stinse. Încetă pur și simplu. Un moment prezentă, în următorul trecută. Ochii îi lăcrimară scurt și secară.

Coborî încet mâinile, cu inima bătându-i repede în piept, gata să scuipe lentilele dintr-o bătaie a pleoapelor în clipa când durerea va reîncepe. Nu reîncepu. Și deodată se pomeni gândindu-se la singurul film de groază care-l speriase cu adevărat în copilărie, posibil pentru că încasase atât rahat în legătură cu ochelarii și irosise atâta vreme gândindu-se la ochii săi. Filmul fusese *The Crawling Eye*[1], cu Forrest Tucker. Nu prea grozav. Ceilalți copii râseseră tot timpul filmului până-i apucaseră isteri-calele, dar Richie nu se distrase. Richie devenise rece, alb și amorțit, o dată în viață fără nici o Voce pe care s-o comande, când ochiul acela gelatinos și cu tentacule ieșise din ceața fabricată pe cine știe ce platou de filmare englez, fâlfâindu-și apendicele fibroase. Imaginea acelui ochi îi făcuse foarte rău, întrupare a o sută de nu-tocmai-conștientizate temeri și neliniști. Într-o noapte, nu mult după aceea, visase că se privește într-o oglindă, că ridică o țepușă mare și și-o înfige încet în irisul negru al ochiului, simțind un belșug apos în vreme ce fundul ochiului i se umplea cu sânge. Își amintea – *acum* își amintea – cum se trezise și își dăduse seama că udase așternutul. Cel mai bun indicator al grozăviei visului era că simțământul primar nu fusese acela de rușine față de pozna nocturnă, ci de ușurare; îmbrățișase cu trupul său pata udă și caldă și binecuvântase realitatea acelei priveliști.

– Fute-m-aș, spuse Richie Tozier cu o voce joasă, tremurândă, și dădu să se ridice.

Avea să se înapoieze la Pensiunea Derry și să tragă un pui de somn. Dacă asta era Aleea Memoriei, prefera Autostrada către Los Angeles la oră de vârf. Durerea din ochi nu era probabil decât un semn de extenuare

[1] Ochiul târâtor (n. tr.).

și de decalaj orar, plus stresul de a se întâlni cu trecutul dintr-o dată, într-o singură după-amiază. Destule șocuri; destulă explorare. Nu-i plăcea felul cum mintea lui zburda de la un subiect la altul. Cum era melodia aia a lui Peter Gabriel? *Shock the Monkey*. Ei bine, maimuța asta fusese îndeajuns de șocată. Sosise timpul să prindă câteva sforăieli și poate să încerce să așeze lucrurile în perspectiva lor reală.

În timp ce se ridica, ochii i se îndreptară din nou spre avizierul din fața Primăriei. Dintr-o dată puterile îi părăsiră picioarele și se așeză la loc. Brusc.

RICHIE TOZIER OMUL CU 1 000 DE VOCI
REVINE ÎN DERRY ȚARA CELOR 1 000 DE DANSURI

ÎN CINSTEA REVENIRII LUI GURĂSPARTĂ PRIMĂRIA
CU MÂNDRIE
PREZINTĂ
SPECTACOLUL ROCK „TOȚI-SUNT-MORȚI" RICHIE TOZIER

BUDDY HOLLY RICHIE VALENS THE BIG BOPPER FRANKIE
LYMON GENE VINCENT MARVIN GAYE

FORMAȚIA CASEI
JIMI HENDRIX CHITARĂ SOLO
JOHN LENNON CHITARĂ RITM
PHIL LINOTT CHITARĂ BAS
KEITH MOON TOBE

INTERPRET VOCAL INVITAT SPECIAL JIM MORRISON

BINE AI VENIT ACASĂ RICHIE!
ȘI TU EȘTI MORT!

Se simți ca și cum cineva i-ar fi scos tot aerul din plămâni... Iar apoi auzi iar sunetul acela, sunetul care era pe jumătate apăsare pe piele și timpane, acea năvală tăioasă șoptind ucigaș – *Fâââșșș!* Se prăbuși de pe bancă pe prundiș, spunându-și *Deci asta se înțelege prin* déjà-vu, *acum știi, nu va mai trebui să întrebi niciodată pe nimeni...*

Se lovi la umăr și se rostogoli, privind în sus spre statuia lui Paul Bunyan – numai că nu mai era Paul Bunyan. În locul lui, acolo se afla clovnul, magnific și real, fantastică lucrătură în plastic, șase metri de vopsele, cu chipul său pictat deasupra unui guler încrețit. Nasturi-pompoane portocalii turnați din plastic, fiecare mare cât o minge de volei, pe costumul argintiu. În loc de secure ținea un snop uriaș de baloane din

plastic. Pe fiecare erau gravate câte două inscripții: PENTRU MINE-I TOT ROCK AND ROLL și SPECTACOLUL ROCK „TOȚI-SUNT-MORȚI" AL LUI RICHIE TOZIER.

Se târî înapoi pe călcâie și palme. Prin fundul pantalonilor îi intră pietriș. Auzi o cusătură rupându-se la subsuoara vestonului. Se rostogoli pe burtă, reveni în picioare, se clătină, privi înapoi. Clovnul coborî privirea spre el. Ochii i se rotiră umed în orbite.

– Nu te-am speriat cumva, dragule?

Iar Richie își auzi gura spunând, total independentă de creierul înghețat.

– Fiori ieftini, Bozo. Atâta tot.

Clovnul rânji și înclină din cap ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Buzele vopsite cu sângeriu se despărțiră pentru a înfățișa niște dinți precum colții, fiecare ascuțit ca un brici.

– Te-aș putea avea acum dacă te-aș vrea acum. Dar o să ne distrăm prea bine.

– O să mă distrez și eu, își auzi Richie gura rostind. Cel mai bine ne-om distra când vine clipa să-ți futem capul de la locul lui, puișor.

Rânjetul clovnului se lăți mai mult, și mai mult. Ridică o mână învești mântată într-o mănușă albă, iar Richie simți curentul stârnit de mișcare suflându-i părul de pe frunte la fel cum se întâmplase în ziua aceea, cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Arătătorul clovnului se îndreptă spre el. Era mare cât o bârnă.

Mare cât o bâr..., își spuse Richie, și atunci durerea îl lovi din nou. Îi împlântă țepi ruginiți în gelatina moale a ochilor. Zbieră și se apucă de față cu mâinile.

– Înainte să scoți paiul din ochiul altuia, vezi de bârna din ochiul tău, intonă clovnul, cu cuvintele tunătoare și vibrante, iar Richie se pomeni iarăși învăluit în duhoarea dulceagă a respirației lui de hoit.

Privi în sus și făcu vreo șase pași grăbiți cu spatele. Clovnul se apleca, ținându-și mâinile înmănușate pe genunchii acoperiți cu petice vesel colorate.

– Vrei să ne mai jucăm, Richie? Ce-ai zice să arăt cu degetul spre cariciul tău și să-ți dau un cancer la prostată? Sau aș putea să arăt spre cap și să-ți dau o bună tumoare pe creier – deși sunt sigur că lumea ar spune că nu fac decât să sporesc ceea ce se află acolo deja. Aș putea să arăt spre gură, și tâmpita ta de limbă bălăbănită se va preface în tot atât puroi curgând. Pot s-o fac, Richie. Vrei să vezi?

Ochii i se dilatau, iar în pupilele acelea negre, mare fiecare cât o minge de fotbal, Richie văzu bezna dementă ce trebuie că există dincolo de marginea universului; văzu o fericire căcăcioasă care simți că-l va scoate din minți. În acel moment înțelese că Monstrul putea face tot ce spusese și încă mai mult.

Și totuși își auzi iar gura, dar de astă dată nu mai era vocea lui sau vreuna dintre Vocile sale create, trecute sau prezente; era o Voce pe care n-o mai auzise niciodată. Mai târziu avea să le spună celorlalți, ezitând, că era un fel de Voce a Domnului Jiveass cel Negru, sonoră și mândră, ironică și scârțâitoare.

– Ca'ă-te dân calea mea, mă'ai ma'e de clovn ce ejti! strigă el și deodată izbucni din nou în râs. Nici căcai și nici parai, 'te-n cu' pă mă-ta! Io am me'su', io am vo'ba, io am ma'e-n coaie tolba! Am timp din *g'eu,* am ce-i a *meu,* io-s un *baban* și am un *plan* și tu, de nu te-i *căca,* oi *încasa*! Se-aude ce spun, băi găoz alb la muie?

Lui Richie i se păru că-l vede dând înapoi, dar nu pierdu vremea să se convingă. Fugi, cu coatele accelerându-i mișcarea, cu sacoul sport fâlfâind înaripat în urmă-i, fără să-i pese că un tată ce poposise pentru ca țâncul său să-l poată admira pe Paul se holba acum îngrijorat la el, de parcă ar fi fost vreun nebun scăpat de la balamuc. *Că tot veni vorba, băieți,* spuse în sinea sa Richie, *mă și simt de parcă am înnebunit. O, Doamne, poate am și înnebunit. Și asta trebuie să fi fost cea mai căcătoare imitație din istorie, dar cumva a ținut poanta, cumva...*

Iar atunci glasul clovnului vui după el. Tatăl băiețelului nu-l auzi, dar chipul țâncului se schimonosi deodată, și începu să orăcăie. Tăticul își luă fiul în brațe și îl strânse, nedumerit.

Cu toată groaza sa, Richie observă îndeaproape acest spectacol marginal. Vocea clovnului era poate furios-zglobie, poate doar furioasă:

– Avem ochiul aici jos, Richie... M-auzi? Ăla care se târăște. Dacă nu vrei să zbori, nici nu vrei să pleci, vino jos sub ăst oraș și să-i dai o salutare la un ochi singur și mare! Vino jos să-i vezi când vrei. La orice oră poftești. M-auzi, Richie? Să-ți aduci și yo-yo-ul. Pune-o pe Beverly să-și ia o fustă mare și bogată, cu patru-cinci jupoane pe dedesubt. Zi-i să-și poarte verigheta lu' bărba-su la gât! Eddie să-și încalțe pantofii ăia cât bărcile! O să-i tragem un jazz, Richie! O să cântăm TOAAATEEEE HITURILE!

Ajungând pe trotuar, Richie îndrăzni să se uite peste umăr, iar ceea ce văzu nu era nicidecum liniștitor. Paul Bunyan continua să lipsească, numai că acum și clovnul dispăruse. Pe locul unde stătuseră se afla o statuie din plastic de șase metri a lui Buddy Holly. Purta o insignă pe reverul îngust al vestonului său în carouri. SPECTACOLUL ROCK „TOȚI-SUNT-MORȚI" AL LUI RICHIE TOZIER, scria pe insignă.

Un suport al ochelarilor lui Buddy fusese dres cu bandă adezivă.

Băiețașul continua să plângă isteric: tatăl său mergea repede spre centrul orașului, cu copilul înlăcrimat în brațe. Îl ocoli pe Richie pe departe.

Richie o luă din loc
(picioarelor, nu mă lăsați acum)
încercând să nu se gândească la
(o să cântăm TOAAATEEEE HITURILE!)
ceea ce tocmai se întâmplase. Singurul lucru la care-i ardea să se gândească era uriașa dușcă de scotch pe care urma să o ceară la barul din Pensiunea Derry înainte de a se duce să tragă puiul ăla de somn.

Gândul la băutură îl făcea să se simtă puțin mai bine. Mai aruncă o privire peste umăr, iar faptul că Paul Bunyan revenise la locul său, rânjind spre cer, cu securea de plastic pe umăr, îl făcu să se simtă și mai bine. Richie începu să meargă mai repede, să mărească distanța dintre el și statuia aia. Începuse chiar să analizeze posibilitatea halucinațiilor, când durerea îi înjunghie din nou ochii, profundă și torturantă, făcându-l să strige răgușit. O tânără drăguță ce mergea înaintea lui, privind visător în sus la norii ce se răreau, întoarse capul spre el, șovăi, apoi se apropie grăbită.

– Domnule, vă simțiți bine?

– Lentilele mele de contact, spuse el cu glas încordat. Blestematele de le... *O, Doamne, ce durere!*

De data asta își ridică degetele atât de iute, încât aproape că și le înfipse-n ochi. Trase în jos pleoapele inferioare și își zise: *Nu voi fi în stare să le dau afară, asta o să se întâmple, n-am să fiu în stare să le scot și pur și simplu o să mă tot doară și o să mă doară și o să mă doară până am să orbesc am să orbesc să orbesc or...*

Dar o singură clipire din ochi expulză lentilele. Lumea clară, unde culorile rămâneau în contururi și unde fețele pe care le vedeai erau limpezi și deslușite, dispăru. Benzi late de ceață pastel apărură în loc. Și, cu toate că el și eleva de liceu, care era atât îndatoritoare, cât și îngrijorată, au căutat pe caldarâmul trotuarului timp de aproape cincisprezece minute, nu găsiră nici unul măcar o lentilă.

Undeva în străfundurile minții, lui Richie i se păru că îl aude pe clovn râzând.

5

Bill Denbrough vede o stafie

Bill nu-l văzu pe Pennywise în acea după-amiază – dar *văzu* o stafie. O stafie adevărată. Așa crezu Bill atunci, și nici un eveniment ulterior nu-l făcu să-și schimbe părerea. Se plimbase pe Witcham Street și, o vreme, poposise lângă gura de canal unde își găsise George sfârșitul

în ziua aceea ploioasă de octombrie, din 1957. Se lăsă pe vine și privi în canal, a cărui gură era tăiată în bordura de piatră. Inima îi bătea tare, dar totuși se uită.

– Ieși afară, ce mai aștepți, spuse el cu glas scăzut.

Și-i veni ideea nu-tocmai-nebunească a propriei sale voci plutind prin tuneluri întunecoase unde picura apa, fără a se stinge, ci continuând înainte, mereu înainte, alimentată de propriile-i ecouri, ricoșând din pereții acoperiți cu mucegai și mașinăriile moarte de mult. Și-o simți plutind peste ape încremenite și stătute și poate ieșind încetișor printr-o sută de guri diferite de canal în același timp, în alte părți ale orașului.

– Ieși de-acolo că, de nu, venim noi să te scoa-scoatem.

Aștepta cu nervozitate un răspuns, chircit cu mâinile între coapse ca un prinzător la baseball. Nu primi nici un răspuns.

Tocmai dădea să se ridice, când o umbră coborî asupra lui. Bill ridică o privire aprigă, iute, gata de orice... Dar nu era decât un băiețel, poate de zece ani, poate de unsprezece. Purta pantaloni scurți, decolorați, care lăsau să i se vadă prea bine genunchii juliți. Ținea într-o mână o înghețată și în cealaltă un skateboard, care arăta aproape la fel de tamponat ca și genunchii. Înghețata era de un portocaliu-fluorescent. Skateboardul era verde-fluorescent.

– Întotdeauna vorbiți în canale, domnu'? întrebă băiatul.

– Doar când sunt în Derry, spuse Bill.

Se priviră solemni un moment, apoi izbucniră în râs în același timp.

– Vreau să-ți pun o întrebare pr-prostească, continuă Bill.

– Bine, spuse copilul.

– Ai a-auzit vreodată ceva dintr-una dintre astea?

Băiatul îl privi pe Bill de parcă i-ar fi filat o lampă.

– În-în regulă, îl liniști Bill, zi că nici n-am î-întrebat.

Porni să se îndepărteze și făcuse poate doisprezece pași – se îndrepta spre culmea colinei, gândindu-se vag că-i va arunca o privire fostei lui locuințe – când copilul strigă:

– Domnu'?

Bill se întoarse. Își ținea sacoul agățat de-un deget, peste umăr. Avea gulerul descheiat, cravata lărgită. Băiatul îl privi atent, ca și când ar fi regretat că luase hotărârea de a mai vorbi cu el. Apoi ridică din umeri: *Ei și ce.*

– Mda.

– Mda?

– Mda.

– Ce-a spus?

– Nu știu. Vorbea într-o limbă străină. Am auzit dintr-una dintre stațiile alea de pompare de pe Maidan. Una dintre stațiile alea de pompare care arată ca niște țevi care ies din pământ...

– Știu de care vorbești. Era un glas de copil?

– La început era un copil, pe urmă suna ca un bărbat.

Băiatul tăcu un moment.

– M-am cam speriat. Am fugit acasă și i-am spus lui tata. El a spus că poate o fi fost un ecou venind prin conducte din casa cuiva.

– Și crezi asta?

Băiatul zâmbi fermecător.

– Am citit în cartea *Ripley: Credeți sau nu* despre omul ăla căruia îi ieșea muzica din dinți. Muzică de radio. Plombele lui erau așa, ca niște radiouri mici. Cred că, dacă am crezut-o pe asta, pot să cred orice.

– A-aha. Dar tu ai *crezut-o*?

Fără tragere de inimă, băiatul clătină din cap.

– Ai mai auzit vreodată vocile alea?

– O dată când făceam baie. Era o voce de fată. Plângea doar. Fără cuvinte. Mi-a fost frică să scot dopul când am terminat fiindcă mă gândeam că poate, știți, aș îneca-o.

Bill dădu iarăși din cap.

Acum băiatul îl privea deschis, cu ochii strălucitori și fascinați.

– Știți și dumneavoastră despre vocile alea, domnu'?

– Le-am auzit, răspunse Bill. Demult, foarte demult. L-ai cunoscut pe vreunul din co-copiii care au fost omorâți aici, fiule?

Strălucirea din ochii băiatului se stinse, înlocuită de precauție și neliniște.

– Tata spune că n-am voie să stau de vorbă cu străinii. Spune că oricine ar putea fi ucigașul ăla.

Se mai îndepărtă cu un pas de Bill, mutându-se în umbra pestriță a unui ulm în care Bill intrase cu bicicleta în urmă cu douăzeci și șapte de ani. Trăsese o căzătură și își îndoise ghidonul.

– Nu eu, puștiule. Eu am fost în Anglia în ultimele patru luni de zile. N-am sosit în Derry decât ieri.

– Tot n-am voie să stau de vorbă cu dumneavoastră, replică băiatul.

– Așa e, aprobă Bill. Trăim într-o țară li-li-liberă.

Copilul tăcu, apoi spuse:

– Mă jucam cu Johnny Feury câteodată. A fost un copil cuminte. Am plâns, încheie băiatul cu indiferență și înghiți restul de înghețată.

Parcă gândindu-se mai bine, scoase limba, care temporar se făcuse portocaliu-strălucitoare, și își linse buzele.

– Să nu te apropii de canale și conducte, îl povățui calm Bill. Nu te apropia de locurile părăsite și pustii. Ține-te departe de depouri. Dar, mai mult ca orice, nu te apropia de canale și conducte.

Strălucirea reapăru în ochii băiatului, și multă vreme nu spuse nimic. Apoi:

– Domnu'? Vreți s-auziți ceva comic?

– Sigur.

– Știți filmul ăla în care rechinul îi mânca pe toți?

– Oricine-l știe. *Fă-fă-fălci.*

– Ei, eu îl am pe prietenul ăla, știți? Tommy Vicananza îl cheamă, și nu-i prea deștept. Gărgăuni la mansardă, înțelegeți ce vreau să zic?

– Mhm.

– Zice că a văzut rechinul în Canal. Era acolo singur acum câteva săptămâni, în Bassey Park, și zice că i-a văzut aripioara. Zice că avea vreo doi-trei metri înălțime. Doar *aripioara* era așa de lungă, v-ați prins? Zice, „Ăla i-a omorât pe Johnny și pe ceilalți copii. Fălci era, știu fincă l-am văzut". La care eu, „Canalul-ăla-i așa de poluat, că n-ar putea să trăiască nimic în el, nici măcar un boiștean. Și tu zici că l-ai văzut pe Fălci acolo. Ai gărgăuni la mansardă, Tommy". Tommy zice că s-a ridicat din apă exact cum făcea în filmul ăla la sfârșit și a-ncercat să-l muște și el s-a dat înapoi tocmai la timp. Nostim, nu, domnu'?

– Foarte comic, încuviință Bill.

– Gărgăuni la mansardă, just?

Bill ezită.

– Nu te apropia nici de Canal, fiule. Mă asculți?

– Vreți să ziceți că o *credeți*?

Bill ezită. Vru să ridice din umeri. În loc de asta, dădu din cap.

Copilul expiră aerul din piept într-un torent gros, șuierător. Lăsă capul în jos, rușinat parcă.

– Mhm. Câteodată îmi zic că precis *eu* am gărgăuni la mansardă.

– Știu ce vrei să spui.

Bill se apropie de pușți, care ridică spre el o privire sobră, dar de astă dată nu se mai retrase.

– Îți faci praf genunchii pe scândura aia, fiule.

Copilul își privi genunchii zdreliți și surâse.

– Mhm, așa s-ar zice. Vin în nas câteodată.

– Pot să-ncerc și eu? întrebă dintr-o dată Bill.

În primul moment băiatul se holbă la el cu gura căscată, apoi râse:

– Ar fi comic. Niciodată n-am văzut un om mare pe skateboard.

– Îți dau un bănuț.

– Tata a zis...

– Să nu primești niciodată bani sau du-dulciuri de la străini. Bun sfat. Eu tot îți ofer un bănuț. Ce zici? Doar până la colțul cu Ja-Jackson Street.

– Lasă-l încolo de bănuț, replică pușiul; izbucni iar în râs – un sunet vesel și nesofisticat, un sunet proaspăt. N-am eu nevoie de bănuțul matale. Am doi dolari. Sunt practic bogat. Da' p-asta tot trebuie s-o văd. Doar să nu dați vina pe mine dacă vă rupeți ceva.

– Nici o grijă, îl încredință Bill. Sunt asigurat.

Învârti cu degetul una dintre rotițele roase ale skateboardului, plăcându-i ușurința cu care aceasta se rotea – suna ca și cum ar fi avut înăuntru un milion de rulmenți. Era un sunet bun. Trezea ceva foarte vechi în pieptul lui Bill. Un fel de dorință caldă ca dorul, dragă ca dragostea. Zâmbi.

– Ce ziceți? întrebă copilul.

– Zic că am să-mi ru-rup gâtul, replică Bill, iar pușiul râse.

Bill puse skateboardul pe trotuar și păși cu un picior pe el. Îl împinse înainte și înapoi. Băiatul îl privea. În mintea sa, Bill se văzu rulând pe Witcham Street spre Jackson pe skateboardul verde-avocado al băiatului, cu spinarea vestonului balonându-i-se în urmă, cu țeasta cheală lucind în soare, cu genunchii îndoiți în felul acela fragil al bobocilor-schiori în prima lor zi pe pârtie. Postura aceea îți dădea de înțeles că, în mintea lor, cădeau deja. Paria că pușiul nu mergea astfel cu skateboardul. Paria că mergea

(iute ca vântul și gândul, înghițind pământul)

de parcă nici n-ar fi existat ziua de mâine.

Sentimentul acela de bine i se stinse în piept. Văzu, cum nu se poate mai clar, scândura fugindu-i de sub picioare, repezindu-se neînfrânată pe stradă, verde-fluorescent neverosimil, culoare pe care numai copiii o puteau iubi. Se văzu pe sine căzând în fund, poate pe spate. Călătorie lentă spre un salon rezervat la Derry Home Hospital, ca acela unde îl vizitaseră pe Eddie după ce i se fracturase brațul. Bill Denbrough în ghips din creștet până în tălpi, cu un picior susținut de scripeți și cabluri. Un doctor intră în salon, se uită la foaia de observație, se uită la el, apoi spune: „Ați fost găsit vinovat de două erori majore, domnule Denbrough. Prima a fost greșita folosire a unui skateboard. A doua, ați uitat că acum vă îndreptați spre vârsta de patruzeci de ani."

Se aplecă, ridică skateboardul și i-l înapoie pușiului:

– Cred că mai bine nu.

– Găinat, comentă copilul, nu fără prietenie.

Bill își înfipse degetele mari la subsuori și dădu din coate:

– Piu-piu-piu.

Copilul râse.

– Știți, trebuie să mă duc acasă.

– Ai grijă cu ăsta, arătă Bill spre skateboard.

– Nu poți să ai grijă pe un skateboard, replică băiatul, privindu-l pe Bill de parcă ar fi fost posibil să fie el cel cu gărgăunii la mansardă.

– Corect. Bine. Vorba aia din cinematografie: merge banda. Dar să nu te apropii de canale și conducte. Și stai cu prietenii tăi.

Copilul dădu din cap.

– Sunt chiar lângă casă.

La fel era și fratele meu, reflectă Bill.

– Oricum, o să se termine curând, îi spuse el băiatului.

– Chiar?

– Așa cred.

– Bine. Ne mai vedem noi... puiu'!

Puștiul puse un picior pe planșă și împinse cu celălalt. O dată începută goana, ridică și celălalt picior pe planșă și porni vâjâind în josul străzii cu o iuțeală care lui Bill i se păru sinucigașă. Mergea însă așa cum bănuise Bill că o va face: cu o grație lenevă a șoldurilor. Bill simți că-l cuprinde dragul pentru băiat, și înviorarea, și o dorință de a fi *el* băiatul, deopotrivă cu o frică aproape sufocantă. Puștiul gonea de parcă n-ar fi existat nimic din ceea ce se cheamă moarte sau îmbătrânire. Părea oarecum etern și ineluctabil în șortul său kaki și tenișii jerpeliți, cu gleznele fără șosete și complet murdare, cu părul fluturându-i în urmă.

Fii atent, puștiule, n-o să iei colțul! exclamă în sinea sa Bill, alarmat, dar copilul își repezi șoldurile la stânga ca un dansator de break, vârfurile picioarelor pivotară pe planșeta verde și dispăru fără efort după colț, pe Jackson Street, pur și simplu presupunând că nu era acolo nimeni care să-i stea în drum. *Băiete*, cugetă Bill, *n-o să meargă așa la nesfârșit.* O luă pe jos pînă la fosta sa casă, dar nu se opri; încetini doar pasul. Erau niște oameni pe peluză – o mamă într-un fotoliu de grădină, cu un bebeluș adormit în brațe, supraveghind doi copii, de zece și opt ani poate, care jucau badminton pe iarba încă udă de la ploaia de mai devreme. Cel mai mic dintre ei, un băiat, reuși să trimită fluturașul înapoi peste fileu, iar maică-sa strigă:

– Bine-așa, Sean!

Casa avea aceeași culoare verde-închis, iar fereastra în formă de evantai se afla tot deasupra ușii, însă rondurile de flori ale mamei lui dispăruseră. La fel, din câte putea să vadă, mai exista și schelăria pentru joacă pe care tatăl său o construise din țevi adunate de ici și de colo. Își aduse aminte de ziua când Georgie căzuse din vârf și își ciobise un dinte. Ce mai urlase!

Văzu aceste lucruri (cele prezente și cele trecute) și se gândi să meargă la femeia cu copilașul adormit în brațe. Se gândi să spună *Hello, numele meu e Bill Denbrough. Am locuit aici.* Iar femeia să spună *Ce drăguț.* Și ce altceva ar mai fi putut să fie? Putea s-o întrebe dacă fața pe care o sculptase cu migală copilărească într-o grindă din pod – fața în care el și George obișnuiau uneori să arunce cu săgeți – încă mai era acolo? O putea întreba dacă fiii ei dormeau uneori pe veranda din spate cu plasă de țânțari, când nopțile de vară erau deosebit de fierbinți, sporovăind împreună cu glas molcom în timp ce priveau fulgerele de căldură care dansau la orizont? Bănuia că ar fi în stare s-o întrebe unele dintre aceste lucruri, dar simțea că se va bâlbâi al dracului de tare dacă ar încerca să facă pe fermecătorul... Și oare chiar dorea să cunoască răspunsurile la vreuna din aceste întrebări? După moartea lui Georgie, devenise o casă rece, iar motivul pentru care se reîntorsese în Derry nu se găsea aici.

Așa că își continuă drumul până la colț și coti la dreapta, fără să mai privească înapoi.

Curând ajunse pe Kansas Street, îndreptându-se înapoi spre centru. Zăbovi o vreme lângă gardul ce mărginea trotuarul, privind în jos spre Maidan. Era același gard, lemn șubred dat cu var șters, iar Maidanul arăta la fel... Dacă nu chiar mai larg. Singurele deosebiri pe care le putea vedea erau acelea că dâra murdară de fum ce însemnase întotdeauna groapa de gunoi a orașului dispăruse (groapa fusese înlocuită cu o uzină modernă de tratare a reziduurilor) și că acum pe deasupra hățișurilor de verdeață trecea un lung pasaj suspendat – prelungirea intersecției. Toate celelalte erau atât de neschimbate, încât putea spune că le văzuse ultima oară doar cu o vară în urmă: buruieni și boscheți coborând în pantă spre zona aceea plată și mlăștinoasă din stânga și spre pâlcurile de copaci dese și încâlcite din dreapta. Vedea barierele – de bambus, le spuneau ei –, tulpinile albe-argintii înalte de patru-cinci metri. Ținea minte că Richie încercase o dată să le fumeze frunzele, declarând că așa ceva fumau și cântăreții de jazz și le venea inspirația. Tot ce reușise Richie să obțină fusese o stare de rău.

Bill auzea susurul apei șiroind în numeroase pârâiașe, vedea soarele heliografiind mai larga întindere a Kenduskeagului. Și mirosul era același, chiar fără groapa de gunoi. Parfumul greu al vegetației în plină înflorire nu ascundea de tot duhoarea reziduurilor și a dejecțiilor umane. Era slabă, dar inconfundabilă. Un miros de putreziciune; un iz al lumii de dedesubt.

Aici s-a sfârșit data trecută și aici se va sfârși și de data asta, medită Bill cu un fior. *Acolo... Sub oraș.*

Mai stătu un timp, convins că trebuie să vadă ceva – vreo manifestare a răului pentru care venise înapoi în Derry, ca să-l înfrunte. Nu văzu nimic. Auzea apa curgând, sunet primăvăratic și viu care-i amintea de stăvilarul pe care-l construiseră acolo jos. Vedea copaci și tufișuri fremătând în briza slabă. Nimic altceva. Nici un semn. Își reluă drumul, scuturându-și din mers mâinile de var.

Continuă să se îndrepte spre centru, parte amintindu-și, parte visând, și apăru un alt copil – o fetiță cam de zece ani, în pantaloni reiați cu talia înaltă și o bluză roșie decolorată. Bătea mingea cu o mână, iar în cealaltă ținea de păr un bebeluș-păpușă.

– Hei! strigă Bill.

Fetița ridică privirea:

– Ce?

– Care-i cel mai bun magazin din Derry?

Căzu un moment pe gânduri.

– Pentru mine sau pentru oricine?

– Pentru tine, îi răspunse Bill.

– „Solduri Rose", spuse ea fără nici o clipă de șovăire.

– Poftim? întrebă Bill.

– Poftiți *ce*?

– Adică, ăsta-i un nume de magazin?

– Sigur, răspunse fata, privindu-l pe Bill ca și cum ar fi fost slab rău de minte. „Solduri Rose". Mama mea zice că-i o dugheană de vechituri, dar mie-mi place. Au lucruri de demult. Cum ar fi discuri de care n-ai auzit niciodată. Și ilustrate. Miroase ca-ntr-un pod. Acum tre' să mă duc acasă. Pa.

Plecă fără a privi înapoi, bătând mingea de pământ și ținându-și păpușica de păr.

– Hei! strigă Bill după ea.

Fetița întoarse spre el o privire curioasă.

– Poftesc, cum ziceți?

– Magazinul! Unde e?

Uitându-se peste umăr, fata îi explică:

– Exact încotro vă duceți. E la poala colinei Up-Mile.

Bill simți trecutul împăturindu-se peste sine însuși, împăturindu-se peste el. Nu dorise s-o întrebe pe fetiță nimic, întrebarea îi țâșnise din gură ca un dop dintr-o sticlă cu șampanie.

Coborî Up-Mile Hill spre centrul orașului. Magaziile și unitățile de ambalat pe care și le amintea din copilărie – clădiri întunecoase din cărămidă cu ferestre murdare, de unde ieșeau mirosuri pătrunzătoare de carne – dispăruseră în majoritate, deși Arsenalul și fabricile de ambalat

carne „Star Beef" erau tot la locul lor. „Hemphill" însă nu mai era, iar pe locul unde stătuseră „Eagle Beef" și „Kosher Meats" se aflau acum o bancă și o brutărie. Iar acolo unde se înălțase Anexa fraților Tracker era o firmă pictată cu litere demodate pe care scria, întocmai așa cum spusese fetița cu păpușa, SOLDURI ROSE. Zidăria de cărămidă roșie fusese vopsită într-un galben-țipător poate în urmă cu zece-doisprezece ani, dar spălăcit în prezent – culoare pe care Audra o numea galben-caurina.

Bill merse încet într-acolo, constatând că senzația aceea de *déjà-vu* îl cuprindea din nou. Ulterior avea să le spună celorlalți că știa ce stafie va vedea înainte să o vadă cu adevărat.

Vitrina de la „Solduri Rose" era mai mult decât țipătoare; era grețoasă. Nici vorbă să fi fost vreun anticariat din acelea cu pătuțuri cochete, dulăpioare Hoosier și servicii de sticlărie din perioada Crizei, luminate de proiectoare ascunse; ăsta era ceea ce mama lui numea, cu dispreț total, „o cămătărie yankee". Articolele stăteau împrăștiate într-un îmbelșugat talmeș-balmeș, îngrămădite alandala aici, colo și pretutindeni. Rochii atârnau de umerașe. Chitare stăteau spânzurate de gât ca niște criminali executați. Se vedeă o cutie de discuri pentru turația 45 – 10 cenți BUCATA, anunța prețul. DOUĂȘPE LA DOLAR. SURORILE ANDREWS, PERRY COMO, JIMMY ROGERS, ALȚII. Existau veșminte pentru copii și pantofi groaznici la înfățișare cu un carton deasupra pe care scria DE MÂNA A DOUA DAR NU-S RĂI! $ 1 PERECHEA. Mai erau două televizoare ce păreau oarbe. Un al treilea transmitea spre stradă imagini pline de purici cu „The Brady Bunch". O cutie de cărți vechi în ediție de buzunar, majoritatea cu copertele smulse (2 PE UN SFERT DE DOLAR, 10 PE UN DOLAR, AVEM ȘI ALTELE, CÂTEVA „FIERBINȚI") ședea în vârful unui aparat uriaș de radio cu carcasă scârboasă din plastic alb și un șalter mare cât un ceas deșteptător. Buchete de flori din plastic stăteau în vaze jegoase pe o masă de sufragerie, ciupită, găurită și prăfuită.

Bill văzu toate aceste lucruri ca pe un fundal haotic al obiectului asupra căruia i se ațintiseră imediat ochii. Rămase holbându-se la el, nevenindu-i să creadă. Pielea-de-găină i se întindea nebunește pe tot corpul. Avea fruntea încinsă, mâinile reci, și preț de-o clipă i se păru că toate ușile dinlăuntrul său se vor deschide larg și își va aminti totul. Silver se afla în vitrina din dreapta.

Cricul îi lipsea și acum, iar pe aripile din față și spate înflorise rugina, dar claxonul încă mai stătea la locul său, pe ghidon, cu para de cauciuc împăienjenită dė crăpături și vreme. Goarna propriu-zisă, pe care Bill o ținuse întotdeauna lustruită cu grijă, era mată și pătată. Portbagajul plat, pe care Richie călărise adesea în spatele lui Bill, se mai

găsea pe aripa din spate, dar acum era îndoit, agățat într-un singur șurub. La un moment dat cineva învelise șaua în imitație de piele de tigru, acum frecată și roasă până ce dungile ajunseseră aproape invizibile.

Silver.

Bill ridică absent o mână să-și șteargă lacrimile ce-i curgeau încet pe obraji. După ce făcu treabă mai bună cu batista, intră în magazin.

Atmosfera de la „Solduri Rose" era mucegăită. Domnea, așa cum spusese fetița, un miros de pod – însă nu un miros plăcut, ca al unor poduri de casă. Acesta nu era mirosul uleiului din sămânță de in impregnat în suprafața meselor vechi sau în plușul și catifeaua de demult. Se simțea duhoarea legăturilor de cărți putrezite, a pernelor de vinil murdare, pe jumătate coapte sub soarele fierbinte al verilor din trecut, a prafului și a rahaților de șoarece.

De la televizorul din vitrină, „The Brady Bunch" gâgâia și chiuia. De undeva din spate se lua la întrecere cu ei vocea radiofonică a unui disc-jockey care se identifica drept „amicul vostru Bobby Russel" și îi promitea noul album cu Prince ascultătorului ce va putea spune numele actorului care jucase rolul lui Wally în *Leave It to Beaver*. Bill îl știa – fusese un puști pe nume Tony Dow – dar nu avea nevoie de noul album al lui Prince. Radioul stătea pe un raft înalt în mijlocul unui șir de portrete din secolul trecut. Sub el și sub ele ședea proprietarul, un bărbat ca la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în blugi de proiectant și tricou din plasă. Părul îl purta lins pe spate și era slab ca un schelet. Își ținea picioarele cocoțate pe masa încărcată cu stive de registre și dominată de o mașină de facturat veche. Citea un roman în ediție de buzunar, niciodată nominalizat, după părerea lui Bill, pentru Premiul Pulitzer. Se numea *Stâlpi pe șantierul de construcții*. Pe podea, în fața biroului, stătea un jalon de frizerie a cărui dungă spirala în sus la infinit. Cordonul său ros șerpuia pe pardoseală spre o priză din perete, ca un șarpe obosit. Pe pancarta din față scria: NEAM DE VOPSITORI! $250.

Când clopoțelul de deasupra ușii sună, omul de la birou puse o copertă de plic pentru chibrituri drept semn de carte și ridică ochii:

– ...rog?

– Da, răspunse Bill și se pregăti să întrebe de bicicleta din vitrină.

Dar, înainte de-a putea vorbi, mintea îi fu inundată cu o unică propoziție obsedantă, cuvinte ce izgoniră orice alt gând:

Capra sare piatra. Piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Ce Dumnezeu?

capra

– Căutați ceva anume? întrebă proprietarul. Glasul îi suna destul de politicos, dar îl privea pe Bill cu suspiciune.

Se uită la mine, își spuse Bill, amuzat în pofida tulburării, *de parc-ar bănui că am fumat niște chestie de-alea de-i fac pe cântăreții de jazz să le vină inspirația.*

– Da, m-ar i-i-interesa bu-bu...

(sare piatra)

– ...piatra aia...

– Jalonul de frizerie, adică?

Acum în ochii proprietarului se citea un lucru pe care Bill, chiar și în prezenta sa stare confuză, îl ținea minte și-l ura încă din copilărie: neliniștea omului care trebuie să-l asculte pe un bâlbâit, nerăbdarea de a se repezi o dată să-l ajute să-și încheie gândul, închizându-i astfel gura bietului nenorocit. *Dar eu nu mă bâlbâi! I-am venit de hac! FUTU-I MAMA MĂ-SII, NU MĂ MAI BÂLBÂI! EU...*

(piatra crapă-n patru)

Cuvintele îi erau atât de limpezi în minte, încât părea că altcineva vorbea acolo, că era aidoma unui om posedat de demoni în vremurile biblice – un om invadat de o anume prezență din Afară. Și totuși, recunoștea vocea și știa bine că era a lui. Simțea sudoarea îmbrobonându-i fierbinte fața.

– V-aș putea vinde

(crăpa-i-ar capul)

la preț bun bulumacul ăla, spunea proprietarul. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cu doi cin'zeci nici nu pot să-l urnesc din loc. Vi l-aș lăsa la unu-șaptesșcinci, ce ziceți? E singura antichitate veritabilă din tot magazinul.

(piatra)

– STÂLP, aproape că zbieră Bill, iar proprietarul dădu puțin înapoi. Nu de *stâlp* vorbeam.

– Vă simțiți bine, dom'le? întrebă omul.

Tonul plin de solicitudine îi contrazicea expresia de teamă din ochi, iar Bill îi văzu mâna părăsind biroul. Știu, în strălucirea a ceva care era realmente mai mult raționament inductiv decât intuiție, că mai jos de propriul său câmp vizual se afla un sertar deschis și că proprietarul aproape sigur pusese mâna pe un pistol. Poate se temea de jaf; sau cel mai probabil se temea pur și simplu. La urma urmei, era evident faptul că avea gusturi sexuale anormale, iar acesta era orașul unde tineretul îl pusese pe Adrian Mellon să facă o baie mortală.

(capra sare piatra, piatra crapă-n patru)

Îi izgonea orice gând; ca și cum ar fi fost nebun. De unde îi venise?

(capra)

Repeta și repeta.

Cu un efort uriaș și neașteptat, Bill atacă. Își forță mintea să traducă fraza în franceză. La fel învinsese și bâlbâiala în adolescență. În timp ce cuvintele îi defilau prin minte, le schimba... Și deodată simți strânsoarea bâlbâielii slăbind.

Își dădu seama că proprietarul spusese ceva.

– P-p-poftim?

– Spuneam că, dacă vă vine o criză, făceți-o afară. N-am nevoie de căcaturi de-astea la mine-n magazin.

Bill trase adânc aer în piept.

– Hai s-o luăm de la î-început, propuse el. Să zicem că tocmai am i-intrat.

– Bine, acceptă proprietarul, destul de amabil. Tocmai ați intrat. Și?

– Bi-bicicleta din vitrină. Cât cereți pe bicicletă?

– Face douăzeci de dolari.

Acum suna mai degajat, dar mâna stângă tot nu-i ieșise la vedere.

– Cred că pe vremuri a fost un Schwinn, dar acum e o corcitură.

Ochii săi îl măsurară pe Bill.

– Babană țoaclă. Ai putea-o călări chiar și dumneata.

Gândindu-se la skateboardul verde al copilului, Bill spuse:

– Cred că zilele mele de mers pe bicicletă s-au sfârșit.

Proprietarul ridică din umeri. Mâna sa stângă se ridică din nou.

– Aveți un băiat?

– D-da.

– Cât e de mare?

– U-u-unșpe ani.

– Babană țoaclă pentru unul de unșpe ani.

– Primiți cecuri?

– Da, dacă nu trece cu zece dolari peste prețul mărfii.

– Vă dau unul de douăzeci, spuse Bill. Vă supărați dacă dau un telefon?

– Nu dacă e local.

– E.

– Vă rog.

Bill sună la Biblioteca Publică Derry. Mike era acolo.

– Unde ești, Bill, îl întrebă acesta și adăugă imediat: Ai pățit ceva?

– Mi-e bine. L-ai văzut pe vreunul dintre ceilalți?

– Nu. Ne întâlnim cu ei diseară.

Urmă o scurtă pauză.

– Adică, așa cred. Ce pot face pentru tine, Bill Barosane?

– Îmi cumpăr o bicicletă, spuse calm Bill. Mă-ntrebam dac-aș putea-o aduce la tine. Ai un garaj unde s-o pot pune?

Din nou tăcere.

– Mike? Mă...

– Te aud. Silver e?

Bill îl privi pe proprietar. Își citea iarăși cartea... Sau poate doar se uita la ea, ascultând de fapt atent.

– Da, răspunse el.

– Unde ești?

– Îi zice „Solduri Rose".

– Bine. Adresa mea e Palmer Lane 61. Va trebui s-o iei în sus pe Main Street...

– O găsesc eu.

– Bine, ne întâlnim acolo. Vrei ceva la cină?

– Ar fi drăguț din partea ta. Poți lipsi de la lucru?

– Nici o problemă. Mă-nlocuiește Carole.

Mike ezită iarăși.

– Mi-a spus că a trecut pe-aici un tip cam cu o oră înainte să revin eu. Cică la plecare arăta ca un strigoi. Am rugat-o să mi-l descrie. Era Ben.

– Ești sigur?

– Mda. Și bicicleta. Face și ea parte din toată povestea, nu?

– Nu m-ar mira, răspunse Bill, observându-l discret pe proprietar, care tot absorbit de carte părea.

– Ne vedem acasă la mine, spuse Mike. La numărul 61. Să nu uiți.

– N-o să uit. Îți mulțumesc, Mike.

– Domnul să te binecuvânteze, Bill Barosane.

Bill închise. Proprietarul puse prompt cartea jos:

– Ai găsit un spațiu de garare, amice?

– Mda.

Bill scoase carnetul de cecuri și-și semnă numele pe unul de douăzeci. Proprietarul examină cele două semnături cu o atenție pe care, în alte circumstanțe, Bill ar fi găsit-o mai curând jignitoare.

În cele din urmă proprietarul mâzgăli un bon de vânzare și vârî cecul în vechiul său registru de socoteli. Se ridică, își propti mâinile în șale și se întinse, apoi merse până în partea din față a magazinului. Își căuta drumul printre mormane de epave și mărfuri aproape-epave cu o delicatețe absentă pe care Bill o găsea fascinantă.

Ridică bicicleta, o întoarse cu roțile în jos și o împinse până la marginea spațiului de expunere a mărfurilor. Bill apucă de ghidon ca să-l ajute și, în timp ce-o făcea, un nou tremur îl biciui pe dinăuntru. Silver.

Iarăși. Silver se afla în mâinile lui și *(capra sare piatra, piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei)*

trebui să alunge gândul cu forța, pentru că îl făcea să se simtă ciudat, aproape de leșin.

– Cauciucul ăla din spate e cam înmuiat, spuse proprietarul (era, la drept vorbind, fleșcăit ca o clătită).

Cel din față era umflat, dar atât de tocit, încât pe alocuri i se vedea urzeala.

– Nici o problemă, spuse Bill.

– Poți să te descurci cu ea de aici încolo?

(cândva mă descurcam cu ea de minune; acum n-aș putea spune cum va fi)

– Cred că da. Mulțumesc.

– Pentru nimic. Și, dacă vrei să vorbim despre jalonul ăla de frizerie, mai treci dumneata pe aici.

Omul îi ținu ușa deschisă. Bill împinse bicicleta afară, coti la stânga și porni spre Main Street. Lumea îi arunca priviri amuzate și curioase omului cu creștetul pleșuv, care împingea bicicleta uriașă, cu roata din spate dezumflată și goarna cât toate zilele deasupra coșului ruginit, dar Bill abia dacă băga de seamă. Se minuna cât de bine i se potriveau mâinile de adult pe mânșoanele de cauciuc ale ghidonului; își amintea cum voise mereu să înnoade niște fâșii subțiri din plastic, fiecare de altă culoare, în găurile fiecărui manșon, ca să fluture în vânt. Niciodată nu ajunsese să o facă.

Se opri la intersecția Center Street cu Main, în fața librăriei „Mr. Paperback". Rezemă bicicleta de clădire, atât cât să își scoată haina. Împingerea unei biciclete cu un cauciuc dezumflat era muncă grea, iar după-amiaza se încălzise. Îndesă haina în coș și își reluă drumul.

Lanțul e ruginit, își spuse. *Indiferent a cui a fost, n-a prea avut grijă de*

(Silver)

bicicletă.

Se opri o clipă, încruntat, încercând să-și aducă aminte ce anume se *întâmplase*, exact, cu Silver. O vânduse? O abandonase? O pierduse poate? Nu își putea aminti. În loc de asta, propoziția aceea idioată.

(piatra crapă-n patru)

ieși din nou la suprafață, la fel de stranie și nelalocul ei ca un scaun delicat pe un câmp de bătălie, ca un patefon într-un șemineu, ca un șir de creioane cu vârfurile ieșind dintr-un trotuar de ciment.

Bill scutură din cap. Propoziția se frânse și se împrăștie ca un fum. Începu s-o împingă pe Silver spre locuința lui Mike.

6

Mike Hanlon face o legătură

Dar mai întâi făcu cina – chiftele cu ciuperci sote și ceapă și o salată de spanac. De-acum terminaseră lucrul la Silver și erau înfometați.

Casa era mică și cochetă, albă cu bordură verde. Când Bill apăru împingând bicicleta pe Palmer Lane, Mike tocmai sosise. Era la volanul unui Ford vechi cu capacele roților ruginite și geamul din spate crăpat, iar Bill își aminti faptul pe care Mike îl subliniase atât de liniștit: cei șase membri ai Clubului Păguboșilor care plecaseră din Derry încetaseră să mai fie păguboși. Mike rămăsese pe loc și tot pe loc stătea.

Bill o duse pe Silver în garajul lui Mike, care era pardosit cu pământ îmbibat cu ulei și întru totul la fel de îngrijit pe cât avea să se dovedească a fi și casa. Sculele stăteau agățate în cârlige, iar becurile, acoperite cu conuri de tinichea, semănau cu lămpile suspendate deasupra meselor de biliard. Bill își rezemă bicicleta de perete. O priviră amândoi un moment în tăcere, cu mâinile în buzunare.

– Da, e Silver, spuse într-un târziu Mike. Credeam că te-oi fi înșelat. Dar ea e. Ce-ai de gând să faci?

– Să mă fut dacă știu. Ai o pompă de bicicletă?

– Mda. Cred că am și o trusă de peticit cauciucuri. Cauciucurile astea-s cu cameră sau fără?

– De când le știu au fost fără, spuse Bill, aplecându-se să privească pneul dezumflat. Mda. Fără camere.

– Te pregătești s-o călărești iar?

– Ei, si-sigur că nu, spuse tăios Bill. Doar că nu-mi place s-o văd șe-e-ezând aici pe o roată dezumflată.

– Cum spui tu, Bill Barosane. Tu ești șefu'.

Auzind aceasta, Bill privi crunt în jur, dar Mike trecuse lângă peretele din spate al garajului și dădea jos o pompă de cauciucuri. Scoase dintr-un dulap o trusă de tinichea pentru cârpit pneuri și i-o întinse lui Bill, care o privi curios. Era la fel cum își amintea acest gen de obiecte din copilărie: o cutioară de tablă cam de mărimea celor pe care le au mereu la ei oamenii care își răsucesc singuri țigările, numai că avea capacul strălucitor și grunjos – se folosea la înăsprirea cauciucului din jurul găurii înainte de-a se aplica peticul. Cutia părea nou-nouță și avea pe ea o etichetă cu prețul, pe care scria $7,23. Părea a-și aminti că în copilăria lui o asemenea trusă costa cam un dolar douăzeci și cinci.

– Doar n-o aveai pe-asta așa, pur și simplu, spuse Bill; nu era o întrebare.

– Nu, încuviință Mike. Am cumpărat-o săptămâna trecută. Din hală.

– Ai și tu bicicletă?

– Nu, zise Mike, privindu-l în ochi.

– Pur și simplu s-a întâmplat să cumperi trusa asta.

– Pur și simplu așa mi-a venit, aprobă Mike, continuând să susțină privirea lui Bill. M-am trezit cu gândul că nu strică s-o am. Și gândul ăsta mi-a tot venit în minte, toată ziua. Așa că... Am cumpărat trusa. Și iată-te pe tine, ca s-o folosești.

– Iată-mă pe mine, ca s-o folosesc. Dar, cum se zice în filmele siropoase, ce înseamnă toate astea, dragule?

– Întreabă-i pe ceilalți. Diseară.

– Vor veni cu toții, ce crezi?

– Nu știu, Bill Barosane.

Tăcu, apoi adăugă:

– Cred că există și riscul să nu fie toți. Unul sau doi s-ar putea să-și ia pur și simplu tălpășița din oraș. Sau...

Ridică din umeri.

– Ce-o să facem dacă se întâmplă asta?

– Nu știu, zise Mike și arătă spre trusa de lipit. Am dat șapte dolari pe chestia aia. Ai de gând să faci ceva cu ea sau doar să casti ochii?

Bill își scoase sacoul din coș și îl agăță cu grijă într-un cârlig liber din perete. Apoi o întoarse pe Silver cu susul în jos proptind-o în șa și începu să învârtească atent roata din spate. Nu-i plăcea scârțâitul ruginit al axului, și își aminti de clinchetul aproape silențios al rulmenților din skateboardul puștiului. *Un strop de ulei o s-o pună la punct,* își spuse el. *N-o să doară nici dacă ung lanțul. Ruginit ca dracu'... Și cărți de joc. Are nevoie de cărți de joc pe spițe. Mike o avea el niște cărți, pun pariu. Dintre cele bune. Bikes, cu pelicula de celuloid care le face să fie atât de alunecoase și de țepene, încât prima oară când vrei să le amesteci se împrăștie întotdeauna pe jos. Cărți de joc, sigur, și cârlige de rufe cu care să le prinzi...*

Se opri, înghețat dintr-o dată.

La ce te gândești, pentru numele lui Dumnezeu?

– S-a întâmplat ceva, Bill? întrebă încet Mike.

– Nimic.

Degetele sale atinseră ceva mic, rotund și dur. Își vârî unghiile dedesubt și trase. O pioneză ieși din cauciuc.

– Iată și vi-vi-vinovatul, spuse el, și iar îi răsări în minte, stranie, neînfrânată și puternică:

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru

Însă de data asta glasul, glasul lui, era urmat de cel al mamei, care spunea: *Mai încearcă, Billy. Acum aproape ai reușit-o.* Și de Andy Devine, în rolul lui Jingles, ajutorul lui Guy Madison, țipând: *Hei, Wild Bill, așteaptă-mă și pe mine!*

Se înfioră.

(capra)

Scutură din cap. *Nici chiar acum n-aș putea-o spune fără să mă bâlbâi,* își zise și, o clipă doar, simți că era cât pe ce să înțeleagă totul. Apoi gândul se șterse.

Deschise trusa de peticit și se apucă de treabă. Îi luă mult timp până o făcu așa cum trebuie. Mike stătea rezemat de perete într-o rază a soarelui la asfințit, cu mânecile cămășii suflecate și cravata trasă în jos, fluierând o melodie pe care Bill o identifică într-un târziu ca fiind *Ea m-a orbit cu știința.*

În timp ce aștepta să se întărească lipiciul de cauciucuri, Bill – doar pentru a face ceva, își spuse – unse lanțul, roata dințată și axele. Bicicleta nu arăta deloc mai bine, dar când învârti roțile constată că scârțâitul încetase, iar asta era mulțumitor. Oricum Silver n-ar fi câștigat nici un concurs de frumusețe. Unica ei virtute era că putea goni ca un fulger albastru.

De-acum, făcându-se de cinci și jumătate după-amiază, aproape uitase că mai era și Mike acolo; devenise complet absorbit în micile, și totuși absolut satisfăcătoarele acțiuni de întreținere. Înșurubă duza pompei pe ventilul roții din spate și privi pneul cum se îngrășa, căutând la nimereală presiunea potrivită. Îi făcu plăcere să observe că peticul se ținea bine la locul lui.

Când consideră că o umflase destul, deșurubă furtunul și era pe cale să o întoarcă la loc pe Silver, când auzi fâlfâitul sec și rapid al cărților de joc în spatele său. Se răsuci, aproape răsturnând bicicleta.

Mike stătea în garaj cu un pachet de cărți Bicyle, albastre pe spate, într-o mână.

– Le vrei pe-astea?

Bill lăsă să-i scape un oftat lung, tremurător.

– Ai și cârlige de rufe, bănuiesc?

Mike scoase patru din buzunarul cu clapetă al cămășii și i le întinse.

– Pur și simplu s-a întâmplat să le ai pe-aici, bă-bănuiesc?

– Mda, cam așa ceva, răspunse Mike.

Bill luă cărțile și încercă să le amestece. Îi tremurau mâinile, iar cărțile îi zburară dintre degete. Se împrăștiară pretutindeni... Dar numai două aterizară cu fața în sus. Bill privi la ele, apoi la Mike. Ochii acestuia încremeniseră ațintiți spre cărțile de joc risipite. Buzele i se trăseseră înapoi, dezvelindu-i dinții.

Cele două cărți întoarse erau, fiecare, câte un as de pică.

– Asta-i cu neputință, spuse Mike. Tocmai am deschis pachetul. Uite.

Arătă spre lada de gunoi aflată chiar lângă ușa garajului, iar Bill văzu învelitoarea de celofan.

– Cum se poate ca un pachet de cărți să aibă doiași de pică?

Bill se aplecă și le ridică.

– Cum să poți împrăștia un pachet întreg de cărți pe toată dușumeaua și doar două să cadă cu fața în sus? întrebă el. Asta-i o-ntrebare chiar mai bu...

Întoarse așii pe dos, privi, apoi i-i arătă lui Mike. Unul avea spatele albastru, celălalt roșu.

– Sfinte Isuse, Mikey, în ce ne-ai băgat?

– Ce-ai de gând să faci cu alea? întrebă Mike cu glas surd.

– Păi, să le pun, spuse Bill și deodată începu să râdă. Asta urmează să fac, nu? Dacă există anumite condiții pentru folosirea magiei, atunci aceste condiții se vor aranja inevitabil de la sine. Just?

Mike nu răspunse. Îl privi pe Bill cum se ducea spre roata din spate a lui Silver și fixa cărțile de joc. Mâinile îi tremurau încă, și dură o vreme, dar în sfârșit termină, trase adânc aer, îl ținu în piept și făcu să se învârtă roata din spate. Cărțile de joc mitraliară zgomotos lovindu-se de spițe în tăcerea garajului.

– Hai, spuse încetișor Mike. Hai în casă, Bill Barosane. O să fac ceva de haleală.

Înfulecaseră chiftelele, iar acum stăteau și fumau, privind întunericul ce începea să se desfășoare din amurg în curtea din spate a casei lui Mike. Bill își scoase portofelul, găsi cartea de vizită a cuiva și scrise pe ea fraza care-l cotropea de când o văzuse pe Silver în vitrină la „Solduri Rose". I-o arătă lui Mike, care o citi atent, țuguindu-și buzele.

– Pentru tine înseamnă ceva asta? întrebă Bill.

– „Capra sare piatra, piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru."

Înclină capul.

– Da, știu ce este.

– Păi atunci, spune-mi. Sau ai de gând să-mi servești ra-ra-rahat ca să-mi dau seama singur?

– Nu, spuse Mike, în acest caz cred că nu-i nimic dacă-ți spun. Fraza e foarte veche. E o limbă-plimba-n-gură care a devenit exercițiu de pronunție pentru sâsâiți și bâlbâiți. Mama ta tot încerca să te facă s-o spui corect în vara aceea. Aveai obiceiul să umbli mormăind-o de unul singur.

– Așa făceam? se miră Bill.

Apoi adăugă încet, răspunzându-și propriei sale întrebări:

– Așa făceam.

– Probabil voiai să-i faci o foarte mare plăcere.

Bill, care deodată simți că-i venea să plângă, dădu doar din cap. N-avea încredere în sine însuși să vorbească.

– N-ai reușit niciodată, spuse Mike. Țin minte asta. Încercai ca dracu', da' ți se împiedica mereu limba.

– Dar am *spus-o,* replică Bill. Cel puțin o dată.

– Când?

Bill izbi cu pumnii în măsuță destul de tare ca să-l doară.

– *Nu-mi aduc aminte!* strigă el; iar apoi, sufocat, mai spuse o dată: pur și simplu nu-mi aduc aminte.

CAPITOLUL 12
Trei oaspeți nepoftiți

1

A doua zi după ce Mike Hanlon dădu telefoanele, Henry Bowers începu să audă voci. Vocile îi vorbiseră toată ziua. O vreme, Henry crezu că veneau din lună. În după-amiaza pe sfârșite, privind din locul unde prășea în grădină, putea vedea luna pe cerul albastru al zilei, palidă și mică. O lună-fantomă.

Acesta era de fapt motivul pentru care credea că luna îi vorbea. Numai o lună-fantomă ar fi vorbit cu voci-fantomă – vocile vechilor lui prieteni și vocile copiilor acelora mici ce se jucaseră pe Maidan atât de demult. Acelea și o altă voce... Una căreia nu îndrăznea să-i spună pe nume.

Victor Criss vorbi din lună cel dintâi. *Ăia vin înapoi, Henry. Cu toții, dom'le. Vin înapoi în Derry.*

Apoi Belch Huggins vorbi din lună, poate de pe fața întunecată a lunii. *Tu ești singurul, Henry. Singurul dintre noi care a rămas. Va trebui să pui mâna pe ei pentru mine și Vic. Nu există copii mici care să ne-o facă așa. Păi, eu am dat odată-ntr-o minge la Tracker și Tony Tracker a zis că mingea aia ar fi ieșit și de pe Yankee Stadium.*

Prășea, privind în sus la luna-fantomă de pe cer, și după o vreme Fogarty veni și-i dădu una peste ceafă de-l trânti pe burtă.

– Prășești buruienile cu tot cu mazăre, nătărăule!

Henry se ridică, ștergându-și pământul de pe față și din păr.

Lângă el stătea Fogarty, un om masiv în jachetă albă și pantaloni albi, cu burta umflată atârnându-i peste betelie. Era ilegal ca gardienii (care aici, la Juniper Hill, se numeau „consilieri") să poarte bastoane de cauciuc, așa că o parte dintre ei – Fogarty, Adler și Koontz erau cei mai răi – țineau fișicuri de fise în buzunar. Aproape întotdeauna te pocneau cu ele în același loc, drept în ceafă. Nu exista nici o regulă împotriva fiselor. Monedele nu erau considerate armă mortală în Juniper Hill, un sanatoriu pentru bolnavi mental aflat în zona suburbană a Augustei, lângă linia de centură a orașului Sidney.

– Îmi pare rău, dom' Fogarty, spuse Henry și îi oferi un rânjet larg ce dezvăluia un șir neregulat de dinți galbeni.

Arătau ca șipcile gardului din fața unei case bântuite de stafii. Henry începuse să rămână fără dinți de pe la paisprezece ani.

– Mhm, îți pare rău, replică Fogarty. O să-ți pară mult mai rău dacă te mai prind c-o faci, Henry.

– Am înțeles, dom' Fogarty.

Fogarty se îndepărtă, lăsând cu pantofii săi negri urme mari și brune în țărâna din West Garden. Întrucât Fogarty era întors cu spatele, Henry profită de ocazie ca să arunce o privire furișă în jur. Fuseseră trimiși la prășit de cum se risipiseră norii, toți cei din Pavilionul Albastru – locul unde te băgau dacă ai fost mai demult foarte periculos, dar acum nu mai erai considerat decât moderat de periculos. De fapt toți pacienții din Pavilionul Albastru erau considerați moderat de periculoși; Juniper Hill era o instituție pentru nebunii furioși. Henry Bowers se afla acolo în urma unei condamnări sub acuzația de ucidere a tatălui său la sfârșitul toamnei lui 1958 – an celebru prin procesele sale de asasinat, nici vorbă; când venea vorba de procese pentru omucidere, 1958 era cel mai tare an.

Doar că, firește, nu numai pe *tatăl* său socoteau că-l omorâse; de-ar fi fost doar *tatăl*, Henry nu petrecea douăzeci de ani în Spitalul de Psihiatrie din Augusta, mare parte din acest timp sub constrângere fizică și chimică. Nu, nu doar pe *tatăl* lui; autoritățile credeau că-i ucisese pe toți sau cel puțin pe majoritatea.

În urma verdictului, *News* publicase un editorial de prima pagină intitulat „Sfârșitul lungii nopți a orașului Derry". În cadrul acestuia, recapitulaseră capetele de acuzare: cureaua din biroul lui Henry, care-i aparținea dispărutului Patrick Hockstetter; maldărul de manuale din dulapul lui Henry, unele purtând semnătura dispărutului Belch Huggins, altele pe-a dispărutului Victor Criss, ambii cunoscuți ca tovarăși ai minorului Bowers; și, dovada cea mai incriminatoare dintre toate, perechea de chiloți îndesată într-o cusătură a saltelei lui Henry, chiloți identificați după ștampila de la spălătorie ca aparținându-i decedatei Veronica Grogan.

Henry Bowers, declara ziarul *News*, era Monstrul care bântuise prin Derry în primăvara și vara anului 1958.

Atunci însă *News* proclamase sfârșitul lungii nopți a orașului Derry pe prima pagină a ediției sale din 6 decembrie, și până și un nătărău ca Henry știa că la Derry noaptea nu se sfârșea *niciodată*.

Îl bombardaseră cu întrebări, stătuseră-n cerc în jurul lui, îl arătaseră cu degetul. De două ori șeful Poliției îl plesnise peste față și o dată un detectiv pe nume Lottman îi dăduse un pumn în burtă, spunându-i să dea pe gură totul, și repede.

– Sunt oameni adunați afară și nu-s prea fericiți, Henry, spusese acest Lottman. De mult n-a mai fost un linșaj în Derry, da' asta nu-nseamnă că n-ar putea *fi* unu'.

Bănuia că ar fi ținut-o așa cât timp era nevoie, nu fiindcă vreunul dintre ei chiar ar fi crezut că bunii cetățeni din Derry aveau să năvălească în secția de poliție, să-l târască pe Henry afară și să-l spânzure de un măr pădureț, ci fiindcă erau înnebuniți să închidă dosarul ororii și sângelui din vara aceea; și ar fi ținut-o *oricât*, dar Henry nu-i obliga la asta. Voiau să mărturisească el totul, înțelese Henry după o vreme. Nu-l deranja cu nimic. După groaza din canale, după ceea ce se întâmplase cu Belch și Victor, nu mai părea să-l deranjeze nimic. Da, spuse, el își ucisese tatăl. Era adevărat. Da, îi ucisese pe Victor Criss și Belch Huggins. Și asta era adevărat, cel puțin în sensul că-i condusese în tunelurile unde fuseseră omorâți. Da, îl ucisese pe Patrick. Da, și pe Veronica. Da pentru unul, da pentru toți. Nu era adevărat, dar ce conta? Trebuia să cadă vina pe cineva. Poate că de-asta fusese cruțat. Iar dacă refuza...

Înțelegea treaba cu centura lui Patrick. O câștigase de la acesta la joc într-o zi din aprilie, descoperise că nu-i venea și o vârâse în sertarul biroului. O înțelegea și pe cea cu cărțile – ce mama dracu', ei trei își făceau veacul împreună și nu le păsa de manualele pentru cursurile de vară mai mult decât de cele obișnuite, adică le ardea de ele cam cât îi arde buturugii să danseze. Probabil că și în dulapurile lor erau tot atâtea cărți de-ale lui, și probabil că o știau și sticleții.

Chiloții... Nu, nu știa cum ajunseseră chiloții Veronicăi Grogan în salteaua lui.

Dar bănuia că știe cine – sau *ce* – avusese grijă de chestia asta.

Mai bine să nu vorbim de asemenea lucruri.

Mai bine să ne ținem gura.

Așa că-l trimiseseră la Augusta și până la urmă, în 1979, îl transferaseră la Juniper Hill, iar aici nu intrase în belea decât o singură dată, și asta pentru că la început nimeni nu înțelegea. Un tip încercase să-i stingă lui Henry veioza. Veioza era un Donald Duck scoțându-și mica beretă marinărească. Donald îl apăra după apusul soarelui. Fără lumină, puteau intra tot felul de *chestii*. Broaștele de la uși și plasa de sârmă nu le țineau în loc. Veneau ca o ceață. *Chestii*. Vorbeau și râdeau... Și câteodată apucau. *Chestii* păroase, *chestii* netede, *chestii* cu ochi. *Chestii* de soiul celor care-i omorâseră *de-adevăratelea* pe Vic și Belch când toți trei îi urmăriseră pe puști prin tunelurile de sub Derry, în august 1958.

Privind acum în jur, îi văzu pe ceilalți din Pavilionul Albastru. Era acolo George DeVille, care își omorâse nevasta și cei patru copii într-o noapte de iarnă din 1962. George își ținea capul aplecat cu sârg, părul alb fluturându-i în briză și mucii curgându-i într-o veselie din nas, cu

uriașul crucifix din lemn săltând și dansând în timp ce prășea. Era Jimmy Donlin, și tot ce se spunea în ziare despre Jimmy era că-și ucisese mama la Portland în vara lui 1965, dar ceea ce nu scria în ziare era că Jimmy încercase un experiment inedit pentru a scăpa de cadavru: la vremea când veniseră polițaii, Jimmy o mâncase mai mult de jumătate, inclusiv creierii. „M-au făcut de două ori mai deștept", îi mărturisise Jimmy lui Henry într-o noapte, după stingere.

În același rând, dincolo de Jimmy, pășind fanatic și cântând același vers în neștire, ca întotdeauna, se afla micuțul francez Benny Beaulieu. Benny fusese un incendiator – un piroman. Acum, în timp ce prășea, fredona la nesfârșit acest laitmotiv al formației The Doors: „Să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să dăm foc nopții, să-ncercăm să..."

De la un timp, începea să-ți toace nervii.

Ceva mai departe de Benny lucra Franklin D'Cruz, care violase ca la vreo cincizeci de femei până fusese prins cu pantalonii-n vine în Terrace Park din Bangor. Vârstele victimelor se plasau între treizeci și optzeci și unu de ani. Nu prea ieșit din comun acest Frank D'Cruz. După el, dar mai în urmă, era Arlen Weston, care acorda tot atât timp privitului visător la săpăligă ca și folosirii ei. Fogarty, Alder și Jon Koontz încercaseră toți trei figura-cu-fișicul-de-fise-n-pumn asupra lui Weston, căutând să-l convingă că s-ar putea mișca un pic mai repede, iar într-o zi Koontz îl lovise poate puțin cam prea tare, căci lui Arlen Weston îi țâșnise sângele nu numai pe nas, ci și pe urechi, iar noaptea avusese o convulsie. Nu una gravă; doar una mititică. De atunci însă Arlen lunecase tot mai mult și mai mult în propriile sale tenebre lăuntrice, și acum era un caz fără speranță, aproape complet decuplat de lume. Dincolo de Arlen era...

– N-ar strica să salți sapa aia, că, de nu, te-ajut eu puțintel, Henry! lătră Fogarty, iar Henry reîncepu să prășească.

N-avea chef de convulsii. Nu voia să ajungă ca Arlen Weston.

Curând, vocile începură din nou. De astă dată însă erau vocile celorlalți, vocile copiilor care-l băgaseră de la bun început în nenorocirea asta, șoptindu-i din luna-fantomă.

N-ai putut nici măcar să prinzi un grăsun, Bowers, șopti unul dintre ei. *Acum eu sunt bogat, iar tu prășești mazăre. Vai de capu' tău mare și prost!*

B-B-Bowers, n-ai pu-pu-putut să fa-fa-faaaci nici măcar un gu-gu-gu-guturai! Ai citit vr-vrr-eo ca-carte bu-bună de când ești a-a-colo? Eu am sc-scrr-scris o droaie! Sunt bo-bogat și tu-tu ești la Ju-Ju-uuniper Hill! Vai de ca-ca-pu' tău mare și prrrrrost!

– Gura, le șopti Henry vocilor-fantomă, prășind mai repede, începând să smulgă lujerii noi de mazăre împreună cu buruienile; sudoarea îi șiroia pe obraji asemenea lacrimilor.

Am fi putut să punem laba pe voi. *Am fi putut.*

Te-am pus sub obroc, vită încălțată, râse o altă voce. *Te-ai luat după mine și n-ai putut să mă prinzi, și m-am îmbogățit și eu! Hai, tu, craci-de-banană!*

– Gura, murmură Henry, grăbind prășitul. Țineți-vă gura odată!

Vrei să te bagi în chiloții mei, Henry? îl sâcâi o altă voce. *Ce păcat, i-am lăsat pe toți să mi-o tragă, nu eram decât o ștoarfă, dar acum sunt și eu bogată, și iar suntem toți împreună, și iar ne-o tragem, dar tu n-ai putea acum nici chiar dacă te-aș lăsa, fiindcă nu ți se mai scoală, așa că vai de capu' tău, Henry, vai de capu' tău DE JOS...*

Prășea înnebunit, bălării și pământ și mazăre zburând în toate părțile; vocile-fantomă din luna-fantomă răsunau acum foarte tare, reverberând și zburându-i prin țeastă, iar Fogarty fugea spre el, răcnind, dar Henry nu-l putea auzi. Din cauza vocilor.

N-ai putut să pui mâna nici măcar pe-un cioroi ca mine, nu? se amestecă încă o voce-fantomă sardonică. *V-am făcut praf, gagiilor, în bătaia aia cu pietre! V-am făcut praf, futu-vă-n cur!! Vai de capu' tău mare și prost! Vai de capu' tău mic și de jos!*

Apoi începură toate să pălăvrăgească laolaltă, râzându-și de el, numindu-l craci-de-banană, întrebându-l cum îi plăceau tratamentele cu șocuri pe care i le-au administrat când l-au băgat aici, în Pavilionul Albastru, întrebându-l dacă-i place acolo la Juniper Hill, întrebând și râzând, râzând și întrebând, iar Henry lăsă să cadă săpăliga și începu să urle la luna-fantomă de pe cerul albastru; la început urlă cu furie, după care *luna însăși* se preschimbă și deveni chipul clovnului, chipul de un alb-brânzos și ciupit de vărsat, cu două găuri negre în loc de ochi, cu rânjetul, roșu ca sângele, sucit în sus într-un zâmbet atât de obscen de ingenuu, încât era insuportabil, așa că atunci Henry începu să urle, nu furios, ci cu o spaimă de moarte, iar vocea clovnului vorbi acum din luna-fantomă, și ceea ce spuse era: *Trebuie să te duci înapoi, Henry. Trebuie să te duci înapoi și să termini treaba. Trebuie să te duci înapoi în Derry și să-i omori pe toți. Pentru mine. Pentru...*

Și atunci Fogarty, care stătuse în apropiere țipând la Henry vreme de aproape două minute (în timp ce pacienții ceilalți stăteau în rând, cu săpăligile strânse-n mâini ca niște falusuri comice, cu expresii nu tocmai pline de interes, ci aproape, da, aproape *gânditoare*, ca și când ar fi înțeles că acestea toate făceau parte din misterul care-i adusese acolo, că neașteptatul acces de văicăreli urlate al lui Henry Bowers în West Garden era interesant mai mult decât în sens pur tehnic), se plictisi să mai

răcnească și-i arse lui Henry una cu monedele lui, iar Henry se prăvăli la pământ ca o tonă de cărămizi, vocea clovnului urmându-l în jos în acel cumplit vârtej de beznă, cântând mereu, mereu: *Omoară-i pe toți, Henry, omoară-i pe toți, omoară-i pe toți, omoară-i pe toți.*

2

Henry Bowers zăcea cu ochii deschiși.

Luna apusese, și pentru asta simțea un fior acut de recunoștință. Noaptea, luna era mai puțin fantomatică, era mai reală, și, dacă ar fi fost să vadă acel groaznic chip de clovn pe cer, plutind peste coline, câmpii și codri, se temea că ar fi murit de groază.

Stătea culcat pe o parte, privind concentrat în noapte. Donald Duck se arsese; fusese înlocuit de Mickey și Minnie Mouse dansând o polcă; pe ei îi înlocuise fața verde-luminiscentă a lui Oscar Arțăgosul din *Sesame Street,* iar la sfârșitul anului trecut lui Oscar îi luase locul chipul lui Fozzie Bear. Henry măsura anii de la încarcerare în veioze arse, în loc de linguriță de cafea.

La exact 02.04 în dimineața zilei de 30 mai, veioza i se stinse. Din piept îi scăpă un geamăt mic – nimic mai mult. În noaptea asta la ușa Pavilionului Albastru stătea Koontz – Koontz, care era cel mai rău din bandă. Mai rău chiar și decât Fogarty, care îl lovise atât de tare după-amiază, încât Henry abia mai putea întoarce capul.

În jurul lui dormeau ceilalți pacienți ai Pavilionului Albastru. Benny Beaulieu era legat cu chingi elastice. I se îngăduise, când veniseră de la prășit, să privească o reluare a filmului *Emergency* la televizorul din salon, iar pe la ora șase începuse să aibă spasme constante, neîntrerupte, zbierând: „Să-ncercăm să dăm *foc* nopții! Să-ncercăm să dăm *foc* nopții! Să-ncercăm să dăm *foc* nopții!" I se administrase un sedativ, ceea ce-i folosise preț de vreo patru ore, după care reîncepuse, pe la unsprezece, când efectul medicamentului trecuse, flagelându-se atât de tare peste scăfârlie, încât aceasta se pornise să-i sângereze printre degete, în timp ce el chirăia: „Să-ncercăm să dăm *foc* nopții!" Așa că-l tranchilizaseră din nou și-l băgaseră în chingi. Acum dormea, cu fața sa mică și ciupită de vărsat gravă ca a lui Aristotel, în lumina difuză.

Din jurul patului său, Henry auzea sforăieli groase și sonore, mormăituri, câte un pârț tras în somn. Îl putea auzi pe Jimmy Donlin respirând: era inconfundabil, cu toate că Jimmy dormea cu cinci paturi mai încolo. Rapid și ușor șuierător, făcându-l întotdeauna pe Henry să se gândească, din cine știe ce motiv, la o mașină de cusut. De după ușa spre hol se auzea sunetul slab al televizorului lui Koontz. Știa că paznicul se

uita la filmele date târziu pe Canalul 38, bând Texas Driver și mâncându-și gustarea. Koontz prefera tartinele unse din greu cu unt de arahide și ceapă roșie. Când o auzise p-asta, Henry ridicase din umeri, gândind *Și cică toți nebunii-s închiși.*

De astă dată vocea nu mai veni din lună.

De astă dată veni de sub pat.

Henry recunoscu vocea de îndată. Era Victor Criss, căruia îi fusese smuls capul de pe umeri undeva sub Derry acum douăzeci și șapte de ani. I-l smulsese monstrul lui Frankenstein. Se întâmplase sub privirea lui Henry, iar după aceea Henry văzuse ochii monstrului mutându-se și le simțise privirea galben-apoasă fixându-se asupra lui. Da, monstrul lui Frankenstein îl ucisese pe Victor și apoi îl omorâse și pe Belch, dar acum iată-l pe Vic din nou, asemenea reluării unui program de televiziune alb-negru din Stilații Ani Cincizeci, când Președintele era chel, iar Buickurile aveau hublouri.

Și acum, că se întâmplase asta, acum, că vocea revenise, Henry constată că era calm și neînfricoșat. Ușurat chiar.

– Henry, spuse Victor.

– Vic! exclamă Henry. Ce faci acolo sub pat?

Benny Beaulieu sforăi și murmură ceva în somn. Ordonatele inhalări-exhalări ale mașinii de cusut nazale a lui Jimmy încetară o clipă. În hol, volumul micului Sony al lui Koontz fu redus, iar Henry Bowers putu să-l simtă, cu capul înclinat pe-o parte și o mână pe butonul televizorului, în timp ce degetele celeilate atingeau cilindrul care umfla buzunarul drept al pantalonilor albi – sulul de fise.

– Nu-i nevoie să vorbești cu voce tare, Henry, spuse Vic. Pot să te-aud și dacă gândești doar. Iar ei nu mă pot auzi deloc.

– Ce vrei, Vic? întrebă Henry.

Un lung răstimp nu primi nici un răspuns. Henry crezu că poate Vic plecase. Dincolo de ușă, volumul televizorului lui Koontz crescu la loc. Apoi de sub pat se auzi un zgomot ca un zgâriat; arcurile scârțâiră ușor în timp ce o umbră se târa afară. Vic întoarse privirea spre el și rânji. Henry rânji și el, stingherit. Bătrânu' Vic semăna el însuși un piculeț cu monstrul lui Frankenstein pe vremea aia. O cicatrice făcută de streang îi încercuia grumazul. Henry își spuse că probabil acolo îi fusese cusut la loc capul. Avea ochii de o stranie culoare verde-cenușiu, iar corneele păreau să-i plutească pe o substanță vâscos-apoasă.

Vic avea și acum doisprezece ani.

– Vreau același lucru pe care-l vrei și tu, spuse Vic. Vreau să le-o plătim.

– Să le-o plătim, repetă visător Henry Bowers.

– Dar ca s-o faci va trebui să ieși de-aici, continuă Vic. Va trebui să te întorci în Derry. Am nevoie de tine, Henry. Toți avem nevoie de tine.

– Ei nu vă pot face rău, spuse Henry, înțelegând că numai lui Vic îi vorbea.

– Nu-mi pot face rău dacă nu cred decât pe jumătate, răspunse Vic. Dar au fost unele semne alarmante, Henry. Nici atunci n-am crezut că ne pot învinge. Grasul însă a scăpat de tine pe Maidan. Grasul și Gură-spartă și boarfa au scăpat de noi în ziua aia, după filme. Și bătaia cu pietre, când l-au salvat pe negrotei...

– *Să nu vorbești de asta!* strigă Henry la Vic și, preț de-o clipă, toată duritatea ce făcuse din el șeful lor îi reveni în glas.

Apoi se înmuie, temându-se că Vic îl va lovi – sigur că Vic putea face orice voia, de vreme ce era o stafie – dar Vic se mulțumi să rânjească.

– Eu pot să mă descurc cu ei pe jumătate, cred, spuse el, dar tu ești viu, Henry. Tu poți să te descurci cu ei indiferent dacă cred, cred pe jumătate sau nu cred deloc. Poți să le vii de hac pe rând sau la toți deodată. Poți să le-o plătești.

– Să le-o plătesc, repetă Henry.

Apoi îl privi din nou cu îndoială pe Vic.

– Dar n-am cum să ies de-aici, Vic. E sârmă la ferestre și Koontz e la ușă în noaptea asta. Koontz e cel mai rău. Poate mâine noapte...

– Nu-ți fă griji cu Koontz, spuse Vic, ridicându-se în picioare.

Henry văzu că încă mai avea pe el blugii pe care-i purtase în ziua aceea și că încă mai erau stropiți cu mâl din canal, uscat.

– De Koontz am eu grijă.

Vic întinse mâna.

După un moment, Henry i-o apucă. Porniră amândoi spre ușa Pavilionului Albastru și spre sunetul televizorului. Aproape ajunseseră acolo când Jimmy Donlin, care mâncase creierii mamei sale, se trezi. Ochii i se dilatară la vederea vizitatorului nocturn al lui Henry. Era mama lui. Furoul i se vedea cam un centimetru, așa cum i se văzuse întotdeauna. Nu mai avea calota capului. Ochii ei, cumplit de roșii, se rostogoliră spre el, iar, când rânji, Jimmy îi văzu mânjiturile de ruj pe dinții galbeni, cabalini, așa cum i le văzuse întotdeauna. Jimmy începu să chițăie:

– Nu, mama! Nu, mama! Nu, mama!

Televizorul se stinse pe dată, și încă înainte să-și fi început ceilalți foiala Koontz dădu ușa de perete, spunând:

– Așa, căcănarule, fii pe față să-ți prinzi capu' să nu zboare. M-am *săturat.*

– *Mama, nu! Mama, nu! Te rog, mama! Nu, ma...*

Koontz se repezi înăuntru. Mai întâi îl văzu pe Bowers, înalt și pântecos, aproape ridicol în indispensabilii săi, cu cărnurile moi ca aluatul în lumina ce intra de pe coridor. Apoi se uită în stânga și zbieră. Lângă Bowers stătea o arătare în costum de clovn. Avea peste doi metri înălțime. Costumul era argintiu. Pompoanele portocalii îl străbăteau în față. În picioare purta pantofi caraghioși, mult prea mari. Dar capul nu era de om sau de clovn; era capul unui Doberman, singurul animal de pe Pământul verde al lui Dumnezeu de care îi era frică lui John Koontz. Avea ochii roșii. Botul mătăsos i se încrețea dezvelind niște dinți albi enormi.

Un cilindru de fise căzu din degetele inerte ale lui Koontz și se rostogoli pe podea până într-un colț al salonului. A doua zi spre seară, Benny Beaulieu, care dormise pe toată durata incidentului, avea să le găsească și să le ascundă în dulăpiorul său de la noptieră. Monedele îi folosiră pentru țigări timp de aproape o lună.

Koontz trase aer în piept să urle iarăși când clovnul se repezi la el.

– A venit ora circului! zbieră clovnul cu voce lătrătoare, și mâinile sale cu mănuși albe căzură pe umerii lui Koontz.

Numai că mâinile dinăuntrul mănușilor erau labe.

3

Pentru a treia oară în acea zi – în acea lungă, lungă zi – Kay McCall se duse la telefon.

De astă dată ajunse mai departe decât cu primele două ocazii; de astă dată așteptă până când receptorul se ridică la celălalt capăt al firului și o voce inimoasă de polițai irlandez spuse:

– Secția din Sixth Street, sergent O'Bannon, cu ce vă pot fi de folos?

Apoi închise.

A, te descurci minunat, Isuse, zău. Cam pe la a opta, a noua oară, îți vei fi adunat destul curaj ca să-i spui cum te cheamă.

Intră în bucătărie și își turnă un scotch slab cu sifon, deși știa că nu putea fi o idee prea bună după calmantul dinainte. Își aminti un crâmpei de cântecel din cafenelele tinereții ei în facultate – *Am un cap plin de whisky și burta plină de gin! Doctoru' zice c-o să mor, da' nu zice când* – și râse strepezit. O oglindă străbătea partea de sus a barului. Își văzu imaginea reflectată în ea și se opri brusc din râs.

Cine-i femeia asta?

Un ochi umflat, aproape închis.

Cine-i femeia asta sfărâmată?

Nas de culoarea celui al unui cavaler beat după vreo treizeci de ani clătinați prin crâșme, umflat la dimensiuni grotești.

Cine-i femeia asta sfărâmată care arată ca alea care se târăsc la adăpostul unui azil pentru femeile agresate, după ce au ajuns destul de speriate sau destul de curajoase sau doar destul de nebune de legat ca să-l părăsească pe bărbatul care le chinuie, care le-a chinuit sistematic săptămână de săptămână, lună de lună, an de an?

Zgârietură deșirată pe un obraz.

Cine-i, Păsărică-Kay?

Un braț într-o eșarfă.

Cine? Tu ești? Se poate să fii tu?

– Iat-o... Miss America, fredonă ea, vrând ca vocea să-i iasă dură și cinică.

Începu astfel, dar pe la a șasea silabă îi tremură, iar la a șaptea se frânse. Nu era o voce dură. Era o voce speriată. O știa; mai fusese speriată și altă dată și întotdeauna trecuse peste asta. Bănuia că-i va lua mult timp până să treacă peste cea de-acum.

Doctorul care o tratase într-unul dintre micile cabinete aflate imediat lângă Internările de Urgență, la „Sisters of Mercy", o jumătate de kilometru în josul drumului, era tânăr și nu lipsit de farmec. În alte împrejurări s-ar fi gândit într-o doară (sau nu tocmai într-o doară) să încerce să îl ia cu ea acasă și să-l invite într-un tur sexual al lumii. Dar nu se simțise deloc zvăpăiată. Durerea nu era favorabilă zvăpăielilor. Nici frica.

Se numea Geffin și nu-i păsase de felul în care se uita la ea. Omul luase o ceșcuță din hârtie albă, o umpluse pe jumătate cu apă de la chiuveta din încăpere, scosese un pachet de țigări din sertarul biroului și i le oferise.

Kay luă una, iar el i-o aprinse. Trebui să urmărească vârful o secundă-două cu chibritul, pentru că femeii îi tremura mâna. Aruncă chibritul într-o altă ceașcă de hârtie. *Fssss.*

– Minunat obicei, comentă doctorul. Nu?

– Fixație orală, răspunse Kay.

Bărbatul dădu din cap, și se lăsă din nou tăcerea. O privea încontinuu. Kay avea senzația că o aștepta să izbucnească în plâns, iar asta o scoase din minți, fiindcă simțea că e chiar pe cale s-o facă. Detesta să-i fie prevăzute ieșirile emotive, și, mai presus de orice, de către un bărbat.

– Prietenul? întrebă el într-un târziu.

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

– Mm-hm.

Fuma și se uita le ea.

– Nu te-a-nvățat mama că-i nepoliticos să te zgâiești?

Voise să pară scorțoasă, dar vocea-i suna ca o rugăminte: *Nu te mai uita la mine, știu cum arăt, am văzut.* Acestui gând îi urmă un altul, cel pe care bănuia că prietena ei Beverly îl avusese fără îndoială nu numai o dată, anume că partea cea mai rea a bătăii avusese loc pe dinăuntru, acolo unde erai în stare să suferi ceva ce s-ar putea numi hemoragie interspirituală. Știa cum arată, da. Mai rău, știa cum se simte. Se simțea galben. Lugubră senzație.

– N-am s-o spun decât o dată, zise Geffin; avea glasul gros și plăcut. Când lucrez la camera de gardă a Spitalului de Urgență – când îmi vine rândul la butoi, s-ar putea spune – văd poate ca la vreo două duzini de femei bătute pe săptămână. Internii tratează încă două duzini. Așa că uite – ai aici pe birou un telefon. Îți dau eu o fisă. Suni la Sixth Street, le dai numele și adresa, le spui ce s-a întâmplat și cine-a făcut-o. Pe urmă închizi, iar eu iau sticla de Bourbon pe care o țin acolo în dulapul de fișe medicale – în scopuri strict medicale, se înțelege – și tragem o dușcă din ea. Pentru că din întâmplare cred, asta nefiind decât părerea mea personală, că singura formă de viață inferioară unui bărbat care bate o femeie e un șobolan bolnav de sifilis.

Kay afișă un surâs gol.

– Apreciez oferta, zise ea, dar mă voi lipsi. Deocamdată.

– Mm-hm, făcu el iar. Dar când ajungi acasă să te uiți bine în oglindă, domnișoară McCall. Indiferent cine-a fost, te-a aranjat frumos.

Atunci plânse într-adevăr. Nu avu încotro.

Tom Rogan dăduse telefon pe la amiază în ziua de după ce-o văzuse pe Beverly plecând în siguranță, ca să întrebe dacă știa ceva de soția lui. Suna calm, rezonabil, câtuși de puțin tulburat. Kay îi spuse că n-o mai văzuse pe Beverly de aproape două săptămâni. Tom îi mulțumi și închise.

Pe la unu sună cineva la ușă, în timp ce scria în biroul ei. Se duse să deschidă.

– Cine e?

– Florăria Cragin's, cucoană! răspunse un glas subțire, și cât de proastă fusese să nu-și dea seama că era Tom încercând un falsetto nereușit, ce proastă fusese să creadă că Tom va ceda atât de ușor, ce proastă să scoată lanțul înainte de a deschide ușa!

Dintr-un pas intrase, iar ea nu apucase să spună decât:

– Ieși afară de-a...

înainte ca pumnul lui Tom să apară zburând ca de niciunde, pocnind-o în ochiul drept, închizându-i-l și trimițându-i o săgeată de incredibilă durere prin cap.

Se rostogolise prin antreu, agățându-se de obiecte pentru a încerca să se țină pe picioare: o vază delicată cu un singur trandafir se făcuse țăndări pe dale, un cuier-pom se răsturnase. Căzu peste propriile-i picioare în timp ce Tom închidea în urma lui ușa din față și pornea spre ea.

– Ieși afară de-aici! zbieră la el.

– De-ndată ce-mi spui unde e, răspunse Tom, înaintând către ea.

Își dădu vag seama că Tom nu arăta prea grozav – mă rog, de fapt *groaznic* ar putea fi un cuvânt mai potrivit – și simți o bucurie surdă, dar feroce, săgetând-o. Indiferent ce-i făcuse Tom lui Bev, se pare că Bev îi înapoiase cu lopata. Oricum, fusese destul ca să nu se poată ridica în picioare o zi întreagă – și tot nu arăta ca fiindu-i locul altundeva decât într-un spital.

Dar arăta nu numai foarte rău, ci și foarte furios.

Kay se adună pe picioare și dădu îndărăt, ținându-l sub ochi așa cum nu scapi din privire un animal sălbatic care a evadat din cușcă.

– Ți-am spus că n-am văzut-o și ăsta-i adevărul, repetă ea. Acum cară-te de-aici până nu chem poliția.

– Ai văzut-o, spuse Tom. Buzele sale umflate încercau să rânjească; văzu că dinții-i arătau în chip ciudat inegali; câțiva din față se rupseseră.

– Dau telefon, îți zic că nu știu unde-i Bev. Zici că n-ai văzut-o de două săptămâni. Nici măcar o întrebare. Nici o vorbă de descurajare măcar, deși știu al dracu' de bine că mă ai ca sarea-n ochi. Așa că unde-i, fă, pizdă proastă? Zi-mi.

Kay se întoarse și o luă la fugă spre capătul holului, vrând să ajungă în salon, să tragă ușile glisante de mahon pe șinele lor îngropate, să le închidă și să pună zăvorul. Ajunse acolo înaintea lui – Tom șchiopăta – dar până să trântească ușile el își strecură trupul între ele. Cu un zgâlțâit convulsiv, se împinse înainte. Kay se întoarse să fugă iar; o prinse de rochie și o smuci atât de tare, încât îi sfâșie tot spatele până la talie. *Nevastă-ta a făcut rochia asta, băi căcat!* spuse incoerent în sinea ei, după care se trezi răsucită cu fața spre el.

– *Unde-i?*

Kay își ridică mâna într-o plesnitură strașnică, dându-i capul pe spate și făcând tăietura de pe obrazul stâng să sângereze iar. O apucă de păr și-i trase capul înainte în pumnul lui. O clipă, Kay simți că îi explodează capul. Zbieră, inhală să zbiere încă o dată și începu să tușească, înecându-se în propriu-i sânge. Acum era cuprinsă de o groază cumplită.

Nu știuse că poate exista în lumea-ntreagă atâta groază. Ticălosul ăsta dement avea s-o ucidă.

Urlă, urlă, apoi pumnul lui i se înfipse în burtă, gonindu-i aerul din plămâni. Nu mai putu decât să icnească. Începu să tușească și să gâfâie în același timp și preț de-o înspăimântătoare clipă crezu că se va sufoca.

– *Unde-i?*

Kay scutură din cap.

– N-am văzut-o..., bâigui ea. Poliția... intri-n pușcărie... cretinule...

O săltă pe picioare, iar Kay simți ceva cedând în umărul ei. Din nou durere, atât de puternică, încât i se făcea rău. Tom o roti pe călcâie, continuând să o țină de încheietura mâinii, apoi îi răsuci brațul la spate, iar ea își mușcă buza de jos, promițându-și că nu va mai urla.

– *Unde-i?*

Kay clătină din cap.

Îi smuci iar brațul în sus. Smuci atât de tare, încât femeia îl auzi gemând. Răsuflarea lui fierbinte îi pufăia în ureche. Își simți propriul său pumn drept, strâns, atingându-i propriul său omoplat stâng și răcni iar, când încheietura umărului mai cedă puțin.

– Unde-i?

– ...știu...

– Ce?

– *NU ȘTIU!*

Îi eliberă brațul și-i dădu un brânci. Kay se prăbuși pe podea, plângând cu sughițuri, mucus și sânge curgându-i din nas. Răsună un trosnet aproape muzical, iar când privi în jur Tom se apleca deasupra ei. Spărsese gâtul unei alte vaze, din cristal Waterford. Ținea în mână partea de jos. Gâtul dințat se afla doar la câteva degete de fața ei. Îl privi hipnotizată.

– Vreau să-ți spun ceva, zise el, iar cuvintele se formau din mici gâfâieli și rafale de aer cald. Ai să-mi spui unde s-a dus sau ai să-ți aduni fața de pe jos. Ai trei secunde, poate mai puțin. Când îmi ies din minți se pare că timpul curge mai repede.

Fața mea, gândi Kay, și acesta a fost lucrul care o făcu în sfârșit să se predea... Sau să se surpe, dacă vi se pare că sună mai bine: imaginea monstrului ăluia folosindu-se de gâtul spart al vazei Waterford ca să-i taie fața în bucăți.

– S-a dus acasă, suspină Kay. În orașul ei. Derry. Un orășel numit Derry, în Maine.

– Cum s-a dus?

– A luat un a-au-tobuz până la Milwaukee. De-acolo urma să ia avionul.

– Mă cac pe ea de *târfă*! mugi Tom. Porni prin cameră într-un semicerc larg, fără țintă, trecându-și mâinile prin părul ridicat în smocuri și țepi aiuriți.

– De *pizdă, de târfă, de floci* poleiți cu aur!

Ridică o sculptură în lemn delicată, un bărbat și o femeie făcând dragoste – o avea de la vârsta de douăzeci și doi de ani – și o aruncă în șemineu, unde se făcu țăndări. Ajunse față-n față cu el însuși în oglinda de deasupra șemineului și rămase cu ochii holbați, de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi se răsuci din nou spre ea. Scosese ceva din buzunarul vestonului pe care-l avea pe el, iar Kay văzu cu un soi de mirare stupidă că era un roman în ediție de buzunar. Avea coperta aproape complet neagră, cu excepția literelor aurii-metalizate ce alcătuiau titlul și a imaginii care înfățișa câțiva tineri stând pe o faleză înaltă deasupra unui râu. *Torentul negru.*

– Cine-i pulă ăsta?

– Hmm? Ce?

– Denbrough. Denbrough, scutură el nerăbdător cartea în fața ei, apoi deodată o plesni cu ea.

Obrazul i se aprinse de durere și urmă o fierbințeală surdă și roșie, ca a tăciunelui.

– Cine-i?

Kay începu să priceapă.

– Au fost prieteni. În copilărie. Amândoi au crescut în Derry.

Îi mai arse una cu cartea, de astă dată din cealaltă direcție.

– Te rog, sughiță ea. Te rog, Tom.

Tom împinse spre ea un scaun cu picioare subțiri și grațioase, îl întoarse cu spătarul în față și se așeză pe el. Fața de felinar-din-dovleac o privea de sus peste spetează.

– Ascult-aici, spuse. Ascultă-l pe bătrânul tău unchi Tommy. Ești în stare, curvă fiartă ce ești?

Kay dădu din cap. Simțea gust de sânge, fierbinte și coclit, în gâtlej. Umărul parcă îi luase foc. Se rugă să nu-i fie decât dislocat, nu rupt. Dar nu asta era cel mai rău. *Fața mea, avea de gând să-mi ciopârțească fața...*

– Dacă anunți poliția și le zici c-am fost aici, am să neg. Nu poți dovedi nimic, băga-mi-aș picioarele. E ziua liberă a servitoarei și nu suntem decât noi doi. Sigur, s-ar putea să mă aresteze oricum, orice e posibil, nu?

Se pomeni dând iar din cap, ca și cum i-ar fi fost tras cu o sfoară.

– Sigur că da. Și ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauțiunea și-am să vin direct aici. O să-ți găsească țâțele pe masa din bucătărie și ochii în acvariul cu pești. Înțelegi ce-ți zic? Îl înțelegi pe bătrânul tău unchi Tommy?

Kay izbucni din nou în lacrimi. Sfoara aceea atașată de capul său funcționa încă; i-l săltă în sus și-n jos.

– De ce?

– Cum? Nu... Nu-nțe...

– Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu! De ce s-a dus acolo?

– Nu știu! aproape că urlă Kay.

Tom agită spre ea vaza spartă.

– Nu știu, repetă cu glas mai scăzut. Te rog. Nu mi-a spus. Te rog, nu mă răni.

Tom aruncă vaza în coșul de gunoi și se ridică.

Plecă fără o singură privire în urmă, clătinat, cu capul în piept, un munte de om.

Kay alergă după el și încuie ușa. Fugi în bucătărie și încuie și ușa de acolo. Apoi șchiopătă până la etaj (pe cât de repede îi îngăduia abdomenul sfâșiat de durere) și încuie ușile din sticlă ce dădeau pe veranda de la etaj – nu era imposibil să ia hotărârea să se cațăre pe un stâlp și să intre iar pe acolo. Era rănit, dar era și nebun.

Se duse la telefon pentru prima oară și abia atinse receptorul, când își aminti ce-i spusese.

Ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauțiunea și-am să vin direct aici... țâțele pe masa din bucătărie și ochii în acvariul cu pești.

Își smulse mâna de pe telefon.

Apoi se duse în baie și își privi nasul cât pătlăgeaua, din care picura sânge, și ochiul înnegrit. Nu plângea; rușinea și oroarea pe care le simțea erau prea profunde pentru lacrimi. *Oh, Bev, am făcut tot ce-am putut, draga mea*, spuse în sinea ei. *Dar fața mea... A spus c-o să-mi sfârtece fața...*

Avea darvon și valium în dulăpiorul cu medicamente. Ezită între ele și în cele din urmă înghiți câte una din fiecare. Apoi se duse la „Sisters of Mercy" pentru tratament și-l întâlni pe faimosul doctor Geffin, care în acel moment era singurul bărbat pe care n-ar fi dorit să-l vadă șters de pe fața pământului.

Iar de-acolo din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la.

Se apropie de fereastra dormitorului și privi afară. Soarele coborâse de acum mult spre linia orizontului. Pe Coasta de Est era târziu după asfințit – aproape șapte seara în Maine.

Poți hotărî mai târziu ce faci cu polițiștii. Acum important e s-o previi pe Beverly.

Ar fi fost al dracu' de ușor, reflectă Kay, *dacă-mi spuneai unde vei locui, Beverly, dragostea mea. Presupun că nici tu nu știai.*

Deși se lăsase de fumat cu doi ani în urmă, păstra un pachet de Pall Mall în sertarul biroului, pentru urgențe. Scoase una, o aprinse, se

strâmbă. Ultima oară fumase din pachetul acela cam prin decembrie 1982, iar țigara aceasta părea mai bătrână decât un membru din Senatul Statului Illinois. O fumă totuși, cu un ochi pe jumătate închis împotriva fumului, cu celălalt pe jumătate închis pur și simplu, punct. Mulțumită lui Tom Rogan.

Folosindu-și cu multă trudă mâna stângă – puiul de cățea îi dislocase brațul cel bun – formă numărul informațiilor telefonice din Maine și ceru denumirile și numerele tuturor hotelurilor din Derry.

– Doamnă, da' asta o să ia ceva timp, spuse a îndoială centralista.

– O să ia și mai mult de-atât, surioară, i-o întoarse Kay. Am să scriu cu mâna mea aia proastă. Aia bună e plecată-n vacanță.

– Nu se obișnuiește să...

– Ascultă la mine, o întrerupse Kay, nu fără blândețe. Dau telefon din Chicago și încerc să-mi găsesc o prietenă care tocmai și-a părăsit soțul și s-a întors la Derry, unde a copilărit. Soțul ei știe unde s-a dus. A scos informația de la mine bătându-mă de m-am căcat în pantaloni. Omul ăsta-i psihopat. Femeia trebuie să știe că vine după ea.

Urmă o lungă pauză, după care telefonista spuse cu o voce categoric mai omenească:

– Cred că numărul de care aveți cu adevărat nevoie e cel al Departamentului Poliției din Derry.

– Minunat. Am să-l notez și pe-ăla. Dar trebuie să fie avertizată. Și...

Se gândi la tăieturile de pe obrajii lui Tom, la cucuiul din frunte, la cel de la tâmplă, la șchiopătat, la buzele umflate hidos.

– Și dacă știe că vine ăla, s-ar putea să fie de-ajuns.

Urmă o altă pauză lungă.

– Mai ești acolo, surioară? întrebă Kay.

– Arlington Motor Lodge, răspunse centralista, 643.81.46. Bassey Park Inn, 648.40.83. Bunyan Motor Court...

– Las-o un pic mai încet, vrei? o rugă, scriind cu furie; se uită după o scrumieră, nu văzu nici una și strivi chiștocul de Pall Mall pe sugativa biroului. Așa, dă-i-nainte.

– Clarendon Inn...

4

Avu noroc pe jumătate la al cincilea telefon. Beverly Rogan era înregistrată la Pensiunea Derry. N-avu decât pe jumătate noroc, pentru că Beverly ieșise. Își lăsă numele, numărul și un mesaj ca Beverly s-o sune în clipa când revine, indiferent cât de târziu va fi.

Recepționerul repetă mesajul. Kay urcă la etaj și mai luă un valium. Se întinse și așteptă să adoarmă. Somnul nu se lipea de ea. *Iartă-mă, Bev,* spuse în gând, privind în întuneric, pe când plutea pe aripile drogului. *Ceea ce-a spus despre fața mea... Pur și simplu n-am putut să îndur. Sună-mă curând, Bev. Te rog, sună cât mai curând. Și fii atentă la ticălosul ăla nebun cu care te-ai măritat.*

5

Ticălosul nebun cu care se măritase Bev avu mai mult succes cu legăturile decât avusese Beverly în ajun, căci plecă de la O'Hare, placa turnantă a aviației comerciale interne din Statele Unite. În timpul zborului, citi și reciti scurta notă despre autor de la sfârșitul cărții. Scria acolo că William Denbrough era născut în Noua Anglie și autor al altor trei romane (care se găseau și ele pe piață, anunța plină de solicitudine nota, în ediții de buzunar Signet). El și soția sa, actrița Audra Phillips, locuiau în California. Actualmente lucra la un nou roman. Observând că ediția din *Torentul negru* fusese scoasă în 1976, Tom presupuse că individul mai scrisese și alte romane de-atunci.

Audra Phillips... O văzuse în filme, nu-i așa? Rareori remarca actrițele – ideea de film bun a lui Tom însemna o poveste cu crime, una cu urmăriri sau o peliculă cu monștri – dar, dacă puișorul ăsta era ăla la care se gândea el, atunci o observase mai ales fiindcă semăna mult cu Beverly: păr lung roșcat, ochi verzi, țâțe care n-aveau astâmpăr.

Se așeză puțin mai drept în scaun, bătându-se pe picior cu cartea, încercând să nu ia în seamă durerea din gură și din cap. Da, era sigur. Audra Phillips era roșcovana cu țâțe mișto. O văzuse într-un film cu Clint Eastwood, iar după vreun an într-un filmuleț de groază intitulat *Graveyard Moon.* Beverly îl însoțise la film și, ieșind din sală, Tom își exprimase părerea că actrița seamănă mult cu ea. „N-aș crede", spusese Bev. „Eu sunt mai înaltă iar ea e mai drăguță. Are și părul de-un roșu mai închis." Atâta tot. Nu se mai gândise niciodată la asta. Până acum.

El și soția sa, actrița Audra Phillips...

Tom înțelegea cât de cât psihologia; se folosise de ea pentru a-și manipula soția în toți anii căsniciei lor. Iar acum o senzație neplăcută și sâcâitoare, mai mult simțământ decât gând, începu să-l hărțuiască. Se concentra pe faptul că Bev și Denbrough se jucaseră împreună în copilărie și că Denbrough luase de nevastă o femeie care, în pofida celor spuse de Beverly, semăna uimitor cu soția lui Tom Rogan.

Ce fel de jocuri jucaseră Denbrough și Beverly când erau mici? De-a v-ați ascunselea? De-a învârte-sticla?

Alte jocuri?

Tom ședea în fotoliul său, își lovea piciorul cu cartea și simțea că tâmplele încep să-i pulseze.

Când ajunse la Bangor International Airport și se adresă la ghișeele pentru închiriat mașini, fetele – unele îmbrăcate în galben, altele în roșu, altele în verde-irlandez – îi priviră cu nervozitate chipul primejdios de umflat și-i spuseră (cu și mai multă nervozitate) că nu aveau mașini de închiriat, ne pare nespus de rău.

Tom se duse la standul de ziare și cumpără unul din Bangor. Îl deschise la pagina de publicitate, neluând în seamă privirile pe care i le aruncau trecătorii, și reținu trei ocazii. Dădu peste filon la al doilea telefon.

– În ziar scrie că aveți o furgonetă LTD' 76. O mie patru sute de dolari.

– Exact, așa este.

– Uite cum facem, spuse Tom, atingându-și portofelul din buzunarul scurtei; era umflat de bancnote – șase mii de dolari. O aduceți aici la aeroport și facem târgul pe loc. Îmi dați mașina, un bon de vânzare și actele mașinii. Plătesc cu bani gheață.

Amicul cu LTD-ul de vânzare tăcu, apoi spuse:

– Va trebui să-mi scot numerele.

– Normal, perfect.

– Cum am să vă recunosc, domnule?...

– Domnul Barr, spuse Tom, care privea o inscripție din partea opusă a holului de aeroport, unde scria BAR HARBOR AIRLINES VĂ OFERĂ NOUA ANGLIE – ȘI LUMEA! Am să stau lângă poarta din fund. Mă veți recunoaște, pentru că fața mea nu arată prea grozav. Nevastă-mea și cu mine am fost ieri la patinaj pe rotile și am tras o căzătură a dracului. Puteam s-o pățesc și mai rău, cred. Nu mi-am rupt nimic, decât fața.

– I-auzi. Îmi pare rău s-aud asta, domnule Barr.

– O să mă dreg eu. Dumneata doar să aduci mașina aia aici, bunule prieten.

Închise, traversă până la ușă și ieși în noaptea caldă și parfumată de mai.

Tipul cu LTD-ul se arătă zece minute mai târziu, apărând din penumbra primăvăratic-târzie. Era aproape un puștan. Încheiară târgul; tânărul îi mâzgăli un bon de vânzare pe care Tom și-l îndesă indiferent în buzunarul vestonului. Rămase pe loc, privindu-l pe băiat cum scotea numerele mașinii.

– Îți dau trei dolari în plus, pe șurubelniță, îi spuse Tom când termină.

Puștiul îl privi gânditor un moment, ridică din umeri și-i întinse șurubelnița, luând cei trei dolari pe care i-i oferea Tom. *Nu-i treaba mea,* spunea ridicarea din umeri, iar Tom își zise: *Câtă dreptate ai, bunul meu băiețaș,* Așteptă să-l vadă luând un taxi, apoi trecu la volan.

Era o rablă: transmisia scâncea, universalul gemea, toată caroseria zdrăngănea, frânele clefăiau. Nimic din toate astea n-avea importanță. Conduse mașina la parcarea pe termen lung, luă un bilet și trase înăuntru. Parcă lângă un Subaru ce părea să se afle acolo de o bună bucată de vreme. Folosindu-se de șurubelnița puștiului, demontă plăcile Subaru-lui și le aplică la LTD. Lucra fredonând.

Pe la 10.00 seara se îndrepta spre est pe Drumul Național 2, cu o hartă rutieră a statului Maine deschisă pe locul de alături. Descoperise că radioul LTD-ului nu funcționa, așa că se deplasa în tăcere. Nu-l deranja cu nimic. Avea destule la care să se gândească. La toate lucrurile minunate pe care să i le facă lui Beverly când o va prinde, de exemplu.

Era absolut convins, în adâncul inimii, că Beverly se afla pe-aproape.

Și că fuma.

O, fetița mea dragă, te-ai futut cu omul nepotrivit când te-ai futut cu Tom Rogan. Iar întrebarea e ce anume, exact, vom face cu tine?

Furgoneta gonea ca un bolid în noapte, fugărindu-și fasciculele lungi ale farurilor, iar, la vremea când ajunse la Newport, Tom știa. Găsise un magazin de mărunțișuri pe șoseaua principală, încă deschis. Intră și cumpără un cartuș de Camel. Proprietarul îi dori o seară bună. Tom îi ură la fel.

Aruncă pe scaunul alăturat cartușul și demară din nou. Conduse încet pe Drumul 7, căutând indicatorul. Iată-l – Drumul Național 3, cu un panou pe care scria HAVEN 21 DERRY 15.

Luă curba și apăsă pe accelerator. Aruncă o privire cartușului de țigări și zâmbi puțin. În lumina verde a lămpilor de bord, fața sa tăiată și plină de cucuie arăta stranie, lugubră.

Ți-am făcut rost de oarece țigări, Bevvie, spuse în sinea sa Tom, în timp ce furgoneta alerga printre șiruri de pini și molizi, îndreptându-se spre Derry cu puțin peste optzeci de kilometri la oră.

O, zău că da. Un cartuș întreg. Numai pentru tine. Și când am să te găsesc, draga tatii, am să te pun să le mănânci în mă-ta până la ultima. Și dacă gagiul ăsta, Denbrough, are nevoie să-i facă cineva nițică educație, se poate aranja și asta. Nici o problemă, Bevvie. Nici – o – problemă.

Pentru prima oară de când târfa jegoasă îl bumbăcise și dăduse bir cu fugiții, Tom începu să se simtă bine.

6

Audra Denbrough zbura spre Maine la clasa întâi a unui DC-10 British Airways. Plecase de la Heathrow la șase și zece în acea după-amiază și de atunci tot fugea în urma soarelui. Soarele câștiga – câștigase de fapt – dar asta nu conta cu adevărat. Printr-un noroc providențial, descoperise că zborul 23, British Airways, de la Londra la Los Angeles, făcea o escală de alimentare... la Bangor International Airport.

Ziua fusese un coșmar de neimaginat. Freddie Firestone, producătorul filmului *Attic Room,* avusese bineînțeles nevoie de Bill la prima oră. Ieșise un fel de tărăboi în legătură cu cascadoarea care trebuia să cadă în locul Audrei de pe o scară. Se pare că și cascadorii aveau un sindicat al lor, iar femeia își îndeplinise norma pe săptămâna în curs, sau altă asemenea tâmpenie. Sindicatul cerea fie ca Freddie să semneze un referat de spor la salariu, fie să se angajeze altă femeie pentru a executa cascadoria. Problema era că nu aveau la îndemână nici o altă cascadoare destul de apropiată de constituția fizică a Audrei. Freddie îi spuse șefului de sindicat că atunci ar trebui să pună un bărbat să facă figura, nu-i așa? Căzătura nu se anunța că s-ar face în sutien și chiloți. Aveau peruca arămie, iar costumiera îl putea ajusta pe băiatul respectiv cu sâni și șolduri false. Chiar și niște tampoane la buci, dacă era cazul.

Nu se poate, colega, spuse șeful de sindicat. E contra statutului sindical să bagi un bărbat în locul unei femei. Discriminare sexuală.

În cinematografie, dracii lui Freddie erau legendari, și la un moment dat îi veniseră. Îi spuse sindicalistului-șef, un grăsan dintre cei mai buni în breaslă, să se ducă-n pizda mă-sii. Șeful de sindicat îi spuse lui Freddie că mai bine să-și țină fleanca, altfel n-o să se mai facă nici o cascadorie pe platourile acelui film. Apoi își frecase degetul mare și arătătorul a bacșiș, gest ce-l scosese pe Freddie din minți. Șeful de sindicat era cât ușa, dar moale. Freddie, care încă mai juca fotbal american ori de câte ori avea ocazia și care odată suflase un sutar la cricket, era cât ușa și tare. Îl aruncă pe sindicalist afară, se retrase în biroul său să cugete, apoi ieși iar peste douăzeci de minute, urlând după Bill. Voia să se rescrie toată secvența, astfel încât căzătura să nu mai aibă loc. Audra fusese astfel nevoită să-i spună că Bill nu mai era în Anglia.

– *Ce?* făcu Freddie, rămânând cu gura căscată; o privea pe Audra ca și cum ar fi crezut că-și pierduse mințile. Ce spui?

– A fost chemat în State – asta-ți spun.

Freddie se prefăcu c-o înșfacă, iar Audra se dădu înapoi, puțin cam speriată. Freddie își privi mâinile, apoi le vârî în buzunare și se uită lung la ea.

– Îmi pare rău, Freddie, spuse ea cu voce mică. Crede-mă.

Se ridică și-și turnă o ceașcă de cafea, observând că mâinile îi tremurau ușor. În timp ce se așeza la loc auzi glasul amplificat al lui Freddie în megafoanele studioului, spunând tuturor să se ducă acasă sau la cârciumă, ziua de filmare se încheiase. Audra tresări. Așa se duceau drept la coș minimum zece mii de lire sterline.

Freddie închise intercomul studioului, se ridică, își turnă o ceașcă de cafea. Se așeză la loc și-i oferi pachetul său de țigări Silk Cut.

Audra clătină din cap.

Freddie luă una, o aprinse și se uită la ea prin fum cu ochii mijiți.

– E ceva serios, așa-i?

– Da, răspunse Audra, păstrându-și calmul pe cât de bine putea.

– Ce s-a-ntâmplat?

Și, fiindcă îl simpatiza sincer pe Freddie și avea sincer încredere în el, Audra îi spuse tot ce știa. Freddie ascultă atent, grav. Nu dură mult; ușile încă se mai trânteau și motoarele porneau în parcare când termină istorisirea.

Freddie tăcu o vreme, privind pe fereastră. Apoi se răsuci înapoi spre ea:

– A avut o cădere nervoasă.

– Nu, scutură Audra din cap. Nu așa a fost. *El* nu era așa.

Înghiți în sec și adăugă:

– Poate ar fi trebuit să fii de față.

Freddie zâmbi strâmb.

– Trebuie să-ți dai seama că adulții rareori se simt obligați să onoreze promisiunile pe care le-au făcut când erau copii. Și ai citit opera lui Bill; știi cât de mult din ea e despre copilărie, și e într-adevăr o treabă foarte bună, foarte la obiect. Ideea că a uitat tot ce i s-a întâmplat atunci e absurdă.

– Cicatricele lui de pe mâini, îi aminti Audra. N-au fost niciodată acolo. Până azi-dimineață.

– Povești! Pur și simplu nu le-ai observat până azi-dimineață.

Femeia ridică din umeri neajutorată:

– Le-aș fi observat.

Își dădea seama că Freddie nu o credea.

– Atunci ce e de făcut? o întrebă Freddie, iar ea nu putu decât să clatine din cap.

Freddie aprinse o țigară nouă de la chiștocul fumegând al celeilalte.

– Pot s-o rezolv cu șeful de sindicat, continuă el. Nu eu personal, poate; în clipa asta, mai degrabă m-ar vedea în iad înainte să-mi facă o nouă cascadorie. O să-l trimit pe Teddy Rowland să dea o raită pe la biroul lui. Teddy-i un molâu, dar e în stare să ducă cu prețul și păsă-

relele ca să coboare din copaci. Ce-o să se-ntâmple însă pe urmă? Ne-au mai rămas patru săptămâni de filmare, iar bărbată-tu-i pe undeva prin Massachusetts..

– Maine..

Dădu din mână:

– Unde-o fi. Și cât de bună ai să fii tu fără el?

– Eu..

Freddie se aplecă spre ea:

– Mie-mi placi, Audra. Sincer îmi placi. Și Bill îmi place – chiar cu toată mizeria asta. O putem scoate la capăt cumva, cred. Dacă scenariul are nevoie să fie cârpit, pot eu să-l cârpesc. Mi-am făcut porția de cârpăceli de soiul ăsta la vremea mea, numai Dumnezeu știe... Dacă nu-i place ce-a ieșit, n-o să aibă pe cine da vina decât pe sine însuși. Mă pot descurca fără Bill, dar nu pot fără tine. Nu pot să te las să fugi în State după bărbată-tu și va trebui să te pun la putere maximă. Ești în stare?

– Nu știu.

– Nici eu. Dar vreau să te gândești la ceva. Putem ține lucrurile liniștite o vreme, poate cât ne-a mai rămas de filmat, dacă stai drepți ca un soldat și-ți faci treaba. Dar, dacă-ți iei zborul, asta nu se poate ascunde. Poate ieși pișarea de pe lume, însă eu nu-s răzbunător din fire și nu am de gând să-ți spun că dacă-ți iei tălpășița o să am eu grijă să nu mai pui piciorul pe platouri. Dar ar fi cazul să știi că, dacă-ți ies vorbe că faci nazuri, s-ar putea ca de la tinicheaua asta atârnată de coadă să ți se tragă sfârșitul. Îți vorbesc ca un unchi, știu bine. Te deranjează?

– Nu, zise ea apatică.

În realitate, nu-i prea păsa nici de una, nici de alta. Bill era singurul la care se putea gândi. O fi fost Freddie un om destul de drăguț, dar Freddie nu înțelegea; în ultimă instanță, drăguț sau nu, singurul lucru la care se putea *el* gândi era ce va face cu filmul. Nu văzuse expresia din ochii lui Bill... Nici nu-l auzise bâlbâindu-se.

– Bun.

Se ridică.

– Hai cu mine la crâșmă. Ne-ar prinde bine câte un păhărel.

Femeia clătină din cap.

– Un păhărel e ultimul lucru de care am nevoie. Mă duc acasă să mă gândesc ce să fac.

– Dau telefon după mașină.

– Nu. O să iau trenul.

O privi fix, cu o mână pe telefon.

– Cred că te gândești să pleci după el, și-ți spun că faci o gravă greșeală, fată dragă. Are el o păsărică-n cap, dar la fund e destul de

stabil. O să și-o scuture, și când rezolvă asta o să vină înapoi. Dacă voia să mergi cu el, ți-ar fi spus.

– N-am luat nici o hotărâre, răspunse Audra, știind că de fapt hotărâse totul; hotărâse încă înainte de-a fi luat mașina de dimineață.

– Ia seama, iubire, o preveni Freddie. Să nu faci ceva de care să-ți pară rău mai târziu.

Simți forța personalității lui copleșind-o, cerându-i să renunțe, să promită, să-și facă treaba, să aștepte pasivă înapoierea lui Bill... Sau dispariția lui înapoi în gaura aceea din trecut, de unde apăruse.

Se apropie de producător și îl sărută ușurel pe obraz:

– Mai vorbim, Freddie.

Merse acasă și sună la British Airways. Îi spuse funcționarei că ar interesa-o să ajungă într-un orășel din Maine pe nume Derry, dacă era cumva posibil. Urmă o pauză, în timp ce femeia își consulta terminalul computerului... Apoi vestea, ca un semnal din cer, că zborul 23 făcea escală la Bangor, care se afla la nici șaptezeci de kilometri distanță.

– Vă fac o rezervare la acest zbor, doamnă?

Audra închise ochii și revăzu chipul colțuros, mai mult decât blând, foarte onest, al lui Freddie, și-l auzi rostind: *Ia seama, iubire. Să nu faci ceva de care să-ți pară rău mai târziu.*

Freddie nu voia ca ea să plece; Bill nu voia ca ea să plece; atunci de ce urla inima din ea că *trebuie* să plece? Închise ochii. *Isuse, da' știu că mă simt oribil...*

– Doamnă? Sunteți încă pe fir?

– Rezervați, spuse Audra, apoi ezită.

Ia seama, iubire... Poate să lase noaptea să-i fie sfetnic; să pună o oarecare distanță între ea și toată nebunia. Începu să cotrobăie în poșetă după carnetul American Express.

– Pentru mâine. La clasa întâi, dacă aveți, dar am să iau orice.

Iar, dacă mă răzgândesc, o pot contramanda. Probabil că așa o să fac. Am să mă trezesc întreagă la minte și totul va fi limpede.

Dar nimic nu fusese limpede în dimineața aceea, iar inima ei vocifera la fel de tare că trebuie să plece. Somnul se dovedise a-i fi fost o tapiserie nebunească de coșmaruri. Așa că-i dăduse telefon lui Freddie, nu pentru că ar fi vrut, ci fiindcă simțea că i-o datora. Nu ajunsese prea departe – încerca, într-un mod poticnit, să-i explice cât de acut simțea faptul că Bill ar putea să aibă nevoie de ea – când la celălalt capăt al firului se auzi un declic ușor. Regizorul închisese fără a mai scoate o vorbă după alo-ul de la început.

Dar într-un fel, se gândea Audra, declicul acela ușor spunea tot ceea ce era de spus.

7

Avionul aterizează la Bangor la 7.09. Audra era singurul pasager care debarca, iar ceilalți o priviră cu un soi de curiozitate îngândurată, probabil întrebându-se de ce ar dori cineva să coboare acolo, în acel loc uitat de Dumnezeu. Audra se gândi să le spună *Îmi caut soțul, de-asta. S-a întors într-un orășel din apropiere pentru că un prieten de-al lui din copilărie i-a dat telefon și i-a amintit de o promisiune pe care nu și-o putea aminti tocmai bine. Telefonul ăsta i-a mai adus aminte și că nu s-a mai gândit de douăzeci de ani la fratele său mort. A, da: i-a mai adus înapoi și bâlbâiala... Și niște cicatrice albe și curioase în palme.*

Iar atunci, își spuse ea, agentul vamal care stătea alături în holul aeroportului va suna după oamenii cu tunici albe. Își luă unicul bagaj – părea foarte singuratic, așa cum se învârtea numai el pe tot caruselul – și se apropie de ghișeele pentru mașini de închiriat la fel cum avea să facă Tom Rogan după circa o oră. Avu mai mult noroc decât urma să aibă el; compania National Car Rental avea un Datsun.

Fata completă formularul, iar Audra îl semnă.

– Mă gândeam eu că dumneavoastră sunteți, spuse fata, iar apoi, cu timiditate: Mi-ați putea da, vă rog, un autograf?

Audra i-l dădu, scriindu-și numele pe dosul unui formular de închiriere, și-și spuse: *Bucură-te de el cât mai poți, fetițo. Dacă Freddie Firestone nu minte, de acum în cinci ani n-o să mai facă nici cât o ceapă degerată.*

Cu oarecare amuzament își dădu seama că, după numai cincisprezece minute de la revenirea în State, începuse să gândească din nou ca o americancă.

Luă o hartă rutieră, iar fata, atât de emoționată de prezența vedetei, încât abia putea vorbi, reuși să-i arate cel mai scurt drum până la Derry.

Zece minute mai târziu Audra era pe șosea, repetându-și la fiecare intersecție că, dacă uită și începe să circule pe stânga, o vor răzui de pe asfalt.

Și în timp ce conducea mașina își dădu seama că era mai înspăimântată decât fusese vreodată în viața ei.

8

Printr-una din acele bizare ironii ale sorții sau coincidențe ce se petrec câteodată (și care, la drept vorbind, se petreceau mai frecvent în Derry), Tom ocupase o cameră la Koala Inn pe Outer Jackson Street, iar

Audra luase una la Holiday Inn; cele două moteluri erau unul lângă altul, cu parcările despărțite doar printr-un trotuar de beton. Și, astfel stând lucrurile, Datsunul închiriat al Audrei și LTD-ul cumpărat al lui Tom au fost parcate bot în bot, neavând între ele decât acea alee. Acum amândoi dormeau, Audra pe o parte, liniștită, Tom Rogan pe spate, sforăind atât de tare, încât îi fâlfâiau buzele umflate.

9

Henry petrecu acea zi ascunzându-se – ascunzându-se în boscheții de lângă Drumul Național 9. Când și când dormi. Când și când stătu culcat privind mașinile poliției lunecând pe alături ca niște câini de vânătoare. În timp ce Păgubosii luau masa, Henry ascultă vocile din lună.

Iar, când se lăsă întunericul, ieși pe marginea drumului și ridică degetul mare.

După un timp apăru un dobitoc care îl luă în mașină.

DERRY
AL TREILEA INTERLUDIU

O pasăre coborî pe cărare –
C-o vedeam, n-avea cum să știe –
O râmă a tăiat cu ciocul
Și-o mâncă pe toată, crudă.

Emily Dickinson,
O pasăre coborî pe cărare

17 martie 1985

Focul de la *The Black Spot* a avut loc la sfârșitul toamnei lui 1930. Din câte îmi pot da eu seama, incendiul acela – cel din care tatăl meu a scăpat ca prin urechile acului – a pus capăt ciclului de omoruri și dispariții semnalat în anii 1929-30, la fel cum explozia de la oțelărie încheiase un alt ciclu cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă. E ca și cum ar fi fost nevoie de un sacrificiu uriaș la sfârșitul fiecărui ciclu pentru a potoli cine știe ce cumplită forță va fi fiind aceea care acționează aici... pentru a trimite Monstrul la culcare pentru încă vreun sfert de secol.

Dar, dacă un asemenea sacrificiu e necesar pentru a încheia fiecare ciclu, se pare că un oarecare eveniment similar e necesar pentru a pune fiecare ciclu în mișcare.

Ceea ce mă duce cu gândul la banda lui Bradley.

Execuția lor a avut loc la intersecția triplă dintre Canal, Main și Kansas – nu departe, în fond, de locul înfățișat în fotografia ce a început să se miște pentru Bill și Richie într-o zi din iunie 1958 – cam cu treisprezece luni înaintea incendiului de la *The Black Spot*, în octombrie 1929... Nu cu mult înainte de începutul marii crize.

La fel ca și în cazul focului de la *The Black Spot*, mulți locuitori din Derry susțin că nu-și aduc aminte ce s-a întâmplat în ziua aceea. Sau lipseau din oraș, plecați în vizită la rude. Sau își făceau siesta de după-amiază și nici n-au habar ce s-a-ntâmplat până n-au auzit la radiojurnalul de seară. Sau pur și simplu te mint în față.

Rapoartele poliției din acea zi indică faptul că șeful Sullivan nici măcar nu se afla în oraș *(Normal că țiu minte*, mi-a spus Aloysius Nell, dintr-un fotoliu de pe terasa însorită a Sanatoriului Paulson din Bangor. *Ăla a fost primul meu an sub arme, și e și cazu' să-mi aduc aminte. Era dus în vestu' statului, la vânătoare de rațe. Îi înfășurase-n cearșafuri și-i dusese d-acolo la vremea când s-a-ntors el. Scos din minți ca o găină plouată, Jim Sullivan)*, dar o fotografie dintr-o carte documentară despre gangsteri intitulată *Litere de sânge și răufăcători* prezintă un individ rânjind alături de trupul ciuruit de gloanțe al lui Al Bradley la morgă, iar, dacă omul ăla nu-i șeful Sullivan, atunci sigur e fratele lui geamăn.

De la domnul Keene am obținut în fine ceea ce cred că e versiunea adevărată a întâmplării – Norbert Keene, care a fost proprietarul Farmaciei de pe Center Street din 1925 până-n 1975. Mi-a vorbit destul de binevoitor, dar, la fel ca și tatăl lui Betty Ripsom, m-a pus să închid magnetofonul înainte de-a începe să depene cu adevărat povestea – nu că ar fi avut vreo importanță; îi aud și-acum vocea uscată, ca de hârtie – un alt cântăreț *a capella* în corul blestemat care e orașul ăsta.

– N-am nici un motiv să nu-ți zic, a spus el. Nimeni n-o s-o tipărească și nimeni n-o s-o creadă nici chiar de-ar crede-o.

Îmi oferi un borcan farmaceutic de modă veche:

– O acadea? Din câte țin minte, ți-au plăcut întotdeauna cele roșii, Mikey.

Am luat una.

– Șeful Sullivan *a fost* aici în ziua aia?

Domnul Keene râse și se servi și el cu o acadea.

– Te-ai întrebat despre asta, nu-i așa?

– M-am întrebat, am recunoscut eu, mestecând bucățica.

Nu mai pusesem așa ceva în gură din copilărie, când îmi împingeam gologanii pe tejghea spre un mult mai tânăr și mai sprinten domn Keene. Avea același gust bun ca pe vremuri.

– Ești prea tânăr ca să-ți aduci aminte când a înscris Bobby Thomson pentru echipa Giants în finala la baseball din 1951, spuse domnul Keene. Nu vei fi avut decât vreo patru anișori. Ei! Au publicat în ziar un articol despre meciul ăla după câțiva ani, și părea că vreun milion de oameni din New York susțineau că în ziua aia au fost pe stadion.

Domnul Keene își supse bucățica de acadea și un mic fir de bale brune i se prelinse din colțul gurii. Și-l șterse pedant cu batista. Stăteam amândoi așezați în biroul din spatele farmaciei, căci, deși Norbert Keene avea optzeci de ani și se retrăsese de zece, încă mai ținea registrele pentru nepotul său.

– Exact invers când vine vorba de banda lui Bradley! exclamă el; zâmbea, dar nu era un zâmbet plăcut – era cinic, înghețat în aducerea aminte. Să tot fi fost ca la vreo douăzeci de mii de oameni care locuiau pe vremea aia în centrul orașului Derry. Main Street și Canal Street fuseseră ambele pavate de patru ani, dar Kansas Street era încă așternută cu pământ. Nori de praf vara și groapă de noroi în fiecare martie și noiembrie. Turnau ulei pe Up-Mile Hill în fiecare lună iunie, și la fiecare 4 Iulie primarul spunea cum vor pietrui Kansas Street, dar n-au făcut-o niciodată până-n 1942. Au... Dar ce spuneam?

– Douăzeci de mii de oameni care locuiau în centru, m-am grăbit eu.

– A. Așa. Păi, din ăia douăzeci de mii, probabil jumătate au răposat de atunci, poate chiar mai mulți – cincizeci de ani e cale lungă. Și oamenii au un mod ciudat de-a muri de tineri în Derry. O fi ceva-n aer. Da' dintre ăia rămași nu cred c-o să găsești mai mult de-o duzină care să spună că erau în oraș în ziua când banda lui Bradley s-a dus la Tophet. Butch Rowden de la măcelărie ar recunoaște-o, cred – ține poza unei mașini de-a lor pe peretele unde hărtănește carnea. Când te uiți la poza aia, zău dac-ai zice că-i o mașină. Charlotte Littlefield ar zice și ea o chestie sau două, dacă o prinzi în toane bune; predă la liceu și, deși socot

că nu putea să fi avut mai mult de zece-doișpe ani la vremea aia, pun prinsoare că ține minte o droaie. Carl Snow... Aubrey Stacey... Eben Stampnell... și moș-tăgârță ăla de pictează tablourile alea caraghioase și bea cât e noaptea de lungă la Wally's – Pickman, cred că-l cheamă – ăștia-și vor fi amintind. Au fost cu toții acolo...

Lăsă vorbele să atârne nelămurite, privindu-și acadeaua din mână. M-am gândit să-l îmboldesc să continue, să-mi explice, dar am decis să n-o fac.

Într-un târziu spuse:

– Majoritatea celorlalți ar minți în legătură cu asta, așa cum minteau și oamenii care spuneau că au fost de față când Bobby Thomson a înscris, doar atât vreau să zic. Dar oamenii mințeau c-au fost la meciul de baseball pentru că-și doreau să fi fost acolo. Alții te-ar minți că n-au fost în Derry-n ziua aia fiindcă ar dori să *nu* fi fost. Înțelegi ce-ți spun, tinere?

Am dat din cap.

– Ești sigur că vrei s-auzi restu'? mă întrebă domnul Keene. Arăți un pic cam tras la față, domnu' Mikey.

– Nu-s sigur, dar cred totuși că ar fi mai bine s-aud.

– În regulă, spuse moale domnul Keene.

Era ziua mea de amintiri; când îmi oferise borcanul farmaceutic cu acadele înăuntru, mi-am amintit deodată un program radio pe care obișnuiau mama și tata să-l asculte când eram mic: „Domnul Keene, căutătorul persoanelor pierdute".

– Șeriful a fost aici toată ziua, sigur că a fost. Era vorba să se ducă la vânătoare de rațe, dar s-a răzgândit al naibii de repede de când a intrat Lal Machen și i-a zis că-l așteaptă pe Al Bradley să vină chiar în după-amiaza aia.

– De unde știa Machen? am întrebat.

– Păi, asta în sine-i o poveste instructivă, replică domnul Keene și iarăși fața i se încreți de surâsul acela cinic. Bradley nu fusese niciodată declarat Inamicul Public Numărul Unu în șirul vedetelor de la F.B.I., dar tot voiau să pună mâna pe el – de prin 1928. Ca să demonstreze că au mușchi Al Bradley și frate-său George au jefuit șase sau șapte bănci în Midwest, după care au răpit un bancher și au cerut răscumpărare. Răscumpărarea a fost plătită – treizeci de mii de dolari, sumă mare pe vremea aia – dar pe bancher tot l-au omorât.

De-acum în Midwest se făcuse un pic cam prea cald pentru bandele care lucrau pe acolo, așa că Al, George și puii lor de șobolani au fugit spre nord-est, încoace. Au luat cu chirie o casă mare la țară, dincolo de marginea orașului, în Newport, nu departe de locul unde sunt azi fermele Rhulin.

Asta se-ntâmpla în zilele de arșiță din '29, poate prin iulie, poate-n august, poate chiar pe la-nceputul lui septembrie... Nu știu sigur când anume. Erau opt cu toții – Al Bradley, George Bradley, Joe Conklin și fratele său Cal, un irlandez numit Arthur Malloy, căruia i se zicea „Umilul Isus" Malloy, fiindcă era miop, dar nu-și punea ochelarii decât dacă avea absolută nevoie, și Patrick Caudy, un băiat tânăr din Chicago, de care se zicea că-i plăcea la nebunie să căsăpească, dar era frumos ca un Adonis. Mai erau cu ei și două femei: Kitty Donahue, nevasta de drept a lui George Bradley, și Marie Hauser, care-i aparținea lui Caudy, dar uneori era făcută poștă, conform poveștilor pe care le-am auzit toți mai târziu. Au făcut o socoteală greșită când au urcat încoace, tinere – le-a intrat în cap că-s atât de departe de Indiana, încât se află în siguranță. O vreme au stat cuminți, până s-au plictisit și au ajuns la concluzia că vor să iasă la vânătoare. Aveau arme din belșug, dar cam duceau lipsă de muniție. Așa că au venit toți la Derry la 7 octombrie, cu două mașini. Patrick Caudy le-a luat pe femei cu el la cumpărături în timp ce ăilalți au intrat la „Articole de Sport" al lui Machen. Kitty Donahue și-a cumpărat o rochie de la „Freese's" și a murit îmbrăcată cu ea două zile mai târziu. Lal Machen i-a servit el personal pe bărbați. A murit în 1959. Era prea gras. Întotdeauna a fost prea gras. Dar avea ochi buni și a știut că-i Al Bradley din clipa când l-a văzut intrând, zicea el. I s-a părut că-i recunoaște și pe unii dintre ceilalți, dar n-a fost sigur de Malloy până când ăla nu și-a pus ochelarii ca să se uite la niște pumnale etalate de el și i-a spus:

– Am dori să cumpărăm niște muniții.

– Păi, zice Lal Machen, ați nimerit unde trebuie.

Bradley i-a dat o hârtie și Lal a citit-o. Hârtia s-a pierdut de-atunci, cel puțin din câte știu eu, dar Lal spunea că te-ar fi făcut să-ți înghețe sângele-n vine. Voiau cinci sute de cartușe calibru .38, opt sute de cartușe calibru .45, șaizeci calibru .50, care astăzi nici nu se mai fabrică, tuburi de pușcă încărcate și cu glonț, și cu alice, și câte o sută de cartușe calibrul .22 pentru pușți cu țeavă scurtă și cu țeavă lungă. Plus – fii atent la asta! – șaișpe mii de cartușe de automat calibru .45.

– Căca-m-aș! am exclamat.

Domnul Keene zâmbi din nou în felul acela cinic și-mi întinse borcanul de laborator. Mai întâi am clătinat din cap; pe urmă am mai luat o acadea.

– Asta zic și eu listă de târguieli, băieți, zice Lal.

– Haide, Al, face Umilul Isus Malloy, ți-am zis eu că n-o să le găsim într-un orășel prăpădit ca ăsta. Hai să mergem pân-la Bangor. Nici acolo n-au să aibă nimic, da' mie mi-ar prinde bine o plimbărică.

– Ei, nu te grăbi, zice Lal, imperturbabil. Asta de-aicea-i o comandă al dracu' de bună și n-aș vrea s-o pierd pentru ovreiul ăla din Bangor. Pot să vă dau .22-urile chiar acum; la fel alicele și jumătate din alea cu gloanțe. Pot să vă dau și câte o sută de cartușe de .38 și de .45. De rest v-aș putea face rost...

Iar aici Lal închise oarecum pe jumătate ochii și-și ciocăni bărbia, cântărindu-le chipurile.

– ...până poimâine. Ce ziceți?

Bradley rânji de parcă i se crăpase capul de jur-împrejur până la ceafă și spuse că i se părea dulce ca mierea. Cal Conklin spuse că lui tot i-ar conveni să se ducă până la Bangor, dar rămase în inferioritate.

– Acuma, dacă nu ești sigur că te poți descurca bine cu comanda asta, ar trebui să spui acum, îi zice Al Bradley lui Lal, fiindcă-s băiat de treabă, da' cân' mă-nfurii n-ar fi bine să-mi ieși în cale. Mă asculți bine?

– Firește, zice Lal, și voi avea toată muniția pe care-o doriți, domnule?...

– Rader, zice Bradley. Richard D. Rader, sluga dumitale. Întinse mâna și Lal i-o pompă, rânjind tot timpul.

– Nespus de încântat, domnule Rader.

Așa că Bradley l-a întrebat care-ar fi cea mai potrivită oră pentru ca el și prietenii săi să treacă pe-acolo și să ridice bunătățile, iar Lal Machen i-a întrebat imediat cum li se pare două după-amiază. Au fost cu toții de acord că-i splendid. Și, afară cu ei. Lal i-a privit cum plecau. S-au întâlnit cu cele două femei și Caudy pe trotuarul din față. Lal l-a recunoscut și pe Caudy.

– Așa că, spuse domnul Keene, uitându-se la mine cu ochi strălucitori, ce crezi c-a făcut atunci Lal? A anunțat sticleții?

– N-aș crede, după tot ce s-a-ntâmplat. Eu, unul, mi-aș fi rupt piciorul în drum spre telefon.

– Ei, poate că da și poate că nu, mi-o întoarse domnul Keene cu același surâs și ochii sclipitori, și m-am cutremurat, pentru că știam ce înseamnă... Și știa și el că știu. O dată ce un obiect greu o ia de-a rostogolul, nu mai poate fi oprit; pur și simplu se tot rostogolește până dă de un loc neted destul de lung ca să-i consume toată mișcarea. Poți să stai în fața acelui obiect și să te facă afiș... Dar nici asta nu-l oprește.

– Poate că da și poate că nu, repetă domnul Keene. Dar eu pot să-ți spun ce-a făcut Lal Machen. În restul acelei zile și a doua zi toată, când intra în prăvălie vreun cunoscut – vreun bărbat –, ei bine, îi spunea că știe cine a umblat prin pădure pe lângă hotarul Newport-Derry, să vâneze cerbi și potârnichi și Dumnezeu mai știe ce. Era banda lui Bradley. Știa sigur fiindcă-i recunoscuse. Le-a spus că Bradley și oamenii lui vor veni iar a doua zi pe la două ca să-și ridice restul comenzii. Le-a spus

că i-a promis lui Bradley toată muniția pe care-o vrea și că era o promisiune pe care avea de gând să și-o țină.

– La câți? am întrebat.

Mă simțeam hipnotizat de ochiul său scânteietor. Dintr-o dată mirosul uscat al acelei odăi dosnice – mirosul doctoriilor și prafurilor pe rețetă, mirosul de Musterol și de VapoRub Vicks și sirop de tuse Robitussin – deodată toate aceste mirosuri mi se părură sufocante... Dar n-aș fi putut pleca de-acolo, întocmai cum nu m-aș fi putut sinucide ținându-mi respirația.

– La câți oameni le-a dat Lal de veste? întrebă domnul Keene.

Am dat din cap

– Nu știu exact. N-am stat acolo de santinelă. Tuturor celor în care știa că se poate încrede, bănuiesc.

– Cei în care se putea încrede, am murmurat. Glasul îmi suna puțin răgușit.

– Așa, făcu domnul Keene. Oameni din Derry, mă-nțelegi. Eu am intrat pe la zece a doua zi după prima vizită a lui Bradley la Lal. Mi-a spus tărășenia și pe urmă m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. Eu trecusem doar ca să văd dacă-mi developase ultimul film – pe vremea aia Machen se ocupa de toate filmele și aparatele Kodak – dar după ce mi-am luat fotografiile am spus că nu mi-ar strica și niște încărcătură pentru Winchesterul meu.

– Ai de gând să mergi la vânătoare, Norb? mă-ntreabă Lal, dându-mi cartușele.

– Poate să pun dopu' la niște șobolani, zic eu, și la asta am chicotit amândoi, râse domnul Keene și se plesni pe picior ca și cum ăsta ar fi fost și acum cel mai bun banc pe care-l auzise-n viața lui; se aplecă înainte și-mi ciocăni genunchiul. Tot ce vreau eu să zic, fiule, e că povestea s-a răspândit atât cât a trebuit. Oraș mic, mă-nțelegi. Dacă spui cui trebuie, vestea pe care-o ai de dat se dă ea singură... Înțelegi ce vreau să zic? Ce-ai zice încă de-o acadea?

Am luat una, cu degetele amorțite.

– Te mai îngrași și tu, comentă domnul Keene și pufni.

În acel moment arăta bătrân... infinit de bătrân, cu ochelarii lunecându-i în jos pe tăișul slăbănog al nasului și pielea prea întinsă și subțiată pergamentos pe obraji ca să se mai încrețească.

– A doua zi mi-am luat cu mine pușca-n magazin, iar Bob Tanner, care-a lucrat mai sârguincios decât orice asistent pe care l-am avut după el, a adus și el în prăvălie pușca de vânătoare a lu' ta-su. Pe la unșpe-n aceeași zi, Gregory Cole a intrat să ceară un bicarbonat de sodiu și să fiu al dracului dacă n-avea un Colt .45 înfipt la centură.

– Vezi să nu-ți faci fuduliile praf cu ăla, Greg, zic eu.

– Am venit pe jos tocmai din pădurea Milford pentru asta și mă fute *rău* o mahmureală, zice Greg. Cred c-o să fac eu praf *altcuiva* fuduliile pân-apune soarele.

Pe la unu-treizeci am pus în ușă cartonașul pe care-l aveam, VIN IMEDIAT, VĂ ROG AVEȚI RĂBDARE, mi-am luat carabina și am ieșit prin spate în Richard's Alley. L-am întrebat pe Bob Tanner dacă nu vine și el și mi-a răspuns că preferă să termine rețeta doamnei Emerson și ne vedem mai târziu.

– Lăsați-mi și mie unu' viu, domnu' Keene, a spus, da' l-am prevenit că nu-i pot promite nimic.

Abia dacă mai circula vreo mașină pe Canal Street sau vreun pieton. Din când în când trecea câte un camion de marfă, da' atâta tot. L-am văzut pe Jack Pinnette traversând, și ținea în ambele mâini câte o carabină. S-a întâlnit cu Andy Criss și s-au îndreptat spre o bancă dintre alea care erau acolo unde-a fost și Monumentul Eroilor – știi, unde intră Canalul sub pământ.

Petie Vanness, Al Nell și Jimmy Gordon ședeau toți trei pe treptele judecătoriei, mâncând sandviciuri și fructe din sufertașe și făcând schimb de gustări ca elevii în curtea școlii. Toți trei erau înarmați. Jimmy Gordon în persoană avea un Springfield din primul război mondial care părea mai mare decât el.

Văd un copil că merge spre Up-Mile Hill – cred c-o fi fost poate Zack Denbrough, tatăl vechiului tău amic, cel care s-a făcut scriitor – și Kenny Borton, zice din fereastra Sălii de Lectură a Științei Creștine:

– Fă bine și șterge-o de-aicea, pușt iule; o să se tragă.

Zack i-a privit o clipă fața și a rupt-o la fugă ca de dracu'.

Erau oameni peste tot – oameni cu pușt i, stând în uși sau așezați pe prispe ori uitându-se pe ferestre. Greg Cole ședea pe-un prag în josul străzii, cu .45-ul în poală și vreo două duzini de obuze înșirate lângă el ca niște soldățoi de plumb. Bruce Jagermeyer și suedezul ăla, Olaf Theramenius, stăteau sub copertina de la Bijou, la umbră.

Domnul Keene se uită la mine, prin mine. Acum ochii nu-i mai erau limpezi; erau înceț oșați de amintire, blânzi așa cum nu pot deveni ochii unui bărbat decât atunci când își amintește una dintre cele mai frumoase zile ale vieții lui – prima oară când a fugit de-acasă sau primul păstrăv peste care-a nimerit sau prima oară când s-a culcat cu vreo femeie.

– Mi-aduc aminte că auzeam vântul, tinere, spuse el visător. Mi-aduc aminte că auzeam vântul și am mai auzit și ceasul din turnul judecătoriei bătând de două. Bob Tanner a venit în spatele meu, iar eu eram atât de încordat, că aproape i-am zburat creierii.

El doar a dat din cap spre mine și a traversat la Vannock's Dry Goods, cu umbra târându-i-se în urmă.

Ai fi crezut că, atunci când s-a făcut două și zece și nu s-a întâmplat nimic, pe urmă două și-un sfert, și două și douăzeci, că tipii pur și simplu s-au cărăbănit, nu? Dar nu s-a întâmplat deloc așa. Oamenii stăteau doar pe locurile lor. Fiindcă...

– Fiindcă știați că vor veni, nu? am întrebat eu. Nici nu încăpea vorbă.

Se lumină la față ca un profesor încântat de recitatul elevului.

– Așa este! Știam. Nimeni n-avea nevoie să vorbească despre asta, nimeni nu trebuia să zică „Ei și-așa, mai stăm pân' la și douăzeci și dacă nu se-arată eu tre' să mă duc înapoi la treabă". Lucrurile continuau să rămână așa în liniște, iar pe la două-douășcinci în după-amiaza aia mașinile alea două, una roșie și alta albastră, au apărut coborând pe Up-Mile Hill și au intrat în intersecție. Una dintre ele era un Chevrolet, iar cealaltă un La Salle. Frații Conklin, Patrick Caudy și Marie Hauser erau în Chevrolet. Alde Bradley, Malloy și Kitty Donahue erau în La Salle.

Au început să treacă prin intersecție fără probleme, și atunci Al Bradley a înfipt picioru-n frână atât de brusc, încât Caudy aproape c-a intrat naibii-n el. Strada era prea liniștită, iar Bradley o știa. Nu era decât un animal, dar nu-i nevoie de prea mult ca să pui în alertă un animal când e fugărit de patru ani ca o nevăstuică prin porumb.

A deschis portiera mașinii și s-a ridicat o clipă în picioare pe treaptă. A privit în jur, iar pe urmă i-a făcut lui Caudy un gest cu mâna, „înapoi". Caudy a întrebat:

– Ce, șefule?

L-am auzit limpede ca bună-ziua, singurul lucru pe care l-am auzit pe vreunul din ei zicând în ziua aia. Am mai văzut și o licărire. Cucoana Hauser își dădea cu pudră pe nas. Ăla a fost momentul când Lal Machen și ajutorul lui, Biff Marlow, au ieșit în fugă din prăvălia lui Machen.

— Sus labele, Bradley, sunteți înconjurați! răcnește Lal, și, înainte ca Bradley s-apuce altceva decât să-ntoarcă capul, Lal a început să tragă.

Întâi a tras în grămadă, dar apoi a înfipt una în umărul lui Bradley. Imediat a-nceput să șiroiască borșul din gaura aia. Bradley s-a apucat de tocul portierei și s-a aruncat înapoi în mașină. A băgat-o în viteză, și în clipa aia toți au deschis focul.

Totul s-a sfârșit în patru, poate cinci minute, dar nouă ni s-a părut că nu se mai termină. Petie, Al și Jimmy Gordon ședeau doar acolo pe scările tribunalului și turnau gloanțe în partea dinapoi a Chevroletului. L-am văzut pe Bob Tanner proptit într-un genunchi, trăgând și muncind închizătorul carabinei ăleia a lui vechi, ca scos din minți. Jagermeyer și Theramenius trăgeau în partea dreaptă a La Salle-ului de sub copertina cinematografului, iar Greg Cole stătea în rigolă, ținând automatul ăla .45 în ambele mâini, apăsând trăgaciul pe cât de iute putea.

Trebuie să fi fost cincizeci-șaizeci de oameni care trăgeau toți în același timp. După ce s-a terminat totul, Lal Machen a scos treizeci și șase de gloanțe din zidurile de cărămidă ale magazinului său. Iar asta s-a-ntâmplat după trei zile, când fiecare om din oraș care voia câte unul de suvenir venise și-l scosese cu briceagul. În punctul ei culminant, lupta a sunat ca bătălia de la Marna. Focurile de pușcă au spart toate ferestrele din jurul prăvăliei lui Machen.

Bradley a întors mașina în semicerc, și nu tocmai încet, dar de-acum mergea deja pe patru cauciucuri sparte. Amândouă farurile erau făcute țăndări și nu mai avea parbriz. Umilul Isus Malloy și George Bradley stăteau fiecare în câte-o fereastră din spate, trăgând cu pistoalele. Am văzut cum un glonț l-a nimerit pe Malloy în susul gâtului și i l-a sfâșiat de-a binelea. A mai tras două focuri, după care s-a prăbușit prin fereastră, cu brațele atârnându-i în jos.

Caudy a încercat să întoarcă Chevroletul, nereușind decât să intre în coada La Salle-ului lui Bradley. Ăsta chiar a fost sfârșitul lor, acolo pe loc, fiule. Bara din față a Chevroletului s-a agățat de cea din spate a La Salle-ului și uite-așa li s-a dus ultima șansă de a scăpa cu fuga.

Joe Conklin a ieșit de pe bancheta din spate și doar s-a oprit acolo în mijlocul intersecției, cu câte un pistol în fiecare mână, începând să tragă. Trăgea spre Jake Pinnette și Andy Criss. Amândoi au zburat de pe banca pe care ședeau și au aterizat pe iarbă, Andy Criss răcnind în neștire „M-a omorât! M-a omorât!", deși nici măcar nu fusese atins; nici unul dintre ei nu fusese.

Joe Conklin ăsta a avut timp să tragă cu ambele pistoale până și le-a golit înainte să fie atins. Haina i-a zburat înapoi și pantalonii i-au tresărit de parcă i-ar fi cusut cineva acolo, pe loc. Purta o pălărie de paie, și i-a zburat de pe cap, de puteai să vezi cum se pieptănase cu cărare la mijloc. Își ținea un pistol sub braț și încerca să-l încarce pe celălalt, când cineva i-a retezat picioarele de sub el și a căzut. Kenny Borton l-a revendicat mai târziu, dar chiar n-aveai de unde știi. Putea să fi fost oricine.

Fratele lui Conklin, Cal, a ieșit după el imediat ce Joe a căzut și s-a prăvălit ca o tonă de cărămizi, cu o gaură în cap.

Marie Hauser a ieșit din mașină. Poate încerca să se predea, nu-ș-ce să zic. Încă mai ținea în mâna dreaptă pudriera pe care-o folosise ca să-și fardeze nasul. Zbiera, cred, da' de-acum era greu de auzit. Vâjâiau gloanțele de jur-împrejur. Oglinjoara pudrierei îi zbură din mână. Porni înapoi spre mașină, dar primi una-n șold. Cumva reuși să se târască iar înăuntru.

Al Bradley a ambalat La Salle-ul cât de mult putea și a reușit să-l pună iar în mișcare. A târât Chevrolet-ul trei metri poate, până i-a smuls bara cu totul.

Băieții turnau în el plumb. Toate geamurile erau țăndări. Una dintre aripi zăcea în stradă. Malloy atârna mort în fereastră, dar ambii frați Bradley trăiau încă. George trăgea de pe bancheta din spate. Muierea lui era moartă lângă el, cu un ochi scos din orbită.

Al Bradley a ajuns în intersecția mare, după care mașina i-a urcat în susul curbei și acolo s-a oprit. S-a dat jos de la volan și a-nceput să fugă pe Canal Street. Părea că habar n-are ce să facă.

Patrick Caudy a ieșit din Chevrolet, părând o clipă că vrea să se predea, apoi înhață un pistol dintr-un toc de la subsuoară. Apăsă trăgaciul de vreo trei ori, trăgând doar în grămadă, după care cămașa îi zbură în lături de pe piept, în flăcări. Lunecă pe aripa mașinii până se așeză pe treaptă. Mai trase o dată, și din câte știu eu ăla a fost singurul glonț care a rănit un om; a ricoșat din ceva și apoi a zgâriat dosul mâinii lui Greg Cole. I-a lăsat o cicatrice pe care avea obiceiul s-o arate când se îmbăta, până l-a luat deoparte cineva – cred că Al Nell – și i-a spus că ar putea fi o idee grozavă să-și mai țină gura despre ce s-a întâmplat cu banda lui Bradley.

Coana Hauser a ieșit din mașină, și de data asta nu mai încăpea nici o îndoială că încerca să se predea – ținea mâinile sus. Poate că nimeni n-a vrut de fapt s-o omoare, dar în momentele alea se trăgea foc încrucișat, iar ea a pășit drept în mijloc.

George Bradley a reușit să fugă până la banca aia de lângă Monumentul Eroilor, după care cineva i-a făcut piftie partea dinapoi a capului cu o salvă de vânătoare. A căzut mort cu nădragii plini de pișat...

Aproape fără să-mi dau seama ce făceam, am mai luat o acadea din borcan.

– Au continuat să toarne gloanțe în mașinile alea încă vreun minut înainte de-a-ncepe să obosească, spuse domnul Keene. Când li se încinge bărbaților sângele, nu se potolesc ușor. Atunci m-am uitat în jur și l-am văzut pe șeriful Sullivan în spatele lui Nell și-al celorlalți de pe treptele judecătoriei, băgând gloanțe în Chevyul ăla mort cu o pompă Remington. Nu lăsa tu pe nimeni să-ți spună că nu era acolo; Norbert Keene șade aici în fața ta și-ți spune că era.

Pe când s-a oprit focul, mașinile alea nici nu mai arătau ca niște mașini, doar maldăre de fierătanie cu cioburi de sticlă-n jur. Oamenii s-au pornit să se apropie de ele. Nu vorbea nimeni. Tot ce puteai auzi erau vântul și picioarele trosnind pe sticla spartă. Atunci au început să se facă fotografii. Și n-ar strica s-o știi și pe asta, tinere: când încep să se facă poze, înseamnă că s-a terminat povestea.

Domnul Keene se leagănă cu scaunul, papucii lovindu-i-se pașnic de podea, și mă privi.

– Nu scrie nimic de soiul ăsta în *Derry News*, a fost singurul lucru care-mi putu trece prin gând să-l spun. Titlul de prima pagină pe ziua aia anunța: **„POLIȚIA DE STAT ȘI F.B.I. DOBOARĂ BANDA LUI BRADLEY ÎNTR-O BĂTĂLIE DECISIVĂ"**. Cu subtitlul „Poliția locală acordă sprijinul".

– Sigur că nu, râse încântat domnul Keene. L-am văzut pe redactor, Mack Laughlin, vârând el însuși două gloanțe în Joe Conklin.

– Cristoase, am murmurat.

– Ai luat destule acadele, tinere?

– Am luat destule, am răspuns; mi-am lins buzele. Domnule Keene, cum se poate ca o faptă de asemenea... asemenea... magnitudine... să se mușamalizeze?

– N-a fost nici o mușamalizare, spuse el, arătând sincer surprins. Pur și simplu nimeni n-a vorbit prea mult de asta. Și în fond cui îi pasă? Nu președintele și doamna Hoover fuseseră doborâți în ziua aia. Nu era cu nimic mai rău decât să împuști niște câini turbați care te-ar ucide dintr-o mușcătură dacă ar avea cel mai mic prilej.

– Dar femeile?

– Două târfe, acolo, spuse el cu indiferență. Plus de-asta, s-a-ntâmplat în Derry, nu la New York sau la Chicago. *Locul* dă importanță știrii mai mult decât ce anume s-a *întâmplat* în locul ăla, tinere. De-asta-s titluri mai mari în ziare când un cutremur omoară doișpe oameni în Los Angeles decât când altul omoară trei mii în vreo țară păgână din Orientul Mijlociu.

Ba mai mult, s-a-ntâmplat în Derry.

Am mai auzit-o și înainte, și cred că dacă voi continua să urmăresc subiectul ăsta am s-o mai aud iar... și iar... și iar. O spun ca și cum i-ar vorbi cu răbdare unui înapoiat mintal. O spun pe tonul pe care-ar spune *Din cauza gravitației* dacă i-ai întreba cum se face că rămâi cu picioarele pe pământ când mergi. O spun de parcă ar fi o lege a naturii pe care fiecare om al naturii ar trebui s-o înțeleagă. Și, firește, cel mai rău e că și eu *înțeleg*.

Mai aveam o singură întrebare pentru Norbert Keene.

– În ziua aceea n-ați văzut pe nimeni pe care nu l-ați recunoscut, o dată ce-a început să se tragă?

Răspunsul domnului Keene a fost îndeajuns de rapid ca să-mi coboare cu zece grade temperatura sângelui – sau cel puțin așa am simțit eu.

– Clovnul, adică? De unde-ai aflat de el, tinere?

– A, am auzit și eu de undeva, i-am răspuns.

– Eu nu l-am zărit decât puțin. O dată ce treaba s-a-ncins mi-am văzut destul de mult doar de tricotatul meu. Am privit în jur doar o dată și l-am văzut mai în sus pe stradă, în spatele ălor suedeji de sub copertina de la Bijou. Nu purta costum de clovn sau altceva de soiul ăsta. Era îmbrăcat într-o salopetă de fermier și o cămașă de bumbac. Dar fața-i era acoperită cu fard de-ăla alb de care folosesc ei și avea un zâmbet mare și roșu de clovn pictat peste gură. Mai avea și smocurile alea de păr fals, le știi. Portocalii. Destul de comic. Lal Machen nu l-a văzut deloc, dar Biff da. Doar că Biff trebuie să fi fost cam zăpăcit, fiindcă i s-a părut că-l vede într-o fereastră a unui apartament undeva la stânga, și o dată când l-a întrebat pe Jimmy Gordon – a murit la Pearl Harbor, înțelegi, s-a scufundat cu nava „California" – a spus că l-a văzut pe individ după Monumentul Eroilor.

Domnul Keene clătină din cap zâmbind puțin.

– E nostim cum se transformă oamenii în timpul unei asemenea chestii, și chiar mai nostim ce-și amintesc după ce s-a terminat. Poți asculta șaișpe povești diferite și nici măcar două dintre ele nu se leagă una cu alta. Ia de pildă arma cu care trăgea băiatul ăla, clovnul...

– Armă? am întrebat. Trăgea și el?

– Sigur, replică domnul Keene. În clipa aia când am apucat eu să mă uit la el, mi s-a părut că are o Winchester cu repetiție și abia mai târziu mi-a trecut prin minte că trebuia să mă fi gândit la asta pentru că așa ceva aveam *eu*. Biff Marlow a crezut că are un Remington pentru că asta avea *el*. Iar când l-am întrebat și pe Jimmy, a spus că tipul trăgea cu un Springfield vechi, exact ca al lui. Ciudat, nu?

– Ciudat, am reușit și eu să răspund. Domnule Keene... nu s-a întrebat nici unul ce mama dracului făcea acolo, tocmai atunci, un clovn, și mai ales în salopetă de fermier?

– Sigur, spuse domnul Keene. N-a fost mare scofală, înțelegi, dar sigur că ne-am întrebat. Cei mai mulți ne-am închipuit că era cineva care voia să participe la petrecere, dar fără a fi recunoscut. Un membru al Consiliului Orășenesc poate. Horst Mueller poate sau chiar Trace Naugler, care pe vremea aia era primar. Sau poate să fi fost pur și simplu un intelectual care nu voia să fie recunoscut. Un doctor sau un avocat. Nu l-aș fi recunoscut nici pe tata c-un travesti ca ăla.

Râse puțin, iar eu l-am întrebat ce era de râs.

– Mai e și posibilitatea să fi fost un clovn adevărat, răspunse el. Pe vremea aia, în anii douăzeci, treizeci, bâlciurile circulau mult mai ușor prin Est decât acum, iar circul era instalat și mergea din plin în săptămâna când și-a găsit sfârșitul banda lui Bradley. La circ erau și clovni. Poate unul dintre ei o fi auzit că ne pregăteam să punem de-un mic carnaval al nostru propriu și a venit până-n oraș ca să ia și el parte.

Îmi aruncă un surâs uscat:

– Și cam asta a fost tot, da-ți mai spun un singur lucru, de vreme ce pare să te intereseze așa de mult și asculți atât de atent. E ceva ce-a spus Biff Marlow după vreo șaișpe ani, când trăgeam și noi câteva beri la „Pilot's", în Bangor. Din senin a spus-o. A zis că clovnul ăla stătea aplecat pe fereastră așa de tare, încât lui Biff nu-i putea veni să creadă că nu *cade*. Nu-i ieșeau doar capul, umerii și brațele; Biff a zis că era ieșit afară până la genunchi, suspendat acolo-n aer și trăgând spre mașinile cu care veniseră ai lui Bradley, cu rânjetul ăla mare și roșu pe față. „Se hlizea ca un felinar din dovleac care a tras o sperietură grozavă", așa s-a exprimat Biff.

– Ca și cum ar fi plutit, am spus eu.

– Așa, a fost de acord și domnul Keene. Iar Biff a mai spus și altceva, ceva care l-a sâcâit pe urmă săptămâni de zile. Unul dintre lucrurile alea care-ți stau chiar pe vârful limbii, da' nu reușești să le dai glas, sau ceva ce-ți poposește pe piele, ca un țânțar sau tăun. A spus că până la urmă și-a dat seama ce era, într-o noapte când a trebuit să se scoale să-și dea cep la băsică. Cum stătea el acolo susurând în veceu, fără să se gândească la nimic anume, i-a venit deodată-n minte că era ora douădouășcinci după-amiază când s-a deschis focul, și soarele era sus, dar clovnul ăla nu avea umbră. Nici un fel de umbră.

PARTEA A PATRA

IULIE, 1958

În somnu-ți de moarte, mă însoțești, așteptând
focul, iar eu
servitorul tău, zguduit de frumusețea-ți
Zguduit de frumusețea-ți
Zguduit.

William Carlos Williams,
Paterson

M-am născut în pielea goală
Doctorul m-a plesnit peste fund
Și a zis: „Vei fi deosebit,
Scandalagiu mic și dulce."

Sidney Simien,
Scandalagiul meu

CAPITOLUL 13
Apocaliptica bătaie cu pietre

I

Bill sosește primul. Se așează într-unul dintre fotoliile aflate imediat lângă ușa Sălii de Lectură, privindu-l pe Mike cum tratează cu ultimii câțiva clienți de seară ai bibliotecii – o cucoană bătrână cu un teanc de romane gotice, un bărbat cu un enorm volum istoric despre războiul civil și un puști costeliv așteptând să i se ștampileze un roman cu un abțibild de împrumut-pe-șapte-zile în colțul de sus al învelitorii de celofan. Bill observă fără nici un pic de surprindere sau mândrie că e ultimul său roman. Simte că surprinderea a rămas în urma lui, iar mândria nu e decât o realitate în care crezuse, dar care în cele din urmă se dovedise a fi doar un vis.

*O fată drăguță, cu fustă de pled scoțian prinsă într-un uriaș ac de siguranță aurit (*Cristoase, n-am mai văzut una de-astea de ani de zile, *spune în sinea sa Bill,* acum și *astea* sunt iarăși la modă*?), hrănește copiatorul cu monede și copiază o carte ieșită de pe piață, cu un ochi la pendula din spatele biroului. Sunetele sunt dulci-bibliotecărești și bibliotecărește-mângâietoare: fâșâitul tălpilor și al călcâielor pe linoleumul roșu-cu-negru de pe jos; tic-tac-ul constant al ceasului presărând secunde uscate; torsul ca de pisică al multiplicatorului.*

Băiatul își ia romanul de William Denbrough și se duce la fata de la copiator exact când aceasta își termină treaba și începe să-și strângă foile.

– Poți să lași cartea aia pe masă, Mary, spune Mike. O pun eu la loc.

– Mulțumesc, domnule Hanlon, îl fulgeră fata cu un zâmbet recunoscător.

– Bună seara. Bună seara, Billy. Să mergeți direct acasă.

– O să vă pape bau-bau dacă nu... luați... seama! *fredonează Billy, băiețelul slăbănog, și își strecoară un braț protector pe după talia subțire a fetei.*

– Ei, n-aș crede să-l intereseze o pereche urâtă ca voi doi, spune Mike, dar aveți totuși grijă.

– Vom avea, domnule Hanlon, replică Mary cu destulă seriozitate și-i dă puștiului un pumn ușor în umăr. Hai, urâtule, îl cheamă ea, chicotind.

Când face asta, se transformă dintr-o elevă de gimnaziu drăguță și moderat de ispititoare în fata de unsprezece ani colțuroasă și nu-tocmai-timidă care fusese Beverly Marsh... Iar în timp ce trec pe lângă el Bill e frapat de frumusețea ei... Și simte cum îl încearcă frica; vrea să se apropie de băiat și să-i spună cinstit că trebuie să se ducă acasă pe străzi bine luminate și să nu privească în jur dacă aude pe cineva vorbindu-i.

Nu poți să ai grijă pe un skateboard, domnu', *rostește în capul său o voce-fantomă, iar Bill zâmbește trist, zâmbet de adult.*

Îl privește pe băiat cum îi deschide fetei ușa. Ies în vestibul, pășind mai aproape unul de altul, iar Bill și-ar pune la bătaie drepturile de autor pentru cartea pe care o ține sub braț băiatul numit Billy că acesta i-a furat o sărutare fetei înainte de a-i deschide și ușa de la intrare. Mare prost ești dacă n-ai făcut-o, Billy, bărbate. Acum condu-o în siguranță până acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, du-o acasă în siguranță!

Mike strigă:

– Vin la tine imediat, Bill Barosane. Stai doar să completez astea.

Bill dă din cap și pune picior peste picior. Punga de hârtie pe care o are în poală foșnește puțin. Înăuntru se află o sticlă de Bourbon de o jumătate și recunoaște că-n viața lui n-a avut mai mare nevoie să bea ceva ca acum. Mike îi va putea oferi apă, dacă nu gheață – și, după cum se simte în acest moment, foarte puțină apă va fi mai mult decât destul.

Se gândește la Silver, rezemată de peretele garajului lui Mike pe Palmer Lane. Iar de aici gândul îi evoluează firesc spre ziua când s-au întâlnit pe Maidan – toți cu excepția lui Mike – și fiecare și-a spus iar povestea: leproși sub verande; mumii care umblă pe gheață; sânge din conducte. băieți morți în Turnul de Apă și poze care se mișcă și vârcolaci care fugăresc băieteii pe străzi pustii.

Se afundaseră mai adânc pe Maidan în ziua aceea de dinainte de 4 Iulie, își amintește el acum. Fusese cald în oraș, dar răcoare în hățișurile umbroase de pe malul estic al Kenduskeagului. Își aduce aminte de unul dintre cilindrii aceia de beton aflați nu departe, murmurând pentru sine, la fel cum a murmurat chiar adineauri copiatorul pentru eleva cea drăguță. Bill își amintește că – și cum – îl priviseră ceilalți, o dată încheiate toate relatările.

Voiau ca el să le spună ce ar trebui să facă în continuare, cum să procedeze, iar el pur și simplu nu știa. Și faptul că nu știa îl umplea cu un soi de disperare amarnică.

Privind acum umbra lui Mike întinzându-se uriașă pe peretele cu lambriuri brune al Sălii de Lectură, îl cuprinde o certitudine bruscă: nu știuse atunci pentru că nu fuseseră în formație completă la întâlnirea din acea după-amiază de 3 iulie. Completarea se desăvârșise mai târziu, la cariera de pietriș abandonată de dincolo de groapa de gunoi, pe unde puteai urca de pe Maidan, ușor, în ambele părți – pe Kansas Street sau pe Merit Street. De fapt exact în locul pe unde trece azi pasajul suspendat al șoselei Interstate. Groapa cu pietriș nu avea nume; era veche, cu marginile sfărâmicioase pline de buruieni și tufișuri. Încă se mai găsea acolo muniție din belșug – mai mult decât suficientă pentru o apocaliptică bătaie cu pietre.

Dar înainte de asta, pe malul Kenduskeagului, nu fusese sigur ce să zică – ce voiau *ei să zică? Ce voia* el *să zică? Își amintește că privise de la un chip la altul – al lui Ben; al lui Bev; al lui Eddie; al lui Stan; al lui Richie. Și își amintește muzica. Little Richard.* Whomp-bomp-a-lomp-bomp...

Muzică. Înceată. Și săgeți de lumină în ochi. Își amintește săgețile de lumină pentru că

2

Richie își agățase radioul cu tranzistori pe cea mai de jos creangă a copacului de care stătea rezemat. Deși se aflau la umbră, soarele sclipea pe suprafața Kenduskeagului, oglindit în carcasa cromată a radioului și de acolo în ochii lui Bill.

– I-ia ch-chestia aia j-j-j-os, R-R-Richie, ceru Bill. Mă o-or-be-bește.

– Sigur, Bill Barosane, spuse Richie pe dată, fără nici un pic de ironie, și luă aparatul de pe creangă.

Îl și închise, iar Bill își dori să nu fi făcut asta; acum tăcerea, spartă doar de șipotul apei și vuietul vag al mașinăriilor de pompare-drenaj, părea foarte puternică. Ochii lor îl priveau, iar el ar fi vrut să le spună să se uite în altă parte, că doar ce era el, o arătare de pe altă lume?

Dar firește că nu le putea cere una ca asta, pentru că tot ce făceau era să aștepte ca el să le spună ce aveau de făcut acum. Căpătaseră cunoștințe îngrozitoare, și aveau nevoie de el ca să le spună ce e de făcut cu ele. *De ce eu?* îi venea să strige la ei – dar, desigur, o știa și pe asta. Pentru că, indiferent că-i convenea sau nu, fusese ales în acea poziție.

Pentru că el era omul cu idei, pentru că își pierduse un frate în ghearele a ce-o fi fost ăla, dar mai presus de toate pentru că devenise, pe cine știe ce căi obscure pe care nu avea nicicând să le înțeleagă complet, Bill Barosanul.

Aruncă o privire spre Beverly și întoarse capul repede la vederea încrederii calme din ochii ei. Când se uita la Beverly se simțea ciudat. De parcă i-ar fi fremătat pântecele.

– Nu pu-putem merge la p-p-poliție, spuse el într-un târziu; glasul îi suna aspru în propriile-i urechi, prea tare. Nu p-pu-tem-m-merge nici la pă-pă-ă-rinții noștri. Decât...

Privi cu speranță spre Richie:

– Cu-cu-cum e cu m-mama și t-tatăl tău, patru-ochi? Pa-par de-destul de no-no-normali.

– Bunul meu domn, spuse Richie cu Vocea sa Toodles Majordomul, se vede clar că n-ai priceputără n'ica de mumă-mea și tată-mio. Ar...

– Vorbește americănește, Richie, îl admonestă Eddie de la locul său de lângă Ben. Stătea lângă Ben din simplul motiv că acesta făcea destulă umbră în care să șadă Eddie. Chipul său arăta mic, pungit și îngrijorat – un chip de bătrân. Ținea inhalatorul în mâna dreaptă.

– Ar crede că-s bun de trimis la Juniper Hill, spuse Richie.

Astăzi purta o pereche de ochelari mai vechi. În ajun, un prieten de-ai lui Henry Bowers. pe nume Gard Jagermeyer, se furișase pe la spate când Richie ieșea de la „Derry Ice Cream Bar" cu un cornet de fistic în mână. „Leapșa ești!" răcnise acest Jagermeyer, care-l depășea pe Richie cu vreo douăzeci de kile. și-l pocnise în spinare cu toată puterea ambelor mâini. Richie zburase în rigolă, pierzându-și ochelarii și cornetul de înghețată. Lentila stângă i se spărsese. iar maică-sa se înfuriase pe chestia asta. neacordând decât foarte puțin credit explicațiilor lui Richie.

– Tot ce știu eu e că sunt pe-aici unii care se prostesc prea mult, spusese. Acum, sincer vorbind, Richie, tu crezi că e pe undeva un pom care face ochelari de unde eu să pot culege pur și simplu o pereche nouă ori de câte ori ți-o spargi pe-aia veche?

– Dar, mămico, băiatul ăla m-a împins, a venit din spate băiatul ăla mare și m-a-mpins...

Dar acum Richie era gata-gata să izbucnească în plâns. Eșecul de a-și face mama să înțeleagă îl durea mult mai rău decât faptul de a fi fost trântit în rigolă de către Gard Jagermeyer, care era atât de prost, încât nici măcar nu se mai osteniseră să-l trimită la școala de vară.

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă, spuse neînduplecată Maggie Tozier. Însă data viitoare când o să-ți mai vezi tatăl venind acasă rupt de oboseală după trei nopți de muncă la rând să te gândești puțin, Richie. Să te gândești la ce-ți spun.

– Dar, mămico...

– Ajunge, am spus.

Glasul îi era tăios și definitiv – mai rău, era vecin cu plânsul. Apoi ieși din încăpere, iar sonorul televizorului păru dintr-o dată asurzitor. Richie rămăsese singur, așezat cu o mutră nefericită la masa din bucătărie.

Această amintire îl făcu pe Richie să clatine iarăși din cap:

– Babacii mei-s cumsecade, da' n-ar crede în veci una ca asta.

– Ce-ce-ați z-z-zice de alți copii?

Ceilalți priviră în jur, avea să-și amintească Bill peste ani și ani, ca și cum ar fi căutat pe cineva care nu se afla acolo.

– Cine? întrebă Stan fără convingere. Nu-mi vine-n minte nimeni altul în care să am încredere.

– Și eu la f-f-fel... spuse Bill cu glas tulburat, și un moment de tăcere se lăsă între ei, în timp ce Bill se gândea ce să spună în continuare.

3

Dacă l-ați fi întrebat, Ben Hanscom v-ar fi spus că Henry Bowers îl ura pe el mai mult decât pe oricare altul din Clubul Păguboșilor, din cauza celor întâmplate în ziua aceea când amândoi trăseseră căzătura din Kansas Street până pe Maidan, din cauza celor întâmplate în ziua când el, Richie și Beverly le scăpaseră la ieșirea din cinematograful „Aladdin"; dar mai cu seamă din cauză că nu-l lăsase pe Henry să copieze la teză, iar astfel acesta a fost trimis la cursurile de vară și a fost obligat să suporte mânia tatălui său, reputatul nebun Butch Bowers.

Dacă l-ați fi întrebat, Richie Tozier v-ar fi spus că Henry îl ura pe *el* mai mult decât pe oricare dintre ceilalți, din cauza zilei când le trăsese clapa lui Henry și celorlalți doi mușchetari ai săi, la Freese's.

Stan Uris v-ar fi spus că Henry îl ura pe *el* cel mai mult, pentru că era evreu (când Stan fusese în clasa a treia, iar Henry într-a cincea, acesta din urmă îi frecase fața lui Stan cu zăpadă până-i dăduse sângele și începuse să zbiere isteric de durere și de frică).

Bill Denbrough credea că pe el îl ura Henry cel mai mult, fiindcă era slăbănog, fiindcă se bâlbâia și fiindcă îi plăcea să se îmbrace frumos („Ia-ia-ia la fu-fu-fu-futu-l în cu-cu-cur pă mă-mă-mă-mă-sa de po-po-po-*POPONETE!*" țipase Henry la serbarea școlii, când Bill venise cu

cravată; înainte de sfârșitul zilei, cravata îi fusese smulsă și aruncată într-un copac, undeva pe Charter Street).

Henry îi *ura* pe toți patru, dar băiatul din Derry care deținea numărul unu în Parada Urii personale a lui Henry nu făcea deloc parte din Clubul Păguboșilor în acea zi de 3 iulie; era un băiat negru numit Michael Hanlon, care locuia la un sfert de kilometru mai jos de ferma Bowers.

Tatăl lui Henry, care era într-adevăr atât de nebun pe cât îi mersese vestea, se numea Oscar „Butch" Bowers. Butch Bowers își asocia declinul financiar, fizic și mental cu familia Hanlon în general și cu tatăl lui Mike în special. Will Hanlon, îi plăcea lui să le spună noilor săi prieteni și lui fiu-său, pusese să fie aruncat în pușcărie când toți puii de găină ai lui Hanlon muriseră. „Ca să puie mâna pă banii de asigurare, mie-mi spui", zicea Butch, măsurându-și asistența cu toată combativitatea-i feroce. „Și-a pus nește pretini să mintă pentru el și de-aia am trebuit io să-m' vânz Merc'ry-ul."

– Cine a mințit pentru el, tăicuță? îl întrebase Henry când avea opt ani, fierbând la gândul nedreptății ce i se făcuse tatălui său.

Își zicea în sinea sa că, atunci când va fi mare, îi va găsi pe martorii mincinoși, îi va tăvăli-n miere și-i va trage în țeapă peste niște mușuroaie de furnici, ca în unele dintre filmele alea western care se dădeau la „Bijou Theater" sâmbăta după-amiaza.

Și, întrucât fiul său era un ascultător neobosit (deși, dacă l-ai fi întrebat, Butch ar fi susținut că așa era și normal să fie), Bowers senior îi umplea urechile băiatului cu o predică de ură și ghinioane. Îi explica fiului său că, în vreme ce toți negroteii erau proști, unii mai erau și vicleni – iar în adâncul lor cu toții îi urau pe albi și voiau să taie brazdă în femeia albă. Poate că la urma urmei nu numai de banii pe asigurare fusese vorba, spunea Butch; poate că Hanlon hotărâse să arunce la ușa lui vina pentru moartea puilor fiindcă Butch ținea taraba vecină de zarzavaturi pe stradă. O făcuse însă oricum, asta era tot atât de sigur ca și faptul că rahatul rămâne lipit pe pătură. O făcuse și pe urmă adunase o haită de cioroi din oraș să se dea de ceasu' morții mințind pentru el și amenințându-l pe Butch cu închisoarea dacă nu-i plătea despăgubiri negroteiului. „Și de ce nu?" își întreba Butch fiul cu ochi rotunzi și gât jegos. „De ce nu? *Eu* nu eram în țara asta decât un om care se bătuse cu japonezii. Erau tipi ca noi cu duiumu', da' *el* era singurul negrotei din comitat."

Afacerea cu puii fusese urmată de incidente nenorocoase unul după altul – tractorul său Deere își rupsese o bară; grapa cea bună i se făcuse praf pe câmpul din nord; un coș de pe gât i se infectase și a trebuit să

și-l opereze, pe urmă se infectase iar și fusese nevoit să și-l chiureteze; negroteiul începuse să-și folosească banii spurcați pentru a coborî prețurile până când Butch își pierduse toți clienții.

În urechile lui Henry, era o litanie constantă; negroteiul, negroteiul, negroteiul. Toate erau din vina negroteiului. Negroteiul avea o casă albă și frumoasă cu etaj și boiler cu păcură, în vreme ce Butch cu nevasta și fiul locuiau într-o baracă de carton smolit. Când Butch nu reușea să scoată destui bani cu ferma și trebuia să meargă o vreme la muncă în pădure, negroteiul era de vină. Când le-a secat fântâna în 1956, negroteiul a fost de vină.

Mai târziu în același an, Henry, care atunci avea vârsta de zece ani, a început să-i dea de mâncare lui Mr. Chips, câinele lui Mike, oase vechi de supă și pungi cu fulgi de cartofi. A ajuns să-l facă pe Mr. Chips să dea din coadă și să vină fuga când îl striga. O dată ce câinele s-a obișnuit cu Henry și cu tratațiile lui, acesta i-a oferit într-o zi o livră de hamburger muiată în insecticid. Otrava de ploșnițe o găsise în șopronul din fund; trei săptămâni făcuse economii ca să cumpere carnea de la Costello's.

Mr. Chips mâncă jumătate din carnea otrăvită și se opri.

– Haide, termină-ți tratația, Câine de cioroi, spusese Henry.

Mr. Chips dădu din coadă. De vreme ce Henry așa îi spusese de la bun început, ajunsese să creadă că ăsta e celălalt nume al său. Când începură durerile, Henry scoase o bucată de sfoară de rufe și îl legă pe Mr. Chips de un mesteacăn, astfel ca să nu poată scăpa și fugi acasă. Se așeză apoi pe o piatră încălzită de soare, își rezemă bărbia în palme și privi câinele murind. Dură destul de mult, dar Henry îl consideră un timp petrecut cu folos. La sfârșit, Mr. Chips începu să aibă convulsii și o spumă subțire și verde i se prelinse din bot.

– Cum îți place chestia asta, Câine de cioroi? îl întrebă Henry, iar animalul își rostogoli în cap ochii muribunzi la auzul glasului lui Henry și încercă să dea din coadă. A fost bună masa, javră căcăcioasă?

După ce câinele muri, Henry îndepărtă sfoara, se duse acasă și-i spuse tatălui său ce făcuse. Oscar Bowers era de acum *extrem* de nebun; după un an, nevasta avea să-l părăsească în urma unei bătăi surori cu moartea. Henry era la fel de speriat de tatăl său și uneori simțea o ură cumplită împotriva lui, dar îl și iubea. Iar în acea după-miază, o dată spusă povestea, simți că în sfârșit găsise cheia afecțiunii bătrânului, pentru că tatăl său îl bătu pe spate (atât de tare, încât Henry aproape căzu la pământ), îl duse în living și-i dădu o bere. Era prima bere din viața lui Henry, și pe tot restul zilelor lui avea să asocieze gustul acela cu emoțiile pozitive: victorie și iubire.

– În cinstea unei trebi bine făcute, spuse tatăl nebun al lui Henry.

Își ciocniră una de alta sticlele cafenii și le dădură pe gât. Din câte știa Henry, negroteii nu aflaseră niciodată cine le omorâse câinele, dar presupunea că aveau ei bănuielile lor. Spera că le aveau.

Ceilalți din Clubul Păguboșilor îl cunoșteau pe Mike din vedere – într-un oraș unde el era singurul copil negru ar fi fost ciudat să nu-l remarce – dar asta era tot, căci Mike nu învăța la Școala Primară Derry. Mama sa era baptistă evlavioasă, iar Mike fusese prin urmare înscris la Școala Bisericii de pe Neibolt Street. Pe lângă geografie, citire și aritmetică, aveau lecții pe teme biblice, cursuri despre Semnificația Celor Zece Porunci într-o Lume Fără Dumnezeu și grupuri de discuție asupra modului de a aborda problemele morale de zi cu zi (dacă vedeau un amic șterpelind din magazin de pildă sau auzeau un profesor luând numele Domnului în deșert).

Lui Mike îi plăcea școala aceasta. Erau momente când bănuia, în chip vag, că-i scapă unele lucruri – poate o mai amplă comunicare cu copiii de vârsta lui – dar era dispus să aștepte până la liceu ca asemenea lucruri să se întâmple. Perspectiva îl neliniștea puțin, pielea sa fiind cafenie, dar părinții lui erau bine tratați în acest oraș, din câte putea să vadă Mike, și bănuia că va fi și el bine tratat dacă la rândul său îi va trata pe ceilalți la fel.

Excepția acestei reguli purta bineînțeles numele Henry Bowers.

Deși încercase s-o arate cât de puțin posibil, Mike era tot timpul terorizat de Henry. În 1958 Mike era zvelt și bine clădit, mai înalt decât Stan Uris, dar nu chiar cât Bill Denbrough. Era rapid și agil, iar asta îl salvase de la mai multe bătăi din partea lui Henry. Și desigur învăța la o altă școală. Din această cauză și dintr-a diferenței de vârstă, drumurile li se încrucișau rareori. Mike făcea eforturi ca să păstreze situația astfel. Prin urmare, ironia sorții făcea ca, deși Henry îl ura pe Mike Hanlon mai mult decât pe oricare alt copil din Derry, Mike avusese cel mai puțin de suferit dintre toți.

A, sigur primise și el partea lui de cucuie. În primăvara de după ce-i omorâse câinele, Henry răsări din boscheți într-o zi în timp ce Mike mergea spre oraș ca să intre la bibliotecă. Era la sfârșitul lui martie, vreme destul de bună pentru a-și fi luat bicicleta, dar în zilele acelea Witcham Road devenea un drum de țară imediat după locuința familiei Bowers, ceea ce însemna un smârc de noroaie – deloc potrivit pentru biciclete.

– Salut, negroteiu'! spuse Henry, apărând din tufișuri cu un rânjet larg întins pe față.

Mike făcu un pas înapoi, săgetând prudent din ochi în stânga și-n dreapta, în căutarea unei șanse de a fugi. Știa că, dacă reușește o fentă pe lângă Henry, îl va putea întrece la fugă. Henry era mare, Henry era puternic, dar Henry mai era și greoi.

– O să-mi fac un bebeluș de smoală, spuse Henry, înaintând spre băiatul mai mic. Nu ești destul de negru, da' mă ocup eu de asta.

Mike se uită la stânga și își orientă trupul într-acolo. Henry mușcă momeala, se repezi la stânga – prea repede și prea departe ca să se mai oprească. Cotind iute, cu mișcări suple, Mike o luă spre dreapta (în liceu avea să facă parte din echipa de fotbal universitară ca fundaș, în cursul inferior, și doar o fractură de picior în timpul cursului superior urma să-l oprească de la a bate recordul absolut al școlii). Ar fi scăpat cu ușurință pe lângă Henry dacă n-ar fi fost noroiul. Glodul fiind lunecos, Mike căzu în genunchi. Înainte de a apuca să se ridice, Henry sărise deja asupra lui.

– *Cioroicioroicioroi!* răcni Henry cu un soi de extaz religios, în timp ce-l rostogolea pe Mike.

Noroiul urcă pe sub cămașa lui Mike și-i coborî în pantaloni. Îl simțea clefăindu-i prin pantofi. Dar nu începu să plângă până când Henry nu-i mânji fața cu noroi, înfundându-i amândouă nările.

– *Acuma* ești negru! zbieră satisfăcut Henry, săpunind cu noroi părul lui Mike. Acuma *CHIAAAAR* că ești negru!

Smulse scurta de poplin a lui Mike și tricoul de dedesubt și-i trânti o turtă de noroi peste buric.

– Acuma ești negru ca *miezu' nopții*-ntr-un *PUȚ DE MINĂ*! urlă Henry triumfător și înfipse dopuri de noroi în ambele urechi ale lui Mike.

Apoi se ridică în picioare, cu mâinile pline de noroi agățate la centură, și mugi:

– *Eu ți-am omorât câinele, băiete negru!*

Dar Mike nu auzi aceste vorbe din cauza noroiului din urechi și-a propriilor sale suspine îngrozite.

Henry mai aruncă în Mike, un ultim cocoloș de pământ lipicios după care se întoarse și plecă acasă, fără să mai privească în urmă. Peste câteva momente, Mike se ridică și făcu același lucru, continuând să plângă.

Cum era și normal, mama lui se înfurie; îi ceru lui Will Hanlon să dea telefon la șeful Borton și să-l trimită acasă la Bowers înainte de apusul soarelui.

– S-a mai luat și altă dată de Mikey, o auzi Mike spunând.

El ședea în cadă, iar părinții lui erau în bucătărie. Era a doua cadă plină cu apă; prima se înnegrise aproape în aceeași clipă când păsise înăuntru și se așezase. În furia ei, mama sa o dăduse într-un dialect texan gros pe care Mike abia dacă-l putea înțelege:

– Pune legea pă el, Will Hanlon! Și pă dulău, și pă cățăl! *Legiuiește-i*, m-auzi?

Will auzea, dar nu făcu ceea ce-i ceruse nevastă-sa. În cele din urmă, când se mai răcori (de-acum se înnoptase, iar Mike dormea de două ore), îi reîmprospătă cunoștințele asupra realităților vieții. Șeful Borton nu era șeful Sullivan. Dacă Borton ar fi fost șerif pe vremea când avusese loc incidentul cu puii otrăviți, Will nu și-ar fi primit niciodată cei două sute de dolari și ar fi trebuit să se declare mulțumit cu acea stare de fapt. Unii oameni îți stăteau alături, alții nu; Borton făcea parte din această ultimă categorie. Era în fond un creier de meduză.

– Mike a mai avut necazuri cu băiatul ăla și-nainte, da, îi spuse el Jessicăi. Dar n-a avut prea multe, fiindcă e atent la Henry Bowers. Asta o să-l ajute să fie și mai atent.

– Adică vrei pur și simplu să lași lucrurile așa?

– Bowers i-a spus lui fie-su povești despre relațiile lui cu mine, cred, iar fie-su ne urăște pe toți trei din cauza lor și din cauză că taică-su i-a mai spus și că a-i urî pe negri e ceea ce trebuie să facă oamenii. Totul se mărginește la asta. Nu pot schimba faptul că fiul nostru e un om de culoare, tot așa cum nu pot să șed aici și să-ți spun că Henry Bowers va fi ultimul care să se ia de el fiindcă are pielea cafenie. Va trebui să înfrunte asta tot restul vieții, așa cum și eu am înfruntat-o și ai înfruntat-o și tu. Păi, chiar acolo în școala aia creștină unde ți-ai pus tu în cap că trebuie să meargă, profesoara le-a spus că negrii nu-s la fel de buni ca albii fiindcă Ham fiul lui Noe și-a privit tatăl când era beat și gol, iar ceilalți băieți ai lui Noe și-au ferit privirea în lături. De-asta fiii lui Ham au fost condamnați pe veci să fie tăietori de lemne și să tragă apă, așa le-a spus. Iar Mikey zicea că se uita drept la el în timp ce le spunea povestea asta.

Mută și nefericită, Jessica își privi lung soțul. Două lacrimi căzură, câte una din fiecare ochi, și i se rostogoliră încet pe față.

– Nu există nici o cale de a scăpa de toate astea?

Răspunsul lui a fost blând, dar neîndurător; era o vreme când soțiile își credeau soții, iar Jessica nu avea nici un motiv să se îndoiască de Will al ei.

– Nu. Nu e nici o scăpare de cuvântul negrotei, nu acum, nu în lumea în care ne-a fost dat să trăim, mie și ție. Negroteii de la țară din Maine sunt tot negrotei. M-am gândit de nenumărate ori că motivul

pentru care m-am întors în Derry a fost acela că nu există nici un loc mai potrivit ca să-mi aduc aminte de asta. Dar o să am o discuție cu băiatul.

A doua zi îl strigă din hambar. Will stătea pe jugul grapei și bătu cu palma locul de-alături, făcându-i semn lui Mike să se așeze.

– N-ar strica să te ferești din calea lui Henry Bowers, spuse el.

Mike dădu din cap.

– Tatăl lui e nebun.

Mike încuviință iar. Atât lucru auzise și el prin oraș. Puținele prilejuri când îl zărise pe domnul Bowers îi confirmaseră ideea.

– Prin asta nu-nțeleg doar că-i cam sărit, preciză Will, aprinzându-și o țigară Bugler rulată în casă și privindu-și fiul. E cam la trei pași distanță de cămașa de forță. Așa s-a întors din război.

– Eu cred că și Henry e nebun, spuse Mike.

Glasul îi era scăzut, dar ferm, și asta îl întări sufletește pe Will... Deși, după o viață hărțuită de incidente incluzând și prilejul de-a fi aproape ars de viu într-o speluncă ilicită numită *The Black Spot*, nu-i venea să creadă că un copil ca Henry putea fi nebun.

– Mă rog, l-a ascultat prea mult pe taică-su, dar asta-i doar foarte firesc.

Și totuși, în această privință fiul său era mai aproape de adevăr. Henry Bowers, fie din cauza permanentei conviețuiri cu tatăl său, fie din alte pricini – vreo defecțiune internă –, era într-adevăr pe cale să înnebunească, încet, dar sigur.

– Nu vreau să-ți faci o carieră din a da bir cu fugiții, spuse Will Hanlon, dar întrucât ești negru ai șanse să ți se arunce multe pe cap. Înțelegi ce vreau să zic?

– Da, tătuțule, spuse Mike, gândindu-se la Bob Gautier de la școală, care încercase să-i explice lui Mike că negrotei nu putea fi un cuvânt urât, de vreme ce tatăl său îl folosea tot timpul.

De fapt, îi spuse sincer Bob lui Mike, era un cuvânt frumos. Când câte un luptător la *Friday Night Fights* încasa o bătaie bună și reușea să se țină pe picioare, tăticul său spunea: „Are capu' tare ca un negrotei"; iar când cineva chiar se spetea cu munca (cea a domnului Gautier desfășurându-se la „Star Beef", în oraș), tăticul spunea: „Omul ăla muncește ca un negrotei." „Iar tăticul meu e exact tot atât de creștin ca și tăticul tău", încheiase Bob. Mike ținea minte că, privind la fața albă și ciupită de vărsat a lui Bob, înconjurată de blana râioasă a glugii hanoracului, simțise nu furie, ci o cumplită tristețe ce-i înțepa ochii cu lacrimi. Văzuse onestitate și bune intenții pe chipul lui Bob, dar ceea ce *simțise*

era singurătate, distanță, o mare goliciune șuierătoare între el și celălalt băiat.

– Văd că înțelegi ce vreau să zic, spuse Will și ciufuli părul fiului său. Iar concluzia e că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atâta osteneală. Merită?

– Nu, spuse Mike. Nu, n-aș crede.

Avea să mai treacă o vreme până să se răzgândească. Asta s-a întâmplat în ziua de 3 iulie 1958.

4

În timp ce Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins, Peter Gordon și un băiat de liceu semi-arierat pe nume Steve Sadler (poreclit Moose, după personajul din benzile desenate cu Archie) fugăreau un Mike Hanlon cu răsuflarea tăiată, prin triaj, către Maidan, cam la o jumătate de kilometru distanță Bill și ceilalți din Clubul Păguboșilor încă mai ședeau pe malul râului Kenduskeag, cumpănind la coșmarul lor colectiv.

– C-cred că ș-șt-știu u-unde e-e-e, spuse Bill, spărgând în fine tăcerea.

– În canale, zise Stan, și tresăriră toți la auzul unui zgomot neașteptat, pârâitor și aspru.

Eddie zâmbi vinovat în timp ce-și cobora inhalatorul la loc în poală.

Bill dădu din cap:

– L-am î-î-întrebat pe ta-tata despre ca-canale acum cî-câteva s-s-seri

– La început toată zona asta a fost o mlaștină, i-a spus Zack fiului său, iar întemeietorii orașului au reușit să instaleze ceea ce azi e centrul exact în partea ei cea mai rea. Tronsonul din Canal care trece pe sub Center și Main și iese la suprafață în Bassey Park nu e altceva decât o canalizare ce captează râul Kenduskeag. În cea mai mare parte a anului canalele alea sunt aproape goale, dar devin foarte importante când vine dezghețul de primăvară sau când se produc inundații...

Aici făcu o pauză, gândindu-se că în timpul inundației din toamna trecută își pierduse fiul cel mai mic.

– ...datorită pompelor, încheie el.

– Po-po-pompe? întrebă Bill, întorcând puțin capul fără a-și da seama măcar.

Când se bâlbâia la sunete explozive, buzele sale împroșcau cu salivă.

– Pompele de drenaj, îi explică tatăl său. Se află pe Maidan. Tuburi de beton ce ies din pământ cam la un metru înălțime...

– B-B-Ben H-H-H-Hanscom le zice gă-găuri de mo-morloci, spuse Bill, zâmbind.

Zack zâmbi și el... Dar nu era decât o umbră a vechiului său zâmbet. Se aflau în atelierul lui Zack, unde acesta strângea fără prea mare interes știfturile scaunelor.

– Pompe colectoare, asta-i tot ce sunt, puștiulache. Stau în cilindri cam la trei metri adâncime și pompează apa de canalizare și surplusul când panta terenului se nivelează sau își ascute puțin unghiul. Sunt mașinării vechi, și orașul ar avea nevoie de niște pompe mai noi, dar Consiliul acuză întotdeauna sărăcia când problema aceasta este trecută pe ordinea de zi la întrunirile pentru adoptarea bugetului. Dacă eu aș primi câte douăzeci și cinci de cenți pentru fiecare dată când am coborât acolo, în rahat pân-la genunchi, ca să rebobinez câte un motor dintre alea... Dar n-ai tu nevoie s-auzi toate astea, Bill. De ce nu mergi să te uiți la televizor? Cred că-n seara asta-i *Sugarfoot*.

– B-ba *v-v-vreau* s-a-a-aud, protestă Bill, și nu numai fiindcă ajunsese la concluzia că undeva sub Derry se afla ceva groaznic.

– De ce vrei s-auzi despre o grămadă de pompe colectoare? întrebă Zack.

– Re-re-ferat pentru șc-școală, replică însuflețit Bill.

– Școala s-a terminat.

– L-l-la anu'.

– Mă rog, e un subiect destul de plicticos, spuse Zack. Profesorul o să-ți dea probabil un F pentru c-ai reușit să-l adormi. Uite, aici e Kenduskeagul – trasă Zack o linie dreaptă în praful subțire de rumeguș de pe masa în care își încastrase bomfaierul – iar aici e Maidanul. Acuma, pentru că centrul orașului e mai jos decât cartierele rezidențiale – Kansas Street, să zicem, sau Old Cape, sau West Broadway – cea mai mare parte a apelor reziduale din centru trebuie să fie pompate în râu. Scurgerile din case o iau în jos spre Maidan cam de capul lor. Înțelegi?

– D-d-da, spuse Bill, trăgându-se puțin mai aproape de tatăl său pentru a privi liniile, destul de aproape astfel ca umărul să i se rezeme de brațul tatălui.

– Într-o zi o să se termine cu pompatul lăturilor în râu și cu asta toată treaba va lua sfârșit. Dar până una alta avem pompele alea în... cum le spunea amicul tău?

– Găuri de morloci, spuse Bill fără urmă de bâlbâială; nici el, nici tatăl său nu observară.

– Așa. Pentru asta există pompele din găurile de morloci, și merg destul de bine, atât doar că, atunci când plouă prea mult, șuvoaiele dau pe dinafară. Fiindcă, deși drenajul gravitațional și canalele cu pompe au fost proiectate ca sisteme separate, de fapt se încrucișează peste tot. Vezi?

Trase o serie de X-uri dispuse radial față de linia ce reprezenta râul Kenduskeag, iar Bill dădu din cap.

– Ei bine, singurul lucru pe care trebuie să-l știi despre drenajul apei e că se duce încotro poate. Când ajunge prea sus, începe să umple rigolele la fel cum umple canalele colectoare. Când apa din rigole se înalță destul ca să ajungă la pompele astea, le scoate din circuit. Ghinionul meu, fiindcă trebuie să le repar.

–Tati, cî-cât de mari sunt ca-canalele?

– Adică, ce calibru au?

Bill dădu din cap.

– Canalele principale au poate doi metri în diametru. Cele secundare, din zonele rezidențiale, un metru, unu-jumate, cred. Unele dintre ele s-ar putea să fie un pic mai mari. Și crede-mă ce-ți zic, Billy, și poți să le-o spui și prietenilor tăi: nu trebuie să intrați niciodată într-un canal dintr-astea, nici în joacă, nici la vreun pariu, din nici un fel de motiv.

– De ce?

– O mulțime de conduceri diferite ale orașului le-au tot construit cam de prin 1885. În timpul Crizei au instalat o întreagă rețea de drenaj secundară și una terțiară; pe vremea aia se găseau bani destui pentru lucrările publice. Dar tipul care a fost șeful acestor proiecte a murit în al doilea război mondial, iar după vreo cinci ani Departamentul Apelor a descoperit că planurile sistemului dispăruseră în majoritate. Cam cinci kile de planuri care pur și simplu s-au topit la un moment dat între 1937 și 1950. Ideea mea e că nimeni nu știe unde duc afurisitele de canale.

Când funcționează, nu-i pasă nimănui. Când nu, apar trei-patru mutre acre de la Întreprinderea de Ape Derry care trebuie să încerce să afle care pompă s-a stricat sau unde-i înfundată. Iar când coboară acolo își iau naibii cu ei mâncare la pachet. E întuneric, pute și-i plin de șobolani. Astea toate sunt motive ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poți rătăci. Au mai pățit-o și alții.

Pierdut sub Derry. Pierdut în canale. Pierdut în beznă. Ideea avea ceva atât de sinistru și înfiorător, încât Bill se pomeni o clipă redus la tăcere. Apoi spuse:

– Da' n-au tri-tri-mis niciodată oameni acolo să facă hărți...

– Trebuie să termin știfturile astea, spuse pe neașteptate Zack, întorcându-i spatele și îndepărtându-se. Intră-n casă și vezi ce-i la televizor.

– D-d-da', ta-ta-tati...

– Du-te, Bill, îl îndemnă Zack, iar băiatul simți din nou răceala. Răceala aceea prefăcea mesele de seară într-un soi de tortură, în timp ce tatăl său frunzărea reviste de electronică (spera să fie avansat în anul următor), în timp ce mama își citea câte unul dintre nesfârșitele romane englezești cu detectivi: Marsh, Sayers, Innes, Allingham. În atmosfera aceea de gheață, mâncarea își pierdea tot gustul; parcă ar fi mestecat alimente înghețate care niciodată nu văzuseră un cuptor pe dinăuntru. Apoi câteodată, pe urmă, urca în camera lui și se întindea pe pat, ținându-se de stomacul cuprins de crampe și spunând în sinea sa: Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru. Se gândea la asta tot mai mult și mai mult de când murise Georgie, deși maică-sa îl învățase fraza cu doi ani în urmă. În mintea sa dobândise o calitate de talisman; în ziua când se va putea îndrepta spre mama lui și-i va rosti fraza simplu, fără a se poticni sau bâlbâi, gheața se va sparge; ochii ei se vor lumina, iar ea îl va îmbrățișa și-i va spune: „Minunat, Billy! Ce băiat bun! Ce băiat bun!"

Firește, nu împărtășise nimănui acest gând. Nici cu cai sălbatici nu i-ar fi putut fi smuls; nici roata de tortură nu l-ar fi putut determina să-și dea de gol această fantezie secretă, ascunsă în chiar centrul inimii lui. Dacă putea pronunța această expresie pe care ea i-o împărtășise cu dezinvoltură într-o sâmbătă dimineață, în timp ce el și Georgie se uitau la Guy Madison și Andy Devine în *The Adventures of Wild Bill Hickok*, ar fi fost ca sărutarea ce-o deșteptase pe Frumoasa Adormită din visurile ei înghețate în lumea caldă a iubirii prințului din poveste.

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Nu le-o spuse nici prietenilor lui în acea zi de 3 iulie – dar le spuse ceea ce aflase de la tatăl său despre rețeaua de canalizare și drenaj a orașului Derry. Era un băiat a cărui fantezie funcționa cu ușurință și naturalețe (uneori mai ușor decât îi venea să spună adevărul), iar scena pe care le-o zugrăvi era cu totul diferită de cea în care se desfășurase de fapt conversația: el și babacul său priveau împreună la televizor, spuse Bill, bând cafea.

– Tatăl tău te lasă să bei cafea? întrebă Eddie.

– S-s-sigur, răspunse Bill.

– Mamă! făcu Eddie. Maică-mea nu m-ar lăsa în veci să beau o cafea. Zice că-i periculoasă cafeina din ea.

Tăcu o clipă.

– Totuși, ea bea destulă.

– Pe mine tata mă lasă să beau cafea dacă vreau, spuse Beverly, dar mi-ar face de petrecanie dac-ar ști că fumez.

– Ce te face să fii atât de sigur că-i în canalizare? întrebă Richie, privind de la Bill la Stan Uris și iar la Bill.

– To-to-totul duce la a-a-asta. V-vocile pe ca-care le-a auzit Be-be-verly v-veneau din țe-țeavă. Și sî-sângele. Când c-c-clovnul ne-a fu-fugărit, na-na-nasturii ăia po-po-portocalii erau lângă o gu-gură de ca-canal. Iar G-G-George...

– Nu era un clovn, Bill Barosane, îl întrerupse Richie. Ți-am mai *spus*. Știu că pare o nebunie, dar era un vârcolac.

Îi privi pe ceilalți, în defensivă.

– Jur pe Dumnezeu. L-am *văzut*.

Bill spuse:

– Pentru *ti-ti-tine* a fost un vârcolac.

– Hai?

– N-nu pr-prr-pricepi? Pentru ti-tine a fost un vâr-vârcolac pentru că a-ai văzut filmul ăla tî-împit la „A-A-A-A-laddin".

– Nu mă prind.

– Eu cred că da, spuse calm Ben.

– M-am dus la bi-bi-bibliotecă și am că-că-u-tat, explică Bill. Eu cred că-i o a-a...

Se întrerupse cu gâtlejul încordat și scuipă cuvântul:

– ...o *aură*.

– Oaură? întrebă nedumerit Eddie.

– A-a-aură, repetă Bill și pronunță pe litere.

Le spuse despre un paragraf în enciclopedie asupra acestui subiect și un capitol pe care-l citise într-o carte intitulată *Adevărul nopții*. Aură, explică el, era denumirea celtică a creaturii ce bântuia orașul Derry; alte neamuri și alte culturi, în alte vremuri, o denumiseră cu alți termeni, dar toți însemnau același lucru. Indienii de la câmpie o numeau Manitou, care uneori lua forma unui leu-de-munte, a unui elan sau a unei acvile. Aceiași indieni credeau că spiritul Manitou poate câteodată să intre în ei, iar în acele momente puteau da norilor forma acelor animale după care le fuseseră botezate casele. Himalaienii îl numeau *tallus* sau *taelus*, ceea ce însemna o ființă vrăjită și rea care-ți putea citi gândurile, luând apoi forma lucrului de care-ți era cel mai frică. În Europa Centrală purtase numele de *eylak*, frate cu *vurderlak*, sau vampir. În Franța era *le loup-garou*, sau piele-schimbătoare, concept ce fusese tradus grosolan ca vârcolac, dar, le spuse Bill, *le loup-garou* (pe care el îl pronunța

„le luup-garuu") putea fi orice, absolut orice: un lup, un șoim, o oaie, chiar și o plosniță.

– Vreunul dintre articolele alea nu te-nvăța cum să învingi o aură? întrebă Beverly.

Bill dădu din cap, dar nu cu prea multă nădejde.

– H-h-himalaienii aveau un ri-i-itual ca s-să sc-scape de e-e-el, da-i de-de-stul de gr-gr-groaznic.

Se uitară la el, nedorind să audă, dar neavând încotro.

– S-s-se nu-numea R-R-Ritualul *Chü-Chüd*, continuă Bill și începu să le explice în ce consta. Dacă erai un om sfânt din Himalaya, luai urma unui *taelus*. Acel *taelus* scotea limba. Tu o scoteai pe-a *ta*. Vă suprapuneați limbile și pe urmă amândoi le mușcați complet, astfel încât ajungeați oarecum țintuiți unul de altul, ochi în ochi.

– Ah, cred că-mi vine să vărs, spuse Beverly, rostogolindu-se pe pământ.

Șovăind, tremurând de emoție, Ben o bătu ușor pe spate, după care privi în jur să vadă dacă-l observase careva. Nu-l observase nimeni; ceilalți se uitau la Bill, hipnotizați.

– Și pe urmă? întrebă Eddie.

– Pă-pă-păi, pare o ne-ne-nebunie, d-da-n carte s-scria că pe-pe urmă începeți să spuneți glume și ș-ș-șarade.

– *Ce?* exclamă Stan.

Bill confirmă, cu expresia unui corespondent de presă care vrea să fie clar – fără a ți-o spune de-a dreptul – că el nu face știrea, ci doar o transmite.

– E-exact. M-mai întâi monstrul *t-taelus* va spune u-u-una, apoi *tu-tu-tu* trebuie să z-z-zici u-una, și o-o ț-ț-țineți tot a-a-așa, pe rî-rî-rând...

Beverly se ridică iar în capul oaselor, cu genunchii strânși la piept și mâinile încleștate împrejurul gambelor.

– Eu nu prea văd cum ar putea unii să vorbească, știi, cu limbile prinse una de alta.

Richie scoase imediat limba, și-o prinse cu degetele și intonă:

– Mama are flori pe prispă!

Asta-i făcu pe toți să hohotească o vreme, chiar dacă *era* un banc de copii mici.

– P-poate că-i vo-vo-vorba de t-telepatie, spuse Bill. O-oricum, da-dacă *o-o-omul* râde pr-pr-primul în ciu-uda du-du-du-du...

– Durerii? întrebă Stan.

Bill confirmă.

– ...atunci *taelus*-ul re-reușește să-l o-o-omoare și să-l mă-mă-mânânce. Sufletul lui, cred. D-dar da-dacă o-omul îl po-poate face pe *t-taelus* să rî-râdă p-p-primul, ăsta trebuie să plece pentru o su-su-tă de a-ani.

– Scria în carte de unde vine chestia asta? întrebă Ben.

Bill clătină din cap.

– Tu crezi o vorbă din toate astea? interveni și Stan, părând că vrea să fie ironic, deși nu reușea să găsească forța morală sau mentală de a o face.

Bill ridică din umeri și spuse:

– A-a-aproape că d-da.

Părea pe cale să mai spună ceva, iar clătină din cap și rămase tăcut.

– Asta explică multe, rosti rar Eddie. Clovnul, leprosul, vârcolacul...

Privi la Stan.

– Și băieții morți.

– Sună ca o treabă pentru Richard Tozier, spuse Richie cu Vocea Crainicului de la Actualitățile MovieTone. Omul cu o mie de bancuri și șase mii de șarade.

– Dacă te trimitem pe tine s-o rezolvi, murim cu toții, spuse Ben. Încet. În chinuri groaznice.

La asta râseră iar cu toții.

– Deci ce facem? întrebă Stan.

Încă o dată Bill nu putu decât să clatine din cap... Și să simtă că era aproape de soluția bună. Stan se ridică în picioare.

– Hai să mergem în altă parte. Mă trage oboseala la poponeț.

– Mie-mi place aici, replică Beverly. E umbră și-i frumos.

Îi aruncă o privire lui Stan:

– Cred că vrei să faci vreo treabă *pușteașcă*, de exemplu să te duci la groapa cu gunoi și să spargi sticle cu pietre.

– Mie-mi *place* să sparg sticle cu pietre, spuse Richie, ridicându-se lângă Stan.

Își săltă gulerul și începu să umble încoace și-ncolo ca James Dean în *Rebel fără cauză*.

– Mă *lovesc*, spuse el, cu o mutră posacă și scărpinându-și pieptul. Știți voi, mamă-mamă. Părinții. Școala. So-Ci-etatea. Toată lumea. E o presiune, puișor. E...

– E-un căcat, îl întrerupse Beverly și oftă.

– Eu am niște artificii, spuse Stan.

Și uitară cu totul de aure, de Manitou și proasta imitare a lui James Dean când Stan scoase la iveală un pachet de Pisici Negre din buzunarul de la șold. Până și Bill rămase impresionat.

– I-Isuse Cristoase, St-St-an, de u-unde-ai făcut ro-rost de a-astea?

– De la puștiul ăla gras cu care mă duc câteodată la sinagogă, răspunse Stan. I-am dat la schimb un teanc de reviste cu Superman și Little Lulu.

– Hai să tragem! țipă Richie, într-o veselie vecină cu apoplexia. Hai să le tragem, Stanny, n-am să mai spun la nimeni că tu și cu tac-tu l-ați omorât pe Cristos, promit, ce zici? O să le spun că ai nasu' *mic*, Stanny! O să le spun că nu ești circumcis!

La asta Beverly începu să chiăie de râs și chiar păru că se apropie de apoplexie, înainte de a-și acoperi fața cu mâinile. Bill izbucni în râs, Eddie izbucni în râs, iar după o clipă li se alătură și Stan. Sunetul hohotelor pluti peste întinsul puțin adânc al râului Kenduskeag în acel ajun de 4 Iulie, sunet de vară, strălucitor ca razele de soare ce scânteiau pe apă, și nici unul dintre ei nu văzu ochii portocalii ce-i pândeau dintr-un desiș de oțetar și rugi de mure sterpi din partea stângă. Acea porțiune cu oțetari se întindea pe tot malul cale de treizeci de pași, iar în centrul ei se găsea una dintre găurile de morloci ale lui Ben. Din această conductă înălțată de beton se holbau ochii, fiecare de o jumătate de metru în diametru.

5

Motivul pentru care Mike fugea ca din pușcă de Henry Bowers și banda lui nu-tocmai-veselă în exact aceeași zi era acela că a doua zi avea să fie Glorioasa Sărbătoare a Independenței. Școala Bisericii avea o formație în care Mike cânta la trombon. La data de 4 Iulie, formația avea să defileze în parada sărbătorii anuale, cântând *Imnul de Luptă al Republicii, Înainte Soldați Creștini* și *Frumoasa America*. Era o ocazie pe care Mike o aștepta cu nerăbdare de aproape o lună. Plecase pe jos la ultima repetiție pentru că i se stricase lanțul de la bicicletă. Repetiția nu era programată decât la două și jumătate, dar el pornise de acasă la ora unu fiindcă voia să-și lustruiască trombonul, aflat în sala de muzică a școlii. Deși nu cânta la trombon mult mai grozav decât își făcea Richie Vocile, îndrăgea instrumentul și, ori de câte ori nu-i erau boii acasă, o jumătate de oră de suflat marșuri de Sousa, imnuri sau arii patriotice îl binedispunea pe loc. Într-un buzunar al cămășii kaki avea o cutie de lustru Saddler's pentru alamă, iar din cel al pantalonilor îi atârnau două-trei cârpe curate. Gândul la Henry Bowers nici măcar nu-i trecea prin minte.

O privire în urmă în timp ce se apropia de Neibolt Street și Seminarul Teologic l-ar fi făcut să se răzgândească degrabă, căci Henry, Victor, Belch, Peter Gordon și Moose Sadler îl urmăreau răsfirați pe toată lățimea străzii. Dacă aceștia ar fi plecat de la locuința lui Bowers cu cinci minute mai târziu, Mike s-ar fi făcut nevăzut după creasta următoarei coline; apocaliptica bătaie cu pietre și tot ce-avea să urmeze s-ar fi întâmplat poate altfel sau chiar n-ar fi avut loc.

Dar Mike însuși, peste ani și ani, avea să avanseze ipoteza că probabil nici unul dintre ei nu era întru totul stăpân pe sine în evenimentele acelei veri; că, dacă norocul și libera voință jucaseră vreun rol, atunci acesta nu putea fi decât unul foarte puțin important. Avea să sublinieze un număr de asemenea coincidențe suspecte în fața celorlalți la întrunirea lor de la prânz, dar aceasta era cel puțin una de care nu avea habar. Întâlnirea de pe Maidan din acea zi s-a sfârșit când Stan Uris a scos Pisicile Negre, iar Clubul Păguboșilor a pornit spre groapa de gunoi ca să le dea foc. Iar Victor, Belch și ceilalți veniseră la ferma Bowers pentru că Henry avea artificii, bombițe-cireașă și M-80-uri (deținerea acestora din urmă având să devină peste doar câțiva ani o crimă). Băieții cei mari plănuiau să meargă în spatele gropii de cărbuni a triajului și să se distreze cu comorile lui Henry.

Nici unul dintre ei, nici măcar Belch, nu se ducea la ferma Bowers în împrejurări obișnuite – în primul rând din cauza tatălui nebun al lui Henry, dar și pentru că sfârșeau întotdeauna ajutându-l pe Henry la corvezi: plivitul, nesfârșitul cules de pietre, tăierea lemnelor, căratul apei, greblatul fânului, culesul a tot ce se întâmpla să fi dat în pârg într-un moment sau altul al sezonului – mazăre, castraveți, roșii, cartofi. Băieții nu erau chiar alergici la muncă, însă aveau destule de făcut la ei acasă fără a mai asuda și pentru țicnitul de tată al lui Henry, pe care nu-l prea interesa pe cine pocnea (o dată aruncase cu un lemn de foc în Victor Criss când băiatul scăpase un coș cu roșii pe care-l căra la taraba de lângă drum). A fi pocnit cu un butuc de mesteacăn era deja destul de neplăcut; ceea ce făcuse să fie și mai rău era faptul că Butch Bowers cântase în timp ce-o făcea: „O să-i omor pe *toți* jăpăii! O să-i omor pe *toți* jăpăii!"

Cât era el de prost, Belch Huggins o exprimase cel mai bine:

– Eu nu mă fut cu oamenii nebuni! îi spusese el lui Victor într-o zi, cu doi ani mai-nainte.

Victor râsese și fusese de acord.

Dar cântecul de sirenă al tuturor acelor pocnitori fusese prea atrăgător ca să-i reziste cineva.

– Îți zic eu ce facem, Henry, spuse Victor când Henry îl chemă afară în acea dimineață la ora nouă. Ne vedem la groapa de cărbuni pe la unu, ce zici?

– Arată-te tu la groapă pe la unu, și eu n-o să fiu acolo, replică Henry. Am prea multe treburi. Dacă te-arăți la groapă pe la trei, o să *fiu* acolo. Și prima' M-80 o să intre drept în băsănău' tău, Vic.

Vic ezită, apoi acceptă să vină și să-l ajute la muncă.

Ceilalți sosiră și ei, și toți cinci, băieți voinici cu toții, lucrând la ferma Bowers ca ocnașii, terminară toate treburile la începutul după-amiezei. Când Henry își întrebă tatăl dacă poate să plece, Bowers flutură doar alene din mână spre fiu-său. Butch se instalase pe veranda din spate, cu o sticlă de lapte de-o litră plină cu cidru tare lângă balansoar și radioul portativ Philco pe balustrada verandei (mai spre seară The Red Sox aveau să cânte *The Washington Senators*, perspectivă ce i-ar fi cauzat oricărui om care *nu* era nebun o criză gravă de fiori reci). O spadă japoneză fără teacă zăcea în poala lui Butch, suvenir de război pe care, spunea el, o scosese din trupul unui jăpău muribund pe insula Tarawa (de fapt oferise pentru ea șase sticle de Budweiser și trei mânșe de comandă, în Honolulu). În ultima vreme Butch își scotea spada aproape de fiecare dată când bea. Și, de vreme ce toți băieții, inclusiv Henry, erau în secret convinși că mai devreme sau mai târziu o va folosi asupra cuiva, era mai bine să te afli departe când își făcea apariția în poala lui Butch.

Băieții nici nu păși bine pe stradă când Henry îl ochi pe Mike Hanlon în fața lor.

– E cioroiul! spuse el, cu ochii luminându-i-se ca ai unui copil mic care contemplă sosirea Moșului în seara de Crăciun.

– Cioroiul? se arătă nedumerit Belch Huggins – nu-i văzuse decât rareori pe Hanloni – iar apoi ochii săi tulburi se aprinseră. A, da! Cioroiul! Hai pe el, Henry!

Belch porni într-un trap tunător. Ceilalți dădeau să-l urmeze, când Henry îl înșfăcă pe Belch și-l smuci înapoi. Henry avea mai multă experiență decât ei în a-l urmări pe Mike Hanlon și știa că a-l prinde era ușor de zis, greu de făcut. Băiatul ăla negru știa să se *miște*.

– Nu ne văzu. Hai doar să mergem repede pân' ne vede. Să tăiem din distanță.

Așa făcură. Un observator s-ar fi putut amuza: cei cinci păreau că se antrenează pentru competiția olimpică de marș. Burdihanul considerabil al lui Moose Sadler sălta înăuntrul tricoului său cu emblema Liceului Derry. Sudoarea șiroia pe fața lui Belch, care curând se înroși. Dar distanța dintre ei și Mike scădea – două sute de metri, o sută și cincizeci,

o sută, și până acum Micul Sambo Negru nu se uitase înapoi. Îl auzeau cum fluiera nepăsător.

– Ce-ai de gând să-i faci, Henry? întrebă în șoaptă Victor Criss.

Suna doar curios, dar în realitate era îngrijorat. În ultima vreme Henry începuse să-l alarmeze tot mai mult. Nu-i păsa dacă voia doar să-l bată cu toții pe micul Hanlon, poate chiar să-i sfâșie cămașa și să-i azvârle pantalonii și chiloții într-un pom, dar nu era sigur că Henry avea doar atât în minte. În anul acela avuseseră loc mai multe întâlniri neplăcute cu copiii de la Școala Primară, cărora Henry le spunea „căcățeii". Henry era obișnuit să-i domine și să-i terorizeze pe căcăței, dar începând din martie i-o făcuseră ei lui, mereu. Împreună cu amicii săi îl fugăriseră pe unul, micul patru-ochi Tozier, la Freese's, și îi pierduseră urma exact când părea cert că puseseră mâna pe el. Apoi, în ultima zi de școală, acel Hanscom...

Dar lui Victor nu-i plăcea să se gândească la asta.

Ceea ce-l alarma nu era decât atât: se putea ca Henry să meargă PREA DEPARTE. Ce însemna exact PREA DEPARTE era ceva ce Victor prefera să nu-și imagineze... Dar inima sa neliniștită pusese întrebarea.

– O să-l prindem și o să-l ducem la groapa aia cu cărbuni, spuse Henry. Mă gândesc să-i băgăm vreo două pocnitori în pantofi și să vedem dacă dansează.

– Da' nu M-80-urile, Henry, bine?

Dacă Henry avea în cap așa ceva, atunci Victor își lua tălpășița. Câte o M-80 în fiecare pantof i-ar fi făcut chisăliță labele negroteiului ăluia, iar asta era *mult* PREA MULT.

– N-am decât patru din alea, răspunse Henry, neluându-și ochii de la spinarea lui Mike Hanlon; acum se apropiaseră la șaptezeci de metri, și vorbea și el în șoaptă. Crezi c-aș irosi două pe-un futut de cioroi?

– Nu, Henry. Sigur că nu.

– O să-i băgăm doar două Mâțe Negre-n mocasini, continuă Henry, pe urmă-l dezbrăcăm la curu' gol și-i aruncăm hainele jos pe Maidan. Poate-o să intre-n urzici când se duce după ele.

– Ar tre'i să-l dăm de-a dura și pân cărbuni, propuse Belch, cu ochii până nu de mult cețoși arzându-i acum strălucitori. Bine, Henry? E mișto?

– Mișto ca focu', spuse Henry pe un ton indiferent care lui Victor nu-i prea plăcu. O să-l dăm de-a dura-n cărbuni, la fel cum l-am dat eu și-n noroi data trecută. Și...

Henry rânji dezvăluind niște dinți care începeau deja să-i putrezească, la vârsta de doisprezece ani.

– Și am ceva să-i zic. Nu cred c-a murit data trecută când i-am zis-o.

– Ce să-i zici, Henry? întrebă Peter.

Peter Gordon nu era decât curios și excitat. Provenea dintr-una dintre „familiile bune" din Derry; locuia pe West Broadway și în doi ani avea să fie trimis la școala pregătitoare din Groton – sau cel puțin așa credea el în acea zi de 3 iulie. Era mai isteț decât Vic Criss, dar nu fusese suficientă vreme în preajma lor ca să înțeleagă cum se deteriora Henry.

– O să vezi tu, răspunse Henry. Acum, gura. Ne-apropiem.

Erau la douăzeci și cinci de metri în urma lui Mike, iar Henry tocmai deschidea gura să dea ordinul de atac când Moose Sadler trase prima pocnitoare a zilei. Moose mâncase trei castroane de fasole coaptă de cu seară, iar bășina a fost aproape la fel de sonoră ca o salvă de pușcă.

Mike întoarse capul. Henry îi văzu ochii dilatându-se.

– Pe el! urlă.

Mike îngheță un moment; apoi o luă la picior, fugind de-i sfârâiau călcâiele.

6

Păguboșii își croiau drum șerpuitor printre bambușii de pe Maidan în următoarea ordine: Bill, Richie, Beverly în urma lui Richie, pășind zveltă și drăguță în blugi și o bluză albă fără mâneci, încălțată în sandale, apoi Ben, încercând să nu gâfâie prea tare (deși erau peste 35° C în ziua aceea, purta una dintre cămășile sale groase și lăbărțate), Stan și Eddie ultimul, cu vârful inhalatorului itindu-i-se din buzunarul pantalonilor.

Bill căzuse într-o fantezie de „safari în junglă", așa cum i se întâmpla adesea când umbla prin partea aceea a Maidanului. Bambușii erau înalți și albi, limitând vizibilitatea strict la cărarea pe care o bătătoriseră pe acolo. Pământul era negru și amorf, cu pete mustoase care trebuia să fie evitate sau sărite dacă nu voiai să-ți intre mâl în încălțări. Băltoacele de apă stătută aveau ciudate culori de curcubeu plate. În aer stăruia un iz rânced, parte de gunoi, parte de vegetație în descompunere.

Bill se opri la o cotitură distanță de Kenduskeag și se întoarse spre Richie:

– T-t-tigru drept în față, T-T-Tozier.

Richie dădu din cap și se întoarse spre Beverly.

– Tigru, șuflă el.

– Tigru, îi spuse ea lui Ben.

– Mâncător-de-oameni? întrebă Ben, ținându-și respirația ca să nu gâfâie.

– E plin tot de sânge, răspunse Beverly.

– Tigru mâncător-de-oameni, îi murmură Ben lui Stan, iar acesta îi trecu vestea în spate lui Eddie, a cărui față slabă era palidă de surescitare.

Se făcură nevăzuți în bambuși, lăsând goală ca prin farmec poteca de pământ negru ce șerpuia prin desiș. Tigrul trecu prin fața lor și aproape că-l văzură cu toții: greu, ca la vreo două sute de kile, mușchii mișcându-i-se cu grație și putere sub mătasea blănii vărgate. Aproape-i văzură ochii verzi și broboanele de sânge în jurul botului, de la ultima porție de războinici pigmei pe care-i devorase de vii.

Bambușii trosniră slab, cu un sunet pe cât de muzical, pe atât de lugubru, după care rămaseră din nou nemișcați. Putea să fi fost boarea unui vânticel de vară... Sau putea să fi fost trecerea unui tigru african în drum spre latura dinspre Old Cape a Maidanului.

– S-a dus, zise Bill. Lăsă să-i scape o respirație reținută și păși iar pe cărare.

Ceilalți îi urmară exemplul.

Richie era singurul care venise înarmat: scoase un pistol cu capse având patul înfășurat în bandă izolatoare.

– Puteam să-l nimeresc în plin dacă te dădeai de-acolo, Bill Barosane, spuse el amărât.

Își împinse șaua ochelarilor vechi în sus pe nas cu țeava armei.

– Sunt sălbatici pe-a-a-aicea, spuse Bill. N-n-nu putem ri-risca să tragem. V-vrei să ne cadă-n ca-ca-cap?

– Aha, făcu Richie, convins.

Bill schiță cu brațul gestul care le cerea să îl urmeze și își reluară drumul pe cărarea ce se îngusta de-o palmă în capătul pâlcului de bambuși. Ieșiră pe malul râului Kenduskeag, unde un șir de pietre plate traversa râul. Ben le arătase cum să le plaseze. Luai un bolovan mare și-l trânteai în apă, pe urmă luai un al doilea și-l trânteai și pe el în apă în timp ce păseai pe primul, pe urmă îl luai pe-al treilea și-l trânteai în apă păsind pe al doilea, și tot așa până treceai tot râul (care aici, în acel moment al anului, nu avea nici treizeci de centimetri adâncime și era vârstat cu dâre roșietice de nisip) rămânând cu picioarele uscate. Șmecheria era atât de simplă, încât era la mintea unui țânc, dar nimănui nu-i trecuse asta prin cap până nu apăruse Ben. Era bun la treburi dintr-astea, dar când îți arăta cum trebuie să lucrezi nu te făcea niciodată să te simți ca un tăntălău.

Coborâră malul în șir indian și porniră peste spinările uscate ale pietroaielor pe care le plantaseră.

– Bill! strigă alarmată Beverly.

Bill încremeni pe dată, fără să privească în urmă, cu brațele ridicate în aer. Apa șipotea și susura în jurul lui.

– Ce-i?

– Sunt pești pirania acolo! I-am văzut mâncând o vacă întreagă acum două zile. Un minut după ce căzuse în apă nu mai erau din ea decât oasele. Vezi să nu cazi!

– Just, răspunse Bill. Aveți grijă, băieți.

Traversară cu pași nesiguri râul. Un tren de marfă se repezi pe calea ferată tocmai pe când Eddie se apropia de mijlocul albiei, și mugetul neașteptat al sirenei sale îl făcu să se clatine, gata să-și piardă echilibrul. Privi în apa strălucitoare și preț de-o clipă, între scânteierile de soare ce-i înfigeau săgeți de lumină în ochi, chiar *văzu* peștii pirania agitați. Nu făceau parte din prefăcătoria asociată cu fantasmele de „safari în junglă" ale lui Bill; de asta era absolut sigur. Peștii pe care-i văzu arătau ca niște carași aurii supradimensionați, cu fălci enorme și urâte ca ale rechinilor sau caracudelor. Dinți de ferăstrău le ieșeau printre buzele groase și, asemenea carașilor, erau portocalii. La fel de portocalii precum pompoanele mițoase pe care le vezi uneori pe costumele purtate de clovni la circ.

Dădeau târcoale în apa mică, scrâșnind din dinți.

Brațele lui Eddie se rotiră. *Cad*, își spuse el. *Cad în apă și-au să mă mănânce de viu.*

Atunci Stan Uris îl apucă strâns de încheietura mâinii și-l ajută să își recapete echilibrul.

– Cât pe ce, spuse Stan. Dacă picai, dădeai de dracu' cu maică-ta.

Gândul la maică-sa era, o dată în viață, singurul la care nu-i stătea lui Eddie mintea. Acum ceilalți ajunseseră pe malul opus și numărau vagoanele mărfarului. Eddie privi înnebunit în ochii lui Stan, apoi se uită iarăși în apă. Văzu o pungă de fulgi de cartofi cum trecea valsând pe alături, dar nimic mai mult. Ridică din nou ochii spre Stan.

– Stan, am văzut...

– Ce?

Eddie scuturâ din cap.

– Cred că nimic. Sunt doar puțin cam

(dar erau acolo da erau și m-ar fi sfâșiat de viu)

nervos. Din cauza tigrului, cred. Ia-o-nainte.

Acel mal vestic al râului Kenduskeag – malul Old Cape – era un smârc de noroi pe vreme ploioasă și în timpul viiturilor de primăvară, dar în Derry nu plouase prea tare de două săptămâni sau chiar mai mult, iar țărmul se uscase într-o crustă crăpată nepământeană din care ieșeau mai mulți cilindri dintre aceia de beton, aruncând umbre mici și mohorâte. Cam la douăzeci de metri mai încolo, o conductă de ciment ieșea deasupra Kenduskeagului și scuipa în râu un șuvoi subțire și constant de apă brună, cu înfățișare viciată.

Ben spuse calm:

– Te ia cu fiori aici.

Ceilalți dădură din cap.

Bill îi conduse în sus pe malul uscat și din nou în hățișurile dese, unde bâzâiau insecte și țârâiau lăcuste. Din când în când se stârnea câte un fluturat violent de aripi, vreo pasăre care își lua zborul. O dată o veveriță le tăie în fugă calea, și după cinci minute, în timp ce se apropiau de dâmbul zbârcit și scund după care se ascundea latura din dos a gropii de gunoi a orașului, un șobolan enorm cu o bucățică de celofan agățată în mustăți tropăi prin fața lui Bill, alergând șontâc-șontâc pe traseul său propriu, prin propria-i sălbăticie microcosmică.

Duhoarea gropii era acum deslușită și pătrunzătoare; o coloană de fum negru se înălța spre cer. Pământul, încă apăsat de vegetație, cu excepția îngustei lor poteci, începea să fie așternut cu reziduuri. Bill le poreclise „mătreața haznalei", iar Richie fusese încântat; râsese aproape până la lacrimi.

– P-asta ar trebui s-o treci pe hârtie, Bill Barosane, spuse el. Chiar că-i bună.

Hârtii agățate de crengi se unduiau și fâlfâiau ca niște stindarde de două parale; aici luciul argintiu al soarelui se reflecta într-un maldăr de cutii de conserve îngrămădite pe fundul unei gropi mici, pline de verdeață încâlcită; acolo reflectarea mai fierbinte a razelor de soare ricoșa dintr-o sticlă spartă de bere. Beverly depistă o păpușă-bebeluș cu pielea din plastic de un roz atât de viu, încât părea aproape fiartă. O culese de jos, apoi o aruncă, scoțând un mic țipăt la vederea gândacilor cenușii-albicioși roind de sub fustița putredă și pe picioarele descompuse. Își frecă degetele de blugi.

Urcară până în vârful movilei și priviră în groapă.

– Of, căca-m-aș, zise Bill și își înfundă mâinile în buzunare, pe când ceilalți se adunau în jurul lui.

În acea zi se ardeau gunoaiele din extremitatea nordică, dar aici, la capătul dinspre ei, îngrijitorul gropii (era de fapt Armando Fazio, Mandy pentru prieteni, fratele burlac al omului de serviciu de la Școala Primară) trebăluia la buldozerul D-9 din al doilea război mondial, pe care-l folosea ca să împingă gunoiul în grămezi pentru a-i da foc. Își scosese cămașa, iar de la marele său radio portativ pe care-l așezase sub umbrarul de prelată, pe fotoliul buldozerului, se auzeau festivitățile Red Sox-Senators dinaintea meciului.

– Nu putem merge acolo, aprobă Ben.

Mandy Fazio nu era băiat rău, dar când vedea copii în groapă îi lua la goană imediat – din cauza șobolanilor, din cauza otrăvii pe care o presăra regulat ca să mențină la nivel scăzut populația rozătoarelor, din

cauza riscului de căzături și arsuri... Dar mai ales fiindcă socotea că o groapă de gunoi nu era locul unde să se afle copiii. „Nu-s'teți voi cuminț'?" răcnea el la copiii ispitiți să vină la groapă cu pistoale de jucărie să tragă în sticle (sau în șobolani, sau în pescărușI) ori atrași de fascinația exotică a „scociorâtului-în-gunoaie": puteai găsi o jucărie care încă mai mergea, un scaun ce se putea repara pentru un club, sau un televizor paradit, dar cu tubul catodic încă intact – dacă aruncai un pietroi într-unul dintr-astea, se producea o explozie extrem de satisfăcătoare. „Nu-s'teți voi copii *cuminț*'? tuna Mandy (tuna nu pentru că ar fi fost furios, dar era surd și nu purta aparat auditiv. „Nu va-nvățatără a voștri părinț' să fiț' cuminț'? Băieții și fătucile cuminț' nu să joacă-n gunoi! Mereț' în parc! Mereț' la biblitecă! Mereț' la Casa Comunității și jucaț' hochey-la-cutie! Fiț' *cuminț*'!

– Nț! făcu și Richie. Se pare că groapa s-a dus.

Se așezară cu toții câteva clipe ca să-l privească pe Mandy cum lucra la buldozer, sperând să renunțe și să plece, dar necrezând cu adevărat că o va face: prezența radioului sugera că Mandy avea de gând să stea acolo toată după-amiaza. *Destul ca să ne căcăm împrăștiat,* cugetă Bill. Chiar că nu era nici un loc mai bun unde să vii cu artificii decât groapa. Le puteai băga sub cutii de conserve, uitându-te apoi cum zburau cutiile în aer când artificiile luau foc, sau puteai să aprinzi fitilele, să le arunci în sticle și să fugi ca toți dracii. Sticlele nu se spărgeau întotdeauna, dar de obicei le ofereau această plăcere.

– Bine era dacă aveam niște M-80-uri, oftă Richie, neștiind cât de curând avea să primească una în cap.

– Maică-mea spune că oamenii ar trebui să fie fericiți cu ce au, spuse Eddie atât de solemn, încât izbucniră cu toții în râs.

Când hohotele se stinseră, se uitară din nou spre Bill.

Bill rămase pe gânduri, apoi spuse:

– Șt-tiu eu un lo-loc. E o ca-ca-carieră veche de pietriș în capătul Ma-Maidanului, lângă d-d-depou...

– Așa-i! exclamă Stan, sărind în picioare. Știu unde! Ești un geniu, Bill!

– Acolo chiar au să aibă ecou, întări Beverly.

– Păi, hai să mergem, propuse Richie.

Toți șase (și oare nu era acesta un număr magic?) porniră pe culmea colinei ce împrejmuia groapa de gunoi. Mandy Fazio aruncă o privire în sus și-i văzu profilați pe cerul albastru ca niște indieni într-o expediție de vânătoare. Se gândi să urle la ei – Maidanul nu era un loc pentru copii – după care își văzu mai departe de treabă. Cel puțin nu erau în groapa sa de gunoi.

7

Mike Hanlon fugi pe lângă Școala Bisericii fără să se oprească și se năpusti apoi drept pe Neibolt Street spre triajul din Derry. Exista acolo un îngrijitor, dar acel domn Gendron era foarte bătrân și chiar mai surd decât Mandy Fazio. De asemenea vara îi plăcea să-și petreacă zilele dormind în pivniță lângă boilerul tăcut, întins într-un vechi șezlong șubred, cu ziarul *Derry News* în poală. Mike încă ar mai fi continuat să bată cu pumnii în ușă și să strige la bătrân să-i deschidă când Henry Bowers avea să-l prindă din urmă și să-i smulgă capul de pe umeri.

Așa că Mike se resemnă să fugă mai departe.

Dar nu lăsă panica să îl stăpânească; încerca să țină ritmul, să-și controleze respirația, să nu rămână fără suflu. Henry, Belch și Moose Sadler nu prezentau nici un fel de probleme; chiar relativ odihniți, alergau ca niște bivoli loviți la mir. Victor Criss și Peter Gordon însă erau mult mai iuți. În timp ce trecea prin fața casei unde Bill și Richie văzuseră clovnul – sau vârcolacul – Mike îndrăzni să arunce o privire în urmă și văzu alarmat că Peter Gordon era foarte aproape. Peter rânjea încântat – un rânjet de mârțoagă obosită, ajunsă la grajduri, un rânjet dat dracului, un rânjet tra-la-la-ce-ne-mai-distrăm, iar Mike își spuse: *Mă-ntreb dac-ar mai rânji așa de-ar ști ce-o să se-ntâmple dacă mă prind... Ce crede, că doar o să zică: „Leapșa ești" și-au s-o ia la fugă?*

Când poarta triajului cu inscripția ei – PROPRIETATE PRIVATĂ INTRAREA INTERZISĂ CONTRAVENIENȚII VOR FI SANCȚIONAȚI – se înălță în fața lui, Mike își forță mușchii într-un sprint final. Nu-l necăjea nimic – respirația continua să fie rapidă, dar totuși controlată încă – însă știa că va începe să-l doară tot trupul dacă o mai ținea mult în ritmul acela.

Poarta era întredeschisă. Mai aruncă o privire înapoi și văzu că iarăși se îndepărtase de Peter. Victor era cu vreo zece pași în urma lui Peter, iar ceilalți mai în spate cu patruzeci-cincizeci de metri. Chiar și în fracțiunea aceea de secundă Mike reuși să observe chipul negru de furie al lui Henry.

Se strecură prin deschizătură, făcu o piruetă și trânti poarta. Auzi clinchetul broaștei închizându-se. O clipă mai târziu, Peter Gordon se izbi de plasa metalică și, după încă un moment, Victor Criss se ciocni și el. Zâmbetul lui Peter pierise; îi luase locul o expresie frustrată și posomorâtă. Bâjbâi după clanță, dar bineînțeles că nu găsi nimic: clanța era pe dinăuntru.

În mod incredibil, spuse:

– Măi, puștiule, deschide poarta. Nu-i corect.

– Asta-i părerea ta despre ce-i corect? întrebă Mike, gâfâind. Cinci contra unu'?

– Joacă cinstit, repetă Peter, ca și cum n-ar fi auzit deloc cuvintele lui Mike.

Mike se uită la Victor și-i văzu expresia tulburată din ochi. Dădu să spună ceva, dar în aceeași clipă ceilalți se bulucira la poartă.

– Deschide, negroteiu'! mugi Henry; începu să zgâlțâie plasa cu o asemenea ferocitate, încât Peter se întoarse spre el, uimit. Deschide! Deschide-n *clipa asta*!

– Nu deschid, replică Mike calm.

– Deschide! strigă Belch. Deschide, futu-te-n cur de maimuțoi!

Mike dădu înapoi de lângă poartă, cu inima bubuindu-i puternic în piept. Nu-și putea aminti să fi fost vreodată chiar atât de înspăimântat, chiar atât de *tulburat*. Ceilalți stăteau înșirați de cealaltă parte a porții, țipând la el, strigându-i sinonime pentru negrotei despre care nici nu visase vreodată că ar exista – luptător-de-noapte, pică, mură, iepuroi-de-junglă și altele. Aproape că nu-și dădu seama când Henry scoase ceva din buzunar, când scăpără un chibrit cu unghia – iar apoi ceva rotund și roșu zbură peste gard, iar Mike se feri instinctiv când bombița-cireașă explodă la stânga lui, iscând un nor de praf.

Bubuitura îi făcu pe toți să tacă o clipă – Mike holbându-se la ei prin gard fără a-i veni să creadă, ei holbându-se la el. Peter Gordon părea șocat de-a binelea, și până și Belch arăta năucit.

Acum li s-a făcut frică de el, își spuse deodată Mike, și un nou glas vorbi înlăuntrul lui, poate pentru întâia oară, un glas ce era tulburător prin inflexiunile lui mature. *Li s-a făcut frică, dar asta nu-i va opri. Trebuie să fugi, Mikey, altfel o să se întâmple ceva. Poate nu toți vor să se întâmple – Victor nu, și poate că nici Peter Gordon – dar se va întâmpla oricum pentru că așa vrea Henry. Fugi. Fugi repede.*

Mai făcu doi-trei pași înapoi, iar atunci Henry Bowers spuse:

– Eu ți-am omorât câinele, cioroiule.

Mike înlemni, simțindu-se ca și cum l-ar fi lovit în pântece o bilă de popice. Privi holbat în ochii lui Henry Bowers și înțelese că Henry spunea purul adevăr: el îl omorâse pe Mr. Chips.

Clipa aceea de înțelegere a întregului adevăr i se păru aproape eternă lui Mike – privind în ochii demenți ai lui Henry, la chipul său înnegrit de furie, avu impresia că pentru prima oară deslușește o mulțime de lucruri, iar faptul că Henry era pe departe mai nebun decât visase vreodată Mike nu era decât cel mai neînsemnat. Își dădu seama, mai presus de orice, că lumea nu era deloc bună, și mai mult decât asta vestea aflată îi smulse țipătul:

– Găinaț împuțit și *ticălos*!

Henry slobozi un zbieret de mânie și atacă gardul, cățărându-se ca o maimuță spre vârf cu o putere animalică, înfricoșătoare. Mike mai zăbovi un moment, așteptând să vadă dacă vocea aceea adultă ce-i vorbise dinlăuntru spusese adevărul – și da, nu mințise: după o minimă ezitare, ceilalți începură să se cațăre și ei.

Mike se răsuci și o luă din nou la fugă, zorind prin triaj, cu umbra târându-i-se bondoacă la picioare. Mărfarul pe care-l văzuseră Păguboșii traversând Maidanul trecuse de mult și nu se auzea nici un sunet decât propria respirație a lui Mike vâjâindu-i în urechi și zornăitul melodios al plasei de sârmă în timp ce Henry și ai săi escaladau gardul.

Mike goni peste trei perechi de șine, tenișii săi împroșcând zgură când păși în spațiul dintre linii. Se împiedică și simți durerea fulgerându-l scurt în gleznă. Auzi un bufnet când Henry sări din vârful gardului în urma lui.

– *Vin să ți-o trag la buci, cioroiule!* răcni Henry.

Judecata lucidă a lui Mike trăsese concluzia că de-acum singura sa șansă era Maidanul. Dacă reușea să ajungă acolo, se putea ascunde în desișurile de buruieni, între bambuși... Sau, dacă situația devenea cu adevărat disperată, putea coborî într-o conductă de drenaj, așteptând acolo sfârșitul.

Putea face aceste lucruri, probabil... Dar simțea în piept o scânteie de furie ce n-avea nimic de-a face cu judecata sa lucidă. Îl putea înțelege pe Henry că se lua după el când prindea ocazia, dar Mr. Chips?... Să-l omoare pe Mr. Chips? *CÂINELE meu nu era cioroi, ticălos de tot căcatu'*, cugeta Mike pe când fugea, iar furia sa stupefiată se întețea.

Acum auzi un alt glas, al tatălui său. *Nu vreau să-ți faci o carieră din a da bir cu fugiții... Iar totul se reduce la faptul că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atâta osteneală...*

Mike fugea în linie dreaptă prin triaj spre barăcile de depozitare. Dincolo de ele, un alt gard de sârmă despărțea depourile de Maidan. Plănuise să escaladeze gardul acela și să sară peste el în partea cealaltă. În loc de asta, cârmi brusc la dreapta, spre cariera de pietriș.

Această carieră fusese folosită drept groapă de cărbuni până prin 1935 – fusese punct de încărcare pentru trenurile care circulau prin triajul din Derry. Apoi apăruseră locomotivele Diesel și cele electrice, și la câțiva ani după ce se terminase cu cărbunii (mare parte din cei rămași fiind furați de oamenii care aveau cuptoare), un întreprinzător local excavase acolo după pietre, dar dăduse faliment în 1955 și de atunci groapa rămăsese părăsită. O derivație feroviară încă mai înainta într-o buclă până la groapă și revenea apoi spre incinta de comutare, dar șinele

erau mâncate de rugină, iar printre traversele putrezite creșteau buruieni. Aceleași buruieni se aflau și în cariera propriu-zisă, disputându-și spațiul cu mătrăguna și floarea-soarelui. În mijlocul vegetației se mai găsea și acum belșug de cărbune prefăcut în zgură – materie pe care oamenii o numiseră odinioară „clincher".

În timp ce alerga spre acel loc, Mike își scoase cămașa. Ajunse pe buza gropii și privi înapoi. Henry se apropia peste șine, cu ortacii răspândiți în jurul său. Poate că ăsta era un lucru bun.

Mișcându-se cât putea de repede, cu cămașa folosită drept bocceluță, Mike adună șase pumni plini cu clinchere tari. Apoi fugi înapoi spre gard, ținându-și cămașa de mâneci. În loc să se urce pe gard când ajunse lângă el, se întoarse cu spatele rezemat de plasă. Vărsă cărbunii din cămașă, se aplecă și culese două bucăți.

Henry nu văzu cărbunii; nu vedea decât că-l prinsese pe negrotei în capcană, lipit de gard. Se repezi spre el, urlând.

– *Asta-i pentru câinele meu, ticălosule!* țipă Mike, fără să-și dea seama că începuse să plângă.

Aruncă una din bucățile de cărbune. Proiectilul zbură în linie dreaptă, dur. Izbi fruntea lui Henry cu un pocnet sonor și ricoșă în aer. Henry căzu în genunchi. Mâinile i se ridicară la cap. Sângele se prelinse numaidecât printre degete, ca în scamatoria unui magician de bâlci.

Ceilalți puseră frână patinând, cu fețele ștampilate de expresii neîncrezătoare, identice. Henry slobozi un zbieret ascuțit de durere și se ridică în picioare, continuând să se țină de cap. Mike mai aruncă un bulgăre de cărbune. Henry se feri. Porni spre Mike, iar, când Mike azvârli o a treia bucată de cărbune, Henry își luă o mână de la fruntea rănită și respinse proiectilul în lături aproape cu indiferență.

– Mamă, ce mai surpriză o să ai, rânji el. Ce mai – *AULEO DOAAAMNE!*

Henry încercă să mai spună ceva, dar din gură nu-i ieșiră decât sunete nearticulate și horcăitoare.

Mike aruncase încă un bulgăre de cărbune, iar acesta îl nimerise pe Henry drept în beregată. Henry se prăbuși din nou moale în genunchi. Peter Gordon rămase cu gura căscată. Fruntea lui Moose Sadler era încrețită, ca și cum ar fi încercat să rezolve o problemă grea de matematică.

– *Ce-așteptați, băi?* reuși să îngaime Henry; sângele i se prelingea printre degete; glasul îi suna ruginit și străin. *Puneți* mâna pe el! *Puneți* mâna pe muiangiu' ăla mic!

Mike nu așteptă să vadă dacă îl vor asculta sau nu. Aruncă jos cămașa și sări pe gard. Începu să se urce spre vârf, dar simți niște mâini aspre apucându-l de picior. Privi în jos și văzu chipul schimonosit al lui

Henry Bowers, mânjit de sânge și cărbune. Mike smuci piciorul în sus. Pantoful îi rămase în mâna lui Henry. Izbi cu piciorul desculț în fața lui Henry și auzi ceva trosnind. Henry mai scoase un urlet și căzu înapoi, acum ținându-se de nasul din care țâșnea sânge.

O altă mână – a lui Belch Huggins – se agăță de manșeta blugilor lui Mike, dar acesta reuși să se elibereze. Azvârli un picior pe deasupra gardului, și atunci un obiect îl lovi cu forță orbitoare într-o latură a feței. Ceva cald îi șiroi pe obraz. Altele îi izbiră șoldul, antebrațul, partea de sus a coapsei. Aruncau în el cu propria lui muniție.

Rămase o clipă atârnat în mâini și-și dădu drumul, rostogolindu-se peste cap de două ori. De aici în jos solul sfărâmicios cobora în pantă, și poate că asta-i salvă lui Mike Hanlon vederea sau chiar viața; Henry, care se apropiase iar de gard, aruncă peste vârful acestuia una dintre cele patru M-80-uri. Explodă cu un TRRROSC! grozav care stârni ecou și lăsă în iarbă un mare loc gol.

Mike, cu urechile țiuindu-i, făcu o tumbă peste cap și reveni împleticit în picioare. Se șterse cu o mână pe obrazul drept și și-o văzu plină de sânge. Sângele nu-l îngrijora în mod deosebit; nu sperase să scape din toată afacerea fără nici o zgârietură.

Henry azvârli o bombiță-cireașă, dar Mike o văzu venind și se feri cu ușurință.

– Hai pe el! mugi Henry și începu să se cațăre pe gard.

– Păi, Henry, nu știu...

Lucrurile merseseră *prea departe* pentru Peter Gordon, care nu întâlnise niciodată vreo situație care să devină brusc atât de sălbatică. Nu era vorba ca treaba să se lase cu vărsare de sânge – cel puțin nu din partea propriei tale echipe, când sorții înclinau atât de confortabil în favoarea ei.

– Fă *bine* și știi! spuse Henry, întorcând capul spre Peter de la jumătatea gardului.

Atârna acolo ca un păianjen umflat, cu formă vag omenească. Ochii săi plini de ură se holbau la Peter; erau tiviți cu sânge de ambele laturi. Șutul lui Mike îi rupsese nasul, deși Henry mai avea încă ceva vreme până să-și dea seama de asta.

– Fă *bine* și știi, că altfel vin la *tine*, futu-ți morții mă-tii de jeg.

Ceilalți începură să escaladeze gardul, Peter și Victor fără prea mare tragere de inimă, Belch și Moose cu aceeași nerăbdare tâmpă de dinainte.

Mike nu mai așteptă să vadă. Se întoarse și fugi în hățiș. Henry urlă după el:

– *Te găsesc eu, negroteiule! Te găsesc eu!*

8

Păguboșii ajunseseră în capătul opus al carierei de pietriș, care acum mai era doar puțin mai mult decât o uriașă ciupitură de vărsat pe fața pământului, plină de bălării, la trei ani după ce se scosese din ea ultima încărcătură de pietre. Erau strânși cu toții în jurul lui Stan, privind admirativ la pachetul lui de artificii, când se auzi prima explozie. Eddie tresări – era încă frământat de peștii pirania pe care credea că-i văzuse (nu prea știa cum arătau *adevărații* pești pirania, dar era destul de sigur că nu semănau cu niște carași aurii supergabaritici și dințoși).

– Lat-o mai moale, Eddie-san, spuse Richie, făcându-și Vocea de Chinez. Nu-ț decât alți puștani cale tlag cu altifiții.

– Asta p-p-pute-a r-r-rahat, Ri-Ri-Richie, remarcă Bill.

Ceilalți râseră.

– Eu tot încerc, Bill Barosane, replică Richie. Simt că, dacă ajung destul de priceput, într-o zi o să-ți câștig iubirea.

Făcu prin aer gesturi gingașe de sărut. Bill îi arătă degetul mijlociu. Ben și Eddie stăteau unul lângă altul, zâmbind.

– Oh, eu sunt atât de tânăr, iar tu, un om apus, ciripi deodată Stan Uris, într-o imitație a lui Paul Anka straniu de reușită. Astfel, iubirea mea, mi s-a spus...

– Asta știe să ghiersuiască! chirăi Richie cu Vocea Negrișorului. Măi-să-hie, băietu' ici-șa știe să *ghiersuiască*!

Iar apoi, cu Vocea Crainicului MovieTone:

– Fii bun de iscălește aici, băiete, pe linia asta punctată.

Richie își aruncă un braț pe după umerii lui Stan și-l gratifică radios cu un zâmbet uriaș:

– O să-ți lăsăm părul să crească lung, băiete. O să-ți dăm o chitară. O să...

Bill îl pocni pe Richie de două ori în braț, rapid și ușurel. Pe toți îi fascina apropiata aprindere a artificiilor.

– Desfă-le, Stan, ceru Beverly. Am eu niște chibrituri.

Se strânseră din nou la un loc în timp ce Stan deschidea cu grijă pachetul de artificii. Pe eticheta neagră erau scrise litere chinezești exotice și un avertisment serios în limba engleză care îl făcu pe Richie să chicotească iar. „A nu se ține în mână după ce s-a aprins fitilul", prevenea acel anunț.

– Bine că mi-au zis, spuse Richie. Eu întotdeauna le țineam în mână după ce le aprindeam. Credeam că așa scapi de pielițele de la unghii.

Lucrând încet, aproape reverențios, Stan îndepărtă celofanul roșu și depuse calupul de tuburi din carton, albastre, roșii și verzi, în podul palmei. Fitilurile le fuseseră împletite într-o codiță chinezească.

– Eu am să despletesc..., începu Stan, și atunci se auzi o explozie mult mai puternică.

Ecoul ei se rostogoli încet peste Maidan. Un stol de pescărușI se înălțară din partea estică a gropii de gunoi, cârâind și țipând. De astă dată tresăriră cu toții. Stan scăpă artificiile și se văzu nevoit să le adune de pe jos.

– Asta o fi fost dinamită? întrebă Beverly cu nervozitate.

Îl privea pe Bill, care ținea capul sus, cu ochii dilatați. Își spuse că niciodată nu-l văzuse arătând mai frumos – dar poziția capului său avea ceva prea încordat. Semăna cu un cerb în alertă, adulmecând focul în văzduh.

– Asta a fost o M-80, cred, spuse liniștit Ben. La ultimul 4 Iulie, în parc, elevii ăia de la liceu aveau vreo câteva. Au băgat una într-un coș de gunoi din oțel. La fel s-a auzit.

– A făcut vreo gaură-n coș, Clăiță? întrebă Richie.

– Nu, da' l-a îndoit într-o parte. Arăta de parcă intrase înăuntru unu' mic care-i dăduse una. Au fugit după aia.

– Asta mare a fost mai aproape, spuse Eddie, aruncându-i și el o privire lui Bill.

– Băi, voi vreți să le tragem pe astea sau nu? întrebă Stan.

Despletișe fitilurile a vreo duzină de artificii, iar pe celelalte le pusese ordonat la loc în hârtia ceruită, pentru mai târziu.

– Sigur, răspunse Richie.

– I-i-ia-le de-a-a-aici.

Îl priviră pe Bill întrebători, puțin speriați – mai mult de tonul său brutal decât de ce spusese.

– I-i-ia-a-le de *a-a-a-aici*, replică Bill, cu fața strâmbându-i-se de efortul pe care-l făcea ca să articuleze cuvintele.

De pe buze îi zbură saliva.

– O-o-o ssă se în-în-în-tâmple c-c-ce-ce-va.

Eddie se linse pe buze. Richie își împinse cu degetul mare ochelarii în sus, pe panta transpirată a nasului, iar Ben se trase mai aproape de Beverly fără să-și dea seama.

Stan deschise gura să spună ceva, și în clipa aceea se auzi încă o explozie, mai mică – o altă bombă-cireașă.

– Pi-pietre, porunci Bill.

– Ce, Bill? întrebă Stan.

– Pi-pi-*pietre. Mu-mu-mu-nitie.*

Bill începu să culeagă pietre, îndesându-și-le în buzunare până ce acestea i se umflară. Ceilalți se holbau la el de parcă și-ar fi pierdut

mințile... Iar atunci Eddie simți sudoarea îmbrobonindu-i fruntea. Dintr-o dată știu cum te simți când ai o criză de malarie. Mai avusese o senzație asemănătoare în ziua când el și Bill îl întâlniseră pe Ben (doar că Eddie, asemenea celorlalți, începuse deja să-l numească pe Ben în gând Clăiță), ziua când Henry Bowers îl lovise și îi dăduse sângele pe nas – dar acum se simțea și mai rău. Se simțea ca și cum pe Maidan urma să vină ora Hiroshimei.

Ben începu să adune pietre, apoi Richie îl urmă mișcându-se cu repeziciune, fără să mai vorbească. Ochelarii îi alunecară de tot și clincăniră pe suprafața prunduită a solului. Și-i strânse absent și-i băgă în cămașă.

– De ce-ai făcut asta, Richie? îl întrebă Beverly. Vocea îi suna subțire, mult prea încordată.

– Habar n-am, copilu', răspunse Richie și continuă să adune pietre.

– Beverly, poate-ar fi mai bine, ăă, să te duci înapoi spre groapă o vreme, spuse Ben.

Avea mâinile ocupate de pietre.

– Mă *cac*, replică ea. Mă cac pe *toate*, Ben Hanscom.

Se aplecă și începu și ea să strângă pietre.

Stan îi privi îngândurat în timp ce alergau după pietre ca niște fermieri cuprinși de delir. Apoi începu să culeagă și el, cu buzele strânse într-o liniuță subțire și înțepată.

Eddie simți binecunoscuta senzație de apăsare în vreme ce gâtlejul începea să i se strângă cât urechea acului.

Nu acum, fir-ai al dracu', își spuse el deodată. *Nu când au nevoie prietenii mei de mine. Cum zicea Bev, mă cac pe* toate.

Începu să adune și el pietre.

9

Henry Bowers crescuse mult prea mare într-un timp mult prea scurt, ca să fie atât de rapid și agil în împrejurări obișnuite, dar aceste împrejurări nu erau deloc obișnuite. Îl cuprinsese o frenezie a durerii și a furiei, iar acestea îi împrumutau un efemer și irațional har fizic. Gândurile conștiente i se risipiseră; își simțea mintea aidoma unui foc de ierburi la sfârșitul verii când se lasă înserarea, tot numai roșu-trandafiriu și gri-fum[illegible] după Mike Hanlon ca un taur după o flamură roșie. Mike [illegible] o potecă rudimentară pe marginea carierei, cărare ce avea să îl ducă în cele din urmă la groapa de gunoi, dar Henry ajunsese prea departe ca să-și piardă vremea cu asemenea amănunte neînsemnate cum ar fi potecile; se năpustea prin tufișuri și rugi de mure în linie dreaptă, fără să simtă micile zgârieturi pe care i le făceau spinii, și nici

plesniturile ramurilor mlădii peste față, gât și brațe. Singurul lucru care conta era capul creț al negroteiului, mai aproape și mai aproape. Henry avea una dintre M-80-uri în mâna dreaptă și un chibrit în stânga. Când îl va fi prins pe negru, avea să scapere chibritul, să aprindă fitilul și să-i înfunde grenada drept în șlițul nădragilor.

Mike știa că Henry câștigă teren și că ceilalți îl urmează îndeaproape. Încerca să alerge mai repede. Acum era speriat rău, ținând panica la respect doar printr-un amarnic efort de voință. La trecerea peste șine își sucise glezna mai serios decât crezuse la început, iar acum fugea șchiopătând. Ropotul și trosnetele înaintării orbești a lui Henry în spatele lui îi trezeau senzația oribilă de a fi fost fugărit de un câine turbat sau de un urs furios.

Poteca se lărgi drept în fața lui, iar Mike mai mult căzu decât coborî în cariera de pietre. Se rostogoli până la fund, sări în picioare, și o traversase pe jumătate când își dădu seama că acolo erau niște copii, șase la număr. Stăteau răspândiți în linie dreaptă și aveau o expresie ciudată pe fețe. Abia mult mai târziu, când va fi avut puțin răgaz să își pună gândurile în ordine, avea să realizeze ce anume fusese atât de straniu în expresia aceea: parcă l-ar fi așteptat.

– Ajutor, reuși să bâiguie Mike în timp ce șchiopăta spre ei; instinctiv, i se adresă băiatului înalt cu părul roșu. Niște băieți... Băieți mari...

În acel moment Henry dădu buzna în groapa cu pietriș. Îi văzu pe cei șase și frână, derapând. O clipă, pe față i se citi nesiguranță, și aruncă o privire înapoi peste umăr. Își văzu trupele, iar când se uită din nou la Păguboși (acum Mike stătea la un pas în spatele lui Bill Denbrough, gâfâind rapid) rânjetul hidos i se întinse pe față.

– Te știu, puștiule, spuse el, privindu-l pe Bill; întoarse capul spre Richie. Și pe tine te știu. Unde ți-s binoaclele, patru-ochi?

Și, înainte ca Richie să poată răspunde, Henry îl văzu pe Ben:

– Ei, fir-aș al dracu'! Jidanu' și grăsanu-s și ei aicea! Asta-i gagică-ta, grăsane?

Ben tresări puțin, ca și cum l-ar fi înțepat un păianjen veninos.

Chiar atunci Peter Gordon se opri lângă Henry. Victor sosi și se postă de cealaltă parte a acestuia; Belch și Moose Sadler sosiră ultimii. Îi flancară pe Peter și Victor, iar acum cele două grupuri adverse stăteau față în față, aliniate ordonat, ca niște trupe care așteaptă să fie trecute în revistă.

Gâfâind greoi în timp ce vorbea și continuând să sune cam ca un bivol uman, Henry spuse:

– Am de gând să vă belesc cururile la toți, da' asta o pot amâna pe ziua de azi. Îl vreau pe negroteiu' ăla. Așa că voi, căcăților, roiu'!

– Just! făcu ager Belch.

– Mi-a omorât câinele! țipă Mike cu glasul ascuțit și spart. Chiar el a zis!

– Vino-aici în clipa asta, spuse Henry, și poate n-o să te-omor.

Mike tremură, dar nu se clinti.

– M-Maidanul e al nostru. P-p-plecați de-aici, bă-bă-băieți.

Ochii lui Henry se lărgiră. Parcă ar fi fost pălmuit pe neașteptate.

– Și cine-o să mă oblige? întrebă el. Tu, băi copită?

– N-n-*noi*, răspunse Bill. Ne-am săturat să vă-nghi-ghi-ghițim căcatu', B-B-Bowers. Că-că-cărați-vă.

– Măi bâlbâit *stricat*, replică Henry.

Lăsă capul în piept și atacă.

Bill avea o mulțime de pietre; toți aveau, în afară de Mike și Beverly, care nu ținea în mână decât una. Bill începu să le arunce în Henry, fără a se grăbi, ci lovind cu putere și mare precizie. Prima piatră trecu pe-alături; a doua îl nimeri pe Henry în umăr. Dacă a treia ar fi ratat, Henry ajungea la Bill și l-ar fi trântit la pământ. Dar nu rată; izbi capul plecat al atacantului.

Henry țipă de surpriză și durere, ridică privirea... Și se mai trezi lovit de patru ori: un mic bilețel de amor de la Richie Tozier în piept, unul de la Eddie care-i ricoșă din omoplat, unul de la Stan Uris izbindu-l în bărbie și unica piatră a lui Beverly, care-l nimeri în burtă.

Se uită la ei nevenindu-i să creadă, și deodată văzduhul se umplu de proiectile șuierătoare. Henry căzu în fund, cu aceeași expresie de uimire și durere pe chip.

– *Haideți, băi!* strigă el. *Ajutați-mă!*

– A-a-atacați-i, ordonă Bill cu glas scăzut și, fără să aștepte să vadă dacă-l urmau sau nu, se repezi înainte.

Îl însoțiră, trăgând acum cu pietre nu numai în Henry, ci în toți ceilalți. Băieții cei mari scormoneau pe jos după muniție, dar, înainte de a putea să adune prea multă, erau bombardați. Peter Gordon zbieră când o piatră aruncată de Ben îi șterse obrazul, făcându-l să sângereze. Păși înapoi, se opri, mai aruncă șovăitor o piatră, două... Și fugi. Îi era de ajuns.

Henry înșfăcă o mână de pietre cu un gest sălbatic de greblare. Majoritatea, din fericire pentru Păguboși, erau pietricele. Aruncă una dintre cele mai mari spre Beverly și îi făcu o tăietură la braț. Fata țipă.

Mugind, Ben se repezi la Henry Bowers, care privi în jur la vreme ca să-l vadă venind, dar nu și pentru a se feri. Henry era pe picior greșit; Ben avea șaptezeci de kilograme bătând în șaptezeci și cinci; rezultatul a fost lipsa oricărei competiții. Henry se duse nu de-a berbeleacul, ci în zbor. Aterizâ pe spate și lunecă precum o sanie. Ben o luă la fugă spre el și nu conștientiză decât vag o durere caldă aprinzându-i-se în ureche

când Belch Huggins îl pocni cu o piatră cam de mărimea unei mingi de golf.

Henry se ridica buimac în picioare, când Ben îl ajunse și-i trase un șut cu toată puterea, piciorul său încălțat în pantof de tenis înfigându-se din plin în șoldul stâng al lui Henry. Acesta se rostogoli greoi pe spate. Ochii săi îl străpungeau de jos în sus pe Ben.

– N-ai voie să dai cu pietre-n fete! strigă Ben; nu-și amintea să fi fost în viața lui mai ofensat. N-ai voie...

Apoi văzu o flacără în mâna lui Henry când acesta scăpără chibritul. Atinse cu el fitilul gros al grenadei, pe care-o și aruncă în fața lui Ben. Acționând absolut pe negândite, Ben o devie cu palma, rotindu-și-o așa cum ai roti racheta spre un fluturaș de badminton. M-80 reveni în jos. Henry o văzu sosind. Ochii i se măriră și se rostogoli pe-o parte, urlând. Grenada explodă o fracțiune de secundă mai târziu, înnegrind spinarea cămășii lui Henry și smulgând o parte din ea.

O clipă mai târziu Ben fu lovit de Moose Sadler și doborât în genunchi. Dinții îi clănțăniră peste limbă; gura i se umplu de sânge. Privi în jur, clipind năucit. Moose venea spre el, dar, înainte de a ajunge în locul unde stătea îngenuncheat Ben, Bill apăru în spatele lui și începu să-l bombardeze cu pietre. Moose se roti pe călcâie, răcnind:

– M-ai lovit pe la spate, burtăverde! Futu-te-n cur pe mă-ta de bătăuș-murdar!

Se pregăti să atace, dar Richie i se alătură lui Bill și începu să dea și el cu pietre în Moose. Richie nu era impresionat de retorica lui Moose pe subiectul a ceea ce ar putea sau nu ar putea să constituie un comportament burtăverzist; îi văzuse pe toți cinci fugărind un singur copil speriat și nu credea că asta i-ar pune exact pe același plan cu Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. Unul dintre proiectilele lui Richie crăpă pielea de deasupra sprâncenei stângi a lui Moose. Moose urlă.

Eddie și Stan Uris avansară până lângă Bill și Richie. Beverly păși alături de ei, cu brațul sângerând, dar ochii iradiind cu o lucire sălbatică. Pietrele zburau. Belch Huggins zbieră când una dintre ele îi ciupi osul humeral. Începu să țopăie greoi, frecându-și cotul. Henry se puse pe picioare, cu spatele cămășii atârnându-i zdrențe și pielea de dedesubt în mod miraculos intactă. Înainte de a se putea întoarce cu fața, Ben Hanscom îi trânti o piatră în ceafă și îl aruncă iarăși în genunchi.

Victor Criss le pricinui cele mai mari pierderi Păgubosilor în ziua aceea, parțial pentru că era un aruncător destul de bun la fastball, dar mai ales – în chip paradoxal – fiindcă era cel mai puțin implicat emoțional. Dorea din ce în ce mai mult să nu fi fost acolo. Oamenii se puteau răni serios în bătăile cu pietre; vreun copil se putea alege cu țeasta

spartă, cu toți dinții din gură sfărâmați, putea chiar să își piardă un ochi. Dar, de vreme ce intrase în horă, juca până la sfârșit. Intenționa să provoace ceva tărăboi.

Acest sânge-rece îi îngădui să mai profite de vreo treizeci de secunde în plus și să adune o mână de pietre măricele. Aruncă una spre Eddie când Păgubosii se regrupaseră, lovindu-l în bărbie. Eddie căzu la pământ și se puse pe plâns, începând deja să sângereze. Ben se întoarse spre el, dar Eddie se și ridica în picioare, sângele contrastând fioros cu pielea-i palidă și ochii îngustați.

Victor țintì spre Richie, și piatra bufni în pieptul băiatului. Richie azvârli și el, însă Victor fentă ușor și mai aruncă din lateral una în Bill Denbrough. Bill smuci din cap înapoi, dar nu suficient de repede; piatra îi despică obrazul într-o crăpătură sângerândă și adâncă.

Bill se întoarse spre Victor. Privirile li se întâlniră, iar Victor văzu în ochii puștiului bâlbâit ceva care îl sperie al dracului de tare. În mod absurd, cuvintele *Îmi retrag vorba!* îi tremurară îndărătul buzelor... Numai că acesta era un lucru pe care nu îl spuneai niciodată unui copil mic. Doar dacă nu aveai chef ca amicii să te treacă în rând cu javrele.

cum Bill porni spre Victor, iar Victor porni spre Bill. În același mom: nt, ca la un semnal telepatic, începură să dea cu pietre unul în altul, continuând să reducă distanța. În jurul lor lupta se domoli, ceilalți întorcându-se să-i privească; până și Henry întoarse capul.

Victor se ferea și sălta, dar Bill nu făcea asemenea eforturi. Pietrele lui Victor îl pocneau în piept, în umăr, în stomac. Una îi șterse urechea. Nepărând zguduit de nimic din toate astea, Bill trimitea piatră după piatră, cu o forță ucigătoare. A treia izbi genunchiul lui Victor cu un sunet de geam spart, iar Victor scoase un geamăt înăbușit. Rămăsese în pană de muniție. Bill mai avea o piatră. Era netedă și albă, spuzită cu cuarț, cam de mărimea și forma unui ou de rață. Lui Victor Criss i se părea foarte dură. I se părea ucigătoare.

Bill ajunsese la mai puțin de doi metri în fața lui.

– A-a-a-cum ca-caramba d-de-a-a-aici, spuse el, sau î-îți cr-rrăp ca-capu'. Nu gl-glu-mesc.

Privind în ochii lui, Victor văzu că într-adevăr nu glumea. Fără o vorbă, se întoarse și porni în direcția în care dispăruse Peter Gordon.

Belch și Moose Sadler priveau în jur nesiguri. Sângele se prelingea din colțul gurii lui Sadler și șuvițe de la o rană a scalpului șiroiau pe unul din obrajii lui Belch.

Gura lui Henry se mișca, dar nu ieșea nici un sunet.

Bill se întoarse spre Henry:

– Va-va-valea.

– Și dacă nu vreau?

Henry încerca s-o facă pe durul, dar acum Bill vedea și altceva în ochii lui. Îi era frică și avea să plece. Ar fi trebuit să-l facă pe Bill să se simtă bine – triumfător chiar – dar nu simțea decât oboseală.

– Da-dacă nu, spuse el, o-o-o s-să să-sărim pe ti-tine. Cred că n-n-noi ș-ș-șase pu-putem să te bă-băgăm în ss-ss-sspital.

– Șapte, spuse Mike Hanlon și li se alătură; în fiecare mână ținea câte o piatră de mărimea unei mingi de softball. Încearcă-mă numai, Bowers. Tare mi-ar mai plăcea.

– *Să te fut, CIOARĂ!* se sparse glasul lui Henry, care tremura în pragul lacrimilor.

Glasul acela stinse ultima scânteie de luptă din Belch și Moose; dădură înapoi, cu pietrele rămase căzându-le din mâinile ce se relaxau. Belch privi în jur ca și cum s-ar fi întrebat pe ce lume se află.

– Plecați de la locul nostru de joacă, spuse și Beverly.

– Ține-ți gura, fă, pizdă! aruncă Henry. Fă...

Patru pietre zburară în același timp, lovindu-l pe Henry în patru locuri diferite. Urlă și se repezi de-a-ndăratelea peste terenul încâlcit de bălării, cu zdrențele cămășii fâlfâindu-i ca stindardul unei armate învinse în bătălia decisivă. Privi de la fețele amarnice, tinere-bătrânești, ale celor mici la cele înnebunite ale lui Belch și Moose. Acolo nu găsi nici un ajutor; nici urmă de ajutor. Moose își întoarse stânjenit privirea în altă parte.

Henry se săltă în picioare, sughițând și smârcâind pe nasul rupt.

– O să vă omor pe toți, mai spuse el, și dintr-o dată o luă la fugă spre potecă.

În câteva clipe dispăru.

– Ha-haide, i se adresă Bill lui Belch. Du-duceți-vă. Și s-să nu mai ve-veniți aici. M-M-Maidanu-i al no-no-nostru.

– O să-ți pară al dracu' de rău că i-ai stat în cale lui Henry, pușt iule, aruncă Belch. Hai, Moose.

Plecară cu capetele în piept, fără a privi înapoi.

Cei șapte rămaseră într-un semicerc larg, fiecare sângerând pe câte o parte. Apocaliptica bătaie cu pietre durase mai puțin de patru minute, dar Bill simțea că parcă ar fi luptat în tot războiul al doilea mondial, pe ambele fronturi, fără măcar o singură pauză.

Tăcerea a fost spartă de eforturile spasmodice, țiuitoare, ale lui Eddie Kaspbrak de-a respira. Ben se îndreptă spre el, simți cele trei batoane de ciocolată și patru gogoși pe care le înghițise în drum spre Maidan începând să se agite și să-i clocotească în stomac și fugi pe lângă Eddie până în tufe, unde vomă în intimitate și liniștit. Pe cât de liniștit poți fi când te dedai unei asemenea activități.

Richie și Bev se apropiară de Eddie. Beverly cuprinse cu un braț talia subțire a băiatului în timp ce Richie îi scotea inhalatorul din buzunar.

– Mușcă de ăsta, Eddie, îl îndemnă el, iar Eddie trase adânc aer în piept, sufocat, disperat, pe când Richie apăsa trăgaciul.

– Mersi, izbuti Eddie să articuleze într-un târziu.

Ben reapăru din boscheți, roșu la față, ștergându-se cu o mână la gură. Beverly se apropie și-i luă ambele mâini într-ale ei.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, spuse ea.

Ben dădu din cap, privindu-și tenișii murdari.

– Oricând, copilu'.

Unul câte unul se întoarseră să-l privească pe Mike, pe Mike cel cu pielea închisă la culoare. Îl priveau cu grijă, cu prudență, cu îngândurare. Mike mai simțise asemenea curiozități și înainte – nu cunoscuse nici un moment în viața lui în care să nu le fi simțit – și îi privi la rândul său cu destulă candoare.

Bill se uită de la Mike la Richie. Richie îi întâlni privirea. Iar Bill aproape că auzi micul pocnet – o ultimă piesă potrivindu-se la locul ei într-o mașinărie al cărei scop le era încă necunoscut. Simți ace de gheață presărându-i-se pe spinare. *Acum suntem toti împreună*, își spuse el, iar ideea era atât de puternică, atât de *justă*, încât o clipă crezu că poate o rostise cu voce tare. Dar firește că nu fusese nevoie să o spună tare; o putea recunoaște în ochii lui Richie, ai lui Ben, ai lui Eddie, ai lui Beverly, ai lui Stan.

Acum suntem toți împreună, repetă el în sinea sa. *O, Doamne, ajută-ne. Acum chiar începe. Te rog, Doamne, ajută-ne.*

– Cum te cheamă, băiatule? întrebă Beverly.

– Mike Hanlon.

– Vrei să tragem niște artificii? întrebă Stan, iar surâsul larg al lui Mike era un răspuns mai mult decât satisfăcător.

CAPITOLUL 14
Albumul

I

Se dovedește că Bill nu e singurul; toți aduc de băut.

Bill are bourbon, Beverly are votcă și o cutie de carton cu suc de portocale, Richie șase cutii cu bere, Ben Hanscom o sticlă de Wild Turkey. Mike are și el bere în micul frigider din salonul personalului bibliotecii.

Eddie Kaspbrak intră ultimul, cu o pungă maro.

– Ce ai acolo, Eddie? întreabă Richie. Sirop de tuse sau frecție cu camfor?

Zâmbind nervos, Eddie scoate mai întâi o sticlă de gin și apoi una cu suc de prune.

În tăcerea ca lovită de trăsnet ce urmează, Richie spune calm:

– Să trimită cineva dupăăia în halate albe. În sfârșit Eddie Kaspbrak a sărit peste cal.

– Ginul-cu-suc-de-prune se întâmplă să fie foarte sănătos, replică defensiv Eddie.

Iar în clipa următoare toți râd dezlănțuiți, sunetul veseliei lor reverberând la nesfârșit în biblioteca tăcută, rostogolindu-se înainte și înapoi prin coridorul vitrat dintre secția pentru adulți și Biblioteca pentru Copii.

– Ține-o tot așa, Eddie, spune Ben, ștergându-și ochii de lacrimi. Pariez că trotilul tău mută și munții din loc.

Zâmbind, Eddie umple pe trei sferturi un pahar de hârtie cu suc de prune și adaugă, sobru, două căpăcele de gin.

– Of, Eddie, ce te mai iubesc, spune Beverly, iar Eddie ridică privirea, uimit, dar și zâmbind; femeia privește în jurul mesei. Pe toți vă iubesc.

Bill spune:

– Și-și noi te iubim, B-Bev.

– Da, adaugă Ben. Te iubim.

Ochii i se dilată puțin și râde.

– Cred că încă ne mai iubim unii pe alții... Știți ce lucru rar e ăsta?

Urmează un moment de tăcere, iar Mike nu e deloc surprins să vadă că Richie și-a pus ochelarii.

– Au început să mă ardă lentilele de contact și a trebuit să mi le scot, răspunde Richie scurt la întrebarea lui Mike. N-ar fi timpul să ne apucăm de treabă?

Și cu toții se întorc spre Bill, așa cum făcuseră în cariera de pietriș, iar Mike își spune: Se uită la Bill când au nevoie de un conducător, și la Eddie când au nevoie de un navigator. *Să ne apucăm de treabă,* asta sună ca dracu'. Să le spun că trupurile copiilor găsite atunci și acum nu erau maltratate sexual, nu tocmai mutilate, ci parțial devorate? Să le spun că am făcut rost de șapte căști de miner, dintr-alea cu lămpaș electric puternic instalat în față, una dintre ele pentru un tip pe nume Stan Uris care n-a putut juca scena, cum obișnuiam să spunem? Sau poate e destul doar să le spun să se ducă acasă și să tragă un somn bun, pentru că mâine, poate mâine seară, se va sfârși de-a binelea – fie cu Monstrul, fie cu noi?

Nici unul dintre aceste lucruri nu trebuie spus, iar motivul pentru care nu trebuie spus a și fost declarat: încă se mai iubesc unul pe altul. S-au schimbat multe în ultimii douăzeci și șapte de ani, dar asta, ca prin miracol, nu s-a schimbat. Aceasta este, *își spune Mike,* singura noastră speranță reală.

Singurul lucru ce le-a mai rămas de făcut este să suprapună trecutul cu prezentul astfel ca fâșia de experiență să formeze un fel de cerc al menirii lor. Da, *își spune Mike,* asta e. În seara asta avem sarcina să închidem cercul, să reparăm roata, mâine vom putea vedea dacă încă se mai învârte... Așa cum s-a învârtit atunci când i-am alungat pe ăia mari din groapa cu pietriș și de pe Maidan.

– Ți-ai amintit restul? îl întreabă Mike pe Richie.

Richie ia o înghițitură de bere și clatină din cap.

– Mi-amintesc cum ne-ai povestit despre pasăre... Și despre afumătoare.

Un rânjet se întinde pe fața lui Richie.

– Mi-am amintit de plimbarea aia acolo, seara, cu Bevvie și Ben. Fute-m-aș, ce mai film de groază a fost...

– Bip-bip, Richie, spune Beverly, zâmbind.

– Păi, știi, replică el, continuând să zâmbească la rândul său și îmbrâncindu-și ochelarii-n sus pe nas cu un gest care amintește de vechiul Richie; îi face cu ochiul lui Mike. Tu și cu mine, just, Mikey?

Mike nechează de râs și dă din cap.

– Miss Scawlett! Miss Scawlett! *guiță Richie cu Vocea Negrișorului.* S-a făcu' cam cald în afumătoa'e, Miss Scawlett!

Râzând, Bill intervine:

– Alt triumf ingineresc și arhitectural al lui Ben Hanscom.

Beverly încuviințează:

– Ne săpam clubul, când ai adus albumul de fotografii al tatălui tău pe Maidan, Mike.

– Oh, Cristoase! exclamă Bill, îndreptându-se dintr-o dată de spate ca fulgerat. Iar fotografiile...

Richie dă din cap, amar:

– Aceeași figură ca-n camera lui Georgie. Doar că de data asta am văzut-o cu toții.

Ben spune:

– Mi-am amintit ce s-a întâmplat cu dolarul de argint lipsă.

Se întorc toți spre el.

– Pe ceilalți trei i i-am dat unui prieten al meu înainte de a veni aici, continuă Ben liniștit. Pentru copiii lui. Țineam minte că mai era și un al patrulea, dar nu reușeam să-mi amintesc ce se întâmplase cu el. Acum știu.

Îl privește pe Bill.

– Am făcut din el un plumb de argint, nu-i așa? Tu, eu și Richie. La început voiam să facem un glonț de argint...

– Eram absolut sigur că-l poți face, e de acord Richie. Dar până la urmă...

– Ne-a ră-răpus f-frica, dă Bill încet din cap.

Amintirea a căzut de la sine la locul ei, și aude același mărunt, dar distinct clic! *când se întâmplă asta.* Ne apropiem, *își spune el.*

– Ne-am dus înapoi pe Neibolt Street, spune Richie. Toți.

– Mi-ai salvat viața, Bill Barosane, intervine deodată Ben, iar Bill scutură din cap. Mi-ai salvat-o totuși, insistă Ben.

Iar de astă dată Bill nu mai neagă. Bănuiește că poate tocmai asta a făcut, deși încă nu-și mai amintește cum... Și dacă el a fost? Se gândește că poate Beverly... Dar asta nu-i vine-n minte. Nu încă, în orice caz.

– Scuzați-mă o secundă, zice Mike. Am bere în frigiderul din spate.

– Am și eu bere, precizează Richie.

– Hanlon nu bé bere dă om alb, replică Mike. Mai ales nu pe-a ta, Gurăspartă.

– Bip-bip, Mikey, face solemn Richie, iar Mike iese să aducă berea, dus de valul cald al râsului celorlalți.

Aprinde lumina din oficiu, o odăiță slinoasă cu scaune jigărite, cu un Silex având mare nevoie de lustru și un tablou de afișaj acoperit de avize vechi, informații salariale și orare și câteva caricaturi din New

Yorker *acum îngălbenite și cu colțurile îndoite. Deschide frigiderul și simte șocul cufundându-se în el până-n măduva oaselor, alb ca gheața, precum gerul de februarie, când ți se pare că aprilie n-o să mai vină niciodată. Baloane albastre și portocalii se revarsă afară șuvoi, zeci și zeci, un buchet de baloane festive ca pentru Ajunul Anului Nou, și în toiul spaimei își spune incoerent:* Nu mai lipsește decât orchestra lui Guy Lombardo. *Plutesc pe lângă fața sa și se înalță spre tavanul oficiului. Încearcă să urle, incapabil să scoată vreun sunet, când vede ce se află în spatele baloanelor, ce a vârât Monstrul în frigider lângă berea lui, ca pentru un supeu nocturn după ce nevrednicii săi prieteni și-au spus cu toții nevrednicele istorii și s-au dus înapoi la paturile lor închiriate în orașul ăsta de acasă unde nu mai sunt acasă.*

Mike face un pas înapoi, își acoperă ochii cu palmele, refuzând să vadă. Se împiedică de un scaun, cât pe ce să cadă, și își dă la o parte mâinile. E tot acolo; capul retezat al lui Stan Uris lângă cutiile cu bere Bud Light, nu un cap de bărbat, ci al unui băiat de unsprezece ani. Gura e căscată într-un urlet mut, dar Mike nu poate vedea nici dinți, nici limbă, căci gura a fost umplută complet cu pene. Penele sunt brun-deschise și inimaginabil de uriașe. Știe destul de bine de la ce pasăre provin aceste pene. O, da. O, da, zău așa. A văzut pasărea în mai 1958 și au văzut-o cu toții la începutul lui august 1958, iar apoi, după ani de zile, vizitându-și tatăl aflat pe moarte, a descoperit că și Will Hanlon o văzuse o dată, după ce scăpase din focul de la The Black Spot. *Sângele din gâtul sfârtecat al lui Stan s-a scurs și a format o băltoacă închegată pe raftul de jos al frigiderului. Scânteiază roșu-rubiniu-închis în lumina neiertătoare a becului din frigider.*

– Îh... îh... îh..., reușește Mike să îngaime, dar nu poate scoate nici un alt sunet.

În clipa aceea capul deschide ochii, iar aceștia sunt ochii argintii-strălucitori ai Clovnului Pennywise. Ochii se rostogolesc în direcția lui, iar buzele încep să mișune în jurul mormanului de pene. Încearcă să vorbească, încearcă poate să rostească o profeție, ca oracolul dintr-o tragedie antică.

Tocmai mă gândeam să vin și eu la tine, Mike, fiindcă nu puteți câștiga fără mine. Nu puteți învinge fără mine și o știți foarte bine, nu? S-ar fi putut să aveți o șansă dacă mă arătam cu totul, da' pur și simplu n-am putut să-ndur tensiunea asupra creierului meu prea-american, dacă pricepi ce vreau să zic, căcănarule. Tot ce puteți face voi șase de capul vostru e să luați de la început niște vremuri trecute și să vă faceți singuri de petrecanie. Așa că m-am gândit să scot și eu un cap pe interval. Să

vă scot un cap, te-ai prins, Mikey? Te-ai prins, bătrâne? Te-ai prins, futu-te-n cur de negrotei stricat?

Nu ești real! *strigă Mike, dar nu răzbate nici un sunet; e ca un televizor cu sonorul închis.*

În chip incredibil, grotesc, capul îi face cu ochiul.

Ba sunt real, nu vorbi tâmpenii. Real ca stropii de ploaie. Și știi foarte bine ce vorbesc, Mikey. Ceea ce plănuiți voi șase să încercați e ca o decolare într-un supersonic fără tren de aterizare. N-are nici un sens să vă duceți în sus dacă nu mai puteți reveni jos, nu-i așa? Nici s-o luați în jos dacă nu vă puteți întoarce sus n-are rost. N-o să vă treacă niciodată prin minte glumele și șaradele potrivite. Niciodată nu mă veți face să râd, Mikey. Toți ați uitat cum e să aveți noroc chior. Bip-bip, Mikey, ce zici? Mai ții minte pasărea? Nimic altceva decât o vrabie, da' ia zi' nu c-a fost prima-ntâi? Mare cât hambaru', mare ca un monstru d-ăia din filmele japoneze proaste, de care-ți era frică pe vremea când erai copil mic. Zilele când știai cum s-alungi pasărea de la ușa ta s-au dus pentru totdeauna. Crede-mă, Mikey. Dacă știi cum să folosești capul *tău*, ai să pleci de-aici, din Derry, chiar acum. Dacă nu știi cum să ți-l folosești, are să sfârșească exact ca ăsta de-aici. Semnul indicator de azi pe marele drum al vieții spune că e mult mai bine să ți-l folosești înainte de-a ți-l pierde, dragul meu.

Capul se rostogolește pe propria-i față (penele din gură trosnesc oribil) și cade din frigider. Se pocnește de podea și o ia de-a dura spre el ca o hidoasă bilă de popice, părul năclăit de sânge făcând schimb de locuri cu chipul rânjit; se rostogolește către Mike lăsând în urmă o dâră cleioasă și frânturi de pene fărâmițate, cu gura muncindu-se în jurul călușului de pene.

Bip-bip, Mikey! *rage, în timp ce Mike se dă înapoi din calea lui, înnebunit, cu mâinile ridicate într-un gest de apărare.* Bip-bip, bip-bip, bip-futu-te-n-bip!

*Apoi se aude un pocnet brusc și sonor – zgomotul unui dop de plastic smuls din gâtul unei sticle de șampanie ieftină. Capul dispare (*Real, *își spune Mike îngrețoșat;* oricum pocnetul ăla n-avea nimic supranatural; era sunetul aerului năvălind înapoi într-un loc golit brusc... Real, o, Doamne, real*). O pânză subțire de picături de sânge plutesc în sus și apoi răpăie mărunt pe pardoseală. Nu e nevoie totuși să curețe oficiul; Carole nu va vedea nimic mâine când o să intre, nici chiar de ar trebui să-și croiască drum printre baloane ca să ajungă la reșou și să-și facă prima ceașcă de cafea. Ce comic. Chicotește ascuțit.*

Ridică ochii și – da, baloanele sunt tot acolo. Pe cele albastre scrie: NEGROTEII DIN DERRY MUȘCĂ PĂSĂRICA. Cele portocalii anunță:

PĂGUBOȘII SUNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÂRȘIT E CAP DE PLUTON.

N-are nici un sens să te duci în sus dacă nu mai poți reveni jos, l-a asigurat capul vorbitor, nici s-o iei în jos dacă nu te poți întoarce sus. Asta de la urmă îl face să se gândească iar la căștile de mineri. Și o fi fost adevărat? Dintr-o dată se gândește la prima zi când a coborât pe Maidan după bătaia cu pietre. 6 iulie, atunci fusese, la două zile după ce defilase în parada de la 4 Iulie... La două zile după ce-l văzuse pe Pennywise Clovnul în persoană pentru prima oară. După acea zi pe Maidan, după ce le ascultase poveștile, iar apoi, ezitant, le-o spusese și el pe-a lui, plecase acasă și își întrebase tatăl dacă se poate uita la albumul lui de fotografii.

De ce, exact, coborâse pe Maidan în acea zi de 6 iulie? Știuse că-i va găsi acolo? Se părea că da – și nu numai că vor fi acolo, dar și unde *vor fi. Vorbiseră despre un fel de club, își amintește Mike, dar i se păruse că vorbeau de asta pentru că mai era și altceva, despre care nu știau cum să vorbească.*

Mike ridică privirea spre baloane, acum fără să le vadă cu-adevărat, încercând să își amintească exact cum fusese ziua aceea, ziua aceea cumplit de fierbinte. Deodată i se pare foarte important să-și aducă aminte cu precizie ce anume s-a întâmplat, care au fost cele mai mici detalii, în ce stare de spirit se afla el.

Căci acela a fost momentul când a început să se întâmple totul. Înainte ca ceilalți să vorbească despre uciderea Monstrului, dar nu existase nici o mișcare de avans, nici un plan. Cu venirea lui Mike, cercul se închisese, roata începuse să se învârtească. Abia mai târziu în cursul aceleiași zile, Bill, Richie și Ben se duseseră la bibliotecă și începuseră să facă studii serioase asupra unei idei care-i venise lui Bill în urmă cu o zi, cu o săptămână sau o lună. Totul începuse să...

– Mike? strigă Richie din Sala de Referință unde sunt ceilalți. Murișsi acolo?

Aproape, *răspunde în sinea sa Mike, uitându-se la baloane, la sânge, la penele din frigider.*

Strigă și el:

– Cred c-ar fi bine să veniți și voi aici.

Aude scaunele zgâriind pe jos, murmurul vocilor; îl aude pe Richie zicând:

– O, Isuse, acum ce mai e?

Și o altă ureche, aceasta în memoria lui, îl aude pe Richie spunând altceva, și deodată își amintește care era lucrul pe care îl căuta; mai mult chiar, înțelege de ce i se păruse atât de puțin sesizabil. Reacția

celorlalți când el păsise în cea mai întunecată, mai adâncă, mai densă parte a Maidanului fusese... zero. Nici urmă de surpriză, nici o întrebare despre cum îi găsise, nici o scofală. Ben mânca o ciocolată, își amintește Mike, Beverly și Richie fumau, Bill zăcea pe spate cu mâinile sub cap, privind cerul, Eddie și Stan se uitau cu un aer de îndoială la niște sfori ce fuseseră întinse cu țăruși bătuți în pământ, formând un pătrat cu latura de vreun metru și jumătate.

Nici urmă de surpriză, nici o întrebare, nici o tevatură. Pur și simplu se ivise și fusese acceptat. Era ca și cum, fără s-o știe măcar, îl așteptaseră. Iar în acea a treia ureche, urechea memoriei, aude Vocea de Negrișor a lui Richie înălțându-se la fel ca mai devreme în această seară:

– Măi-să-fie, Miss Clawdie, ia'ă vine

2

ţopilu' ăla neg'u! Să moa'ă mama, io nu-ș ce să-mplântă cu Maidanu' ista! Ui' la capu' ăla sâ'mos, Bill Ba'osane!

Bill nici măcar nu privi în jur; continuă doar să se uite visător la norii dolofani de vară ce mărșăluiau pe cer. Acorda unei întrebări importante maxima sa concentrare. Richie însă nu era ofensat de lipsa lui de atenție. Îi dădu înainte:

– Numa' ce mă uit la capu' ăla sâ'mos și mă și face să crez că-m' mai t'ebe o acadeală cu mentă! Mă socot că s-o mânc pă ve'andă, unde-i olecuță mai 'ăco'el...

– Bip-bip, Richie, spuse Ben cu gura plină de ciocolată, iar Beverly râse.

– Salut, aruncă nesigur Mike.

Inima îi bătea puțin cam prea tare, dar era hotărât să meargă înainte. Datora mulțumiri, iar tatăl său îi spusese că trebuie să plătești întotdeauna ceea ce datorezi – și cât poți de repede, înainte de a crește dobânda.

Stan privi în jur.

– Salut, răspunse el, după care reveni cu privirea la careul de sfori întinse în mijlocul luminișului. Ben, ești sigur c-o să țină treaba?

– O să țină, spuse Ben. Salut, Mike.

– Vrei o țigară? întrebă Beverly. Mi-au mai rămas două.

– Nu, mulțumesc.

Mike trase adânc aer în piept și spuse:

– Voiam să vă mulțumesc din nou la toți pentru că m-ați ajutat în ziua aia. Tipii ăia aveau de gând să mă bulească nasol. Îmi pare rău că v-au bubuit și pe unii dintre voi.

Bill flutură din mână, alungând subiectul.

– N-n-nu-ți face pr-prr-prrobleme. S-s-au l-luat de no-noi tot a-a-anu'.

Se ridică în șezut și-l privi pe Mike cu brusc și intens interes.

– Po-pot să te-ntr-tr-treb ce-ceva?

– Cred că da, răspunse Mike, așezându-se ușurel alături.

Mai auzise el asemenea prefețe. Amicul Denbrough avea să-l întrebe cum e să fii negru.

Dar, în loc de asta, Bill îl întrebă:

– Când L-L-Larsen a marcat în Ca-Campionatul Mondial acu' doi ani, c-ce crezi, a fost doar no-noroc?

Richie trase cu sete din țigară și începu să tușească. Beverly îl plesni binevoitoare peste spate.

– Nu ești decât un începător, Richie, ai să-nveți.

– Cred c-o să se surpe, Ben, spuse îngrijorat Eddie, privind pătratul îngrădit. Nu știu cât m-ar încânta ideea să fiu îngropat de viu.

– N-ai să fii îngropat de viu, replică Ben. Și, dac-o să fii, suge-ți doar afurisitul ăla de inhalator până te trage careva afară.

Replica aceasta i se păru lui Stanley Uris extraordinar de amuzantă. Se rezemă în cot, cu capul întors spre cer, și râse până ce Eddie îi dădu una în bărbie și-i spuse să tacă.

– Noroc, spuse în sfârșit Mike. Cred că atunci a fost mai mult noroc decât dibăcie.

– Ș-ș-și e-e-eu, fu Bill de aceeași părere.

Mike așteptă să vadă dacă mai urmează ceva, dar Bill părea satisfăcut. Se culcă la loc. Își împreună iarăși mâinile sub cap și reveni la studierea norilor ce pluteau deasupra.

– Ce v-ați pus în cap, băieți? întrebă Mike, privind careul de sfori întinse la o palmă deasupra solului.

– A, o idee măreață a lui Clăiță pe săptămâna asta, spuse Richie. Data trecută a inundat Maidanul și a fost și aia mișto cuță, da' asta-i chiar una de cine știe câștigă! E Luna Să Ne Construim Singuri Un Club. Luna viitoare...

– N-n-ai ne-ne-nevoie să rî-râzi de B-B-B-Ben, îl întrerupse Bill, cu ochii tot la cer. O să iasă bi-bi-bine.

– Pentru Dumnezeu, Bill, glumeam doar.

– Cî-câteodată g-g-glumești prea mult, Ri-Richie.

Richie acceptă tăcut mustrarea.

– Tot nu m-am prins, zise Mike.

– Păi e destul de simplu, spuse Ben. Voiau o căsuță în copac, și o putem face, da' oamenii au prostul obicei să-și rupă oasele când cad din căsuțele construite în copaci...

– Bufonule... Bufonule... împrumută-mi trombonul tău, spuse Stan și râse iar, pe când ceilalți îl priveau nedumeriți.

Stan nu prea avea simțul umorului, iar stropul pe care totuși îl avea era cam sec.

– Vă peerdeți miințile, senhorr, făcu Richie. Diin cauza la căldură și la *cucarachas*, creed eeu.

– Oricum, continuă Ben, ce facem noi e să săpăm cam un metru jumate în pătratul pe care l-am însemnat aici. Nu putem coborî mult mai adânc de atât fără să dăm de apă, cred. Pe aici e destul de aproape de suprafață. Pe urmă vom propti marginile, ca să fim siguri că nu se surpă.

La asta îl privi semnificativ pe Eddie, dar Eddie tot neliniștit era.

– Și după aia? întrebă Mike cu interes.

– O să astupăm pe deasupra.

– Hmm?

– Punem scânduri peste gura gropii. Putem să facem un chepeng sau ceva ca să intrăm și să ieșim, chiar și ferestre dacă vrem...

– O s-avem nevoie de niște ți-ți-ți-țâțâni, spuse Bill, fără să-și ia ochii de la nori.

– Astea le putem lua de la Fierăria Reynolds, răspunse Ben.

– O-oți a-a-avea voi a-a-alocațiile voastre.

– Eu am cinci dolari, spuse Beverly. I-am economisit de la îngrijirea copiilor.

Richie începu imediat să se târască spre ea pe palme și genunchi:

–Te iubesc, Bevvie, îi aruncă el o privire de câine bătut. Vrei să mă iei de bărbat? O să trăim într-o cabană înconjurată de brazi...

– Într-o *ce*? întrebă Beverly, în timp ce Ben îi privea cu un amestec straniu de neliniște, amuzament și concentrare.

– O cabradă înconjurată de bane, replică Richie. Cinci dolari e prea destul, dulcețico, tu cu mine dacă vrei și cu bebelușul facem trei...

Beverly râse, se îmbujoră și se îndepărtă de el.

– Vom îm-împărți chel-cheltuielile, reluă Bill. De-asta avem club.

– Așa că, după ce acoperim groapa cu scânduri, urmă Ben, le ungem cu clei de-ăla marfă – Tangle-Track i se spune – și punem la loc brazdele. Poate să le și presărăm cu ace de brad. Am putea să stăm acolo, și lumea – lume ca Henry Bowers – să treacă drept pe deasupra noastră și nici măcar să nu știe că suntem aici.

– *Tu* te-ai gândit la asta? exclamă Mike. Phii, e grozav!

Ben zâmbi. Era rândul lui să roșească.

Bill se ridică brusc în capul oaselor și-l privi pe Mike:

– V-v-vrei să ne-a-a-ajuți?

– Păi... Sigur. Ar fi nostim.

Ceilalți schimbară o privire scurtă, plină de înțeles – Mike o simți; o și văzu. *Aici suntem șapte cu toții*, își spuse el și, absolut fără nici un motiv, îl străbătu un fior.

– Când băgați hârlețu-n pământ?

– D-destul de cu-curând, răspunse Bill.

Iar Mike știu – *știu* – că Bill nu vorbea numai despre clubul subteran al lui Ben. O știu și Ben. La fel și Richie, Beverly și Eddie. Stan Uris nu mai zâmbea.

O-o-o să-să-ncepem pr-rr-oiectu' ăsta destul de cu-cu-curând.

Atunci se lăsă tăcerea, și deodată Mike deveni conștient de două lucruri: voiau să spună ceva, să-i zică lui ceva... Iar el nu era întru totul convins că voia să audă. Ben culesese un băț și se juca fără țintă cu el prin noroi, cu părul ascunzându-i fața. Richie își rodea unghiile deja mâncate. Numai Bill se uita drept la Mike.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă stingherit Mike.

Vorbind foarte rar, Bill răspunse:

– No-no-noi suntem un clu-club. Po-poți să intri și tu-n club dacă v-v-vrei, dar t-t-trebuie să pă-păstrezi se-se-secretele.

– Adică, clubul ăsta din pământ? întrebă Mike, acum mai stânjenit ca oricând. Păi, sigur...

– Mai avem încă un secret, copilu', spuse Richie, tot fără să-l privească pe Mike. Iar Bill Barosanul spune că avem de făcut în vara asta ceva mai important decât să săpăm cluburi subterane.

– Și el are dreptate, adăugă Ben.

Răsună un icnet brusc, șuierător. Mike tresări. Nu era decât Eddie, căruia îi scăpase aerul din piept. Eddie se uită la Mike a scuză, ridică din umeri, apoi dădu din cap.

– Bine, spuse Mike în cele din urmă, nu mă mai țineți în tensiune. Spuneți-mi.

Bill îi privea pe ceilalți.

– E ci-cineva îm-îm-împotrivă ca să-să-l primim în clu-club?

Nimeni nu spuse nimic, nimeni nu ridică mâna.

– Ci-cine vrea să-i sp-spună?

Urmă o nouă tăcere lungă, iar de data asta Bill n-o mai întrerupse. În sfârșit, Beverly oftă și ridică ochii spre Mike.

– Copiii care-au fost uciși, spuse ea. Știm cine o face, și nu e om.

3

Îi povestiră, unul câte unul: clovnul de pe gheață, leprosul de sub prispă, sângele și vocile din țevi, băieții morți din Turnul de Apă. Richie povesti ce se întâmplase când el și Bill se duseseră din nou în Neibolt Street, iar Bill vorbi ultimul, relatând despre fotografia de școală care se mișcase și imaginea în care-și băgase mâna. Încheie explicând că îl omorâse pe fratele său Georgie, iar Clubul Păguboșilor se dedicase uciderii Monstrului... indiferent ce era cu adevărat acest Monstru.

Mai târziu, întorcându-se seara acasă, Mike se gândi că normal ar fi fost să îi asculte cu o neîncredere crescând treptat spre groază, în cele din urmă luând-o la fugă cât îl țineau picioarele, fără să se mai uite în urmă, convins fie că era luat la mișto de o gașcă de copii albi cărora nu le plăceau negrii, fie că nimerise în prezența a șase țicniți veritabili care, în vreun fel, luaseră țicneala unul de la altul, la fel cum toți elevii dintr-o clasă se pot molipsi de o răceală deosebit de virulentă.

Dar nu fugi, deoarece, în ciuda ororii, îl încercă o stranie senzație de alinare. Alinare și încă ceva, ceva primordial: un simțământ de întoarcere acasă. *Aici suntem șapte cu toții*, cugetă el iar, pe când Bill termina de vorbit.

Deschise gura, fără a ști sigur ce urma să spună:

– L-am văzut pe clovn.

– Ce? întrebară Richie și Stan într-un glas, iar Beverly întoarse capul atât de repede, încât coada-de-cal îi fâlfâi de pe umărul stâng pe cel drept.

– L-am văzut la 4 Iulie, spuse încet Mike, adresându-i-se mai mult lui Bill.

Ochii lui Bill, pătrunzători și complet concentrați, erau ațintiți într-ai lui, cerându-i să continue.

– Da, la 4 Iulie...

Lăsă fraza neterminată un moment, spunându-și: *Dar îl știam. Îl știam pentru că nu era prima oară când îl vedeam. Și nu era nici prima oară când vedeam ceva... Ceva în neregulă.*

Atunci se gândi la pasăre, prima oară că își îngăduia cu adevărat să se gândească la ea – cu excepția coșmarurilor – începând din mai. Crezuse că-și pierde mințile. Era o ușurare să descopere că nu și le pierduse... Dar tot o ușurare înspăimântătoare era. Își umezi buzele.

– Dă-i-nainte, îl îndemnă nerăbdătoare Bev. Mai repede.

– Păi, treaba e că eram la defilare. Și...

– Te-am văzut, îl întrerupse Eddie. Cântai la saxofon.

– Ei, de fapt e trombon, îl corectă Mike. Cânt în Orchestra Școlii Bisericii Neibolt. Oricum, l-am văzut pe clovn. Le dădea baloane copiilor la colțul celor trei străzi din centru. Era exact așa cum au spus Ben și Bill. Costum argintiu, nasturi portocalii, machiaj alb pe față, zâmbet mare roșu. Nu știu dacă era ruj sau machiaj, dar semăna cu sângele.

Ceilalți dădeau din capete, surescitați acum, dar numai Bill continuă să-l privească atent pe Mike.

– Smocuri po-po-portocalii de pă-pă-păr? întrebă el, schițându-le inconștient cu degetele deasupra propriului său cap.

Mike confirmă.

– Când l-am văzut așa... M-am speriat. Și, în timp ce mă uitam la el, s-a întors și mi-a făcut cu mâna, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, sau simțămintele, sau cum s-or numi. Și asta... Cum să spun, m-a speriat și mai rău. Atunci n-am știut de ce, dar m-a speriat atât de tare, încât câteva clipe nici n-am mai putut să cânt la trombon. Tot scuipatul din gură mi s-a uscat și-am simțit...

Îi aruncă lui Beverly o privire scurtă. Acum își amintea totul atât de clar, cum soarele i se păruse dintr-o dată insuportabil de orbitor în alama cornului de suflat și cromul mașinilor, muzica prea tare, cerul prea albastru. Clovnul ridicase o mână în mănușă albă (cealaltă strângea sforile baloanelor) și o unduise încet, cu rânjetu-i prea roșu și prea larg, zbieret cu josu-n sus. Își amintea cum testiculele începuseră să-i zvâcnească, cum toate măruntaiele-i deveniseră deodată moi și fierbinți, ca și cum s-ar fi putut să scape întâmplător o porție de rahat în pantaloni. Dar nu putea spune nimic din toate astea în fața lui Beverly. Nu se spun chestii de astea în fața fetelor, chiar dacă-s genul ăla de fete în fața cărora poți spune vorbe de genul „curvă" sau „căcănar".

– ...am simțit că mi-e frică, încheie el, simțind că era o explicație prea slabă, dar neștiind cum să exprime restul.

Ei însă dădeau din cap părând a înțelege, și simți cum îl inundă o ușurare de nedescris. Într-un fel, clovnul acela care se uita la el, afișându-și zâmbetul roșu, cu mâna înmănușată în alb pendulând lent înainte și înapoi... Asta fusese mai rău decât să-i aibă pe Henry Bowers și ceilalți pe urme. Cu mult mai rău.

– Și pe urmă am trecut, continuă Mike. Am defilat pe Main Street Hill în sus. Și l-am văzut *iar*, dând baloane la copii. Doar că mulți dintre ei nu voiau să le ia. Unii dintre cei mici plângeau. Nu mi-am putut închipui cum reușise să ajungă acolo atât de repede. În sinea mea, mi-am spus că precis sunt doi, înțelegi, doi îmbrăcați la fel. O echipă. Dar

atunci s-a întors spre mine și iar mi-a făcut cu mâna și am știut că era el. Era același om.

– Nu-i om, spuse Richie, iar Beverly se înfioră.

Bill o cuprinse un moment cu brațul, iar ea îl privi recunoscătoare.

– Mi-a făcut cu mâna... Și pe urmă mi-a făcut cu ochiul. Ca și cum am fi avut amândoi un secret. Sau... Sau ca și cum știa poate că l-am recunoscut.

Bill lăsă să-i cadă brațul de pe umerii lui Beverly.

– L-ai *re-re-re-recunoscut*?

– Cred că da. Trebuie să verific ceva înainte de-a spune sigur. Tatăl meu are niște poze... Face colecție... Ascultați, voi vă jucați mult pe-aici, nu?

– Sigur, răspunse Ben. De-asta ne construim un club.

Mike dădu din cap:

– Am să verific și-am să văd dacă am dreptate. Dacă da, pot să aduc pozele.

– Po-po-poze ve-vechi? întrebă Bill.

– Da.

– Ș-ș-și mai ce?

Mike deschise gura, apoi o închise la loc. Privi în jur la ei nesigur, după care spuse:

– O să credeți că-s nebun. Că-s nebun sau că mint.

– T-tu cr-cr-crezi că noi suntem ne-ne-nebuni?

Mike scutură din cap.

– Te cred că nu, spuse Eddie. Am eu o droaie de probleme, da' sonat nu-s. Nu cred.

– Nu. Nu cred că ești nebun.

– Ei, n-n-o să te cr-credem ne-ne... sonat ni-ni-nici noi.

Mike îi privi pe toți, își drese glasul și spuse:

– Am văzut o pasăre. Acu' două-trei luni. Am văzut o pasăre.

Stan Uris se uită la Mike.

– Ce fel de pasăre?

Vorbind mai șovăitor ca oricând, Mike răspunse:

– Parcă era o vrabie, să zicem, dar semăna și cu o prigorie. Avea pieptul portocaliu.

– Ei, și ce-i așa de nemaipomenit la o pasăre? întrebă Ben. Sunt multe păsări în Derry.

Dar nu se simțea în largul său și, privindu-l pe Stan, avu convingerea că acesta își amintea întâmplarea din Turnul de Apă și cum o oprise să se desăvârșească strigând denumiri de păsări. Uită însă de orice altceva când Mike vorbi iar:

– Pasărea asta era mai mare decât o rulotă.

Se uită la fețele lor șocate, uluite. Așteptă hohotele de râs, dar nu se auzi nici unul. Stan arăta de parcă i-ar fi ars cineva una cu o cărămidă în moalele capului. Se făcuse atât de palid la față, încât avea culoarea soarelui tuberculos de noiembrie printre nori.

– Jur că-i adevărat, urmă Mike. Era o pasăre uriașă, ca una de-alea din filmele cu monștri, care se zice că-s preistorice.

– Mda, ca-n *Gheara gigantică,* spuse Richie.

Se gândea că pasărea din filmul acela arătase cam ca o făcătură, dar la vremea când ajunsese în zbor la New York încă mai era destul de fascinat ca să i se verse floricelele de porumb peste balustrada balconului de la „Aladdin". Foxy Foxworth l-ar fi scos afară în șuturi, dar între timp oricum se terminase filmul.

– Dar nu părea preistorică, preciză Mike. Și nu arăta ca una dintre alea cum-le-zice despre care făceau povești grecii și romanii... Sau, ba nu, turcii...

– Pă-păsări R-r-roc? sugeră Bill.

– Exact, mi se pare că da. Nici ca alea nu era. Era doar ca o combinație de prigorie și vrabie. Cele mai comune două păsări pe care le știm.

Hohotul lui de râs avea accente isterice.

– U-u-unde..., începu Bill.

– Povestește, spuse cu simplitate Beverly, și, după ce-și adună un moment gândurile, Mike le povesti.

Iar pe când povestea, privindu-le chipurile tot mai preocupate și speriate, dar nu neîncrezătoare sau ironice, simți o incredibilă greutate ridicându-i-se de pe piept. La fel ca Ben cu mumia lui sau Eddie cu leprosul său și Stan cu băieții înecați, văzuse un lucru care pe un adult l-ar fi făcut să-și piardă uzul rațiunii, nu numai de groază, dar mai ales din cauza forței clocotitoare a unei irealități prea mari pentru a fi alungată prin lămuriri sau, în lipsa oricăror explicații raționale, ignorată pur și simplu. Chipul lui Ilie fusese ars până la negru de lumina iubirii Domnului, sau cel puțin așa citise Mike; dar Ilie era bătrân când se întâmplase asta, și poate că altfel stăteau lucrurile. Și oare nu se luptase altul dintre băieții ăia din Biblie, doar puțin mai mare decât un pușlan, cu un înger ca să vadă cum cad sorții?

Văzuse pasărea, iar viața sa își urmase cursul; integrase amintirea în concepția lui despre lume. Era încă destul de tânăr pentru ca această concepție să fie cutremurător de largă. Dar cele întâmplate în ziua aceea îi bântuiseră totuși cotloanele cele mai întunecoase ale minții, și câteodată, în vis, fugea de acea pasăre grotescă, pe când ea își întipărea de

sus umbra asupra lui. Unele asemenea vise și le amintea, pe altele nu, dar erau acolo, umbre ce se mișcă de la sine.

Cât de puțin uitase și cât de mult îl tulburase (în timp ce își urma rutina zilnică: mers la școală, ajutat tatăl, plimbat cu bicicleta, târguit pentru mama, așteptat grupurile de negri să vină la *American Bandstand* după școală) se putea măsura poate doar într-un singur mod – ușurarea de a împărtăși celorlalți această experiență. Făcând-o, realiză că era pentru prima oară că-și îngăduise măcar să se gândească pe deplin la acea întâmplare începând din zorii zilei lângă Canal, când văzuse vechile făgașe... și sângele.

4

Mike istorisi pățania cu pasărea de la vechea oțelărie și cum fugise în conductă ca să scape de ea. Mai târziu în aceeași după-amiază, trei dintre Păguboși – Ben, Richie și Bill – mergeau spre Biblioteca Publică Derry. Ben și Richie țineau atenți de șase după Bowers și amicii lui, dar Bill nu privea decât trotuarul, încruntat, pierdut în gânduri. Cam la o oră după ce le spusese povestea lui, Mike îi părăsise, declarând că tatăl său avea nevoie de el acasă pe la patru, ca să culeagă mazăre. Beverly trebuia să facă niște cumpărături și să pregătească cina pentru tatăl ei. Eddie și Stan aveau propriile lor treburi de făcut. Dar, înainte de a se despărți în ziua aceea, începură să sape ceea ce avea să devină – dacă Ben nu se înșela – clubul lor subpământean. Pentru Bill (și pentru toți ceilalți, bănuia el), săpatul în pământ păruse aproape un act simbolic. Indiferent ce aveau de făcut ca grup, ca *unitate*, începuseră.

Ben îl întrebă pe Bill dacă într-adevăr credea povestea lui Mike Hanlon. Tocmai treceau prin fața Primăriei Derry, iar biblioteca era drept în față, paralelipiped din piatră umbrit confortabil de ulmi seculari, și totuși încă neatinși de boala Ulmului Olandez, care mai târziu avea să-i macine și să-i subțieze.

– Mda, făcu Bill. Cr-cred că a spus ad-devărul. O n-n-nebunie, dar adevărul. Tu ce părere ai, R-R-Richie?

Richie dădu din cap:

– Mhm. Nu pot suferi ideea de a-l crede, dacă pricepeți ce vreau să zic, dar cred că-l cred. Țineți minte ce-a spus despre limba păsării?

Bill și Ben aprobară în tăcere. Avea pe ea pompoane portocalii.

– Asta-i treaba, continuă Richie. E ca un personaj negativ din benzile desenate. Își lasă întotdeauna la urmă semnul.

Bill clătină din cap, gânditor. *Era* ca un personaj malefic din comicsuri. Pentru că ei îl vedeau astfel? Se gândeau astfel la el? Da, poate că din cauza asta. Era o copilărie, dar se părea că din așa ceva se hrănea făptura aceea – din copilării.

Traversară strada pe partea cu biblioteca.

– L-am î-î-întrebat pe St-St-Stan dacă a a-auzit v-v-vreodată de-o a-a-asemenea pa-pasăre. N-n-nu ne-neapărat una m-m-mare, ci d-doar o-o-o...

– O pasăre din *realitate*? sugeră Richie.

Bill încuviință.

– A-a sp-spus că s-ar pu-pu-putea să existe pă-păsări de-astea în America de Su-ud sau în A-A-A-Africa, da' n-n-nu pe-pe-a-a-aicea.

– Deci n-a crezut? întrebă Ben.

– A-a-a cr-crezut, răpunse Bill.

Apoi le spuse încă o părere a lui Stan, de când Bill mersese cu el înapoi în locul unde Stan își lăsase bicicleta. Ideea lui Stan era că nimeni altcineva n-ar mai fi putut să vadă pasărea aceea înainte ca Mike să le fi spus povestea. Altceva, poate, dar nu această pasăre, fiindcă pasărea era monstrul personal al lui Mike Hanlon. Dar acum... Ei bine, acum pasărea devenise proprietatea întregului Club al Păguboșilor, nu-i așa? *Oricare* dintre ei putea s-o vadă. Era posibil să nu se arate exact la fel; Bill o putea vedea sub formă de cioară, Richie în formă de uliu, Beverly ca pe un vultur auriu, din cât își dădea seama Stan – dar Monstrul putea de acum să fie o pasăre pentru ei toți. Bill îi spusese lui Stan că, dacă asta era adevărat, atunci oricare dintre ei putea să vadă leprosul, mumia sau eventual băieții morți.

– Ceea ce-nseamnă c-ar trebui să facem ceva destul de curând dacă avem de gând să facem cât de cât ceva, replicase Stan. Monstrul știe...

– C-ce? întrebase tăios Bill. To-tot ceea ce șt-știm și noi?

– Dom'le, dacă Monstrul știe asta, ne-am dus pe copcă, răspunse Stan. Dar poți paria că Monstrul știe că *noi* știm despre el. Cred că va încerca să ne vină de hac. Te mai gândești la ce-am vorbit ieri?

– Da.

– Aș vrea să pot merge cu tine.

– B-B-Ben și Ri-Richie o să v-v-vină. Ben e într-adevăr i-i-isteț, Ri-Ri-Richie e și el, când n-nu fu-fute vântu'.

Acum, stând în fața bibliotecii, Richie îl întrebă pe Bill ce anume avea în cap. Bill le spuse, vorbind rar, astfel încât să nu se bâlbâie prea rău. Ideea îi dăduse târcoale prin minte în ultimele două săptămâni, dar avusese nevoie de povestea lui Mike cu pasărea ca să se cristalizeze.

Ce faci dacă vrei să te descotorosești de-o pasăre?

Păi, dacă o împuști îi cam faci de petrecanie.

Ce faci dacă vrei să te descotorosești de un monstru?

Păi, filmele sugerează că dacă îl împuști cu un glonț de argint îi cam faci de petrecanie.

Ben și Richie ascultară cu destul respect. Apoi Richie întrebă:

– De unde să faci rost de-un glonț de argint, Bill Barosane? Completezi un talon ca să ți-l trimită prin poștă?

– Ce-am mai râ-râ-râs! Va trebui să-l f-f-fabricăm.

– Cum?

– Cred că asta o să aflăm la bibliotecă, spuse Ben.

Richie dădu din cap și își împinse ochelarii în sus pe nas. În spatele lor, ochii-i erau vii și meditativi... Dar licăreau cuprinși de îndoială, i se păru lui Bill. El însuși se simțea cuprins de îndoială. Cel puțin în ochii lui Richie nu se citeau prostii, iar ăsta era un pas în direcția cea bună.

– Te gândești la pistolul lui taică-tu? întrebă Richie. Cel pe care l-am luat cu noi în Neibolt Street?

– Da.

– Chiar dacă am putea cu adevărat să facem gloanțe de argint, spuse Richie, de unde luăm argintul?

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, spuse calm Ben.

– Ei... Bine, răspunse Richie. O să-l lăsăm pe Clăiță să se ocupe de asta. Și pe urmă? Iarăși pe Neibolt Street?

Bill dădu din cap:

– Ia-ia-iarăși pe Nee-Nee-Neibolt Street. Și pe urmă îi futem una de să-i zb-zb-zboare creierii din cap.

Toți trei au mai stat pe loc un moment, privindu-se unul pe altul cu solemnitate, apoi au intrat în bibliotecă.

5

– Măi, măi, iarăși băietu' ista negru! țipă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Trecuse o săptămână; se apropia jumătatea lui iulie, iar clubul subteran era aproape terminat.

– Vârfu' dimineții-ț' doresc matali, dom' O'Hanlon, conașule! Și fainâ, fainâ zi se făgăduie a fi, fainâ ca cum cresc cartoafele, cum bătrâna-mi mumă obicinuia ca să...

– Din câte știu eu, amiaza e vârful dimineții, Richie, îl întrerupse Ben, scoțând capul din groapă, iar amiaza a fost acum două ore.

El și cu Richie puneau proptele împrejurul marginilor gropii proaspăt săpate. Ben își scosese cămașa groasă, ziua fiind caldă, iar munca grea. Tricoul îi era năclăit de sudoare, lipit de piept și de burta cât burduful. Părea remarcabil de nepăsător față de cum arăta, dar Mike bănuia că, dacă Ben o auzea pe Beverly venind, ar fi intrat la loc în cămeșoiul ăla gros înainte s-apuce a spune pește.

– Nu fi așa înțepat – suni ca Stan Omu', spuse Richie.

Ieșise din groapă în urmă cu cinci minute pentru că, îi spusese el lui Ben, era timpul pentru o pauză de o țigară.

– Credeam c-ai spus că n-ai țigări, observase Ben.

– Nici n-am, replicase Richie, dar principiul tot rămâne.

Mike ținea sub braț albumul cu fotografii al tatălui său.

– Unde-s ceilalți? întrebă el.

Știa că Bill trebuia să fie pe undeva prin preajmă, pentru că-și lăsase și el bicicleta parcată sub pod, lângă Silver.

– Bill și Eddie s-au dus la groapă cam acum o oră ca să mai recruteze niște scânduri, spuse Richie. Stanny și Bev s-au dus la Fierăria Reynolds să facă rost de balamale. Nu știu ce și-a pus nea Clăiță-n cap acolo jos – în cap acolo jos, ha-ha, te-ai prins? – da' probabil că nu-i bun de nimic. Băiatu' are nevoie de cineva să nu-l scape din ochi, înțelegi. Apropo, ne datorezi douăștrei de cenți dacă încă mai vrei să intri-n clubul ăsta. Cota ta pentru balamale.

Mike mută albumul de sub brațul drept sub cel stâng și scormoni în buzunar. Numără douăzeci și trei de cenți (lăsând un total măreț de zece cenți în tezaurul personal) și-i întinse lui Richie. Apoi se apropie de groapă și privi înăuntru.

Dar nu mai era o groapă. Laturile fuseseră netezite cu grijă. Fiecare perete avea proptele. Scândurile erau toate niște corcituri, dar Ben, Bill și Stan făcuseră treabă bună înșfăcându-le o dată cu uneltele din atelierul lui Zack Denbrough (iar Bill avusese mari bătăi de cap ca să se asigure că fiecare unealtă era înapoiată în fiecare seară, și în aceeași stare în care fusese luată). Ben și Beverly bătuseră în cuie lemne perpendiculare pe suporturi. Groapa continua să-l facă pe Eddie să fie puțin cam nervos, dar așa era Eddie din fire. Într-o parte stăteau stivuite ordonat brazde pătrate cu iarbă care mai târziu aveau să fie lipite deasupra.

– Cred că știți voi ce faceți, spuse Mike.

– Sigur, răspunse Ben și arătă spre album. Ce-ai adus?

– Albumul cu Derry al tatălui meu. Colecționează fotografii vechi și tăieturi din ziare despre oraș. E hobby-ul lui. L-am răsfoit acum câteva zile – v-am spus că mi se părea că-l mai văzusem pe clovnul ăla și-nainte. Și îl văzusem. Aici. Așa că l-am adus.

Îi era prea rușine să adauge că nu îndrăznise să-i ceară tatălui său permisiunea. Temându-se de întrebările pe care o asemenea cerere le-ar fi putut naște, îl luase din casă ca un hoț în timp ce tatăl lui planta cartofi pe locul de la apus, iar mama agăța rufe la uscat în curtea din spate.

– M-am gândit că ar trebui să aruncați și voi o privire.

– Păi, hai să ne uităm, spuse Richie.

– Aș prefera să așteptăm până e toată lumea aici. S-ar putea să fie mai bine.

– În regulă.

De fapt Richie nu ardea de nerăbdare să mai privească și alte fotografii cu orașul Derry, în acel album sau în oricare altul. Nu după cele întâmplate în camera lui Georgie.

– Vrei să ne-ajuți pe mine și pe Ben cu restul proptelelor?

– Te cred.

Mike puse jos cu grijă albumul tatălui său, îndeajuns de departe de groapă ca să nu fie pătat cu noroiul ce sărea dinăuntru, și luă lopățica de la Ben.

– Sapă exact aici, îi arătă Ben lui Mike un anume punct. Mergi în jos cam treizeci de centimetri. Pe urmă eu am să fixez înăuntru o scândură și o s-o țin lipită de perete în timp ce tu îndeși pământul la loc.

– Bun plan, dom'le, făcu pe un ton înțelept Richie din locul unde ședea pe marginea excavației, cu picioarele atârnându-i în gol.

– Da' de ce nu poți *tu*? întrebă Mike.

– Am o jenă la glezna stângă, spuse răsfățat Richie.

– Cum merge proiectul tău cu Bill?

Mike întârzie atât cât să își scoată cămașa, și începu să sape. Era cald acolo, chiar și pe Maidan. Greierii țârâiau somnoroși în iarbă ca niște ceasuri ale verii.

– Păi... Nu tocmai rău, spuse Richie, iar lui Mike i se păru că-l fulgerase pe Ben cu o privire de avertisment blând. Așa cred.

– De ce nu dai drumul la radio, Richie? întrebă Ben.

Strecură o scândură în gropița pe care o săpase Mike și o ținu acolo. Tranzistorul lui Richie stătea agățat de curea la locul său obișnuit, pe creanga groasă a unui arbust din apropiere.

– S-au consumat bateriile, spuse Richie. A trebuit să-mi luați ultimii douăsprezece de cenți pentru țâțâni, ai uitat? Nemilos, Clăiță, tare nemilos. După câte am făcut pentru tine. Unde mai pui că tot ce pot prinde aici e postul WABI, și ăia nu transmit decât rock de poponauți.

– Hmm? făcu Mike.

– Clăiță crede că Tommy Sands și Pat Boone cântă rock and roll, spuse Richie, dar asta pentru că e bolnav. *Elvis* cântă rock and roll. *Ernie K. Doe* cântă rock and roll. *Carl Perkins* cântă rock and roll. Bobby Darin. Buddy Holly. „*Ah-oh, Peggy... Peggy a mea duuulce...*"

– *Te rog*, Richie, spuse Ben.

– Și mai sunt, interveni Mike rezemându-se în lopățică, Fats Domino, Chuck Berry, Little Richard, Shep and The Limelights, La-Verne Baker, Frankie Lymon and The Teenagers, Hank Ballard and The Midnighters, The Coasters, The Isley Brothers, The Crests, The Chords, Stick McGhee...

Îl priveau cu o asemenea uimire, încât Mike izbucni în râs.

– M-ai pierdut după Little Richard, spuse Richie.

Îi plăcea Little Richard, dar, dacă avea un erou rock and roll în vara aceea, Jerry Lee Lewis era. Mama lui intrase întâmplător în living în timp ce Jerry Lee cânta la *American Bandstand*. Ajunsese la acel moment al numărului când Jerry Lee se urca de-a binelea pe pian și cânta cu capu-n jos și părul atârnându-i în față. Interpreta *High School Confidential*. O clipă, Richie crezuse că maică-sa o să leșine. Nu leșină, dar era atât de traumatizată de ceea ce văzuse, încât în aceeași seară la cină vorbi despre cum ar fi bine să-l trimită pe Richie pentru tot restul verii într-una dintre taberele alea de tip militar. Acum Richie își scutură părul în ochi și începu să cânte:

– „Haida-ho, puicuțo, toate pisicile-s la liceu și se leagănă..."

Ben începu să se clatine prin groapă, apucându-se de burta sa uriașă și prefăcându-se că-i vine să vomite. Mike se prinse de nas, dar râdea atât de tare, încât din ochi îi țâșniră lacrimi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Richie. Vreau să zic, ce vă *doare*, fraților? A fost *bună*! Vreau să zic, asta chiar a fost *bună*!

– O, Doamne, zise Mike, care acum râdea atât de tare, încât abia mai putea vorbi. A fost neprețuită, vreau să zic, a fost într-adevăr neprețuită.

– Negrii n-au pic de gust, se bosumflă Richie. Cred că și-n Biblie scrie asta.

– Yo mamma, exclamă Mike, râzând mai cu poftă ca oricând.

Când Richie întrebă, cu sinceră uimire, ce însemna *asta*, Mike se așeză jos cu o bufnitură și începu să se legene înainte și înapoi, urlând și ținându-se de stomac.

Probabil crezi că-s invidios, spuse Richie. Probabil crezi că *vreau* să fiu și eu negru.

Acum Ben se prăbuși la rândul său, râzând dezlănțuit. Trupul întreg i se unduia și se cutremura alarmant. Ochii îi ieșeau din cap.

– Gata, Richie, bâigui el. Fac pe mine. Am să m-m-mor dacă nu în-încetezi...

– Eu *nu* vreau să fiu negru, continuă Richie. Cine vrea să poarte pantaloni roz, să locuiască la Boston și să cumpere pizza la felie? Vreau să fiu evreu, ca Stan. Vreau să am o cămătărie și să le vând oamenilor bricege și borâtură de câine din plastic și chitare uzate.

Acum Ben și Mike zbierau, practic, de râs. Hohotele lor își trimiteau ecoul prin desișul verde și luxuriant care fusese greșit denumit Maidan, făcând ca păsările să-și ia zborul și veverițele să încremenească o clipă pe lăbuțele dinapoi. Era un sunet tineresc, penetrant, însuflețit, vital, nesofisticat, liber. Aproape fiecare ființă vie aflată pe raza acelui sunet reacționă în vreun fel, dar obiectul ce se rostogolise dintr-un canal de beton în cursul superior al râului Kenduskeag nu era viu. În după-amiaza trecută avusese loc o ploaie torențială neașteptată cu tunete și trăsnete (viitorul club nu fusese prea afectat – o dată începute operațiunile de excavare, Ben acoperea cu grijă groapa în fiecare seară cu o bucată de prelată zdrențuită pe care Eddie o șterpelise din spate de la *Wally's Spa;* mirosea infect, dar făcea treabă bună), iar canalele de scurgere de sub Derry șiroiseră violent timp de două-trei ore. Acest șuvoi de apă își împinsese infernala povară la lumina soarelui și spre deliciul muștelor.

Era cadavrul unui copil de nouă ani pe nume Jimmy Cullum. Cu excepția nasului, nu mai avea față. În locul ei se afla o masă de carne sfârtecată și fără trăsături. Carnea aceasta crudă era punctată cu mici semne negre și adânci, pe care poate numai Stan Uris le-ar fi recunoscut drept ceea ce erau: ciuguleli. Ciuguleli făcute de un cioc foarte mare.

Apa șiroia peste pantalonii plini de noroi ai lui Jimmy Cullum. Mâinile lui albe pluteau ca niște pești morți. Și ele fuseseră ciugulite, deși nu tot atât de rău. Cămașa-i înflorată se umfla și se pleoștea la loc, se umfla și se dezumfla, ca o bășică.

Bill și Eddie, împovărați cu scândurile adunate din groapa de gunoi, traversară împreună Kenduskeagul păsind pe pietre, la nici patruzeci de metri de cadavru. Îi auziră pe Richie, Ben și Mike râzând, zâmbiră și ei puțin și se grăbiră pe lângă epava nevăzută a lui Jimmy Cullum, să vadă ce era atât de comic.

6

Încă mai râdeau când Bill și Eddie intrară în luminiș, transpirând sub povara lor de cherestea. Chiar și Eddie, de obicei alb ca brânza, avea ceva culoare în obraji. Aruncară noile scânduri pe grămada de rezerve aproape consumată. Ben ieși din groapă ca să le inspecteze.

– Bună treabă! exclamă el. Mamă! Grozav!

Bill se prăbuși la pământ.

– Pot să-mi fa-fac a-a-atacul de cord acum sau tr-trebuie să m-mai aș-aș-tept?

– Mai așteaptă, răspunse Ben, absent.

Adusese și el câteva unelte pe Maidan și acum luase noile scânduri la rând cu grijă, smulgând cuiele și îndepărtând șuruburile. Aruncă una la o parte, deoarece era crăpată. Ciocăni într-o alta și provocă un sunet înfundat, de putreziciune, în cel puțin trei locuri. O aruncă și pe aceea. Eddie se așeză pe o movilită de pământ, privindu-l. Trase o dușcă din inhalator, în timp ce Ben scotea un cui ruginit dintr-o scândură, cu capătul despicat al ciocanului. Cuiul scheună ca un animal mic și antipatic care fusese călcat în picioare.

– Poți să faci tetanos dacă te înțepi într-un cui ruginit, îl informă Eddie pe Ben.

– Zău? făcu Richie. Ce-i aia țâțanos? Sună ca o boală femeiască.

– Ești un tolomac, i-o întoarse Eddie. Se zice *tetanos*, nu *țâțanos*, și înseamnă falcă înțepenită. Există microbii ăia speciali care cresc în rugină, știi, și dacă te tai pot să-ți intre-n corp și ți-ai futut nervii.

Se înroși și mai intens și trase o gură iute din inhalator.

– Falcă înțepenită, Isuse, exclamă Richie, impresionat. Nasol mai sună.

– Te cred. Mai întâi îți înțepenește falca atât de strâns, încât nici nu mai poți deschide gura, nici măcar ca să mănânci. Trebuie să-ți facă o gaură în obraz și să te hrănească printr-un tub, cu lichide.

– I-auzi, frate, spuse Mike, ridicându-se în picioare în groapă; ochii i se dilataseră, cu corneele foarte albe pe fața sa cafenie. Ești sigur?

– Mama mi-a spus. Pe urmă ți se înfundă gâtul și nu mai poți nici să mănânci și mori de foame.

Reflectară în tăcere la această oroare.

– Și nu există nici un tratament, amplifică Eddie explicația.

Altă tăcere.

– Așa că, reluă el răspicat, eu sunt mereu atent la cuie ruginite și alte căcaturi de astea. A trebuit o dată să-mi fac un vaccin antitetanos și m-a durut foarte rău.

– Atunci de ce te-ai dus cu Bill la groapă s-aduceți aici toată porcăria asta? întrebă Richie.

Eddie îi aruncă o privire scurtă lui Bill, care se uita în groapa-club, iar în privirea sa se citea toată iubirea și adorația necesare pentru a răspunde unei asemenea întrebări, dar de răspuns răspunse încetișor:

– Unele treburi trebuie făcute chiar dacă *e* vreun risc. Ăsta-i primul lucru important din viața mea pe care l-am aflat de la altcineva decât maică-mea.

Urmă o nouă tăcere, nu tocmai stingherită. Apoi Ben reveni la scosul cuielor ruginite, iar după o vreme Mike Hanlon i se alătură.

Tranzistorul lui Richie, care deocamdată era fără voce (cel puțin până când Richie primea alocația săptămânală sau găsea un spațiu verde de tuns), se balansa pe ramura sa joasă, într-o adiere blândă. Bill avu timp să reflecteze la cât de ciudate erau toate astea, cât de stranii și de perfecte, cum se întâmplase să fie toți aici în această vară. Unii copii pe care-i cunoștea plecaseră în vizită pe la rude. Alții erau în vacanță la Disneyland, în California, sau la Cape Cod ori, în cazul unui amic, într-un loc ce suna inimaginabil de îndepărtat, cu nume bizar, dar oarecum evocator: Gstaad. Copiii erau plecați în tabăra organizată de biserică, în tabăra de Cercetași, în taberele de copii bogați unde puteai învăța să înoți sau să joci golf, tabere unde învățai să spui „Hei, bună lovitură!" în loc de „Futu-ți!" când adversarul de la meciul de tenis îți trimitea pe alături un serviciu ucigător; copii pe care părinții pur și simplu îi duseseră ALTUNDEVA. Bill înțelegea asta. Cunoștea câțiva puști care doreau să plece ALTUNDEVA, speriați de bau-baul care bântuia prin Derry în vara aceea, dar bănuia că erau chiar mai mulți părinți speriați de acel bau-bau. Oameni care plănuiseră să își petreacă vacanța acasă se hotărâseră deodată să plece *ALTUNDEVA*

(*Gstaad? asta era oare în Suedia? Argentina? Spania?*)

în loc să rămână în Derry. Era cam ca spaima de poliomielită din 1956, când patru copii care se duseseră să se scalde în bazinul O'Brian Memorial luaseră boala. Adulții – cuvânt absolut sinonim în mintea lui Bill cu mamele și tații – hotărâseră atunci, ca și acum, că ALTUNDEVA era mai bine. Mai sigur. Oricine avea posibilitatea s-o șteargă o șterse. Bill înțelegea acest ALTUNDEVA, și putea medita la un cuvânt cu o fascinație așa de miraculoasă ca Gstaad, dar fascinația era o mângâiere rece în comparație cu dorința; Gstaad era *ALTUNDEVA*; Derry era dorința.

Și nici unul din noi n-a plecat ALTUNDEVA, își spuse el, privindu-i pe Ben și Mike cum smulgeau cuie vechi din scânduri vechi, pe Eddie cum o lua spre tufișuri să tragă un piș (trebuia să mergi de-ndată ce aveai posibilitatea, în scopul de a evita încordarea prea gravă a vezicii, îi spusese el lui Bill odată, dar mai trebuia și să fii atent la urzici, căci cui îi trebuia *așa* ceva pe ciocănitoare?). *Toți suntem aici în Derry. Nici o tabără, nici o rudă, nici o vacanță, nici un ALTUNDEVA. Toți aici. Prezenți.*

– Acolo jos e o ușă, anunță Eddie, în timp ce revenea trăgându-și fermoarul.

– Sper că ți-ai scuturat-o, Eds, spuse Richie. Dacă nu ți-o scuturi de fiecare dată, faci cancer. Mama mi-a spus.

Eddie se arătă uimit, ușor îngrijorat, apoi văzu rânjetul lui Richie. Îl dojeni (sau încercă cel puțin) cu o expresie gen lăsați-țâncii-să-se joace și spuse:

– Era prea mare ca s-o cărăm noi. Dar Bill a spus că dacă mergem cu toții acolo am putea-o aduce aici.

– Acuma, sigur, n-o poți niciodată scutura *complet*, continuă Richie. Vrei să știi ce mi-a spus odată un înțelept, Eds?

– Nu, răspunse Eddie, și nici nu vreau să-mi mai spui Eds, Richie. Adică, sincer. Eu nu-ți spun ție Dick, ca de pildă „N-ai la tine niște gumă, Dick?“[1], așa că nu văd de ce...

– Înțeleptul acela, îi dădu Richie înainte, mi-a spus așa: „Indiferent cât te foiești și dansezi, ultimii doi stropi tot în pantaloni cad.“ Și de asta-i atât de mult cancer pe lume, Eddie, dragostea mea.

– Motivul pentru care e atât de mult cancer pe lume e fiindcă nerozi ca tine și Beverly Marsh trageți din țigări, îl contrazise Eddie.

– Beverly nu-i neroadă; interveni Ben cu glas categoric. Ai grijă cum vorbești, Gurăspartă.

– Bip-bip, bă-băieți, spuse Bill absent. Și apropo de B-B-Beverly, fata e destul de ta-ta-tare. Ar putea să ne-a-a-ajute s-aducem ușa aia.

Ben întrebă ce fel de ușă era.

– Ma-ma-hon, cr-cred.

– A aruncat cineva o *ușă de mahon*? întrebă Ben surprins, dar nu neîncrezător.

– Oamenii aruncă *de toate*, spuse Mike. Groapa aia? Mor când mă duc acolo. Vreau să zic, *mor*.

– Mda, făcu Ben. Multe lucruri de acolo ar putea fi ușor reparate. Iar în China și-n America de Sud sunt oameni care n-au de nici unele. Asta mi-a zis-o *mie* maică-mea.

– Sunt oameni care n-au de nici unele chiar aici, în Maine, băiețică, spuse cu amărăciune Richie.

– A-a-asta ce-ce-i? întrebă Bill, observând albumul pe care-l adusese Mike.

Acesta îl lămuri, precizând că le va arăta fotografia clovnului când vor fi revenit și Stan și Beverly, cu balamalele.

---

[1] În original: *You got any on ya, Dick?* (*Ai niște gumă asupra ta / pe tine, Dick?*). Joc de cuvinte intraductibil: *Dick* = 1) diminutiv de la Richard; 2) puțulică; *gum* = gumă, dar și cu sensul de „brânză“ colectată pe penis (n. tr.).

Bill și Richie schimbară o privire.

– Care-i problema? întrebă Mike. Vă gândiți la ce s-a-ntâmplat în camera fratelui tău, Bill?

– M-mda, răspunse Bill, și nu mai vru să spună nimic.

Lucrară cu gândul la club, până apărură Stan și Beverly, fiecare cu câte o pungă de hârtie maro în care erau balamale. În timp ce Mike vorbea, Ben ședea cu picioarele încrucișate, ca un croitor, și făcea ferestre fără geam care aveau să se deschidă și să se închidă în două dintre scândurile lungi. Poate că numai Bill observa cât de iute și de ușor i se mișcau degetele; cât de dibace și cunoscătoare erau, ca degetele unui chirurg. Bill admira asemenea lucruri.

– Unele dintre pozele astea datează de-o sută de ani, a spus tata, le explică Mike, ținând albumul în poală. Le găsește la vânzările alea pe care le fac oamenii prin curți și la magazinele de mâna a doua. Uneori tata le cumpără sau le ia la schimb de la alți colecționari. Unele sunt stereoscopice – sunt câte două exact la fel pe un carton prelung, și, când te uiți la ele prin obiectul ăla ca un binoclu, parcă ar fi o singură fotografie, doar că în trei dimensiuni. Ca în filmele *Casa de Ceară* sau *Monstrul din Laguna Neagră*.

– De ce-i plac toate chestiile astea? întrebă Beverly.

Purta o pereche de blugi obișnuiți, dar făcuse ceva amuzant cu manșetele, bluzându-le în afară cu un material înflorat strălucitor pe ultimii zece centimetri, astfel că arătau ca niște pantaloni din visul vreunui marinar.

– Mhm, făcu Eddie. În cea mai mare parte a timpului, Derry e un oraș destul de plictisitor.

– Ei, nu știu sigur, dar cred că pentru că nu s-a născut aici, răspunse sfios Mike. E ca și cum – nu știu – ca și cum totul ar fi nou pentru el sau ca și cum, știți, dacă ai intra la mijlocul unui film...

– S-s-sigur, ai vrea să vezi în-începutul, completă Bill.

– Mda, îl aprobă Mike. Zace multă istorie pe aici prin Derry. Mie-mi cam place. Și cred că o parte din ea are de-a face cu lucrul ăsta – cu Monstrul ăsta, dacă vreți să-l numim astfel.

Îl privi pe Bill, iar Bill dădu din cap, cu o privire meditativă.

– Așa că m-am uitat prin el după parada din 4 Iulie pentru că *știam* că-l mai văzusem și-nainte pe clovn. *Știam*. Și uitați-vă și voi.

Deschise albumul, îl răsfoi, apoi i-l dădu lui Ben, care stătea în dreapta lui.

– N-n-nu a-a-atingeți pa-pa-paginile! strigă Bill, iar în glas i se simțea o asemenea îngrijorare, încât toți tresăriră. Strânsese mâna la

care se tăiase atingând albumul lui Georgie, observă Richie. O strânsese într-un pumn noduros, protector.

– Bill are dreptate, spuse Richie, iar vocea aceea supusă, total neobișnuită în gura lui, era un argument extrem de convingător. Aveți grijă. E așa cum a spus Stan. Dacă noi am văzut întâmplându-se așa ceva, puteți și voi să vedeți.

– Să *simțiți*, adăugă amar Bill.

Albumul trecu din mână în mână, fiecare dintre ei apucându-l cu delicatețe, de margini, de parcă ar fi fost o dinamită veche transpirând broboane mari de nitroglicerină.

Reveni la Mike. Acesta îl deschise la una dintre primele pagini.

– Tătuțul spune că asta nu se poate data nicicum, dar probabil e de pe la jumătatea anilor o mie șapte sute, spuse Mike. I-a reparat unuia joagărul pentru o cutie de cărți și poze vechi. Asta era printre ele. Zice că poate valora patruzeci de dolari sau chiar mai mult.

Imaginea era o xilogravură de dimensiunile unei cărți poștale mari. Când îi veni rândul lui să se uite la ea, Bill observă cu ușurare că tatăl lui Mike avea un album de soiul celor în care fotografiile stau sub o folie de plastic protectoare. Privi fascinat și își spuse: *Iată. Îl văd, e el – e Monstrul. Chiar îl văd. Iată chipul dușmanului.*

Gravura înfățișa un individ caraghios jonglând cu niște popice peste măsură de mari, în mijlocul unei străzi noroioase. De ambele părți ale străzii se aflau câteva case și câteva colibe despre care Bill bănuia că erau prăvălii, sau dughene, sau cum li s-o fi spus pe vremea aia. Nu semăna deloc cu actualul Derry, cu excepția Canalului. *Acesta* era la locul său, pietruit migălos pe ambele laturi. În fundal, sus, Bill observă un atelaj de catâri pe o cărare a malului, trăgând o barjă.

Un grup de vreo șase copii stăteau adunați în jurul individului. Unul dintre ei purta o pălărie din paie. Altul avea un cerc și un băț cu care să-l dea de-a dura. Nu un băț de felul celor pe care le puteai cumpăra azi împreună cu cercul, de la magazinul Woolworth; era o cracă ruptă dintr-un copac. Bill observă nodurile goale din locul fostelor ramurele tăiate cu un cuțit sau o toporișcă. *Jucăria asta n-a fost făcută în Taiwan sau Coreea*, reflectă el, fascinat de acel băiat care ar fi putut să fie el dacă se năștea cu patru sau cinci generații în urmă.

Individul – caraghios, chipurile – avea desenat pe față un rânjet enorm. Nu purta nici un fel de fard (doar că lui Bill toată *fața* sa i se părea un machiaj), dar era chel, cu excepția a două smocuri de păr ce stăteau în sus ca niște coarne deasupra urechilor, iar Bill nu a fost nevoit să facă vreun efort deosebit ca să-l recunoască pe clovnul lor. *Acum două sute de ani sau chiar mai mult*, își spuse el, și simți un val

nebunesc de groază, mânie și surescitare năpădindu-l. Douăzeci și șapte de ani mai târziu, așezat în Biblioteca Publică Derry și amintindu-și prima privire aruncată în albumul tatălui lui Mike, avea să își dea seama că se simțise la fel ca un vânător în fața primei urme proaspete a unui tigru ucigaș și bătrân. *Acum două sute de ani... Atât de demult, și numai Dumnezeu știe cu cât mai mult încă.* Aceasta îl împinse să se întrebe de cât timp, exact, spiritul lui Pennywise *era* acolo în Derry – dar descoperi că era un gând căruia nu voia cu adevărat să-i dea curs.

– Dă-ncoa', Bill! îi ceru Richie.

Dar Bill mai ținu un moment albumul, privind fix xilogravura, convins că va începe să se miște: popicele (dacă asta erau) cu care jongla aveau să se înalțe și să cadă, să se înalțe și să cadă, copiii vor râde și vor aplauda (însă poate nu *toți* vor râde și aplauda; unii dintre ei s-ar putea să urle și s-o ia la fugă), atelajul de catâri trăgând barja va înainta până dincolo de marginile imaginii.

Nu se întâmplă așa ceva, și-i dădu albumul lui Richie.

Când albumul reveni la Mike, acesta mai dădu câteva pagini, căutând.

– Aici. Asta-i din 1856, cu patru ani înainte să se aleagă Lincoln președinte.

Albumul merse din nou roată. Următoarea era o poză color – un fel de caricatură – care înfățișa un grup de bețivi stând în fața unei cârciumi în timp ce un politician gras cu cotlete dolofane declama de pe un podium de scânduri instalat între două capre de tăiat lemne. Într-o mână ținea o halbă de bere înspumată. Planșeta pe care stătea se arcuise considerabil sub greutatea lui. La o oarecare distanță, un pâlc de femei cu bonete priveau cu dezgust la acest spectacol în care se amestecau bufoneria și viciul. Legenda de sub imagine spunea: POLITICA ÎN DERRY E O TREABĂ SERIOASĂ, ZICE SENATORUL GARNER!

– Tătuțul spune că asemenea poze erau foarte populare în cei douăzeci de ani de dinaintea războiului civil, spuse Mike. Le numeau *caricaturi în colaje* și oamenii obișnuiau să și le trimită unul altuia. Semănau cu acele bancuri din revista *Mad*, așa cred.

– S-s-satiră, spuse Bill.

– Mhm, făcu Mike. Dar acum uitați-vă-n colțul ăsteia.

Ilustrația semăna cu cele din *Mad* și într-un alt sens – avea tot atâtea detalii și poante colaterale ca un panou de reclamă din revista *Mad* pentru lansarea unui film. Un grăsan turna hlizindu-se un pahar de bere pe gâtul unui câine pătat. Mai era și o femeie care căzuse-n fund într-o bălțoacă noroioasă. Doi golănași ai străzii înfigeau șireți chibrituri cu gămălii de pucioasă în ghetele unui afacerist cu înfățișare prosperă, iar

o fată se legăna agățată cu capul în jos de ramura unui ulm, astfel că i se vedeau chiloții. Dar, în pofida acestei amețitoare bogății de detalii, nimeni nu avu într-adevăr nevoie ca Mike să i-l arate pe clovn. Înveșmântat într-un costum de toboșar, cadrilat, țipător, cu vesta gata să-i plesnească, juca alba-neagra cu o gașcă de țapinari beți. Îi făcea cu ochiul unui tăietor de lemne care, judecând după expresia de surpriză de pe chip, cu gura căscată, tocmai alesese coaja de nucă greșită. Toboșarul/clovn lua de la el o monedă.

– Iarăși el, murmură Ben. Cât... O sută de ani mai târziu?

– Cam pe-acolo, zise Mike. Iar aici e una din 1891.

Era o tăietură de pe prima pagină a ziarului *Derry News*. URA! proclama exuberant titlul din capul foii. SE DESCHIDE OȚELĂRIA! Imediat dedesubt, următoarele: „Orașul iese la un picnic de gală". Imaginea reprezenta o xilogravură a ceremoniei de tăiere a panglicii la Oțelăria Kitchener; stilul ei îi amintea lui Bill de litografiile Currier și Ives pe care le ținea mama sa în sufragerie, deși nu era nici pe departe atât de lustruită. Un tip gătit cu sacou de dimineață și joben ținea o pereche uriașă de foarfece deschise deasupra panglicii inaugurale a Oțelăriei, în vreme ce o mulțime de vreo cinci sute de oameni căscau gura. În extremitatea stângă era un clovn – clovnul lor – făcând o tumbă pentru un grup de copii. Artistul îl surprinsese cu capul în jos, transformându-i zâmbetul în țipăt.

Îi trecu repede albumul lui Richie.

Următoarea poză era o fotografie sub care Will Hanlon scrisese: *1933: Abrogarea Legii Prohibiției în Derry*. Deși nici unul dintre băieți nu știa mare lucru despre Legea Volstead sau abrogarea ei, fotografia exprima clar faptele cele mai evidente. Reprezenta „Barul lui Wally" din Hell's Half Acre. Localul era umplut literalmente aproape până la grinzile tavanului cu bărbați purtând cămăși albe deschise la guler, canotiere de paie, cămăși de țapinari, tricouri, costume de bancheri. Toți țineau în sus victorioși sticle și pahare. În vitrină erau două anunțuri mari. BUN VENIT ÎNAPOI, JOHN BARLEYCORN![1] scria pe unul. Celălalt spunea: AZI BERE PE GRATIS. Clovnul, îmbrăcat ca fantele cel mai dihai pe care l-ai văzut vreodată (pantofi albi, ghetre, pantaloni de gangster), ținea piciorul pe treapta unui automobil și bea șampanie din pantoful cu toc înalt al unei cucoane

– 1945, spuse Mike.

---

[1] *John Barleycorn* = John Bob-de-orz, personificare a berii și a altor băuturi din malț (mai ales whisky) (n. tr.).

Din nou *Derry News*. Cap de pagină: *JAPONIA CAPITULEAZĂ – S-A SFÂRȘIT! SLAVĂ DOMNULUI CĂ S-A SFÂRȘIT! O paradă dansa șerpuitor în lungul Străzii Principale spre Up-Mile Hill. Și iată clovnul în fundal, purtându-și costumul său argintiu cu nasturi portocalii, încremenit în matricea de puncte care alcătuiau fotografia granulată de tipar, părând să sugereze (cel puțin pentru Bill) că nimic nu se sfârșise; părea să sugereze mai curând că totul era în continuare pierdut.*

Bill se simți înfrigurat, uscat și speriat.

Deodată punctele din fotografie dispărură și poza începu să se miște.

– Asta-i cea..., începu Mike.

– Pr-pr-priviți! spuse Bill; cuvântul îi căzu din gură ca un cub de gheață parțial topit. U-u-uitați-vă to-toți la a-asta!

Se bulucira în jur.

– O, Doamne, șopti Beverly consternată.

– ASTA-I! aproape că urlă Richie, pocnindu-l pe Bill în spinare de agitat ce era; privi în jur, la fața albă, trasă, a lui Eddie și la cea împietrită a lui Stan Uris. Asta am văzut în camera lui George! Exact asta am...

– Șșșșt! făcu Ben. Ascultați.

Și adăugă aproape suspinând:

– Putem să-i auzim... Cristoase, putem să-i auzim de acolo.

Și, în tăcerea netulburată decât de freamătul blând al brizei de vară, își dădură seama cu toții că îi auzeau. Fanfara cânta un marș, slăbit și subțiat de distanță... Sau de trecerea timpului... Sau de cine știe ce-o fi fost. Ovațiile mulțimii păreau sunete ce-ar fi putut veni de la un post de radio prost acordat. Se auzeau și pocnete, tot slabe, ca sunetul înfundat al unor degete plesnite.

– Pocnitori, șopti Beverly și se frecă la ochi cu mâini care-i tremurau. Alea-s pocnitori, nu?

Nimeni nu-i răspunse. Priveau fotografia, cu ochii tot mai holbați devorându-le fețele. Coloana își undui drumul spre ei, dar chiar înainte ca dansatorii să ajungă în plină avanscenă – acolo unde părea că ar fi trebuit să mărșăluiască drept afară din fotografie într-o lume aflată cu treisprezece ani în viitor – căzură în afara vederii, ca urmând un soi de curbă imposibil de știut. Mai întâi ostașii din primul război mondial, ciudat de bătrâni la față sub căștile presate, cu pancarta lor pe care scria V.P.R. DIN DERRY LE UREAZĂ BUN VENIT ACASĂ BRAVILOR NOȘTRI BĂIEȚI, apoi Micii Cercetași, Detașamentul Infirmierelor de Front, Orchestra Creștină de Marș din Derry, pe urmă Veteranii din al doilea război mondial din Derry înșiși, cu formația muzicală a liceului după ei. Mulțimea se mișca și se schimba. Serpentine și confetti fluturau

în jos de la ferestrele etajelor doi și trei ale instituțiilor ce mărgineau strada. Clovnul zburda pe de lături, făcând tumbe și roata-țiganului, mimând gesturile unui pușcaș, imitând un salut. Iar Bill remarcă pentru prima oară că oamenii întorceau fața de la el – dar nu ca și cum l-ar fi *văzut*, mai degrabă de parcă simțeau un curent sau un miros urât.

Doar copiii îl vedeau cu adevărat, și se făceau mititei.

Ben întinse mâna spre fotografie, așa cum făcuse și Bill în odaia lui George.

– N-N-N-NU! țipă Bill.

– Cred că nu face nimic, Bill, spuse Ben. Uite.

Și-și puse mâna pe plasticul protector de deasupra imaginii, iar după un moment o retrase.

– Dacă însă smulgi acoperitoarea asta...

Beverly zbieră. Clovnul își abandonase giumbușlucurile când Ben își trăsese mâna înapoi. Se repezi spre ei, cu gura sa pictată sângeriu boscorodind și râzând. Bill se trase înapoi, dar totuși nu lăsă albumul din mâini, crezând că va dispărea din vedere așa cum se întâmplase și cu parada, și cu fanfara în marș, și cu Micii Cercetași și Cadillacul decapotabil care-o purta pe Miss Derry 1945.

Dar clovnul nu dispăru pe curba aceea care părea să definească marginea vechii existențe. În schimb sări, cu grație agilă și înspăimântătoare, pe un felinar ce se afla în extremitatea stângă a primului plan din fotografie. Se cățără ca o maimuță pe o prăjină – și deodată fața i se apăsă pe folia dură de plastic lipită de Will Hanlon peste fiecare pagină a albumului. Beverly țipă iar, și de astă dată Eddie i se alătură, deși zbieretul lui era slab și sufocat de moarte. Plasticul se umflă – mai târziu aveau să cadă cu toții de acord că asta văzuseră. Bill observă mingea nasului roșu al clovnului turtindu-se, așa cum ți se turtește nasul când ți-l apeși pe un geam.

– *V-omor pe toți!* râdea și răcnea clovnul. *Încercați de mă opriți și pe toți vă omor! Vă scot din minți și pe urmă vă omor! Nu mă puteți opri! Eu sunt Omul de Turtă dulce! Sunt Adolescentul Vârcolac!*

Și, preț de-o clipă, chiar *era* Adolescentul Vârcolac, fața argintată de lună a licantropului cătând spre ei de după gulerul costumului lucitor, cu dinții albi dezgoliți.

– *Nu mă puteți opri! Sunt leprosul!*

Acum fața leprosului, contorsionându-se și jupuindu-se, putrezind de ulcerații, se holbă la ei cu ochii morților-cei-vii.

– *Nu mă puteți opri, sunt mumia!*

Fața leprosului îmbătrâni, străbătută de crăpături sterpe.

Bandaje străvechi îi înotară la suprafață pe jumătate din piele și se solidificară acolo. Ben întoarse capul într-o parte, alb la chip ca brânza de vaci, cu o mână apăsându-și gâtul și urechea.

– *Nu mă puteți opri, sunt băieții morți!*

– *Nu!* urlă Stan Uris.

Ochii i se bulbucară deasupra unor semiluni de piele vânătă – *carne frământată de un șoc puternic,* gândi fără nici o noimă Bill, și era o sintagmă pe care avea s-o folosească într-un roman după doisprezece ani, fără a avea habar de unde-i venise, pur și simplu găsind-o, așa cum găsesc scriitorii cuvântul potrivit la momentul potrivit, ca pe un simplu dar din înaltul spațiului

(*din spațiul altcuiva*)

de unde vin uneori cuvintele bine găsite.

Stan îi smulse din mâini albumul și-l închise cu un gest violent. Îl ținu închis cu ambele mâini, tendoanele ieșind în relief pe suprafețele interioare ale încheieturilor și antebrațelor. Privi în jur la ceilalți, cu ochi aproape demenți.

– Nu, spuse el precipitat. Nu, nu, nu.

Și deodată Bill constată că era mai preocupat de negațiile repetate ale lui Stan decât de clovn; înțelese că exact acesta era genul de reacție pe care clovnul spera s-o provoace, fiindcă...

Fiindcă Monstrul se teme de noi... Chiar se teme pentru prima oară în lunga, lunga sa viață...

Îl înșfăcă pe Stan și-l zgâlțâi de două ori, tare, ținându-l de umeri. Dinții lui Stan clănțăniră și scăpă albumul. Mike îl culese și-l puse grăbit la o parte, neavând nici un chef să-l atingă după tot ce văzuse. Dar încă mai era al tatălui său și înțelegea intuitiv că tatăl său nu va vedea în veci ceea ce tocmai văzuse el.

– Nu, spuse Stan încetișor.

– Da, spuse Bill.

– Nu, spuse iarăși Stan.

– *Da.* Noi to-to-toți...

– *Nu.*

– ...to-to-toți l-am vă-văzut, Stan, încheie Bill și-i privi pe ceilalți.

– Da, spuse Ben.

– Da, spuse Richie.

– Da, spuse Mike. O, Doamne, da.

– Da, spuse Bev.

– Da, reuși Eddie, gâfâind cuvântul prin gâtlejul ce i se contracta spasmodic.

Bill îl privi pe Stan, cerându-i imperios din ochi să-l privească și el.

– Nu-nu-l lăsa să te învingă, dom'le. L-l-ai v-văzut și t-t-tu.

– *Eu n-am vrut!* se tângui Stan.

Sudoarea îi acoperea fruntea cu o peliculă uleioasă.

– Dar l-l-l-ai *vă-vă-văzut.*

Stan îi privi pe ceilalți, unul câte unul. Își trecu mâinile prin părul scurt și slobozi un oftat enorm, cutremurat. Ochii părură să i se limpezească de nebunia aceea grea care-l tulburase atât pe Bill.

– Da, spuse el. Da. Bine. Da. Asta vreți? Da.

Bill își zise: *Încă suntem împreună. Nu ne-a oprit. Încă-l mai putem ucide. Încă-l mai putem ucide... Dacă suntem curajoși.*

Privi în jur la ceilalți și văzu în fiecare pereche de ochi o anume măsură din isteria lui Stan. Nu tocmai la fel de gravă, dar prezentă.

– M-m-mda, făcu el și-i zâmbi lui Stan.

După o clipă, Stan surâse și el, și o parte din expresia aceea șocată și oribilă îi părăsi fața.

– Asta am vr-vr-vrut, băi chi-chi-chiloți uzi.

– Bip-bip, Tăntălău', zise Stan, și toți râseră.

Era un râs strident, isteric, dar mai bun decât deloc, socoti Bill.

– Ha-ha-hai, îi îndemnă el, pentru că trebuia să spună cineva ceva. Hai să t-t-terminăm clubul. Ce z-z-ziceți?

Văzu în ochii lor recunoștință și simți pentru ei o mare bucurie... Dar gratitudinea lor contribuia prea puțin la vindecarea propriei lui groaze. De fapt exista în acea recunoștință ceva care-l îndemna să-i urască. Nu va fi niciodată capabil să-și exprime propriile sale spaime teribile, ca nu cumva țițele fragile ce-i uneau într-o singură făptură să nu cedeze? Și acest simplu gând nu era cu adevărat cinstit, nu-i așa? Pentru că într-o oarecare măsură îi folosea și el pe ei – își folosea prietenii, primejduindu-le viețile – ca să egalizeze scorul pentru fratele său mort. Și oare era ăsta fundul sacului? Nu, căci George era mort, și, dacă se putea cât de cât atinge răzbunarea, Bill bănuia că nu se poate împlini decât pe socoteala celor vii. Și asta ce făcea din el? Un căcățel egoist fâlfâind o spadă de tinichea și încercând să semene cu Regele Arthur?

O, Cristoase, gemu Bill în sinea sa, *dacă la chestii de-astea trebuie să se gândească adulții, în veci nu vreau să cresc mare.*

Decizia îi era tot puternică, dar era o decizie amară.

Amară.

CAPITOLUL 15
Afumătoarea

1

Richie Tozier își împinge ochelarii în sus pe nas (gestul acesta s-a reintegrat deja în matricea vechilor obiceiuri, deși poartă lentile de contact de douăzeci de ani) și se gândește cu oarecare uimire că atmosfera din cameră s-a schimbat în timp ce Mike rememora incidentul cu pasărea de la oțelărie și le amintea despre albumul tatălui său și despre fotografia ce se pusese în mișcare.

Richie a simțit cum un fel de energie nebună, înviorătoare, a umplut treptat încăperea. A consumat cocaină de nouă-zece ori în ultimii câțiva ani – mai mult la petreceri; cocaina nu e un lucru pe care să ți-l dorești zăcând prin casă dacă ești disc-jockey de mare clasă – iar senzația era oarecum aceeași, deși nu tocmai. Acest simțământ e mai pur, mai aproape de primordial. I s-a părut că recunoaște senzația din copilărie, când o simțise în fiecare zi și ajunsese s-o ia ca pe un lucru absolut banal. Bănuiește că, dacă s-a gândit vreodată în copilărie la acel vulcan bolborosind în adâncuri (nu-și amintește s-o fi făcut vreodată), îl va fi expediat pur și simplu ca pe un fapt de viață, ceva ce va fi întotdeauna la locul său, precum culoarea ochilor sau dezgustătoarele sale degete de la picioare în formă de ciocan.

Ei bine, s-a dovedit că nu era adevărat. Energia din care te înfrupți cu atâta extravaganță când ești mic, energia despre care ai crezut că nu se va epuiza niciodată – iată că s-a pierdut undeva între optsprezece și douăzeci și patru de ani, spre a fi înlocuită de ceva mult mai posac, ceva la fel de fals ca un delir provocat de cocaină: scop poate, sau țeluri, sau indiferent ce cuvânt chipurile măreț și important voiai să folosești. Nu era nici o brânză, nu se risipea dintr-o dată, cu un bubuit. Și poate, își spunea Richie, chiar asta era cea mai înfricoșătoare parte. Modul în care nu încetai să fii copil dintr-o dată, cu un enorm bubuit, ca unul din baloanele trucate ale clovnului său. Pur și simplu copilul din tine se scurgea afară, ca aerul dintr-un cauciuc spart. Și într-o bună zi te uitai în oglindă și vedeai un adult privindu-te, uluit, la rândul său. Puteai continua să porți blugi, puteai merge în continuare la concertele lui

Springsteen și Seger, puteai să-ți cănești părul, dar în oglindă vedeai tot chipul unui adult. Și totul ți se întâmpla în somn, poate ca o vizită a unei Zâne Bune.

Nu, *își spune.* Nu Zâna cea Bună. Zâna Bătrâneții.

Râde sonor de extravaganța prostească a acestei imagini, iar, când Beverly îl privește întrebătoare, face un semn cu mâna spre ea:

– Nu-i nimic, copilu'. Gândeam aiurea.

Acum însă energia aceea a revenit. Nu, nu complet – nu încă, oricum – dar revine. Și nu numai la el; o simte cum umple încăperea. Găsește că Mike arată normal pentru prima oară de când s-au întâlnit cu toții la masa aceea hidoasă de lângă hală. Când Richie a păsit în hol și l-a văzut pe Mike așezat acolo cu Ben și Eddie, și-a spus, șocat: E unul care înnebunește, pregătindu-se să se sinucidă. *Dar acum expresia aceea a dispărut. Nu s-a micșorat numai; a dispărut cu totul. Richie s-a așezat aici și a privit ultimele ei urme risipindu-se de pe fața lui Mike în timp ce retrăia experiența cu pasărea și albumul. Se energiza. Și la fel s-a întâmplat cu toți. Li se simte pe chipuri, în voci, în gesturi.*

Eddie își mai toarnă încă un gin-cu-suc-de-prune. Bill dă pe gât niște bourbon, iar Mike mai rade o bere. Beverly privește în sus către baloanele pe care Bill le-a legat de lectorul de microfilme de la biroul principal și își termină grăbită al treilea pahar. Toți beau cu destul entuziasm, dar nici unul nu e beat. Richie nu știe de unde vine energia asta pe care o simte, dar e sigur că nu dintr-o sticlă cu băutură.

NEGROTEII DIN DERRY MUȘCĂ PĂSĂRICA: Albastru.

PĂGUBOȘII SUNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÂRȘIT E CAP DE PLUTON: Portocaliu.

Cristoase, *își spune Richie, deschizându-și o cutie cu bere,* nu-i destul de rău că Monstrul poate fi orice blestemată creatură, după bunul său plac, și n-ajunge nici că se poate hrăni din spaimele noastre. Se dovedește și că e Rodney Dangerfield în travesti.

Eddie e cel care sparge tăcerea:

– Cât credeți că știe din ce facem noi acum?

– A fost aici, nu-i așa? întreabă Ben.

– Nu sunt sigur că asta înseamnă prea mult, replică Eddie.

Bill dă din cap:

– Astea nu-s decât imagini. Nu-s sigur că-nseamnă că Monstrul ne poate vedea sau că știe ce avem în minte. Poți vedea un comentator de știri la televizor, dar el nu te poate vedea pe tine.

– Baloanele astea nu sunt simple imagini, spune Beverly și le arată cu degetul peste umăr. Sunt reale.

– Totuși, nici asta nu-i de-ajuns, intervine Richie, și se uită cu toții la el. Imaginile sunt reale. Sigur că sunt. *Sunt...*

Și deodată altceva cade la locul său cu un pocnet, ceva nou: își ocupă locul cu o asemenea forță categorică, încât Richie își pune practic mâinile peste urechi. Ochii i se dilată în spatele ochelarilor.

– O, Doamne Dumnezeule! exclamă el pe neașteptate.

Bâjbâie după marginea mesei, se ridică pe jumătate, apoi cade la loc pe scaun cu o bufnitură molatică. Își răstoarnă cutia de bere când întinde mâna după ea, o ridică și bea ce-a mai rămas. Se uită la Mike, pe când ceilalți îl privesc surprinși și îngrijorați.

– Arsura! spune el aproape strigând. Arsura din ochii mei! Mike! Arsura din ochii mei...

Mike dă din cap, zâmbind vag.

– R-Richie? întreabă Bill. Ce e-este?

Dar Richie abia îl aude. Forța amintirii îl inundă ca un val, încălzindu-l și răcindu-l alternativ, și deodată înțelege de ce aceste amintiri au revenit una câte una. Dacă și-ar fi amintit totul o dată, forța ar fi egalat o detunătură de pușcă psihologică la un deget de tâmpla lui. I-ar fi zburat creierii.

– L-am văzut venind! îi spune el lui Mike. L-am văzut venind, nu-i așa? Tu și cu mine... Sau nu eram decât eu?

Îl apucă pe Mike de mână, care e întinsă pe masă.

– L-ai văzut și tu, Mikey, sau numai eu? L-ai văzut? Focul din pădure? Craterul?

– L-am văzut, spune Mike calm și strânge mâna lui Richie.

Richie închide o clipă ochii, spunându-și că niciodată în viața lui n-a simțit un torent de ușurare atât de cald și puternic, nici chiar după ce avionul pe care-l luase de la Los Angeles spre San Francisco a luat-o razna de pe pistă și s-a oprit în câmp – nici un mort, nici un rănit măcar. Câteva bagaje au căzut din nișele de deasupra și asta a fost tot. Sărise pe toboganul galben de urgență și ajutase o femeie să se dea jos din avion. Femeia își scrântise glezna pe o moviliță ascunsă în iarba înaltă. Râdea și spunea: „Nu-mi vine să cred că n-am murit, nu-mi vine să cred, pur și simplu nu-mi vine să cred." Așa că Richie, care o ajuta pe femeie cu un braț, iar cu celălalt le făcea semne pompierilor care-i chemau cu gesturi frenetice pe pasagerii care debarcau, îi spuse: „Bine, ai murit, ești moartă, acum te simți mai bine?" – și râseră amândoi nebunește. Acela fusese un râs de ușurare... Ușurarea de acum e și mai mare.

– Despre ce tot vorbiți? întreabă Eddie, uitându-se de la unul la altul.

Richie îl privește pe Mike, dar Mike clatină din cap:

– Continuă tu, Richie. Eu mi-am făcut porția de vorbă pe seara asta.

– Voi, ceilalți, nu știți sau poate nu mai țineți minte. Plecaserăți deja, le spune Richie. Eu și cu Mikey eram ultimele două piei-roșii din afumătoare.

– Afumătoarea, murmură meditativ Bill.

Ochii săi albaștri privesc departe, în trecut.

– Senzația de arsură din ochii mei, continuă Richie, sub lentilele de contact. Am simțit-o pentru prima oară imediat după ce Mike mi-a dat telefon în California. Atunci n-am știut ce e, dar acum știu. Era fum. Fum vechi de douăzeci și șapte de ani.

Îl privește pe Mike.

– Psihologic, ai spune? Psihosomatic? Ceva din subconștient?

– N-aș zice, răspunde liniștit Mike. Dimpotrivă, ceea ce ai simțit era la fel de real ca baloanele astea, sau capul pe care l-am văzut eu în frigider, sau cadavrul lui Tony Tracker pe care l-a văzut Eddie. Spune-le, Richie.

Richie le spune:

– Era la patru sau cinci zile după ce Mike a adus albumul lui taică-său pe Maidan. Cam după jumătatea lunii iulie, cred. Clubul era gata. Dar... Chestia cu afumătoarea, aia a fost ideea ta, Clăiță. Ai scos-o dintr-una dintre cărțile tale.

Cu un ușor zâmbet, Ben dă din cap.

Richie își amintește: În ziua aia era înnorat. Nici o boare. Tunetul plutea în aer. Ca-n ziua când, după vreo lună, am stat în râu și am format un cerc, iar Stan ne-a tăiat la mâini cu ciobul ăla dintr-o sticlă de Coca Cola. Aerul ședea pe loc, așteptând să se întâmple ceva, iar mai târziu Bill a spus că de-aia s-a făcut irespirabil înăuntru atât de repede, pentru că nu bătea deloc vântul.

17 iulie. Da, atunci a fost, aia a fost ziua afumătorii. 17 iulie 1958, aproape la o lună după ce începuse vacanța de vară, iar nucleul grupului Păguboșilor – Bill, Eddie și Ben – se formase pe Maidan. Dați-mi să văd buletinul meteo pe ziua aia de-acum aproape douăzeci și șapte de ani, *spune în gând Richie,* și-am să vă spun ce scria încă înainte de a-l citi: Richard Tozier, alias Marele Medium. „Cald, umed, posibilitate de trăsnete. Și fiți atenți la viziunile care pot apărea în timp ce sunteți jos în afumătoare..."

Trecuseră două zile de la descoperirea cadavrului lui Jimmy Cullum, a doua zi după ce domnul Nell coborâse iarăși pe Maidan și se așezase drept pe club fără să știe că acesta era acolo dedesubt, pentru că între timp îl acoperiseră, iar Ben supervizase el însuși cu mare grijă aplicarea chepengului și reamplasarea brazdelor cu iarbă. Dacă nu te lăsai în patru labe și nu te târai pe acolo, habar nu aveai de existența lui. La fel ca stăvilarul, clubul lui Ben fusese un succes răsunător, dar de astă dată domnul Nell nu știa nimic de el.

Îi chestionase scrupulos, oficial, notându-le răspunsurile în carnetul său negru, dar mare lucru nu-i putuseră spune – cel puțin despre Jimmy

Cullum – iar domnul Nell plecase, nu înainte de a le reaminti că nu trebuie să se joace pe Maidan singuri... Niciodată. Richie bănuia că domnul Nell le-ar fi spus pur și simplu să plece de acolo dacă cineva din Departamentul Poliției Derry ar fi crezut într-adevăr că micul Cullum (sau oricare dintre ceilalți copii) fusese practic ucis pe Maidan. Ei însă știau ce știau; din cauza canalizării și a sistemului de drenaj în caz de furtună, acolo nu era decât locul unde tindeau să ajungă rămășițele.

Domnul Nell venise la 16 iulie, da, într-o zi încinsă și umedă, dar și însorită. Ziua de 17 fusese înnorată.

– Ai de gând să ne spui, Richie, sau nu? întreabă Bev.

Surâde puțin, cu buzele ei pline, de un roșu-roz-pal, și ochii aprinși.

– Mă gândesc doar de unde să încep, răspunde Richie.

Își scoate ochelarii, și-i șterge pe cămașă și deodată știe de unde: de la momentul când s-a căscat pământul la picioarele lui și ale lui Bill. Firește că știa despre club – la fel Bill și ceilalți – dar tot îl înfiora să vadă solul deschizându-se astfel, brusc, deasupra unei fâșii de beznă.

Își amintește cum Bill îl purta la spatele lui călare pe Silver, spre locul obișnuit de pe Kansas Street, după care își priponea bicicleta sub podeț. Își amintește cum au luat-o amândoi pe potecă spre luminiș, din când în când trebuind să se întoarcă în lateral pentru că vegetația era prea deasă – acum se aflau în toiul verii, iar Maidanul chiar devenise junglă. Își amintește cum dădea cu mâna după țânțarii care îi țiuiau înnebunitor pe la urechi; își amintește chiar și cum Bill a spus (o, cât de clar îi revin toate în minte, nu ca și cum s-ar fi întâmplat ieri, ci de parcă s-ar întâmpla acum).

– S-s-stai o s-s-s...

2

...ecundă, R-Richie. Ai unu' al naibii de m-m-are pe gî-gî-gât.

– O, Doamne, spuse Richie; detesta țânțarii; mici vampiri zburători, asta-i tot ce erau, dacă te rezumai la fapte. Omoară-l, Bill Barosane.

Bill plesni ceafa lui Richie.

– Au!

– V-v-vezi?

Bill ridică mâna în dreptul feței lui Richie. Un trup strivit de țânțar se găsea în centrul unei pete neregulate de sânge. *Sângele meu*, își spuse Richie, *care s-a vărsat pentru tine și pentru mulți alții.*

– Bâââh! făcu el îngrețoșat.

– N-nu-ți face gr-griji, îl liniști Bill. Bulangiu' n-o să mai da-danseze niciodată ta-tango.

Își văzură de drum, strivind țânțarii, alungând roiurile de tăuni atrași de ceva anume din mirosul transpirației lor – ceva care peste ani de zile avea să fie identificat ca „feromoni". Ce-or mai fi fost și *ăia*.

– Bill, când le-oi spune și ălorlalți despre gloanțele de argint? întrebă Richie în timp ce se apropiau de luminiș.

În acest caz, „ălorlalți" însemna Bev, Eddie, Mike și Stan – deși Richie bănuia că Stan își făcuse deja o părere destul de clară despre ceea ce studiaseră ei până-n pânzele albe la Biblioteca Publică. Stan era ager la minte – periculos de ager, pentru binele său, își spunea uneori Richie. În ziua când Mike adusese albumul tatălui său pe Maidan, Stan aproape că își pierduse o doagă. De fapt Richie fusese aproape convins că nu aveau să-l mai vadă pe Stan, iar Clubul Păguboșilor avea să devină un sextet (cuvânt ce-i plăcea mult lui Richie, întotdeauna cu accentul pus pe prima silabă). Dar Stan reapăruse a doua zi, iar Richie îl respecta cu atât mai mult pentru asta.

– O să le spui azi?

– N-nu a-a-azi, zise Bill.

– Nu crezi c-o să meargă, nu?

Bill ridică din umeri, iar Richie, care poate-l înțelegea pe Bill Denbrough mai bine decât oricine altcineva avea s-o facă vreodată până la Audra Philips, suspecta toate lucrurile pe care Bill le-ar fi putut spune dacă nu-l bloca defectul său de pronunție: că fabricarea gloanțelor din argint de către copii era o cioacă din cărțile pentru băieți, din benzile desenate... Într-un cuvânt, erau baliverne. Baliverne primejdioase. O puteau încerca, mda. Ben Hanscom ar fi fost poate în stare chiar s-o scoată la capăt, mda. Într-un film *ar* ține, mda. Dar...

– Și?

– Am o i-i-i-idee, spuse Bill. Mai simplă. Dar numai dacă Be-Be-Beverly...

– Dacă Beverly ce?

– N-nu contează.

Și Bill nu mai vru să spună nimic pe acest subiect.

Ajunseră în luminiș. Dacă priveai atent, poate ți-ar fi trecut prin cap că iarba de-acolo avea o înfățișare ușor încleiată – ușor *uzată*. Te puteai chiar gândi că e ceva un pic cam artificial – aproape aranjat – la frunzele și acele de brad împrăștiate deasupra brazdelor. Bill ridică un ambalaj de gogoși – al lui Ben, aproape sigur – și îl băgă absent în buzunar.

Băieții trecură spre centrul poienii... Și o fâșie de pământ lungă cam de douăzeci și cinci de centimetri și lată de aproape zece se săltă cu un scârțâit murdar de balamale, dezvăluind o pleoapă neagră. Eddie privi afară din întunecimea aceea, iscându-i lui Richie un fior de-o clipă.

Dar nu erau decât ochii lui Eddie Kaspbrak, iar Eddie, pe care avea să-l viziteze în spital peste o săptămână, era acela care intonă cu glas găunos:

– Cine face tropa-trop pe podețul meu?

Chicoteli de dedesubt și o pâlpâire de lanternă.

– Aiici dooi *rurales*, seniorr, spuse Richie, lăsându-se pe vine, răsucindu-și o mustață invizibilă și vorbind cu Vocea sa de Pancho Vanilla.

– Zău? întrebă Beverly de jos. Ia să vedem emblemele.

– *Împle-mi-le?* exclamă Richie, încântat. N-am chef naibii să *ți le împlu!*

– Du-te dracu', Pancho, replică Eddie și trânti la loc uriașa pleoapă.

Dinăuntru se auziră și alte chicoteli înfundate.

– *Ieșiți afară cu mâinile sus!* strigă Bill cu o voce joasă și poruncitoare, de adult.

Începu să bocăne cu picioarele încoace și încolo peste capacul acoperit cu brazde al clubului. Pământul sălta în sus și în jos la trecerea lui înainte și-napoi, dar foarte puțin; lucraseră bine.

– *N-aveți nici o șansă!* tună el, închipuindu-se un neînfricat erou de film. *Ieșiți de-acolo, stricaților! Că de nu intrăm noi la voi ȘI TRAGEM!*

Sări o dată pe loc ca să-și sublinieze spusele. Țipete și râsete de jos. Bill zâmbea, fără să observe că Richie îl privea gânditor – îl privea nu ca un copil pe un altul, ci, în acel scurt răstimp, cum se uită un adult la un copil.

Nu știe că nu se bâlbâie întotdeauna, își spuse Richie.

– Dă-le drumul, Ben, până nu dărâmă acoperișul, spuse Bev.

O clipă mai târziu, o trapă se dădu peste cap ca valva unui submarin. Ben privi afară. Era roșu la față. Richie știu pe dată că Ben șezuse lângă Beverly.

Bill și Richie se strecurară înăuntru. Ben închise chepengul la loc. Apoi se înghesuiră toți unul în altul, așezându-se cât mai confortabil, cu spatele lipit de pereții căptușiți cu scânduri, cu genunchii ridicați la piept. Trăsăturile le erau vag conturate de raza lanternei lui Ben.

– E-e-ei, c-ce se î-î-întâmplă? întrebă Bill.

– Nu prea multe, răspunse Ben; stătea într-adevăr lângă Beverly și arăta la față pe cât de roșu, pe-atât de fericit. Noi tocmai...

– Zi-le, Ben, îl întrerupse Eddie. Zi-le povestea! Să vedem ce cred ei.

– Mult nu ți-ar folosi la astmă, îi spuse Stan lui Eddie pe cel mai bun ton „cineva-trebuie-să-fie-și-practic-în casa-asta".

Richie se așeză între Mike și Ben, cuprinzându-și genunchii cu mâinile înlănțuite. Jos era delicios de răcoare, locul emana o atmosferă extraordinar de *tainică*. Urmărind raza lanternei în timp ce se muta de

la o față la alta, uită temporar ceea ce-l uimise atât de tare afară, cu numai un minut în urmă.

– Despre ce vorbiți?

– A, Ben ne spunea o poveste despre ceremonia aia indiană, explică Bev. Dar Stan are dreptate, nu ți-ar prinde prea bine la astmă, Eddie.

– S-ar putea să n-o deranjeze, răspunse Eddie, părând – spre cinstea lui, reflectă Richie – doar puțin stânjenit. De obicei îmi vine numai când sunt tulburat. Oricum, mi-ar plăcea să încerc.

– Să-ncerci c-c-ce? îl întrebă Bill.

– Ceremonia cu Afumătoarea, spuse Eddie.

– A-a-asta ce ma-mai e?

Fasciculul lanternei lui Ben se îndreptă în sus, iar Richie îl urmări cu ochii. Se plimba fără țel peste plafonul de scânduri al clubului în timp ce Ben dădea explicații. Traversă panourile dăltuite și despicate ale ușii de mahon pe care toți șapte o căraseră de la groapa de gunoi cu trei zile în urmă – cu o zi înainte de-a descoperi trupul lui Jimmy Cullum. Ceea ce își amintea Richie despre Jimmy Cullum, un băiețel liniștit care purta și el ochelari, era că-i plăcea să joace Scrabble în zilele ploioase. *Acum nu va mai juca Scrabble*, își spuse Richie, și îl cutremură un fior. În penumbră, nimeni nu îl observă, dar Mike Hanlon, care stătea umăr în umăr cu el, îi aruncă o privire curioasă.

– Păi, am scos cartea de la bibliotecă acu' o săptămână, spunea Ben. *Fantomele Marilor Câmpii* îi zice și e toată numai despre triburile indiene care au trăit în Vest acum o sută cincizeci de ani. Paiuții și pawneeii, kiowașii, otoeșii și comanșii. Chiar că-i o carte bună. Mi-ar plăcea grozav să mă duc acolo odată să văd pe unde au trăit. Iowa, Nebraska, Colorado, Utah...

– Taci și zi de Ceremonia Afumătorii, spuse Beverly, dându-i un cot.

– Sigur. Așa-i. Bine.

Iar Richie bănui că răspunsul i-ar fi fost același și dacă Beverly l-ar fi înghiontit spunându-i: „Bea otrava acum, Ben, vrei?"

– Vedeți voi, aproape toți indienii aceia aveau o ceremonie specială, iar clubul nostru m-a făcut să mă gândesc la ea. Ori de câte ori aveau de luat câte o hotărâre importantă – să pornească după turmele de bizoni, sau să găsească apă proaspătă, sau dacă să se lupte sau nu cu dușmanii – săpau o groapă mare în pământ și o acopereau cu crengi, cu excepția unei mici aerisiri în vârf.

– A-a-a-a-afumătoarea, spuse Bill.

– Mintea ta ageră nu contenește nicicând să mă uimească, Bill Barosane, zise Richie cu gravitate. Ar trebui să apari în emisiunea

Twenty-One. Fac prinsoare că l-ai bate până și pe bătrânu' Charlie Van Doren.

Bill se prefăcu că vrea să-i dea una, iar Richie se feri, pocnindu-se zdravăn cu capul de o proptea.

– *Au!*

– Ai m-meritat-o.

– Ti-omor, putriigai de gringo tiicălos, replică Richie. Nu avem noi nevoie de puturoși de...

– Băi, voi aveți de gând să-ncetați? întrebă Beverly. E *interesant*.

Și-l gratifică pe Ben cu o privire atât de caldă, încât Richie crezu că din urechile lui Clăiță vor începe să iasă aburi în câteva minute.

– În regulă, Ben, spuse Bill. Dă-i 'na-na-nainte.

– Sigur, zise Ben.

Cuvântul ieși sub forma unui croncănit; trebui să-și dreagă glasul și s-o ia de la capăt.

– Când afumătoarea era gata, aprindeau în ea un foc. Foloseau lemn verde ca să *fumege* de-a binelea. Pe urmă toți vitejii se duceau și se așezau în jurul focului. Locul se umplea de fum. În carte scrie că era o ceremonie religioasă, dar mai era și un fel de întrecere, știți? După o juma' de zi sau cam așa ceva majoritatea vitejilor se târau afară pentru că nu mai puteau îndura fumul, și nu mai rămâneau decât vreo doi, trei. Și se zice că ăștia aveau viziuni.

– Mda, dacă eu aș respira fum cinci sau șase ore, probabil că și eu aș avea niște viziuni, nu zic, spuse Mike, și râseră cu toții.

– Se spune că viziunile înștiințau tribul cu privire la ce e de făcut. Și nu știu dacă partea asta-i adevărată sau nu, dar în carte scrie că de cele mai multe ori viziunile se împlineau.

În tăcerea care se lăsă, Richie îl privi pe Bill. Era conștient de faptul că *toți* îl priveau pe Bill și avea sentimentul – din nou – că povestea lui Ben despre afumătoare era mai mult decât un lucru pe care-l citești într-o carte și pe urmă îl încerci și tu, ca o experiență chimică sau o scamatorie. Știa asta, cu toții știau. Poate că Ben știa cel mai bine. Acesta era un lucru pe care *trebuia* să-l facă.

Se zice că aveau viziuni... De cele mai multe ori viziunile se împlineau.

Richie își spuse: *Pariez că dacă-l întrebăm Clăiță o să ne spună despre cartea aia că i-a sărit practic în mână. Ca și cum cineva sau ceva ar fi vrut ca el să citească* acea carte anume *și pe urmă să ne povestească nouă de ceremonia cu afumătoarea. Pentru că e un trib pe-aici, nu? Mda. Noi. Și, mda, cred că avem mare nevoie să știm ce urmează să se întâmple.*

Acest gând conduse la un altul: trebuia *să se întâmple toate astea? De când i-a venit lui Ben ideea unui club subteran în loc de o căsuță în*

pom, astea trebuia *să se-ntâmple? Cât de multe dintre toate astea le gândim noi singuri și câte sunt gândite pentru noi?*

Într-un fel, presupunea că o asemenea idee ar fi trebuit să fie aproape încurajatoare. Era drăguț să-ți imaginezi că ceva mai mare decât tine, mai *isteț* ca tine judecă în locul tău, ca adulții care îți planifică mesele, îți cumpără hainele și îți orânduiesc timpul – iar Richie era convins că forța care îi adunase laolaltă, forța care îl folosise pe Ben ca mesager al ideii cu afumătoarea, forța aceea nu era aceeași cu cea care ucidea copiii. Aceasta era un fel de contraforță față de cealaltă... de...

(*ei, haide, poți foarte bine să-i zici pe nume*)

Monstru. Dar, cu toate astea, nu-i plăcea acel sentiment de a nu fi stăpân pe propriile-i acțiuni, de a fi condus, de a fi *împins*.

Îl priveau cu toții pe Bill; toți voiau să afle ce va spune Bill.

– Pă-păi, ș-ș-știți, asta sună chiar c-corect.

Beverly oftă, Stan se foi stânjenit... Și atâta tot.

– Chi-chi-chiar co-corect, repetă Bill, privindu-și mâinile.

Și poate să fi fost doar raza tremurândă a lanternei ținute de Ben sau propria lui imaginație, dar Richie avu impresia că Bill arăta puțin cam palid și foarte speriat, deși surâdea.

– Poate ne-ar prinde bi-bine o vi-viziune care să ne spună ce să f-f-facem cu pr-pr-problema n-noastră.

Și dacă are cineva o viziune, cugetă Richie, *Bill o să fie ăla*. Dar în privința asta se înșela.

– Ei bine, spuse Ben, probabil că nu funcționează decât la indieni, dar s-ar putea să fie palpitant s-o-ncercăm.

– Mhm, probabil că o să leșinăm toți de la fum și-o să murim aici, spuse posomorât Stan. Asta chiar ar fi palpitant, sigur că da.

– Nu vrei, Stan? întrebă Eddie.

– Ei, să zicem că vreau, oftă Stan. Cred că voi ăștia mă faceți să-mi pierd mințile, știți?

Se întoarse spre Bill.

– Când?

Bill răspunse:

– Pă-păi, nu-nu-i timp mai bun ca p-p-p-rezentul, nu-nu-i așa?

Urmă o tăcere surprinsă și îngândurată. Apoi Richie se ridică în picioare, deschizând chepengul cu mâna și lăsând să intre lumina difuză a zilei încremenite de vară.

– Am la mine toporișca, anunță Ben, urmându-l afară. Cine vrea să m-ajute la tăiat niște lemn verde?

Până la urmă îl ajutară cu toții.

3

Le luă cam o oră ca să fie gata. Tăiară vreo cinci brațe de crenguțe înverzite, de pe care Ben rupse rămurelele și frunzele.

– Au să fumege, e clar, spuse el. Nici măcar nu știu dacă vom reuși să le dăm foc.

Beverly și Richie coborâră pe malul Keduskeagului și aduseră sus o colecție de pietre măricele, folosind jacheta lui Eddie (mama lui îl punea întotdeauna să-și ia pe el o jachetă, chiar dacă *erau* 30° C – se putea să plouă, spunea doamna Kaspbrak, și dacă ai pe tine o jachetă nu te faci leoarcă) în chip de boccea. Cărând pietrele înapoi la club, Richie spuse:

– Nu poți face asta, Bev. Tu ești fată. Ben spunea că numai vitejii coborau în afumătoarea aia, nu indiencele.

Beverly se opri, privindu-l pe Richie cu un amestec de amuzament și iritare. O șuviță de păr îi scăpase din coada-de-cal; scoase în afară buza de jos și și-o suflă de pe frunte.

– Te-aș putea pune jos în luptă oricând, Richie. Și-o știi foarte bine.

– *Aiasta* nu contește, Miss Scawlett! spuse Richie, holbând ochii la ea. Matali ej-tot fată, și-*ntodeuna* o să fii fată! Nu ej viteaz de piele-roșă!

– Atunci o să fiu o vitezetă, i-o întoarse Beverly. Acum ce facem, ducem pietrele astea-napoi în club sau îți dau cu vreo câteva-n dovleacul ăla tălâmb ca gaura curului?

– Măi-să-hie, Miss Scawlett, io n-am nici-o gau'a cu'ului în dovleac! chirăi Richie.

Beverly râse atât de tare, încât scăpă capătul dinspre ea al jachetei lui Eddie și toate pietrele se rostogoliră pe jos. Îl bruftului pe Richie în tot timpul cât le adunară la loc, iar Richie glumi și chițcăi pe multe Voci, în vreme ce se gândea cât e de frumoasă.

Deși Richie nu vorbise serios despre excluderea ei din afumătoare pe bază de sex, Bill Denbrough părea hotărât.

Beverly se opri în fața lui, cu mâinile-n șolduri și obrajii aprinși de mânie:

– N-ai decât să-ți iei părerea și să ți-o înfigi undeva cu un par, Bill Bâlbâitule! Și eu sunt băgată în treaba asta, sau cumva nu mai sunt membră a clubului tău nenorocit?!

Răbdător, Bill spuse:

– N-nu de-asta-i vo-vorba, B-B-Bev, și ș-știi f-foarte bi-bine. Cineva *trebuie* să stea a-a-icea sus.

– *De ce?*

Bill încercă să îi explice, dar nu reuși să articuleze cuvintele. Privi spre Eddie în căutarea unui ajutor.

– E ceea ce-a spus Stan, o lămuri calm Eddie. Despre fum. Bill zice că s-ar putea întâmpla de-adevăratelea – am putea leșina acolo. Apoi am muri. Bill spune că asta li se-ntâmplă celor mai mulți oameni în incendii. Nu mor arși. Mor înecați cu fumul. Mor...

Acum fata se întoarse spre Eddie:

– Bine, atunci. Vrea să stea cineva afară sus în caz că e vreun bucluc?

Nefericit, Eddie dădu din cap.

– Păi, cum ar fi să stai *tu*? Tu ești ăla cu astmă.

Eddie nu spuse nimic. Beverly se întoarse iar spre Bill. Ceilalți stăteau în jur, cu mâinile în buzunare, privindu-și încălțările.

– Pentru că-s fată, nu? Asta-i de fapt chestia, nu?

– Be-Be-Be-Be...

– Nu-i nevoie să behăi! se răsti ea. Dă doar din cap că da sau că nu. *Capul* nu ți se bâlbâie, nu? E din cauză că-s fată?

Fără tragere de inimă, Bill dădu din cap că da.

Fata îl mai privi o clipă, cu buzele tremurând, iar Richie crezu că o să plângă. Când colo, explodă.

– Ei bine, *să te fut*!

Se răsuci în loc să-i privească pe ceilalți, iar ei îi evitară privirea, atât de arzătoare, încât era aproape radioactivă.

– Să vă fut pe *toți* dacă gândiți la fel!

Se întoarse din nou spre Bill și începu să vorbească repede, mitraliindu-l cu cuvintele:

– Asta-i o treabă mai serioasă decât vreun căcățiș de joc de copii ca leapșa, sau pac-pac, sau v-ați ascunselea. Și-*o* *știi*, Bill. *Trebuie* s-o-ncercăm. Face *parte* din toată povestea. Și n-o să mă tai tu pe mine de pe listă doar fiindcă-s fată. Înțelegi? N-ar strica să înțelegi cum trebuie, că de nu plec chiar acum. Și dacă mă duc, m-am *dus*. De tot. Pricepi?

Se opri. Bill o privea. Părea să-și fi recăpătat calmul, dar lui Richie îi era frică. Simțea că orice șansă ar fi avut de-a câștiga sau de-a găsi o cale să ajungă la ceea ce-i omorâse pe Georgie Denbrough și ceilalți copii, să ajungă la Monstru și să-l ucidă, era acum pe muche de cuțit. *Șapte*, își spuse Richie. *Asta-i numărul magic. Trebuie să fim șapte. Așa trebuie să fie.*

Undeva cântă o pasăre; tăcu; iarăși cântă.

– Bi-bine, spuse Bill, iar Richie lăsă să i se reverse aerul din piept. Dar ci-ci-cineva tot trebuie să s-stea a-a-afară. Cine v-v-vrea s-o facă?

Richie credea că Eddie sau Stan se vor oferi cu siguranță pentru această îndatorire, dar Eddie nu zise nimic. Stan stătea palid, gânditor și tăcut. Mike își agățase degetele de centură ca Steve McQueen în *Wanted: Dead or Alive*. Doar ochii-i priveau neliniștiți de la unul la altul.

– Ha-ha-haideți, îi îndemnă Bill.

Richie își dădu seama că acum dispăruse orice prefăcătorie; discursul pasional al lui Bev și fața gravă, prea bătrână, a lui Bill avuseseră grijă de asta. Făcea parte din problemă, poate la fel de primejdioasă ca expediția pe care el și Bill o făcuseră la casa din Neibolt Street 29. O știau... Și nimeni nu dădea înapoi. Deodată se simți foarte mândru de ei, foarte mândru să fie cu ei. După toți anii în care ieșise afară la numărătoare, acum numărătoarea îl includea și pe el. În fine, era și el numărat. Nu știa dacă încă mai erau sau nu păguboși, dar știa că sunt împreună. Erau prieteni. Al naibii de buni prieteni. Richie își scoase ochelarii și și-i șterse viguros cu poala cămășii.

– Știu cum facem, spuse Bev și scoase din buzunar un pliculeț de chibrituri.

Pe copertă, atât de micuțe, încât aveai nevoie de o lupă ca să le vezi, erau fotografii ale candidatelor pe acel an la titlul de Miss Rheingold. Beverly aprinse un chibrit, apoi îl suflă. Mai rupse șase și adăugă chibritul ars. Se întoarse cu spatele, iar, când reveni din nou cu fața, cozile albe ale celor șapte chibrituri îi ieșeau din pumnul strâns.

– Luați, spuse ea, întinzându-i chibritul lui Bill. Cel care nimerește chibritul cu capătul ars rămâne aici și-i trage afară pe ceilalți dacă dau în primire.

Bill o privi fix.

– A-așa v-v-vrei s-să fa-fa-facem?

Atunci fata îi zâmbi, iar zâmbetul îi făcu fața radioasă:

– Da, mălai-mare ce ești, așa vreau s-o facem. Tu ce zici?

– Te iu-iu-iubesc, B-B-Bev, răspunse el, iar culoarea îi năpădi fetei obrajii ca niște flăcări grăbite.

Bill nu păru să observe. Studie cozile de chibrit ce se iteau din pumnul ei și după un timp alese una. Avea gămălia albastră, nearsă. Beverly se întoarse spre Ben și i le oferi pe cele șase rămase.

– Și eu te iubesc, spuse Ben răgușit.

Avea fața de culoarea prunei; parcă ar fi fost în pragul unui infarct. Însă nimeni nu râse. Undeva în adâncul Maidanului, pasărea cântă din nou. *Stan va fi știind ce pasăre e*, își spuse într-o doară Richie.

– Mulțumesc, spuse ea zâmbind, iar Ben alese un chibrit.

Avea fosforul intact.

Apoi i le oferi lui Eddie. Eddie surâse, un zâmbet sfios ce era incredibil de dulce și de o vulnerabilitate înduioșătoare.

– Cred că și eu te iubesc, Bev, spuse el și trase orbește un chibrit. Gămălia era albastră.

Acum Beverly întinse către Richie cele patru cozi de chibrit pe care le avea în mână.

– Ai, ce te mai *iubescîî*, Miss Scawlett! zbieră Richie din toți bojocii, schițând cu buzele mișcări de sărutări exagerate.

Beverly nu făcu decât să-l privească, zâmbind puțintel, iar lui Richie i se făcu dintr-o dată rușine.

– Chiar te iubesc, Bev, spuse el și o atinse pe păr. Ești o tipă mișto.

– Mulțumesc.

Culese un chibrit și-l privi, convins că-l alesese pe cel ars. Dar nu. I le dădu lui Stan.

– Te iubesc, spuse Stan și smulse un chibrit din pumnul ei. Nears.

– Tu și cu mine, Mike, spuse ea, și-i oferi să aleagă dintre cele două rămase.

Mike făcu un pas înainte:

– Eu nu te cunosc atât de bine ca să te iubesc, dar te iubesc totuși. Cred că ai putea să-i dai maică-mii lecții de răcnit.

Râseră cu toții, iar Mike luă un chibrit. Și acesta avea capătul neatins.

– Cred că t-t-tot tu ești, l-la urma urmei, Bev, spuse Bill.

Cu o figură dezgustată – toate acele fulgere și trăsnete pentru nimic – Beverly deschise palma.

Capătul ultimului chibrit era și el albastru, nears.

– L-l-le-ai mî-mî-mânărit, o acuză Bill.

– Ba nu. Nu le-am făcut nimic.

Tonul ei nu era de protest furios – ceea ce ar fi trezit suspiciuni – ci de surprindere năucită.

– Jur pe Dumnezeu că nu.

Și le arătă palma. Văzură cu toții mica urmă de scrum al gămăliei de chibrit arsă.

– Bill, jur pe numele mamei mele!

Bill o mai privi o clipă, apoi dădu din cap. Printr-un consens nerostit, toți îi înapoiară chibriturile lui Bill. Șapte la număr, cu capetele intacte. Stan și Eddie începură să se târască pe jos, dar acolo nu se găsea nici un chibrit ars.

– *N-am făcut-o*, zise iar Beverly, neadresându-se cuiva anume.

– Și-acum ce facem? întrebă Richie.

– Mergem to-to-toți jos. Pentru că a-asta *tr-tr-trebuie* să facem.

– Și dacă leșinăm? vru să știe Eddie.

Bill o privi din nou pe Beverly.

– Da-dacă B-Bev sp-spune a-adevărul, și î-îl sp-sp-spune, n-n-o să le-leșinăm.

– De unde *știi*? îl întrebă Stan.

– Ș-știu și-atî-tî-tât.

Pasărea cântă din nou.

4

Ben și Richie coborâră primii, iar ceilalți le dădură pietrele una câte una. Richie i le trecea lui Ben, care făcu un mic cerc de bolovani în mijlocul pardoselii din pământ a clubului.

– În regulă, spuse el. Ajunge-atât.

Coborâră și ceilalți, fiecare cu câte un mănunchi din rămurelele verzi pe care le tăiaseră cu toporișca lui Ben. Bill veni ultimul. Închise trapa și deschise ferestruica îngustă articulată.

– A-a-așa. Uite și af-afumătoarea. Avem vr-reun ap-ap-aprinzător?

– Poți s-o folosești pe-asta, dacă vrei, îi spuse Mike scoțând din buzunarul de la șold un exemplar zdrențuit din revista *Archie*. Am citit-o deja.

Bill rupse paginile una câte una, încet și grav. Ceilalți stăteau lângă pereți, genunchi lângă genunchi și umăr lângă umăr, privind fără a vorbi. Tensiunea era densă și încremenită.

Bill puse rămurele și crenguțe peste hârtie și se uită la Beverly:

– T-t-tu a-ai chi-chibriturile.

Fata aprinse unul, flăcăruie galbenă în obscuritate.

– Blestemăția probabil că n-o să se-aprindă, spuse ea cu voce ușor nesigură și atinse hârtia cu flacăra în mai multe locuri.

Când focul ajunse aproape de degete, îl aruncă în centru.

Flăcările se învăpăiară galbene, cufundându-le chipurile într-o expresie de ușurare evidentă, iar în acel moment lui Richie nu-i mai veni deloc greu să creadă povestea cu indieni a lui Ben și se gândi că astfel trebuia să fi fost în zilele acelea de demult, când conceptul de oameni albi încă nu era decât un zvon sau o poveste pentru copii în mintea acelor indieni care urmăreau turme de bizoni atât de mari, încât puteau acoperi ținutul de la un orizont la altul, iar la trecerea lor pământul se zguduia ca la cutremur. În acea clipă Richie și-i putu imagina pe indieni, kiowași sau pawneeși sau ce-or fi fost, jos în afumătoarea lor, genunchi lângă genunchi și umăr lângă umăr, privind la flăcările ce picurau și se cufundau în lemnul verde ca niște ulcele fierbinți, ascultând slabul și constantul fâsâit al sevei ce se infiltra afară din pulpa umedă, așteptând să se pogoare viziunea.

Mhm. Așezat acolo, putea crede totul... Și, privind la fețele lor sumbre care studiau flăcările și paginile ce se înnegreau ale cărțuliei cu Archie a lui Mike, putea să observe că și ei credeau.

Crengile luau foc. Clubul începu să se umple de fum. O parte, asemenea semnalelor cu fum dintr-un film dat sâmbătă la matineu, cu Randolph Scott sau Audie Murphy, scăpa afară din afumătoare. Dar, pentru că aerul complet nemișcat de deasupra nu stârnea nici un curent,

cea mai mare parte a fumului rămânea înăuntru. Avea o înțepătură acră, care făcea să-i usture ochii și să le palpite gâtlejul. Richie îl auzi pe Eddie tușind de două ori – sunet sec, ca al scândurilor plesnite una de alta – și apoi rămânând iarăși tăcut. *N-ar trebui să fie aici*, își spuse el... Dar se părea că altcineva – sau altceva – era de altă părere.

Bill mai aruncă o mână de lăstari verzi pe focul ce ardea înăbușit și întrebă cu un glas subțire ce nu prea semăna cu vocea sa obișnuită:

– Are cineva v-vreo vi-vi-viziune?

– Viziuni să ieșim de aici, spuse Stan Uris.

La care Beverly râse, dar râsul ei se transformă într-un acces sufocant de tuse.

Richie își rezemă capul de perete și privi în sus la gura de aerisire – un dreptunghi îngust de lumină albă voalată. Se gândi la statuia lui Paul Bunyan, în ziua aceea din martie – dar acela nu fusese decât un miraj, o halucinație.

(*viziune*)

– Fumul ăsta m-*omoară*, spuse Ben. Huuuu!

– Atunci pleacă, murmură Richie, fără a-și lua ochii de la ferestruică.

Simțea că îi dădea ceva de care să se agațe. Simțea că parcă pierduse cinci kilograme. Și simțea sigur ca dracu' că încăperea clubului se mărise. Al naibii de corectă, senzația asta de la urmă. Se așezase în așa fel, încât piciorul drept, grăsan, al lui Ben Hanscom îi apăsa propriul său picior stâng, și umărul osos al lui Bill Denbrough era înfipt în brațul lui drept. Acum nu se mai atingea de nici unul dintre ei. Privi alene la dreapta și la stânga ca să se convingă dacă impresia sa era întemeiată. Și așa era. Ben se afla la un pas-doi spre stânga. În dreapta, Bill se găsea mai departe chiar.

– Locu-i mai mare, stimați telespectatori și dragi radioascultători, spuse el.

Trase adânc aer în plămâni și tuși cu putere. Îl durea, îl durea adânc în piept, așa cum te doare tusea când ai viroză, gripă sau altceva. Un timp, crezu că nu-i va mai trece niciodată; că pur și simplu o să tușească în continuare până vor fi nevoiți să-l tragă afară. *Dac-o să mai poată*, se gândi el, dar gândul era mult prea vag ca să-l mai și înspăimânte.

Apoi îl simți pe Bill bătându-l pe spinare, iar criza de tuse trecu.

– Nu știi că n-o faci întotdeauna, spuse Richie.

Din nou privea la ferestruică în loc să-l privească pe Bill. Cât de luminoasă părea! Când închidea ochii, încă mai putea să vadă dreptunghiul plutind acolo în întuneric, dar verde-strălucitor în loc de alb-luminos.

– Ce-ce-ce vrei să sp-spui? întrebă Bill.

– Bâlbâiala.

Tăcu, auzind că altcineva tușea, dar fără a fi sigur cine anume era.

– *Tu* ar trebui să faci Vocile, nu eu, Bill Barosane. Tu...

Tusea se înteți. Deodată lumina zilei inundă clubul, atât de brusc și de puternic, încât Richie trebui să mijească ochii. Reuși să-l distingă doar pe Stan Uris, care se cățăra și se târa afară cu unghiile.

–Iertați-mă, îngăimă Stan, printre tusetele spasmodice. Iertați-mă, nu pot...

– Nu face nimica, se pomeni Richie zicând.

Vocea îi suna ca și cum ar fi ieșit dintr-un alt trup.

Trapa se trânti la loc după o clipă, dar intrase destul aer curat ca să-i limpezească puțin capul. Înainte ca Ben să se mute pentru a umple spațiul rămas gol în urma lui Stan, Richie redeveni conștient de piciorul lui Ben apăsându-se într-al lui. Cum îi venise ideea că li se dilatase clubul?

Mike Hanlon mai aruncă niște vreascuri pe focul fumegând. Richie își reluă inspirările subțiri și privirile spre aerisire. N-avea nici o senzație a unei treceri reale de timp, dar era vag conștient că, pe lângă fum, în club se făcea cald și bine.

Privi în jur, își privi prietenii. Erau greu de deslușit, pe jumătate înghițiți în fum și penumbră din lumina albă și încremenită a verii. Capul lui Bev stătea rezemat pe spate, pe o proptea, mâinile și le ținea pe genunchi, ochii închiși, lacrimile șiroindu-i pe obraji către lobii urechilor. Bill ședea cu picioarele încrucișate și bărbia în piept. Ben era...

Dar deodată Ben era în picioare, împingând și el chepengul.

– Uite-l și pe Ben că pleacă, spuse Mike.

Stătea în poziție indiană drept în fața lui Richie, cu ochii roșii ca ai unei nevăstuici.

Răcoarea relativă îi izbi din nou. Aerul se împrospătă în timp ce fumul se învălătucea în sus prin trapă. Ben tușea și icnea sec. Se trase afară cu ajutorul lui Stan și, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să închidă chepengul, Eddie se ridică în picioare, clătinându-se și palid la față ca un mort, cu excepția petelor vinețiii de sub ochi, întinse până imediat sub pometi. Pieptul său îngust sălta în sus și în jos, în spasme găunoase. Bâjbâi orbește după marginea gurii de salvare și ar fi căzut dacă Ben nu-l apuca de o mână, iar Stan de cealaltă.

– Scuze, bâigui Eddie într-o șoaptă mică și chițăitoare, înainte de a fi tras în sus.

Trapa se trânti la loc.

Urmă o perioadă lungă de liniște. Fumul se adună până ce clubul se umplu de o ceață densă, nemișcată. *Mie-mi pare ca o supă de mazăre, Watson*, își spuse Richie, și preț de o fracțiune de secundă se imagină în chip de Sherlock Holmes (un Holmes care semăna mult cu actorul

Basil Rathbone, iar filmul era alb-negru), înaintând cu un scop bine determinat pe Baker Street; Moriarty era pe undeva pe-aproape, o birjă elegantă îl aștepta, iar vânatul avea toate simțurile alertate.

Gândul era uluitor de clar, uluitor de *robust*. Părea aproape să aibă greutate, ca și cum n-ar fi fost un mic vis-cu-ochii-deschiși, un visuleț de buzunar, precum cele pe care le avea tot timpul, ci un lucru aproape *real*.

Încă mai avea destul sarcasm în el ca să-și spună că, dacă din chestia asta nu se alegea decât cu o viziune despre Basil Rathbone în rolul lui Sherlock Holmes, atunci toată noțiunea de viziuni era destul de ieftină.

Doar că firește nu Moriarty e acolo. Monstrul e acolo – un Monstru – și Monstrul e real. Monstrul...

Apoi trapa se deschise din nou și Beverly se chinuia să iasă, tușind uscat, cu o mână pusă căuș la gură. Ben o apucă de o mână, iar Stan o prinse de sub celălalt braț. Parte trasă de ei, parte târându-se cu propriile-i puteri, fata ajunse sus și dispăru.

– Și-și-și *e-este* mai m-are, spuse Bill.

Richie privi în jur. Văzu cercul de pietre cu focul mocnind înăuntru, scuipând nori de fum. De partea cealaltă îl văzu pe Mike așezat cu picioarele încrucișate, ca un totem sculptat în abanos, privind la el prin flăcări, cu ochi înroșiți de fum. Numai că Mike se afla la mai bine de douăzeci de metri distanță, iar Bill era chiar mai departe, la dreapta lui Richie. Clubul subteran avea acum cel puțin mărimea unei săli de bal.

– Nu contează, spuse Mike. O să vină destul de repede. *Ceva* o să vină.

– M-m-mhm, făcu Bill. Da' eu... eu... eu...

Începu să tușească. Încercă să se controleze, dar tusea se înrăutăți, ca un zdrăngănit uscat. Difuz, Richie îl văzu pe Bill poticnindu-se în picioare, întinzând mâna după trapă și deschizând-o.

– Vă u-u-urez no-no-nor...

Și se duse, tras afară de ceilalți.

– Se pare că mai suntem tu și cu mine, Mikey bătrâne, spuse Richie, după care îl cuprinse și pe el tusea. Credeam c-o să rămână sigur Bill...

Tusea se agravă. Băiatul se încovoie de spate, icnind sec, incapabil să-și mai recapete suflul. Capul îi zvâcnea – bubuia – ca o ridiche umplută cu sânge. Ochii îi lăcrimau pe sub ochelari.

De undeva departe, îl auzi pe Mike spunând:

– Du-te sus, Richie. Nu face prostii. Nu sta aici să mori.

Ridică o mână spre Mike și fâlfâi din ea

(*ba p'a mă-tii*)

într-un gest de negație. Puțin câte puțin începu să-și aducă din nou tusea sub control. Mike avea dreptate; urma să se întâmple ceva, și încă repede. Voia să mai fie acolo când sosea.

Privi iar la ferestruică. După accesul de tuse își simțise capul ușor, iar acum i se părea că plutește pe o pernă de aer. Era o senzație plăcută. Inspiră slab de mai multe ori și își spuse: *Într-o zi am să fiu o vedetă rock and roll. Asta e, da. O să fiu celebru. O să scot discuri și albume și filme. O să am un sacou negru, pantofi albi și un Cadillac galben. Și când o să mă întorc în Derry toți au să se piardă cu firea, până și Bowers. Port ochelari, dar ce futu-i mă-sa? Și Buddy Holly poartă ochelari. O să țopăi până mă fac albastru și o să dansez până mă fac negru. O să fiu primul star rock and roll care a răsărit vreodată din Maine. O să...*

Gândul se risipi. Nu conta. Descoperi că acum nu mai trebuia să respire câte puțin. Plămânii i se adaptaseră. Putea respira cât de mult fum voia. Poate că era venit de pe Venus.

Mike mai aruncă surcele pe foc. Ca să nu se lase mai prejos, Richie azvârli și el o mână.

– Cum te simți, Rich? întrebă Mike.

Richie zâmbi.

– Mai bine. Bine, aproape. Tu?

Mike surâse și el, dând din cap.

– Mă simt în regulă. Ai avut ceva gânduri ciudate?

– Mhm. Un minut am crezut că sunt Sherlock Holmes. Pe urmă m-am gândit c-aș putea dansa ca The Dovells. Ai ochii așa de roșii, că nu ți-ar veni să crezi, știi?

– Și tu. Doar o pereche de nevăstuici în țarc, asta suntem.

– Zău?

– Zău.

– Vrei să zici în regulă?

– În regulă. Vrei să zici că ai găsit cuvântul?

– Am găsit cuvântul, Mikey.

– Mda, bine.

Își rânjiră, iar apoi Richie își lăsă capul pe spate la perete și privi spre ferestruică. Curând începu să plutească într-o parte. Nu... nu într-o parte. *În sus*. Plutea în *sus*. Ca

(*plutim jos aici noi toți*)

un balon.

– Bă-bă-băi, v-v-vă e bi-bine?

Glasul lui Bill, coborând prin aerisire. Venind de pe Venus. Îngrijorat. Richie se simți bufnind la loc înlăuntrul său.

– Bine, își auzi vocea, îndepărtată, iritată. Bine, am *spus* bine, taci, Bill, lasă-ne să găsim cuvântul. Vrem să zicem c-avem de găsit

(*Pământul*)

cuvântul.

Clubul era mai mare ca oricând, pardosit acum cu lemn lustruit. Fumul era des precum ceața Londrei, iar focul aproape că nu se mai vedea. Dușumeaua aia! Doamne-apără-și-păzește! Era mare cât a unei săli de bal dintr-o superproducție muzicală. Mike se uita la el din partea opusă, siluetă aproape pierdută în ceață.

Vii, Mikey bătrâne?

Sunt chiar aici cu tine, Richie.

Încă mai vrei să zici „în regulă"?

Mhm... Dar ia-mă de mână... Poți să mă ții?

Așa cred.

Richie întinse mâna și, deși Mike era în cealaltă parte a încăperii aceleia enome, îi simți degetele cafenii și puternice încleștându-i-se pe încheietură. O, și ce bine era, era o atingere bună – bună pentru a găsi dorință în alinare, mângâiere în dorință, substanță în fum și fum în substanță...

Își înclină din nou capul pe spate și privi la aerisire, atât de albă și măruntă. Acum era și mai departe, la kilometri înălțime. Lumină de pe cercul planetei Venus.

Se întâmpla. Începu să plutească. *Atunci hai*, spuse în sinea sa și începu să se înalțe mai repede prin fum, prin ceață, pâclă, prin ce-o fi fost.

5

Nu se mai aflau înăuntru.

Amândoi stăteau împreună în mijlocul Maidanului, și aproape că se lăsase înserarea.

Era Maidanul, o știa, dar totul arăta altfel. Frunzișul era mai luxuriant, mai profund, cu o mireasmă sălbatică. Creșteau plante pe care nu le mai văzuse niciodată în viața lui, iar Richie își dădu seama că unele dintre plantele pe care în prima clipă le luase drept copaci erau în realitate ferigi gigantice. Se auzea sunetul unei ape curgând, dar era mult mai puternic decât ar fi trebuit – apa aceea nu suna ca lenesul curs al Kenduskeagului, ci mult mai tare, așa cum își închipuia el că ar răsuna râul Colorado tăindu-și calea prin Marele Canion.

Și mai era și cald. Nu se putea spune că nu se lăsa arșița vara în Maine, și era destulă umezeală, astfel încât uneori te simți lipicios zăcând doar noaptea în pat, dar aici domnea mai multă zăpușeală și umiditate decât simțise vreodată în toată viața lui. O ceață joasă, densă și fumurie, dormita în adâncurile pământului și se furișa pe lângă picioarele băieților. Avea un miros înțepător și subțire ca al lemnului verde ars.

El și Mike porniră spre zgomotul apei curgătoare fără a vorbi, croindu-și drum prin frunzișul ciudat. Liane groase ca odgoanele se întindeau între unii copaci ca niște pânze țesute de păianjeni gigantici, și la un moment dat, Richie auzi ceva tropăind prin bălării. După zgomot părea mai mare decât un cerb.

Se opri atât cât să privească în jur, învârtindu-se în cerc, studiind orizontul. Știa pe unde ar fi trebuit să se afle cilindrul alb și gros al Turnului de Apă, dar nu era acolo. Nu se zărea nici terasamentul căii ferate ce mergea către triaj, la capătul Străzii Neibolt, sau complexul locativ de la Old Cape – râpe joase și gresie roșie ieșeau din pâlcurile dese de ferigi gigantice și brazi, acolo unde ar fi trebuit să fie Old Cape.

Deasupra se auzi un fâlfâit. Băieții se feriră, în timp ce un escadron de lilieci zburară peste capetele lor. Erau cei mai mari lilieci pe care-i văzuse vreodată Richie, și pentru o clipă fu mai înfricoșat chiar și decât fusese când Bill încerca s-o pună pe Silver în mișcare, iar el auzea cum vârcolacul se apropia în urma lor. Nemișcarea și calitatea nepământeană ale acelui ținut erau amândouă cumplite, dar groaznica sa *familiaritate* părea întrucâtva și mai rea.

Nu trebuie să-ți fie frică, își spuse. *Ține minte că ăsta nu-i decât un vis, sau o viziune, sau cum oi vrea să-i zici. Eu și bătrânu' Mikey suntem de fapt tot în club, prostiți de fum. Nu peste mult timp Bill Barosanul o să-nșiapă sî-și facî grij' fincă nu mai răspundem și o să coboare cu Ben să ne tragă afară. E exact așa cum zice Conway Twisty – doar o prefăcătorie.*

Dar putea să vadă cum aripa unui liliac era atât de zdrențuită, încât soarele pâclos răzbătea prin ea, iar când trecură pe sub una dintre ferigile uriașe observă o omidă galbenă enormă care se târa pe o tulpină groasă, verde, cu umbra în urmă-i. Căpușe mici și negre săreau și forfoteau pe ea. Dacă ăsta era un vis, era cel mai clar pe care-l avusese în viața lui.

Se îndreptară spre sunetul râului și, în ceața de la sol înaltă până la genunchi, Richie nu mai era în stare să își dea seama dacă atingea pământul cu picioarele. Ajunseră într-un loc unde atât ceața, cât și pământul luau sfârșit. Richie privi, nevenindu-i să creadă. Acela nu era Kenduskeagul – și totuși era. Torentul clocotea și se învolbura printr-o albie îngust tăiată prin aceeași rocă sfărâmicioasă – privind peste apă spre malul opus, putu să vadă epocile tăiate în straturile acelea suprapuse de piatră, roșu, apoi portocaliu și iarăși roșu. Torentul nu putea fi trecut pășind pe pietre; aveai nevoie de un pod de frânghie, iar dacă se întâmpla să cazi în apă erai imediat luat de curent. Zgomotul șuvoiului era cel al unei amarnice mânii prostești și, în timp ce privea uluit, cu gura căscată, Richie văzu un pește roz-argintiu sărind într-un arc imposibil de înalt, mușcând din gângăniile ce formau nori schimbători

deasupra apei. Căzu plescăind la loc, oferindu-i lui Richie doar atât timp cât să-i înregistreze prezența și să realizeze că niciodată în viața lui nu văzuse un astfel de pește, nici măcar în cărți.

Stoluri de păsări străbăteau cerul, ciorovăindu-se răgușit. Nu o duzină sau două; un moment, păsările care întunecau cerul acoperiră chiar și soarele. O nouă trosnitură prin tufișuri, apoi altele, mai multe. Richie se răsuci, cu inima bubuindu-i dureros în piept, și văzu un animal asemănător cu o antilopă ce fulgera pe alături spre sud-est.

O să se întâmple ceva. Iar ele o știu.

Păsările trecură, probabil migrând în masă undeva mai spre sud. Încă un animal păși apăsat pe lângă ei... Și încă unul. Apoi se lăsă liniștea, cu excepția bolborositului constant al Kenduskeagului. Tăcerea avea în ea o stare de așteptare apăsătoare, care lui Richie nu-i plăcea. Își simți firele de păr schimbându-și poziția și încercând să i se ridice pe ceafă, și din nou întinse mâna după a lui Mike.

Știi unde suntem? îi strigă el. *Ai găsit cuvântul?*

Isuse, da! strigă Mike. *L-am găsit! Asta-i demult, Richie! Demult!*

Richie dădu din cap. Demult, ca în odată ca niciodată, foarte foarte demult, pe când trăiam toți în pădure și nimeni nu locuia altundeva. Se aflau pe Maidan așa cum fusese acesta în urmă cu Dumnezeu știe câte mii de ani. Erau într-un trecut inimaginabil de dinaintea erei glaciare, când New England fusese tot atât de tropicală pe cât era azi America de Sud... Dacă mai *exista* vreun *azi*. Privi din nou în jur, nervos, aproape așteptându-se să vadă un brontozaur ridicându-și gâtul cât o macara profilată pe cer și să se holbeze în jos la ei, cu gura plină de noroi și plante dezrădăcinate șiroind de apă, sau un tigru-cu-dinți-sabie ieșind pe furiș din tufișurile uriașe.

Dar nu era decât tăcerea aceea rău-prevestitoare, aidoma celei așternute cu câteva minute înaintea unui trăsnet teribil, când coamele vinete se îngrămădesc tot mai sus și mai sus pe cer, lumina capătă o nuanță bizară, purpuriu-galbenă-violacee, iar vântul moare complet și simți o aromă grea ca a bateriilor de mașină supraîncărcate.

Suntem în trecut, cu un milion de ani în urmă, poate, sau cu zece milioane, sau optzeci de milioane, și ceva urmează să se întâmple, nu știu ce anume, dar va fi ceva, iar mie mi-e frică, vreau să se sfârșească, vreau să mă-ntorc înapoi și, Bill, te rog Bill te rog trage-ne afară e ca și cum am fi căzut în fotografie într-o fotografie te rog te rog ajutor...

Mâna lui Mike o strânse pe-a lui și își dădu seama că acum tăcerea se spărsese. Se auzea o vibrație joasă și constantă – mai mult o simțea decât o auzea, acționând asupra membranei întinse a timpanelor, făcând să zumzăie micile oscioare ce conduceau sunetul. Creștea statornic. Nu avea nici o tonalitate;

(*cuvântul la început a fost cuvântul a fost pământul a fost*)

un sunet fără melodie, fără suflet. Bâjbâi în căutarea copacului lângă care stăteau și când îl atinse cu mâna, făcută căuș după forma trunchiului, simți vibrația prinsă înăuntru. În același moment își dădu seama că o putea simți și în picioare, un gâdilat insistent ce-i străbătea gleznele și gambele până la genunchi, prefăcându-i tendoanele în diapazoane.

Creștea. Și creștea.

Cobora din cer. Fără a o dori, dar incapabil să se stăpânească, Richie întoarse fața în sus. Soarele era un ban topit într-un cerc de nori coborâți, încercuit de un halou umed. Sub el, mlaștina verde luxuriantă care era Maidanul stătea într-o nemișcare totală. Richie crezu că înțelesese în ce consta viziunea: aveau să vadă sosirea Monstrului.

Vibrația căpătă glas – un muget rostogolit acumulându-se într-un crescendo de sunet zdrobitor. Își astupă urechile cu palmele, urlă și nu-și putu auzi urletul. Lângă el, Mike Hanlon făcea același lucru, iar Richie văzu că din nasul lui Mike curgea puțin sânge.

Norii de la apus se aprinseseră într-o văpaie stacojie. Își trasă drumul spre ei, lățindu-se de la dimensiuni de arteră la râu și apoi la un fluviu de culoare amenințătoare; și atunci, în timp ce un obiect căzător, arzând, sparse plafonul de nori, se porni vântul. Era fierbinte și pârjolitor, fumegând și sufocant. Obiectul din cer era gigantic, un capăt de chibrit în flăcări aproape prea luminos ca să poată fi privit. Arcuri electrice țâșneau din el, biciuri albastre ce fulgerau și lăsau în urma lor tunete.

O navă spațială! răcni Richie, căzând în genunchi și acoperindu-și ochii. *O, Doamne, e o navă spațială!* Dar credea – și avea să le-o spună celorlalți mai târziu, pe cât putea de bine – că *nu* era o navă, deși se putea să fi venit *prin* spațiu ca să ajungă acolo. Ceea ce coborâse în ziua aceea de demult venea dintr-un loc mult mai îndepărtat decât o altă stea sau o altă galaxie, iar, dacă *navă spațială* era prima expresie care-i trecuse prin minte, asta poate se datora doar faptului că mintea lui nu avea nici un alt mod de a formula ceea ce ochii lui vedeau.

Apoi avu loc o explozie – un vuiet de tunet urmat de o coliziune rostogolindă ce-i doborî pe amândoi la pământ. De data asta Mike bâjbâi după mâna lui Richie. Se auzi încă o explozie. Richie deschise ochii și văzu o vâlvătaie de foc și o coloană de fum înălțându-se la cer.

Monstrul! zbieră el către Mike, acum într-un extaz al terorii – niciodată în viața lui, înainte sau după aceea, n-avea să fi simțit atât de profund o emoție, să fie atât de copleșit de prezența senzației. *Monstrul! Monstrul! Monstrul!*

Mike îl trase ridicându-l în picioare și o luară la fugă pe malul înalt al tânărului Kenduskeag, nebăgând de seamă nici un moment cât de

aproape erau de prăpastie. O dată Mike se împiedică și căzu în genunchi, derapând. Veni apoi rândul lui Richie să cadă, julindu-și bărbia și rupându-și pantalonii. Vântul se înteți se și purta spre ei mirosul pădurii în flăcări. Fumul era tot mai dens, iar Richie deveni vag conștient că Mike și el nu erau singurii care fugeau. Animalele se puseseră din nou în mișcare fugind de fum, de foc, de moartea în flăcări. Fugind de Monstru. Nou-sositul în lumea lor.

Richie începu să tușească. Îl auzea pe Mike lângă el, tușind de asemenea. Fumul tot mai gros spăla verdele, cenușiurile și roșurile zilei. Mike căzu iar, și Richie îi scăpă mâna. Dibui după ea și n-o găsi.

Mike! urlă în panică, tușind. *Mike, unde ești? Mike! MIKE!*

Dar Mike nu mai era; Mike nu era nicăieri.

Richie! Richie! Richie!

(!!TROSC!!)

– Richie! Richie! Richie! ți-e

6

bine?

Pleoapele îi fluturară deschizându-se și o văzu pe Beverly îngenuncheată lângă el, ștergându-l la gură cu o batistă. Ceilalți – Bill, Eddie, Stan, Ben – stăteau în spatele ei, cu chipurile solemne și speriate. Obrazul îl durea ca dracu'. Încercă să-i vorbească lui Beverly și nu putu decât să horcăie. Încercă să-și dreagă glasul și aproape vomă. Își simțea gâtlejul și plămânii ca și cum ar fi fost căptușiți cu fum.

Într-un târziu reuși:

– M-ai pălmuit, Beverly?

– A fost tot ce mi-a dat prin minte să fac, răspunse ea.

– Trosc, murmură Richie.

– N-am crezut c-o să-ți revii, asta-i tot, spuse Bev și deodată izbucni în lacrimi.

Richie o bătu stângaci pe umăr, iar Bill puse o mână pe ceafa fetei. Beverly duse imediat mâna înapoi, i-o apucă, o strânse.

Richie reuși să se ridice în capul oaselor. Lumea prinse a înota valuri-valuri. Când își reveni, îl văzu pe Mike rezemat de un copac din preajmă, cu fața buimacă și palid-cenușie.

– Am borât? o întrebă Richie pe Bev.

Fata dădu din cap, continuând să plângă.

Cu o voce croncănită, împiedicată, a Copoiului Irlandez, se interesă:

– Dădui și pe tine, drăguță?

Bev râse printre lacrimi și scutură capul.

– Te-am întors pe-o parte. Mi-era frică... f-f-frică să nu te în-în-îneci cu voma.

Începu iarăși să plângă tare.

– Nu-nu-nu-i ci-cinstit, spuse Bill continuând s-o țină de mână. E-e-eu-s ăla care se bî-îlbâie pe-pe-a-aici.

– Nu-i rău, Bill Barosane, spuse Richie.

Încercă să se ridice în picioare și se așeză la loc, greoi. Lumea continua să se unduiască. Îl apucă tusea și întoarse capul, simțind că va vărsa iar doar cu un moment înainte să se-ntâmple. Deșertă o baltă de cheaguri de spumă verde și salivă groasă. Închise ochii strâns și cârâi:

– Care vrei o gustărică?

– Of, *căcat*! țipă Ben, dezgustat și râzând în același timp.

– Mie-mi seamănă mai mult a borâtură, murmură Richie, deși la drept vorbind ochii încă-i mai erau închiși. Căcatul iese de obicei pe partea ailaltă, la mine cel puțin. De tine nu-ș ce să zic, Clăiță.

Când în sfârșit deschise ochii, văzu clubul cam la douăzeci de metri distanță. Atât fereastra, cât și chepengul erau deschise larg. Fumul, mai subțire acum, ieșea în rotocoale prin amândouă.

De astă dată Richie izbuti să se ridice în picioare. În prima clipă a fost absolut sigur că va voma din nou, sau va leșina, sau le va face pe amândouă în același timp.

– Trosc, murmură el, privind cum lumea se curba și se răsucea în fața ochilor săi.

Când senzația trecu, își croi drum spre locul unde stătea Mike. Ochii băiatului era încă roșii ca de nevăstuică, iar după umezeala manșetelor de la pantaloni Richie bănui că poate bătrânu' Mikey făcuse și el o plimbare cu liftul stomacului.

– Pentru un băiat alb te-ai descurcat binișor, horcăi Mike și-i dădu un pumn slab în umăr.

Richie nu-și găsea cuvintele – situație de extremă raritate.

Bill se apropie. Ceilalți veniră cu el.

– Tu ne-ai scos? întrebă Richie.

– E-eu și B-Ben. Zb-zbierați. Am-amândoi. D-d-dar...

Îl privi pe Ben.

Ben spuse:

– Trebuie să fi fost din cauza fumului, Bill.

Dar nu se simțea nici un strop de convingere în glasul lui.

Cu voce plată, Richie întrebă:

– Vrei să zici ce cred eu că vrei?

Bill ridică din umeri.

– A-a-asta ce m-mai e, Ri-Richie?

Răspunse Mike:

– În primul moment n-am fost acolo, nu-i așa? Ați coborât pentru că ne-ați auzit zbierând, dar la început nu ne-ați găsit.

– Chiar era mult fum, spuse Ben. Că vă auzeam pe amândoi urlând așa era destul de înspăimântător. Dar urletele... sunau... mă rog...

– S-s-sunau de f-f-f-foarte de-departe, completă Bill.

Bâlbâindu-se rău, le povesti că atunci când el și Ben coborâseră nu fuseseră în stare să-i vadă nici pe Richie, nici pe Mike. Începuseră să se agite prin clubul plin de fum, speriați că, dacă nu acționează repede, cei doi băieți ar putea muri intoxicați cu fum. Într-un târziu Bill apucase o mână – a lui Richie. Îi trăsese „o a *dr-dr-dracu'* de smu-smucitură", iar Richie ieșise în zbor din beznă, conștient doar pe sfert. Când Bill se răsucise, îl văzuse pe Ben strângându-l în brațe pe Mike, tușind amândoi. Ben îl aruncase pe Mike afară prin trapa deschisă.

Ben ascultă toate acestea, dând din cap.

– Tot bâjbâiam, știi? Chiar nu făceam nimic altceva decât să tot întind mâna de parcă voiam să dau noroc. Tu mi-ai prins-o, Mike. A naibii de bună treabă că mi-ai prins-o atunci. Cred că erai cam pe ducă.

– Băi, voi faceți să pară clubul cu mult mai mare decât e de fapt, spuse Richie. Vorbiți de împiedicat prin el și toate alea. N-are decât un metru jumate pe fiecare latură.

Urmă un moment de tăcere în care cu toții se uitară la Bill, care se încrunta concentrat.

– A *f-f-fost* mai m-mare, spuse el în cele din urmă. N-n-nu-i așa, Ben?

Ben ridică din umeri.

– Sigur că așa am crezut. Doar dacă n-o fi părut din cauza fumului.

– Nu fumul a fost, spuse Richie. Chiar înainte să se-ntâmple – înainte să *ieșim* – mi-amintesc că-mi spuneam că e cel puțin la fel de mare ca o sală de bal dintr-un film. Ca-ntr-unul din musicalurile alea. *Șapte mirese pentru șapte frați,* de exemplu. Abia dacă-l puteam vedea pe Mike rezemat de celălalt perete.

– Înainte să *ieșiți?* întrebă Beverly.

– Păi... Vreau să zic... Parcă...

Fata îl apucă pe Richie de braț:

– S-a întâmplat, nu? S-a întâmplat de-adevăratelea! Ați avut o viziune, exact ca în cartea lui Ben!

Chipul îi radia.

– S-a *întâmplat* de-adevăratelea!

Richie se privi în jos pe sine, apoi pe Mike. Unul dintre genunchii pantalonilor de catifea reiată ai lui Mike era sfâșiat, și propriii lui blugi aveau genunchii rupți. Prin găuri se vedeau zgârieturi sângerânde.

– Dacă a fost o viziune, în veci nu vreau să mai am alta, spuse el. De Regele-Peşte aci de faţă nu ştiu, da' eu când am intrat acolo n-aveam nici o gaură-n pantaloni. Sunt practic noi, ce mama mă-sii. O să dau de dracu' cu maică-mea.

– Ce s-a întâmplat? întrebară Ben şi Eddie într-un glas.

Richie şi Mike schimbară o privire, apoi Richie întrebă:

– Bevvie, n-ai un fum?

Avea două ţigări învelite într-o bucată de pânză. Richie îşi puse una în gură, iar când ea i-o aprinse primul fum îl făcu să tuşească atât de rău încât i-o dădu înapoi:

– Nu pot. Scuze.

– A fost trecutul, spuse Mike.

– Mă cac pe el de trecut, i-o întoarse Richie. N-a fost numai trecutul. A fost *demult*.

– Mda, aşa e. Eram pe Maidan, dar Kenduskeagul făcea doi kilometri pe minut. Era adânc. Era futu-l în cur pe mă-sa *dezlănţuit*. Iartă-mă, Bevvie, dar aşa *era*. Şi trăiau peşti în el. Somoni, cred.

– Ta-tata zi-zice că nu-nu mai t-t-trăiesc pe-peşti în K-Kenduskk-ke-eag de m-m-mult t-imp. D-din cauza ca-canalizării.

– Asta era acum mult timp, de acord, spuse Richie; privi în jur la ei, nesigur. Cred că era acum un milion de ani, cel puţin.

O tăcere ca lovită de trăsnet întâmpină aceste vorbe. Beverly o sparse în sfârşit:

– Dar ce s-a-*ntâmplat*?

Richie îşi simţi cuvintele în gât, dar trebui să se lupte pentru a le scoate la lumină. Aproape că-i venea iar să vomite.

– Am văzut venirea Monstrului, spuse el într-un târziu. *Cred* că asta era.

– Cristoase, murmură Stan. O, Cristoase.

Se auzi un fâsâit tăios urmat de un icnet, când Eddie îşi folosi inhalatorul.

– A venit din cer, spuse Mike. În viaţa mea nu vreau să mai văd aşa ceva. Ardea atât de tare, că nici nu-l puteai privi. Şi scuipa electricitate şi scotea tunete. Zgomotul...

Clătină din cap şi îl privi pe Richie.

– Suna de parcă sosise sfârşitul lumii. Şi, când a lovit pământul, a aprins o pădure întreagă. Asta a fost la sfârşit.

– Era o navă spaţială? întrebă Ben.

– Da, spuse Richie.

– Nu, spuse Mike în acelaşi timp.

Se uitară unul la altul.

– Ei, cred că era, cedă Mike, și în aceeași clipă Richie zise:

– Nu, nu era de fapt o *navă spațială*, înțelegeți, ci...

Tăcură iar, pe când ceilalți îi priveau cu ochii ieșiți din orbite, cuprinși de o uluire fără seamăn.

– Zi tu, îi spuse Richie lui Mike. Avem în cap același lucru, da' ei nu se prind.

Mike tuși în pumn, apoi ridică ochii spre ceilalți, aproape a scuză.

– Pur și simplu nu știu cum să vă spun.

– *Î-î-încearcă*, îl îndemnă încordat Bill.

– A venit din cer, repetă Mike, dar nu era chiar o *navă spațială*. Nu era nici un meteor. Era mai mult ca... În fine... precum Chivotul Legii, din Biblie, care se zicea că are în el Duhul lui Dumnezeu... Doar că ăsta nu era Dumnezeu. Doar cât simțeai Monstrul, cât vedeai Monstrul venind, știai că Monstrul înseamnă răul, că Monstrul *este* răul.

Îi privi.

Richie dădu din cap:

– A venit din... *afară*. Senzația asta am avut-o. *De afară*.

– De unde de afară, Richie? întrebă Eddie.

– De afară de tot, spuse Richie. Și când Monstrul s-a pogorât... A făcut cea mai a naibii de mare gaură pe care-ați văzut-o-n viața voastră. A transformat colina asta mare într-un mușuroi. A aterizat drept pe locul unde e acum centrul orașului Derry.

Se uită la ei.

– V-ați prins?

Beverly aruncă țigara fumată pe jumătate și o strivi sub pantof.

Mike spuse:

– A fost aici *dintotdeauna*, de la începuturile timpului... Dinainte de-a fi existat oameni, *indiferent unde*, doar dacă nu cumva or fi fost poate doar câțiva prin Africa pe undeva, legănându-se prin copaci sau trăind în peșteri. Acum craterul s-a dus, iar era glaciară probabil a săpat și mai adâncă valea, a schimbat unele pe ici, pe colo și a astupat craterul... Dar Monstrul era deja aici, dormind poate, așteptând să se topească gheața, așteptând să vină oamenii.

– De-asta folosește canalele, sublinie Richie. Trebuie că-s drumurile lui obișnuite.

– N-ați văzut cum arăta Monstrul? întrebă Stan Uris brusc și puțin cam răgușit.

Clătinară din capete.

– Îl putem învinge? spuse Eddie în tăcerea ce se lăsase. Putem să învingem așa ceva?

Nimeni nu răspunse.

CAPITOLUL 16
Fractura lui Eddie

1

La vremea când Richie încheie, toți dau din cap. Eddie dă și el din cap alături de ei, amintindu-și *împreună cu ei, când fără de veste durerea îi străbate brațul stâng. I-l străbate? Nu. I-l sfâșie: se simte ca și cum cineva ar încerca să ascută un ferăstrău ruginit și știrb pe osul dinăuntru. Se strâmbă și caută în buzunarul jachetei sport, alege pe pipăite și scoate excedrina. Înghite două cu o dușcă de gin-și-suc-de-prune. Brațul l-a chinuit cu intermitențe toată ziua. La început nu i-a dat atenție, gândindu-se la crizele de reumatism pe care le are uneori când e vremea umedă. Dar pe la jumătatea relatării lui Richie o nouă amintire își ocupă locul în mintea lui, și înțelege durerea.* Acum nu mai rătăcim pe Aleea cu Amintiri, reflectează el. Parcă am luat trenul rapid din Long Island.

Cu cinci ani în urmă, în timpul unei consultații de rutină (Eddie cere câte o consultație de rutină la fiecare șase săptămâni), doctorul a spus indiferent: „Aici ai o fractură veche, Ed... Ai căzut din pom când erai copil?"

„Cam așa ceva", a încuviințat Eddie, fără a se osteni să-i spună doctorului Robbins că fără îndoială mama lui ar fi picat moartă de hemoragie cerebrală dacă vedea sau auzea că Eddie al ei se cățără în copaci. Adevărul era că nu reușise să-și amintească precis cum își rupsese brațul. Nu părea important (deși, își spune Eddie acum, această lipsă de interes în sine era foarte stranie – în fond e un om care dă mare importanță și unui strănut sau unei vagi schimbări în culoarea scaunelor). Dar era o fractură veche, o iritare minoră, ceva ce se întâmplase demult într-o copilărie pe care abia dacă și-o putea aduce aminte și parcă nici nu dorea să și-o amintească. Îl necăjea puțintel când trebuia să conducă mașina mai multe ore în zilele ploioase. Două aspirine se ocupau cu conștiinciozitate de acea durere. Nici o brânză.

Dar acum nu mai e doar o jenă minoră; e un dement care-și ascute ferăstrăul ăla ruginit, cântând melodii pe oase, și își amintește că la fel

simțea și în spital, mai ales noaptea târziu, în primele trei sau patru zile de după ce se întâmplase. Întins acolo pe pat, transpirând în canicula estivală, așteptând să-i aducă sora o pilulă, cu lacrimile șiroindu-i tăcute pe obraji până în pavilioanele urechilor, spunându-și: Parcă și-ar ascuți un sonat ferăstrăul acolo.

Dacă asta-i Aleea cu Amintiri, își spune Eddie, aș schimba-o pe o mare și bună clismă a creierului: un purgativ mintal a-ntâia.

Inconștient de faptul că va vorbi, spune:

– Henry Bowers mi-a rupt brațul. Asta o mai țineți minte?

Mike dă din cap:

– A fost chiar înainte de dispariția lui Patrick Hockstetter. Nu mai știu data.

– Eu da, spune alb Eddie. Era la 20 iulie. Minorul Hockstetter a fost dat dispărut la... cât?...23?

– Douăzeci și doi, răspunde Beverly Rogan, deși nu le spune de ce e atât de sigură în privința datei: pentru că l-a văzut pe Monstru cum l-a luat pe Hockstetter.

Nu le spune nici că atunci a crezut și mai crede și acum că Patrick Hockstetter era nebun, poate chiar mai nebun decât Henry Bowers. Le va spune, dar acum e rândul lui Eddie. Ea va vorbi după el, apoi bănuiește că Bill va nara apogeul evenimentelor din acea lună iulie... Glonțul de argint pe care niciodată nu îndrăzniseră întru totul să-l facă. O agendă a coșmarului, dacă e să fi existat vreodată vreuna, își spune ea – dar învierorarea aceea nebunească persistă. Când s-a simțit ultima oară atât de tânără? Aproape că nu poate sta locului.

– 20 iulie, murmură gânditor Eddie, rostogolindu-și inhalatorul pe masă dintr-o mână în alta. Trei sau patru zile după treaba cu afumătoarea. Am petrecut restul verii în ghips, țineți minte?

Richie se plesnește peste frunte cu un gest pe care toți și-l amintesc de pe vremuri, iar Bill își spune, cu un amestec de amuzament și neliniște, că o clipă a arătat întocmai ca Beaver Cleaver.

– Sigur, bineînțeles! Aveai mâna-n ghips când ne-am dus la casa de pe Neibolt Street, nu-i așa? Iar mai târziu... În întuneric...

Dar acum Richie clatină vag din cap, derutat.

– Ce, R-Richie? întreabă Bill.

– Încă nu pot să-mi amintesc partea aia, recunoaște Richie. Tu poți?

Bill dă încet din cap că nu.

– Hockstetter era cu ei în ziua aia, spune Eddie. A fost ultima oară că-l vedeau viu. Poate intrase în locul lui Peter Gordon. Cred că Bowers

nu mai voia să-l vadă-n ochi pe Peter, după ce a fugit, în ziua bătăii cu pietre.

– Au murit cu toții, așa-i? întreabă liniștită Beverly. După Jimmy Cullum, singurii care-au mai murit au fost Henry Bowers și prietenii lui... Sau foștii lui prieteni.

– Toți afară de Bowers, confirmă Mike, aruncând o privire baloanelor legate de recorderul pentru microfilme. Iar el e la Juniper Hill. Un azil de nebuni privat, în Augusta.

– C-c-cum a fost când ți-au rupt brațul, E-E-Eddie?

– Ți se agravează bâlbâiala, Bill Barosane, spune solemn Eddie și-și golește paharul dintr-o înghițitură.

– Las-o-ncolo pe-asta. Z-zi.

– Zi, repetă Beverly și-i pune delicat mâna pe braț.

Durerea îl fulgeră din nou.

– Bine, acceptă Eddie

Își mai toarnă un pahar, îl studiază și începe.

– Era la câteva zile după ce am ieșit din spital, atunci când ați venit acasă la mine și mi-ați arătat bilele alea de argint. Îți mai aduci aminte, Bill Barosane?

Bill dă din cap.

Eddie o privește pe Beverly:

– Bill te-a întrebat dacă ai trage cu ele, dac-ar fi cazul... Pentru că ocheai cel mai bine. Cred c-ai spus că n-ai putea... Că ți-ar fi prea frică. Și ne-ai mai spus și altceva, dar acum nu-mi vine-n minte ce era. E ca...

Eddie scoate limba și se ciupește de vârful ei, ca și cum i s-ar fi agățat ceva acolo. Richie și Ben rânjesc amândoi.

– Era ceva în legătură cu Hockstetter?

– Da, zice Beverly. Am să-ți spun când termini. Continuă.

– După aia, când toți plecaserăți, maică-mea a intrat și am avut o ceartă nasoală. Nu voia să mă mai învârt cu nici unul dintre voi. Și m-ar fi putut face să-i promit – avea un fel al ei, un fel de-a constrânge omul, înțelegeți...

Bill încuviințează din nou. Și-o amintește pe doamna Kaspbrak, o femeie enormă cu o ciudată față schizofrenică, o față capabilă să arate împietrită, furioasă, nenorocită și înspăimântată, toate în același timp.

– Mda, m-ar fi putut face să-i promit, spune Eddie. Dar s-a mai întâmplat ceva în aceeași zi când mi-a rupt Bowers brațul. Ceva care chiar m-a zguduit.

Sloboade un râs mărunt, spunându-și: M-a zguduit, nici vorbă... Asta-i tot ce poți spune? La ce bun să vorbești când nu le poți spune oamenilor ce simți cu adevărat? Într-o carte sau într-un film, ceea ce am descoperit în ziua aia, înainte ca Bowers să-mi rupă brațul, mi-ar fi

schimbat viața pentru totdeauna și nimic nu s-ar mai fi întâmplat așa cum a fost... Într-o carte sau într-un film, asta m-ar fi eliberat. Într-o carte sau într-un film n-aș avea o valiză întreagă plină de pastile în camera mea de la Town House, n-aș fi însurat cu Myra, n-aș avea împuțitul ăsta de inhalator tâmpit la mine în clipa asta. Într-o carte sau într-un film. Pentru că...

Deodată, sub ochii tuturor, inhalatorul lui Eddie se rostogolește pe masă de la sine. În timp ce se dă de-a dura scoate un zgomot sec și zăngănit, ca de castaniete, ca de oase... și cinic și găunos ca un râs. Ajungând în capătul opus, între Richie și Ben, sare prin aer și cade pe podea. Richie, uluit, schițează gestul de a-l prinde, iar Bill strigă ascuțit:

– Nu-l a-a-atinge!

– Baloanele! țipă Ben, și toți se întorc.

Ambele baloane agățate deasupra lectorului de microfilme anunță acum: DOCTORIA CONTRA ASTMEI CAUZEAZĂ CANCER! Sub slogan se înșiră hârci rânjite.

Explodează cu două pocnete gemene.

Eddie privește toate astea cu gura căscată, cu senzația familiară de sufocare începând să-i strângă pieptul ca niște zăvoare.

Bill întoarce din nou capul spre el:

– Cine ți-a s-s-spus și c-c-ce ți-a spus?

Eddie se linge pe buze, dorind să-și ia inhalatorul, dar fără să îndrăznească. Cine știe ce-o fi acum înăuntru?

Se gândește la ziua aceea, 20 iulie, se gândește la cât de caldă era, la felul cum mama sa îi dăduse un cec, și-l completase cu excepția sumei, și un dolar pentru el – dreptul lui.

– Domnul Keene – iar glasul sună îndepărtat, fără vlagă, chiar și în propriile lui urechi. Domnul Keene mi-a spus.

– Nu tocmai cel mai drăguț om din Derry, replică Mike, dar Eddie, pierdut în gânduri, abia-l aude.

Da, era cald în ziua aceea, dar răcoare în Farmacia de pe Center Street, unde ventilatoarele din lemn se roteau alene sub tavanul de tablă presată și domnea mirosul acela mângâietor de prafuri și elixiruri amestecate. Acesta era locul unde se vindea sănătate – proclama convingerea nedeclarată sau comunicată deslușit a mamei lui, iar Eddie, cu ceasul său interior potrivit la ora unsprezece și jumătate, nici nu se gândea că mama sa ar putea greși, în privința asta sau în oricare alta.

Ei bine, domnul Keene i-a pus cu siguranță capăt, *reflectează el acum cu un soi de dulce mânie.*

Își amintește cum a stat o vreme la rastelul de reviste, rotindu-l leneș să vadă dacă a apărut vreun Batman *sau* Superboy nou, *sau preferatul său,* Plastic Man. *Îi dăduse domnului Keene lista mamei sale (îl*

trimitea la farmacie așa cum alte mame își trimit băieții la alimentara din colț) și cecul; farmacistul avea să răspundă comenzii și să treacă pe cec suma, dându-i lui Eddie chitanța, astfel ca doamna Kaspbrak să poată scădea totalul din balanța de plăți. Pentru Eddie, toate astea rămâneau un mister. Trei rețete diferite ale mamei sale, plus o sticlă de geritol fiindcă, îi spunea ea enigmatic, „E plin de fier, Eddie, iar femeile au nevoie de mai mult fier decât bărbații". De asemenea erau vitaminele lui, o sticlă din Elixirul Doctorului Sweet pentru Copii... și firește doctoria de astmă.

Întotdeauna era la fel. Mai târziu avea să se oprească la Costello Avenue Market și să-și ia cu dolarul său două acadele și un Pepsi. Avea să mănânce acadelele, să bea sucul acidulat și să-și zornăie mărunțișul în buzunar până acasă. Astăzi însă lucrurile urmau să stea altfel; urmau să se încheie cu el în spital, iar asta *era cu siguranță ceva neobișnuit, dar începură să decurgă altfel din clipa când domnul Keene îl strigă. Pentru că, în loc să-i dea punga mare și albă plină cu medicamente și chitanța, somându-l să bage hârtia în buzunar ca să n-o piardă, domnul Keene îl privi îngândurat și-i spuse:*

– Vino

2

la mine în birou un minut, Eddie. Vreau să stăm de vorbă.

În primul moment Eddie nu făcu decât să-l privească puțin cam speriat, clipind din ochi. Ideea că poate domnul Keene credea că furase ceva din magazin îi fulgeră scurt prin minte. Avea pe ușă inscripția aceea pe care o citea întotdeauna când intra în Farmacia de pe Center Street. Era scrisă cu litere negre acuzatoare, atât de mari, încât paria că până și Richie Tozier le putea citi fără ochelari:

A FURA DIN PRĂVĂLII NU E O „GLUMĂ", NICI „DIBĂCIE", NICI „ȘMECHERIE"! A FURA DIN PRĂVĂLII E O *CRIMĂ*, ȘI *NE VOM ADRESA INSTANȚEI!*

Eddie nu furase în viața lui din prăvălii, dar acea pancartă îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat – îl făcea să se simtă de parcă domnul Keene ar fi știut despre el ceva ce nici chiar el însuși nu știa.

Atunci, domnul Keene îl zăpăci și mai mult, adăugând:

– Ce-ai zice de-o înghețată de fructe cu sifon?

– Păi...

– Haide, fac eu cinste. Întotdeauna am una în cabinet pe la ora asta din zi. Bună la energie, doar dacă n-ai nevoie să-ți controlezi greutatea,

și aș zice că nici unul dintre noi n-are nevoie. Nevastă-mea zice că arăt ca un biscuit pe dungă. Prietenul tău Hanscom, el are nevoie să fie atent la greutate. Ce aromă să fie, Eddie?

– Păi, mama a spus să vin acasă imediat ce...

– Mie-mi pari un iubitor de ciocolată. Ciocolata-ți convine?

Ochii domnului Keene scânteiară, dar era un licăr uscat, ca al soarelui strălucind pe firele de mică în deșert. Sau cel puțin așa i se părea lui Eddie, iubitor al scriitorilor de romane western ca Max Brand și Archie Joceylen.

– Sigur, capitulă Eddie.

Ceva anume în felul domnului Keene de a-și împinge ochelarii cu rame aurite în sus pe șaua nasului îl făcu să devină încordat. Ceva la felul cum domnul Keene părea atât nervos, cât și tainic-încântat. Nu voia să treacă în cabinet cu domnul Keene. Nu de un sifon era vorba. Nu, dom'ne. Și, indiferent despre ce *era* vorba, Eddie avea o bănuială că nu va fi o veste prea grozavă.

Poate-o să-mi spună că am cancer sau ceva, își zise Eddie, sufocat de o panică teribilă. *Cancerul-copiilor. Leucemie. Isuse!*

Of, ia nu mai fi așa de prost, își răspunse el singur, încercând să sune, în propria-i minte, ca Bill Bâlbâitul. Bill Bâlbâitul îl înlocuise pe Jock Mahoney, care juca rolul lui Range Rider în programele de sâmbăta dimineața, ca mare erou al vieții lui Eddie. În ciuda faptului că nu putea vorbi corect, Bill Barosanul părea întotdeauna să fie stăpân pe situație. *Tipu' ăsta-i farmacist, nu doctor, ce mama mă-sii.* Dar Eddie tot neliniștit era.

Domnul Keene îi făcea semn lui Eddie să se apropie, cu un deget osos. Eddie îl urmă, dar fără tragere de inimă.

Ruby, casiera, ședea lângă registrul de plăți și citea o revistă cu bârfe din viața vedetelor.

– Vrei să faci două înghețate cu sifon, Ruby? o rugă domnul Keene. Una cu ciocolată și una de cafea.

– Desigur, răspunse Ruby, punându-și ca semn de carte o foiță de staniol de la guma de mestecat și ridicându-se.

– Adă-le-n cabinet.

– Desigur.

– Haide, fiule. N-am să te muște.

Și domnul Keene chiar îi făcu cu ochiul, uluindu-l complet pe Eddie.

Nu mai fusese niciodată în spatele tejghelei și se uită cu interes la toate sticlușele, pilulele și flacoanele. Ar fi zăbovit mai mult dacă era de capul lui, examinând mojarul și pisălogul domnului Keene, cântarele și greutățile, acvariile pline de capsule. Dar domnul Keene îl împinse

înainte în birou și închise bine ușa în urma lui. Când o auzi țăcănind, Eddie simți în piept o greutate prevenitoare și o înfruntă. Alături de obiectele mamei sale, în pungă era și un inhalator nou, și avea să poată trage prelung din el de îndată ce va ieși de acolo.

Un borcan plin cu acadele se afla pe colțul biroului domnului Keene. I-l oferi lui Eddie.

– Nu, mulțumesc, spuse politicos băiatul.

Domnul Keene se așeză pe scaunul rotativ de după birou și luă o acadea. Apoi deschise sertarul și scoase ceva dinăuntru. Puse acel ceva lângă borcan, iar Eddie simți cum îl străbate un real semnal de alarmă. Era un inhalator. Domnul Keene se dădu pe spate în scaunul pivotant până ajunse aproape să atingă cu capul calendarul de pe peretele din spatele său. Ilustrația calendarului înfățișa alte pilule. Scria SQUIBB. Și...

...și, într-un moment de coșmar, când domnul Keene deschise gura să vorbească, Eddie își aminti ce i se întâmplase la magazinul de pantofi când nu era decât un băiețaș, iar mama sa zbierase la el pentru că își băgase piciorul în aparatul cu raze X. În acel moment de coșmar, Eddie crezu că domnul Keene va spune: „Eddie, nouă doctori din zece sunt de acord că doctoria pentru astmă îți cauzează cancer, exact la fel ca aparatele cu raze X din magazinele de încălțăminte. Probabil te-ai și îmbolnăvit deja. Mă gândeam doar c-ar fi bine s-o știi."

Dar ceea ce *spuse* domnul Keene era atât de ciudat, încât lui Eddie nu-i putu trece prin cap nici un răspuns; n-a fost în stare decât să stea pe scaunul de lemn cu spătar drept din cealaltă parte a biroului domnului Keene, inert, ca un vierme de mătase.

– Chestia asta a durat destul.

Eddie deschise gura, apoi o închise la loc.

– Câți ani ai, Eddie? Unsprezece, nu-i așa?

– Da, domnule, răspunse abia auzit Eddie.

Respirația i se subția într-adevăr. Încă nu șuiera ca un ceainic pe foc (care în viziunea lui Richie suna astfel: *Închideți-l careva pe Eddie! A dat în clocot!)*, dar asta se putea întâmpla oricând. Privi cu jind la inhalatorul de pe biroul domnului Keene și, pentru că mai părea necesar încă ceva, adăugă:

– Împlinesc doisprezece în noiembrie.

Domnul Keene dădu din cap, apoi se aplecă înainte ca un farmacist dintr-o reclamă și își împreună mâinile. Ochelarii săi sticleau în lumina puternică răspândită de tuburile fluorescente din plafon.

– Știi ce e acela un placebo, Eddie?

Cu nervozitate, străduindu-se să ghicească pe cât de bine putea, Eddie spuse:

– Astea-s alea din care iese laptele la vaci, nu?

Domnul Keene râse și se legănă înapoi cu scaunul.

– Nu, spuse el, iar Eddie roși până-n vârfurile firelor sale de păr tuns perie; acum putea auzi țiuitul strecurându-i-se în respirație. Un placebo...

Îl întrerupse un ciocănit dublu și apăsat în ușă. Fără a aștepta să fie chemată, Ruby intră cu câte un pahar de înghețată cu sifon, de modă veche, în fiecare mână.

– A ta trebuie că-i cea cu ciocolată, îi spuse ea lui Eddie și-i adresă un zâmbet.

Băiatul i-l întoarse cât putu de drăguț, dar interesul său pentru înghețatele cu sifon era la cota minimă din întreaga lui istorie personală. Se simțea speriat într-un mod vag, dar și foarte cunoscut; la fel se simțea și atunci când stătea pe masa de examen medical a doctorului Handor, în chiloți, așteptându-l pe medic să intre și știind că mama e afară în sala de așteptare, ocupând cea mai mare parte din sofa, cu o carte (cel mai probabil *Puterea gândirii pozitive* sau *Medicina populară din Vermont a Dr. Jarvis*, de Norman Vicent Peale) ținută ferm înaintea ochilor, ca o culegere de imnuri. Despuiat de haine și lipsit de apărare, se simțea prins la mijloc între cei doi.

Sorbi puțin sifon aproape fără a-i simți gustul, în timp ce Ruby ieșea.

Domnul Keene așteptă să se închidă ușa, apoi își afișă iar zâmbetul uscat, de soare-pe-mică-în-deșert.

– Relaxează-te, Eddie. N-am să te mușc și nici n-am să-ți fac vreun alt rău.

Eddie dădu din cap, căci domnul Keene era om mare și cu oamenii mari trebuia să fii de acord indiferent de preț (asta îl învățase mama lui), dar în sinea sa își spunea: *O, am mai auzit eu balivernele*-astea *și altă dată*. Era cam același lucru pe care-l spunea doctorul când deschidea sterilizatorul din care se răspândea mirosul iute și înspăimântător de alcool, înțepându-i nările. Acela era mirosul injecțiilor, iar acesta era mirosul palavrelor, și amândouă se rezumau la același lucru: când îți ziceau că n-o să fie decât o înțepăturică, una pe care abia dacă ai s-o simți, asta-nsemna c-o să te doară *ca dracu'*.

Încercă încă o sorbitură de sifon, fără nici o tragere de inimă, prin pai, dar nu-i folosi la nimic; avea nevoie de tot spațiul din gâtlejul tot mai strâmt doar ca să soarbă aer. Privi la inhalatorul amplasat în mijlocul mapei de birou a domnului Keene, vru să-l ceară, dar nu îndrăzni. Un gând bizar îi trecu prin minte: poate că domnul Keene *știa* că-l dorește, dar că nu îndrăznește să i-l ceară, poate că domnul Keene îl

tachina. Atât numai că era o idee prostească de-a binelea, nu-i așa? Un om mare – mai ales un om mare *vânzător-de-sănătate* – n-ar tachina astfel un băiețaș, nu? Cu siguranță că nu. Nici măcar nu te puteai gândi, căci a te gândi la așa ceva ar fi putut să necesite o înfricoșătoare reevaluare a lumii așa cum o înțelegea Eddie.

Dar iată-l, iată-l, atât de aproape, și totuși atât de departe, ca apa aflată la câțiva centimetri de mâna unui om ce moare de sete în deșert. Iată-l, stând pe birou sub ochii de mică zâmbitoare ai domnului Keene.

Eddie își dorea, mai mult decât orice altceva, să fie jos pe Maidan, cu prietenii în jurul lui. Gândul la un monstru, la cine știe ce monstru uriaș, pândind sub orașul în care se născuse și crescuse, folosindu-se de canale și conducte ca să se târască din loc în loc – acesta era un gând înspăimântător, iar gândul de a *lupta* la propriu cu acea creatură, de a *da piept* cu ea, era și mai înspăimântător... Însă, într-un fel, ceea ce trăia acum era și mai rău. Cum să te poți lupta cu un om mare care-ți spune că n-o să te doară, când știi că te va durea? Cum să poți da piept cu un adult care-ți pune întrebări trăsnite și îți spune lucruri obscure și amenințătoare, cum ar fi: *Chestia asta a durat destul*?

Și aproape alene, la periferia minții, Eddie descoperi unul dintre marile adevăruri ale copilăriei. *Adulții sunt adevărații monștri*, reflectă el. Nu era mare lucru, nu era un gând sosit într-o strălucire revelatoare sau care să se fi anunțat cu surle și trâmbițe. Pur și simplu veni și dispăru iar, aproape îngropat sub următorul, mai puternic, mai imperativ, mai dominator: *Vreau inhalatorul meu și vreau să ies de-aici.*

– Relaxează-te, spuse din nou domnul Keene. Cea mai mare parte a necazului tău, Eddie, provine din faptul că ești tot timpul atât de țeapăn și încordat. Să luăm astma de exemplu. Uită-te aici.

Domnul Keene deschise sertarul biroului, cotrobăi înăuntru și scoase un balon. Dilatându-și pieptul cât putea de mult (cravata îi sălta ca o bărcuță îngustă plutind pe-un val de mare tulburată), suflă în balon și îl umflă.

FARMACIA CENTER STREET, scria pe balon. *REȚETE. DIVERSE. REZERVE DE PROTEZE.* Domnul Keene strânse gura de cauciuc a balonului și îl ridică în fața lui:

– Acum, să ne închipuim un moment că acesta e un plămân. Plămânul *tău*. De fapt ar fi trebuit să umflu doi, desigur, dar de vreme ce nu mi-a mai rămas decât unul de la vânzarea pe care am făcut-o imediat după Crăciun...

– Domnu' Keene, aș putea lua acum inhalatorul?

Capul lui Eddie începuse să pulseze. Își simțea laringele pecetluindu-se. Inima-i bătea mai repede, iar sudoarea îi îmbrobona fruntea.

Înghețata de ciocolată cu sifon stătea pe colțul biroului, cu cireașa din vârf scufundându-se încet într-o zeamă de frișcă.

– Într-un minut. Fii atent la ce-ți spun, Eddie. Vreau să te ajut. E vremea s-o facă cineva. Dacă Russ Handor nu-i destul de bărbat pentru asta, va trebui s-o fac eu. Plămânul tău e ca balonul ăsta, doar că-i înconjurat de o pătură de mușchi; acești mușchi sunt ca brațele unui om lucrând cu o pereche de foale, înțelegi? La o persoană sănătoasă, mușchii ăștia ajută plămânii să se dilate și să se contracte cu ușurință. Dar, dacă deținătorul plămânilor acestora sănătoși stă tot timpul țeapăn și încordat, mușchii încep să acționeze *contra* plămânilor mai degrabă decât în sprijinul lor. Privește!

Domnul Keene cuprinse balonul cu o mână noduroasă, osoasă și plină de pete hepatice, și strânse. Balonul se umflă deasupra și dedesubtul pumnului, iar Eddie tresări, încercând să se pregătească pentru pocnitură. Simultan, simți că respirația i se oprea de-a binelea. Se aplecă peste masă și înșfăcă inhalatorul de pe mapă. Umărul său izbi paharul greu cu înghețată. Acesta se răsturnă de pe birou, sfărâmându-se de podea ca o bombă.

Eddie auzi zgomotul acesta ca prin vis. Strângea-ntre degete vârful inhalatorului, înfundându-și tubul în gură și apăsând pe trăgaci. Inhală puternic, cu gâtul sfâșiat, cu gândurile într-o debandadă panicată, așa cum i se întâmpla întotdeauna în asemenea momente. *Te rog mămico mă sufoc nu pot să RESPIR o Doamne Sfinte o Doamne Isuse bunșimilostiv nu pot să RESPIR te rog nu vreau să mor nu vreau să mor o te rog....*

Apoi vaporii din inhalator se condensară pe pereții umflați ai gâtlejului său și putu respira din nou.

– Iertați-mă, spuse el, aproape plângând. Iertați-mă pentru pahar... Am să fac curățenie și am să-l plătesc... Doar vă rog să nu-i spuneți mamei, bine? Iertați-mă, domnu' Keene, dar nu puteam să *respir*...

Din nou se auzi acel dublu ciocănit în ușă, iar Ruby vârî capul înăuntru:

– S-a întâmplat...

– Nu s-a-ntâmplat nimic, o întrerupse tăios domnul Keene. Lasă-ne.

– Ei, scu-*zaa*-ți-mă-ți! spuse Ruby.

Dădu ochii peste cap și închise ușa.

Respirația lui Eddie începea iar să-i șuiere în gât. Mai trase o gură din inhalator și-și începu din nou scuzele bâjbâite. Nu încetă decât când văzu că domnul Keene îi zâmbea – zâmbetul acela uscat și enigmatic. Mâinile domnului Keene stăteau împreunate peste mijloc. Balonul zăcea pe birou. Lui Eddie îi veni un gând; încercă să-l alunge și nu reuși.

Domnul Keene arăta de parcă atacul de astmă al lui Eddie i se păruse mai gustos decât înghețata cu cafea pe jumătate consumată.

– Nu-ți face griji, spuse el. Ruby o să curețe mai târziu și, dacă vrei să știi adevărul, aproape că mă bucur c-ai spart paharul. Pentru că-ți promit să nu-i spun mamei tale că l-ai spart, dacă și *tu* îmi promiți că nu-i vei spune despre această mică discuție.

– O, vă promit asta, răspunse repede Eddie.

– Bun. Ne-am înțeles. Și te simți mult mai bine acum, nu-i așa?

Eddie dădu din cap.

– De ce?

– De ce? Păi... Pentru că mi-am luat doctoria.

Îl privi pe domnul Keene la fel cum se uita la doamna profesoară Casey când îi dădea câte un răspuns de care nu era tocmai sigur.

– Dar *n-ai* luat nici o doctorie, spuse domnul Keene. Ai luat un *placebo*. Un placebo, Eddie, e ceva care *pare* o doctorie și are *gustul* unei doctorii, dar *nu* e o doctorie. Un placebo nu e o doctorie pentru că nu conține ingrediente active. Sau, dacă *e* o doctorie, atunci e o doctorie de un fel foarte special. Doctorie pentru cap.

Domnul Keene surâse.

– Înțelegi ce-ți spun, Eddie? *Doctorie pentru cap.*

Eddie înțelegea, cum să nu înțeleagă? Domnul Keene îi spunea că e nebun. Dar, cu buze amorțite, spuse:

– Nu, nu vă înțeleg.

– Vreau să-ți spun o povestioară, urmă domnul Keene. În 1954, la Universitatea DePaul s-au efectuat o serie de teste medicale pe pacienți de ulcer. O sută de pacienți au primit pilule. Tuturor li s-a spus că pilulele le vor face bine la ulcer, dar în realitate cincizeci de pacienți au primit placebo-uri... De fapt erau dropsuri într-un înveliș roz uniform.

Domnul Keene slobozi un chicotit ascuțit, straniu – acela al unui om care mai curând descrie o farsă decât un experiment.

– Dintre acești o sută de pacienți, nouăzeci și trei au spus că simt o ameliorare clară, iar optzeci și unu au *demonstrat* ameliorări. Așa că, ce părere ai? Ce concluzie tragi dintr-un asemenea experiment, Eddie?

– Nu știu, spuse moale Eddie.

Farmacistul își ciocăni solemn capul.

– Majoritatea bolilor de aici pornesc, asta e părerea *mea*. Lucrez în domeniul ăsta de mult timp, și știam despre placebo-uri cu mulți ani înainte ca doctorii aceia de la Universitatea DePaul să-și fi efectuat studiul. De obicei bătrânii sfârșesc prin a primi placebo-urile. Moșul sau baba se duc la doctor, convinși că sunt bolnavi de inimă, de cancer sau de diabet sau de mai știu eu ce blestemăție. Dar în destule cazuri nu e

vorba deloc de așa ceva. Nu se simt bine pentru că sunt bătrâni, atâta tot. Dar ce poate face doctorul? Să le spună că-s ca niște ceasuri cu arcul uzat? Hm! Cam greu. Doctorii țin prea mult la taxele lor.

Iar acum pe chipul domnului Keene se așternu o expresie aflată undeva între zâmbet și sarcasm.

Eddie nu făcea decât să stea acolo, așteptând să se sfârșească, să se sfârșească, să se sfârșească. *N-ai luat nici o doctorie;* aceste cuvinte îi zăngăneau în minte.

– Doctorii nu le spun asta, și nici eu nu le-o spun. De ce să-mi bat capul? Într-o zi, un bătrânel va intra cu o rețetă albă care va anunța de-a dreptul: *Placebo*, sau *25 de grame de Cer Albastru*, cum obișnuia să se exprime bătrânul Doc Pearson.

Domnul Keene chicoti scurt și sorbi din înghețata sa cu cafea.

– Ei, și ce-i rău în asta? îl întrebă el pe Eddie, iar, când Eddie nu făcu decât să stea neclintit, farmacistul își răspunse singur la întrebare.

– Păi, nimic! Absolut nimic. Cel puțin... În majoritatea cazurilor. Placebo-urile sunt o binecuvântare pentru bătrâni. Și mai există și alte cazuri – bolnavi de cancer, de boli cardiace degenerative, de afecțiuni groaznice pe care nu le înțelegem încă, unii dintre ei copii întocmai ca tine, Eddie! În asemenea cazuri, dacă un placebo îl face pe pacient să se simtă mai bine, unde-i necazul? Vezi vreun necaz, Eddie?

– Nu, domnule, spuse Eddie, și coborî privirea spre băltoaca de înghețată, sifon, frișcă bătută și sticlă spartă de pe pardoseală.

În mijlocul ei stătea cireașa maraschino, la fel de acuzatoare ca un cheag de sânge la locul unei crime. Vederea acelei mizerii îl făcu să i se strângă pieptul.

– Atunci suntem de acord. Acum cinci ani, când Vernon Maitland avea cancer la esofag – un gen de cancer foarte, foarte dureros – iar doctorii epuizaseră tot ce-i puteau da cu efect asupra durerii, am venit la el în salonul de spital cu o sticlă cu pilule din zahăr. Îmi era un prieten deosebit, înțelegi. Și i-am spus: „Vern, astea-s niște pilule experimentale contra durerii. Doctorul nu știe că ți le dau, așa că, pentru Dumnezeu, ai grijă și nu mă da de gol. S-ar putea să n-aibă efect, dar eu cred că vor avea. Nu lua mai mult de una pe zi, și numai dacă te doare deosebit de rău." Mi-a mulțumit cu lacrimi în ochi. *Lacrimi*, Eddie! Și au avut efect asupra lui! *Da!* Nu erau decât pilule de zahăr, dar i-au omorât cea mai mare parte din durere... Pentru că durerea e aici.

Solemn, domnul Keene își ciocăni iarăși capul.

Eddie spuse:

– Doctoria mea are un efect foarte bun.

– Știu că are, replică farmacistul și arboră un înnebunitor zâmbet de om mare, condescendent. Are efect asupra pieptului tău pentru că are asupra capului. HydrOx, Eddie, înseamnă apă cu un strop de camfor aruncat înăuntru ca să-i dea gust de medicament.

– Nu, spuse Eddie.

Respirația începuse iar să-i țiuie.

Domnul Keene bău puțin din sifon, luă cu linguriță din înghețata ce se topea și își șterse meticulos bărbia cu batista în timp ce Eddie își folosea din nou inhalatorul.

– Acum vreau să plec, spuse băiatul.

– Lasă-mă să termin, te rog.

– Nu! Vreau să plec, v-ați primit banii și vreau să plec!

– Lasă-mă să termin, spuse domnul Keene atât de categoric, încât Eddie se așeză la loc.

Oamenii mari puteau fi uneori atât de detestabili cu puterea pe care o aveau asupra copiilor! Atât de detestabili!

– O parte din problema de față e aceea că doctorul tău, Russ Handor, e un om slab. Iar altă parte a problemei e faptul că mama ta ține neapărat să creadă că ești bolnav. Tu, Eddie, ai căzut la mijloc.

– Nu sunt nebun, șopti Eddie, vorbele ieșindu-i într-un foșnet de frunze moarte.

Scaunul domnului Keene scârțâi ca un greier monstruos.

– Ce?

– Am spus că nu-s nebun! strigă Eddie.

Apoi, imediat, o roșeață nefericită îi pătă obrajii.

Domnul Keene zâmbi. Crezi ce vrei, spunea acel zâmbet. Crezi ce *vrei*, iar eu am să cred ce *vreau*.

– Iar eu îți spun, Eddie, că nu ai nici o boală fizică. *Plămânii* tăi nu sunt bolnavi de astmă; *mintea* ta este.

– Vreți să spuneți că sunt nebun?

Farmacistul se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător peste mâinile împreunate.

– Nu știu, spuse el încet. Ești?

– Totu-i o minciună! țipă Eddie, surprins că vorbele-i ieșeau cu atâta putere din pieptul încorsetat.

Se gândea la Bill, la felul cum ar reacționa Bill în fața unor acuzații atât de uluitoare. Bill ar ști ce să spună, bâlbâit sau nu. Bill ar ști cum să fie viteaz.

– Totu-i o minciună mare și gogonată! *Am* astmă, *am*!

– Da, aprobă farmacistul, iar acum surâsul său uscat devenise un rânjet scheletic, schimonosit. Dar cine ți-a dat-o, Eddie?

Creierul lui Eddie bubuia și se învolbura. Oh, îi era rău, îi era foarte rău.

– Acum patru ani, în 1954 – în același an cu testele de la DePaul, destul de ciudat – doctorul Handor a început să-ți prescrie acest HydrOx. Asta înseamnă hidrogen și oxigen, cele două componente ale apei. Am tolerat înșelăciunea asta de atunci, dar acum n-am s-o mai îngădui. Doctoria ta de astmă lucrează mai mult asupra minții decât asupra trupului. Astma ta e rezultatul încordării nervoase a diafragmei, care e comandată de minte... Sau de mama ta. Nu ești bolnav.

O tăcere cumplită se lăsă.

Eddie stătea în scaunul său, cu mintea numai vârtejuri. O clipă se gândi la posibilitatea ca domnul Keene să spună adevărul, dar o asemenea idee presupunea semnificații cărora nu le putea face față. Totuși, de ce să fi mințit domnul Keene, mai ales într-o problemă atât de serioasă?

Farmacistul ședea și zâmbea cu expresia sa strălucitoare și seacă, fără inimă.

Ba am astmă, am. *În ziua când Henry Bowers mi-a dat un pumn în nas, în ziua când Bill și cu mine încercam să facem un stăvilar pe Maidan, aproape c-am* murit. *Și ce să cred acuma, că mintea mea... Mintea mea doar a plăsmuit totul?*

Dar de ce-ar minți? (abia după ani și ani, în bibliotecă, avea să își pună Eddie întrebarea cea mai cumplită: *De ce mi-ar fi spus adevărul?)*

Ca prin ceață, îl auzi pe domnul Keene spunând:

– Te-am ținut sub ochi, Eddie. Ți-am spus toate aceste lucruri pentru că ești destul de mare ca să înțelegi, dar și fiindcă observasem că în sfârșit ți-ai făcut câțiva prieteni. Ți-s prieteni buni, nu-i așa?

– Da, răspunse Eddie.

Domnul Keene își înclină scaunul pe spate (iarăși scoase sunetul acela ca de greier) și închise un ochi – ceva ce-ar fi putut să fie sau să nu fie un semn complice.

– Și fac prinsoare că mama ta nu-i prea simpatizează, nu?

– Îi place mult de ei, spuse Eddie, gândindu-se la vorbele tăioase pe care mama lui le spusese despre Richie Tozier (*Are o gură spurcată... și i-am mirosit răsuflarea, Eddie... Cred că fumează),* remarca înțepată de a nu împrumuta nici un ban de la Stan Uris pentru că era evreu, antipatia fățișă față de Bill Denbrough și „grasul ăla"

Îi repetă domnului Keene:

– Îi place *foarte mult* de ei.

– Zău? făcu domnul Keene, continuând să zâmbească. Mă rog, poate că are dreptate sau poate se înșală, dar cel puțin *ai* prieteni. Poate n-ar strica să vorbești cu ei despre problema asta a ta. Această... Această slăbiciune mintală. Să vezi ce au de spus.

Eddie nu răspunse. Se săturase de conversația cu domnul Keene; i se părea mai sigur așa. Și-i era teamă că, dacă nu va ieși curând de acolo, chiar va izbucni-n plâns.

– Ei bine! se ridică farmacistul în picioare. Cred că am cam terminat, Eddie. Dacă te-am tulburat, îmi pare rău. Nu mi-am făcut decât datoria, așa cum o înțeleg eu. Eu...

Dar, înainte de-a mai apuca să scoată vreo vorbă, Eddie își înhățase inhalatorul și punga albă cu pastile și leacuri și fugise. Un picior îi lunecă în balta de înghețată de pe podea, și fu cât pe-aci să cadă. Apoi o luă la goană, repezindu-se afară din Farmacia Center Street în pofida respirației șuierătoare. Ruby se holbă la el, cu gura căscată.

I se păru că-l simte în urma sa pe domnul Keene, stând în ușa cabinetului și privindu-i dizgrațioasa retragere peste tejghea, deșirat, pedant, îngândurat și zâmbitor. Surâzând cu zâmbetul acela de deșert uscat.

Se opri la intersecția dintre Kansas, Main și Center. Mai trase o dată adânc din inhalator, așezat pe zidul scund de piatră din stația de autobuz – gâtlejul îi era de acum încleiat de-a binelea cu gustul acela medicinal

(*nimic decât apă cu puțin camfor aruncat în ea*)

și își spuse că, dacă va mai trebui să folosească inhalatorul în ziua aceea, probabil își va vărsa mațele.

Îl strecură în buzunar și privi traficul ce străbătea strada în toate direcțiile, mașini care urcau spre Main Street și coborau pe Up-Mile Hill. Încercă să se gândească. Soarele îl bătea în creștet, pârjolitor de fierbinte. Fiecare mașină în trecere îi arunca în ochi săgeți orbitoare de lumină reflectată, iar tâmplele îi erau apăsate de un început de migrenă. Nu putea găsi o cale de a rămâne supărat pe domnul Keene, dar nu-i era deloc greu să-i fie milă de Eddie Kaspbrak. Îi era milă *rău de tot* de Eddie Kaspbrak. Bănuia că Bill Denbrough nu pierdea niciodată vremea autocompătimindu-se, dar Eddie pur și simplu părea să nu se poată stăpâni.

Mai mult decât orice altceva, voia să facă exact ceea ce sugerase domnul Keene; să se ducă pe Maidan și să le povestească prietenilor săi totul, să vadă ce vor zice ei, să afle ce răspunsuri aveau. Dar acum n-o putea face. Mama îl aștepta în scurt timp acasă cu medicamentele

(*de minte... sau de mama ta*)

iar dacă nu ajungea acolo

(*mama ta e ferm convinsă că ești bolnav*)

urmau necazuri. Avea să presupună că fusese cu Bill sau cu Richie sau cu „băiatu-ovrei", cum îl numea ea pe Stan (insistând că nu avea nici o prejudecată când îi spunea astfel, ci pur și simplu „punea cărțile pe masă" – expresia ei pentru a spune adevărul în situații dificile). Și,

stând acolo în acel colț de stradă, încercând deznădăjduit să își pună în ordine gândurile frământate, Eddie știu ce ar spune mama lui dacă ar ști că unul dintre ceilalți prieteni ai săi era un negru, iar altul era fată – o fată destul de mare ca să înceapă să aibă sâni.

Porni încet spre Up-Mile Hill, îngrozindu-se de urcușul abrupt pe o asemenea caniculă. Era destulă arșiță ca să prăjești un ou pe asfalt. Pentru prima oară se pomeni dorindu-și să fie iar la școală, să se confrunte cu ciudățeniile unei clase noi și ale unei noi profesoare. Să se sfârșească odată vara asta groaznică.

Se opri la jumătatea colinei, nu departe de locul unde Bill Denbrough avea să-și redescopere bicicleta Silver douăzeci și șapte de ani mai târziu, și scoase inhalatorul din buzunar. *Ceața HydrOx*, scria pe etichetă. *A se administra după necesități.*

Atunci îi căzu fisa. *A se administra după necesități.* Nu era decât un copil cu caș la gură (cum îi spunea mama sa uneori când „punea cărțile pe masă"), dar chiar și un copil de unsprezece ani știa că nu-i dai cuiva un medicament adevărat și pe urmă scrii pe etichetă *A se administra după necesități.* Dacă era un medicament adevărat, ar fi fost prea simplu să-ți pui capăt zilelor în timp ce te învârteai vesel ca un coi în căldare și ți-l administrai după necesități. Bănuia că făcând asta îți puteai scurta zilele până și cu simpla și bătrâna aspirină.

Privi fix la inhalator, nebăgând-o în seamă pe bătrâna doamnă care-i aruncă o privire curioasă în timp ce cobora dealul spre Main Street cu coșul ei de târguieli pe braț. Se simțea trădat. Și aproape că aruncă butelia de plastic în rigolă – ba mai bine, își spuse, s-o arunce prin grătarul ăla de canal. Sigur! De ce nu? S-o ia Monstrul cu el prin tunelurile și conductele sale de drenaj. Ia un pla-ce-bo, băi, urâtanie cu o sută de fețe! Îi scăpă un râs nestăpânit și era cât pe ce să o facă. Dar în cele din urmă obișnuința a fost mai puternică. Puse inhalatorul la loc în buzunarul din față al pantalonilor și își văzu de drum, abia auzind țipătul sporadic al câte unui claxon sau murmurul autobuzului de Bassey Park când acesta trecu pe lângă el. Tot atât de puțin știa și cât de aproape se afla de descoperirea durerii – a durerii adevărate.

3

Când ieși din Costello Avenue Market, douăzeci și cinci de minute mai târziu, cu un Pepsi într-o mână și două acadele Payday în cealaltă, Eddie avu neplăcuta surpriză de a-i vedea pe Henry Bowers, Victor Criss, Moose Sadler și Patrick Hockstetter îngenuncheați pe pietrișul mărunțit din stânga micului magazin. O clipă, Eddie crezu că jucau arșice; apoi văzu că-și puneau la grămadă banii pe cămașa de baseball a

lui Victor Criss. Cărțile de la școala de vară zăceau la o parte, într-un teanc neglijent.

Într-o zi ca oricare alta, poate că Eddie s-ar fi făcut pur și simplu nevăzut înapoi în prăvălie, întrebându-l pe domnul Gedreau dacă poate ieși pe ușa din spate, dar aceasta nu era o zi ca oricare alta. Eddie încremeni chiar pe locul unde se afla, cu o mână ținând încă ușa de plasă cu reclamele ei din tablă (WINSTON, SUBLIM DE GUSTOASE, O ȚIGARĂ SERIOASĂ, DOUĂZECI ȘI UNU DE SOIURI RAFINATE DAU DOUĂZECI DE FUMURI MINUNATE, iar un liftier striga CHEMAȚI-L PE PHILIP MORRIS), în cealaltă strângând punga cafenie de alimentară și pe cea albă de la farmacie.

Victor Criss îl văzu și-i dădu un cot lui Henry. Henry ridică ochii; la fel făcu și Patrick Hockstetter. Moose, ale cărui relee funcționau mai încet, continuă să numere mărunțișul încă vreo cinci secunde înainte ca tăcerea neașteptată să-l impregneze și să se uite și el în aceeași direcție.

Henry se ridică, scuturându-și pietricelele de pe genunchii salopetei pe care o purta. Avea atele pe laturile nasului bandajat, iar vocea sa căpătase o tonalitate nazală, de sirenă-de-ceață.

– Ei fir-aș al dracu', spuse el. Unu' din aruncătorii-de-pietre. Unde ți-i pretenii, băi găoz? Înuntru?

Eddie scutură din cap, amorțit, înainte de a-și da seama că aceasta era o nouă greșeală.

Zâmbetul lui Henry se lăți.

– A, păi asta-i bine. Nu mă deranjează să vă iau pă rând. Ia vino-aici, băi găoz.

Victor stătea lângă Henry, iar Patrick Hockstetter se ținea în spatele lor, zâmbind cu o expresie goală și porcină cu care Eddie era familiarizat de la școală. Moose încă se mai ridica.

– Haide, găoz, spuse Henry. Hai să vorbim de datu' cu pietre. Hai să vorbim de-asta, vrei?

Acum, când era prea târziu, Eddie trase concluzia că ar fi mai înțelept să se întoarcă în magazin. În magazin, unde era un om mare. Dar, în timp ce se retrăgea, Henry se repezi și-l înșfăcă. Îl trase de braț din răsputeri, cu zâmbetul transformându-i-se într-un rânjet de lup. Mâna lui Eddie fu smulsă de pe ușa cu plasă. Tras de pe trepte, ar fi zburat cu capul înainte în prundiș dacă Victor nu-l prindea brutal de subsuori. Victor îl azvârli, apoi Eddie reuși să se țină pe picioare, dar numai făcând două piruete. Acum cei patru băieți îl priveau de la o distanță de vreo trei metri, Henry cu un pas în fața celorlalți, zâmbind. Părul de la ceafă îi stătea în sus ca lins de-o vacă, într-o buclă.

În spatele lui Henry, la stânga, era Patrick Hockstetter, un băiat realmente fantomatic. Până azi Eddie nu-l mai văzuse niciodată cu altcineva. Era doar îndeajuns de supraponderal cât să-i atârne întotdeauna burta ușor peste curea, care avea o cataramă Red Ryder. Fața-i era perfect rotundă și de obicei palidă ca smântâna. Acum era ușor ars de soare. Cel mai tare îl prinsese soarele pe nas, care i se cojea și se desfăcea pe ambii obraji asemenea unor aripi de muscă bătrână. În școală, lui Patrick îi plăcea să omoare muște cu rigla sa Skool Time de plastic verde și să și le pună în penar. Uneori îi arăta colecția de muște moarte câte unui elev nou, în recreație, zâmbind cu buzele-i groase, în timp ce ochii săi verzi-cenușii rămâneau sobri și gânditori. Nu vorbea niciodată când își arăta muștele moarte, indiferent ce i-ar fi spus elevul cel nou. Aceeași expresie i se citea acum pe față.

– Ce zici, Omu' de Piatră? întrebă Henry, avansând în intervalul dintre ei. N-ai la tine nește pietre?

– Lasă-mă-n pace, spuse Eddie cu glas tremurător.

– „Lasă-mă-n pace", îl maimuțări Henry, fâlfâindu-și mâinile a groază batjocoritoare.

Victor râse.

– Și ce-o să faci dacă nu te las în pace, Omu' de Piatră? Mm?

Mâna sa fulgeră înainte, incredibil de repede, și explodă pe obrazul lui Eddie cu un zgomot de pușcă. Capul lui Eddie zbură înapoi. Din ochiul stâng începură să-i curgă lacrimi.

– Prietenii mei sunt înăuntru, zise Eddie.

– „Prietenii mei îs înăuntru", chițăi Patrick Hockstetter. Auuu! Auuu! *Auuu!*

Începu să dea ocol prin dreapta lui Eddie.

Eddie dădu să se întoarcă în direcția aceea, mâna lui Henry fulgeră din nou, și de astă dată celălalt obraz se aprinse.

Nu plânge, își spuse; *asta vor, dar să nu plângi, Eddie, Bill n-ar face-o, Bill n-ar plânge, și nici tu să nu plângi, nici...*

Victor făcu un pas înainte și-i dădu lui Eddie un brânci puternic, cu palma deschisă proptită în mijlocul pieptului. Eddie se poticni o jumătate de pas înapoi și se rostogoli peste Patrick, care se ghemuise drept sub picioarele lui. Căzu cu o bufnitură pe pietriș, julindu-și brațele. Se auzi un *puuf!* când aerul i se revărsă afară din piept.

Un moment mai târziu, Henry Bowers era peste el, țintuindu-i brațele sub genunchi, cu fundul pe stomacul lui Eddie.

– N-ai nește pietre, Omu' de Piatră? mugi Henry la el, iar Eddie se sperie mai tare de lucirea dementă din ochii lui Henry decât de durerea din brațe sau de neputința de a-și recăpăta suflul.

Henry era sonat de-a binelea. Undeva pe aproape, Patrick râse înfundat.

– Vrei să dai cu pietre? Mm? Îți dau io pietre! Na! Na nește pietre!

Henry culese o mână de pietriș și i-o trânti lui Eddie în față. Frecă pietricelele pe pielea lui Eddie, tăindu-i obrajii, pleoapele, buzele. Eddie deschise gura și urlă.

– Vrei pietre? Îți dau io pietre! Na nește pietre, Omu' de Piatră! Vrei pietre? Așa! Așa! Așa!

Pietrișul îi năpădi gura deschisă, sfârtecându-i gingiile, scrâșnindu-i în dinți. Simți scântei sărindu-i din plombe. Zbieră iar și scuipă pietricele.

– Mai vrei nește pietre? Da? Ce-ai zice de încă câteva? Ce-ai zice?

– Încetează! Ei, ei! Încetează! Măi, băiete! Lasă-l în pace! Chiar acum! Auzi ce-ți spun? Lasă-l, mă, în pace!

Cu ochii pe jumătate închiși, încețoșați de lacrimi, Eddie văzu o mână mare coborând și apucându-l pe Henry de gulerul cămășii și de breteaua dreaptă a salopetei. Mâna smuci, iar Henry fu smuls de pe el. Ateriză pe pietriș și se ridică. Eddie se sculă mai încet. Încerca să se adune pe picioare, dar mecanismul trupului său părea temporar stricat. Icni și scuipă pietriș plin de sânge.

Era domnul Gedreau, cu șorțul său lung și alb, și părea furios. Nu i se vedea deloc frică pe chip, deși Henry era mai înalt cu vreo trei degete și îl depășea probabil cu douăzeci de kilograme. Nu i se vedea frică pe chip pentru că el era un om mare, iar Henry era copil. Doar că de data asta, își spuse Eddie, așa ceva putea să nu mai însemne nimic. Domnul Gedreau nu înțelegea. Nu înțelegea că Henry era țicnit.

– Pleacă de-aici, spuse domnul Gedreau, înaintând spre Henry până ajunse piept în piept cu băiatul mătăhălos și îmbufnat. Pleacă și nici să nu mai pui piciorul pe aici. Nu-mi plac bătăușii. Nu-mi place să văd patru pe unul. Ce-ar zice mamele voastre?

Îi mătură pe ceilalți cu privirea sa arzătoare, furioasă. Moose și Victor lăsară ochii în jos, examinându-și tenișii. Patrick doar se holba la și prin domnul Gedreau cu expresia aceea goală, verde-cenușie. Domnul Gedreau reveni cu ochii la Henry și nu apucă să mai zică decât:

– Suiți pe biciclete și...

...când Henry îi dădu un brânci cu toată puterea.

O expresie de surpriză, care în alte împrejurări ar fi fost comică, se întinse pe chipul domnului Gedreau în timp ce zbura îndărăt, pietricele țâșnindu-i de sub tălpi. Se lovi de treptele ce urcau spre ușa cu plasă de sârmă și căzu în fund.

– De ce m-ai..., începu el.

Umbra lui Henry se prăbuși asupra lui.

– Treci înăuntru.

– Ai..., făcu domnul Gedreau, și de astă dată se întrerupse el singur. În sfârșit observase – își dădu seama Eddie – lucirea din ochii lui Henry. Se ridică grăbit, cu șorțul fâlfâindu-i. Urcă scara cât de repede putu, împiedicându-se de penultima treaptă și căzând ca fulgerat într-un genunchi. Se sculă în picioare pe dată, dar poticneala aceea, cât fusese ea de fugară, păru să-l fi secătuit de toată autoritatea adultă ce-i mai rămăsese.

Se răsuci pe călcâie în capul scării și răcni:

– Eu chem sticleții!

Henry se prefăcu că se repede la el, iar domnul Gedreau tresări și se retrase precipitat. Acesta era sfârșitul, înțelese Eddie. Oricât ar fi fost de incredibil, oricât ar fi părut de neconceput într-o lume cât de cât normală, acolo nu exista nici o protecție pentru el. Era vremea să plece.

În timp ce Henry stătea la picioarele scării și se uita urât la domnul Gedreau, iar ceilalți se holbau paralizați (și, cu excepția lui Patrick Hockstetter, nu doar puțin îngroziți) de acea bruscă sfidare a autorității adulte, Eddie prinse ocazia. Se răsuci, sări în picioare și o luă la sănătoasa.

Era pe la jumătatea străzii, când Henry se întoarse, aruncând flăcări din ochi.

– *Puneți mâna pe el!* tună.

Astmă, ne-astmă, Eddie făcu o cursă bună în ziua aceea. Erau distanțe, unele lungi ca la cincizeci de pași, când nici nu își mai aminti dacă tălpile pantofilor săi atinseseră sau nu trotuarul. Preț de câteva momente nutri chiar buimaca idee că ar fi fost în stare să-i întreacă la fugă.

Apoi, chiar înainte de a ajunge pe Kansas Street și într-o posibilă siguranță, un țânc pe o tricicletă pedală deodată dintr-o alee drept în calea lui Eddie. Eddie încercă să cotească, dar așa cum fugea, din răsputeri, poate-ar fi făcut mai bine să sară peste copil (numele acestuia era Richard Cowan, și avea să crească mare, să se-nsoare și să aibă un fiu numit Frederick Cowan, care urma să se înece într-o toaletă, fiind apoi parțial devorat de o arătare ieșită din toaletă ca un fum negru și luând o formă de neconceput), sau cel puțin să încerce.

Un picior al lui Eddie se agăță de bara din spate, unde un căcățel aventuros ar fi putut sta în picioare, împingând tricicleta ca pe un scuter. Richard Cowan, al cărui fiu încă nenăscut avea să fie omorât de Monstru peste douăzeci și șapte de ani, abia dacă se clătină pe tricicleta sa. Eddie însă se duse în zbor. Izbi trotuarul cu umărul, ricoșă, căzu iar la pământ și lunecă trei metri, răzuindu-și pielea de pe coate și genunchi. Încerca să se ridice-n picioare, când Henry Bowers intră în el ca un

proiectil și-l trânti lat. Nasul lui Eddie se turti cu duritate de asfalt. Țâșni sânge.

Henry execută o rostogolire laterală rapidă, ca un parașutist, și aterizează iarăși în picioare. Îl apucă pe Eddie de șaua cefei și de încheietura mâinii drepte. Răsuflarea sa, fârnâind pe nasul umflat și rupt, era caldă, umedă.

– Vrei pietre, Omu' de Piatră? Sigur! Căcat!

Smuci încheietura lui Eddie în sus până la jumătatea spatelui. Eddie zbieră.

– Pietre pentru Omu' de Piatră, corect, Omu' de Piatră?

Trase și mai sus încheietura mâinii lui Eddie. Eddie urlă. În urma sa, vag, îi auzea pe ceilalți apropiindu-se și pe băiețelul cu tricicleta începând să plângă. *Intră-n club, puștiule,* spuse în sinea sa și, cu toată durerea, cu toate lacrimile și frica, lătră un enorm hohot măgăresc de râs.

– Ți se pare că-i de *râs*? întrebă Henry, părând dintr-o dată mai mult mirat decât furios. Crezi că-i *de râs*?

Și nu cumva Henry părea și *speriat*? Peste ani de zile, Eddie avea să se gândească: *Da, speriat, părea speriat.*

Eddie își răsuci brațul în strânsoarea lui Henry. Era lunecos de sudoare și aproape scăpă. Poate că din această cauză Henry împinse încheietura lui Eddie mai sus de astă dată decât înainte. Eddie auzi un trosnet ca sunetul unei surcele frânte pe genunchi. Durerea ce i se rostogoli prin brațul fracturat era cenușie și uriașă. Țipă, dar sunetul păru să se audă de undeva de foarte departe. Lumea se goli de culoare, iar când Henry îi dădu drumul și îl împinse i se păru că plutește spre trotuar. Îi luă mult timp până să ajungă pe trotuarul acela vechi. Apucă să privească bine fiecare crăpătură din el pe când luneca în jos. Avu prilejul să admire felul cum soarele de iulie scânteia în fărâmele de mică din asfaltul acela de demult. Prinse ocazia să observe resturile unui foarte vechi șotron ce fusese trasat odinioară cu cretă roz pe bătrânul trotuar. Apoi, preț de o clipă doar, desenul se undui arătând a altceva. Arătând ca o broască țestoasă.

Poate că atunci ar fi leșinat, dar lovitura în brațul recent rupt și durerea cea nouă erau ascuțite, strălucitoare, fierbinți, cumplite. Simți capetele frânte ale fracturii libere scrâșnind unul în altul. Își mușcă limba, făcând să curgă sânge proaspăt. Se rostogoli pe spate și-i văzu pe Henry, Victor, Moose și Patrick deasupra lui. Arătau imposibil de înalți, imposibil de sus, ca niște ciocli privind într-un mormânt proaspăt săpat.

– Îți place, Omu' de Piatră? întrebă Henry, cu vocea plutindu-i din depărtare, înotând prin nori de durere. Îți place acțiunea asta, Omu' de Piatră? Îți place hop-și-așa-u' ăsta?

Patrick Hockstetter se hlizi.

– Tac-tu-i nebun, se auzi Eddie pe sine spunând, și tu la fel.

Rânjetul lui Henry se șterse atât de repede, ca și cum i-ar fi fost pălmuit de pe față. Trase piciorul înapoi să lovească... Și atunci, în după-amiaza fierbinte și încremenită, auzi o sirenă. Henry se opri. Victor și Moose priviră în jur neliniștiți.

– Henry, cred că mai bine ne-am căra de-aicea, spuse Moose.

– Știu al naibii de bine că *eu* mă car de-aicea, zise Victor.

Cât de îndepărtate le păreau glasurile! Păreau să plutească întocmai ca baloanele clovnului. Victor o luă spre bibliotecă, tăind-o prin parcul McCarron ca să iasă de pe stradă.

Henry mai ezită un moment, sperând poate că mașina cu sticleți avea alte treburi și-și putea și el vedea de ale lui. Dar sirena se înălță iar, mai aproape.

– Ai baftă, față-de-cur, spuse el, pornind cu Moose pe urmele lui Victor.

Patrick Hockstetter așteptă un moment.

– Uite-aici un stropșor în plus pentru tine, șopti el cu vocea sa joasă și gâjâită.

Horcăi și scuipă o flegmă mare, verde, pe fața întoarsă în sus, transpirată și însângerată, a lui Eddie. *Fleoșc.*

– Să n-o halești pe toată o dată dacă nu vrei, mai spuse Patrick, cu zâmbetul său hepatic, neliniștitor. Păstrează și pe mai târziu dacă vrei.

Apoi se întoarse încet și plecă și el.

Eddie încercă să șteargă scuipatul cu brațul valid, dar până și mișcarea aceasta neînsemnată făcu durerea să-l săgeteze din nou.

Ei, și când ai pornit spre farmacie nici prin gând nu ți-a trecut c-ai să sfârșești pe trotuarul de la Costello Avenue, cu un braț paradit și mucii lui Patrick Hockstetter curgându-ți pe față, nu-i așa? Nici n-ai apucat să-ți bei sucul. Viața-i plină de surprize, nu-i așa?

De necrezut, râse din nou. Era un sunet slab, iar brațul rupt îl durea când râdea, însă avea o senzație plăcută. Și mai era ceva: nici urmă de astmă. Respirația-i funcționa normal, cel puțin pentru moment. Bună treabă, și asta. În veci n-ar fi fost în stare să pună mâna pe inhalator. Nici într-o mie de ani.

– Ți-e bine? întrebă copilul cu tricicleta.

– Arăt bine? întrebă Eddie.

– Nu, arăți *groaznic*, răspunse băiețelul și se îndepărtă pedalând, fredonând *Fermierul din vâlcea.*

Eddie începu să chicotească. Sosise mașina cu sticleți; îi auzi scrâșnetul frânelor. Se pomeni sperând vag că înăuntru va fi domnul Nell, chiar dacă știa că domnul Nell patrula pe jos.

Pentru Dumnezeu, de ce chicotești?

Nu știa, nu mai mult decât știa de ce simțea, în pofida durerii, o atât de intensă ușurare. O fi fost poate doar din cauză că era încă viu, că cel mai rău lucru suferit era o fractură de braț și că totuși mai rămăseseră ceva cioburi de cules? Se mulțumi cu asta, dar, ani de zile mai târziu, așezat în Biblioteca Derry cu un pahar de gin-cu-suc-de-prune în față și inhalatorul la îndemână, avea să le spună celorlalți că după părerea lui fusese mai mult de atât; era destul de mare ca să simtă acel mai mult, dar nu și pentru a-l înțelege sau defini.

Cred că a fost prima durere reală pe care-am simțit-o vreodată în viața mea, avea să le spună el celorlalți. *Nu era deloc ceea ce crezusem că va fi. Nu mi-a adus sfârșitul ca persoană. Cred... că mi-a oferit o bază de comparație, descoperind că poți încă exista înlăuntrul durerii, în pofida durerii.*

Eddie întoarse slăbit capul spre dreapta și văzu pneuri Firestone mari și negre, capace cromate orbitoare și lumini albastre. Apoi auzi glasul domnului Nell, cu accentul său gros irlandez, imposibil de irlandez, mai mult ca Vocea Copoiului Irlandez a lui Richie decât ca vocea adevărată a domnului Nell... Dar asta poate era din cauza distanței.

– Sfinte Iezuse, ista-i băietu' Kaspbrak!

Iar atunci Eddie își pierdu cunoștința.

4

Și, cu excepția unui scurt răstimp, rămase fără cunoștință o bună bucată de vreme.

Avu o scurtă perioadă de luciditate în ambulanță. Îl văzu pe domnul Nell așezat vizavi de el, trăgând un gât din sticluța sa cafenie și citind o cărticică de buzunar intitulată *Eu, juriul.* Fata de pe copertă avea cei mai mari sâni pe care-i văzuse Eddie în viața lui. Ochii i se abătură dincolo de domnul Nell, la șoferul așezat în față. Șoferul întoarse capul spre Eddie cu un rânjet larg și pieziș, cu pielea feței lividă de fard și pudră de talc și ochii lucitori ca niște monede noi. Era Pennywise.

– Domnu' Nell, șopti Eddie răgușit.

Domnul Nell ridică ochii și surâse:

– Cum te simț', băietu' mieu?

– ...șofer... șoferul...

– Da, o să fim acolea cât ai zice hopla, spuse domnul Nell și-i întinse sticla brună. Suge un strop d-aci. O să te facă să te simț' mai bine.

Eddie bău ceva care avea un gust ca de foc lichid. Tuși, lovindu-și brațul. Privi spre volan și-l văzu din nou pe șofer. Un tip oarecare cu tunsoare soldățească. Nici un clovn.

Lunecă iarăși în inconștiență.

Mult mai târziu, era în camera de gardă, iar o soră îi ștergea fața de sânge, noroi, muci și pietricele cu o cârpă rece. Îl înțepa, dar în același timp se simțea minunat. Își auzi mama tunând și trâmbițând afară și încercă să-i spună infirmierei să n-o lase să intre, dar din gâtlej nu-i ieși nici o vorbă, oricât de tare încercă.

– ...dacă moare, vreau să știu! urla mama lui. M-auziți ce spun? E dreptul meu să știu și e dreptul meu să-l văd! Pot să vă dau în judecată, așa să știți! Cunosc avocați, o grămadă de avocați! Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt avocați!

– Nu încerca să vorbești, îi spuse infirmiera lui Eddie.

Era tânără, și-i putea simți pieptul apăsându-l pe braț. O clipă avu ideea trăsnită că de fapt aceasta era Beverly Marsh, iar apoi nu mai știu iarăși nimic.

Când își reveni, mama sa *era* în cameră, vorbind cu doctorul Handor cu o viteză de doi kilometri pe minut. Sonia Kaspbrak era o femeie gigantică. Picioarele ei, ambalate în ciorapi cauciucați, erau ca niște trunchiuri ciudat de netede. Acum avea fața palidă, cu excepția petelor roșii inflamate, ca flăcările.

– Mama..., îngăimă Eddie, ...bine... mi-e bine...

– Ba *nu* ți-e, ba *nu* ți-e, gemu doamna Kaspbrak.

Își frânse mâinile. Eddie îi auzi încheieturile degetelor trosnind și scrâșnind. Începu să își simtă respirația scurtându-se în timp ce se uita la ea, văzând-o în ce stare era, cât o duruse această ultimă escapadă a lui. Voia să-i spună s-o lase mai moale ca să nu facă un atac de inimă, dar nu putea. Avea gâtlejul prea uscat.

– Ba *nu* ți-e bine, ai avut un accident grav, un accident *foarte grav*, dar îți *va fi* bine, asta ți-o promit, Eddie, îți *va fi* bine, chiar de va trebui s-aducem aici toți specialiștii din cartea de telefon, oh, Eddie... Eddie... Sărmanul tău *braț*...

Izbucni în suspine gâlgâitoare. Eddie văzu că sora care îl spălase pe față o privea fără prea multă simpatie.

Pe tot parcursul acestei arii, doctorul Handor se bâlbâise:

– Sonia.. te rog, Sonia... Sonia?...

Era un bărbat costeliv, cu o înfățișare moale, cu o mustăcioară ce nu-i crescuse prea bine și pe care, în plus, și-o tăiase inegal, astfel că era mai lungă în stânga. Părea nervos. Eddie își aminti ceea ce îi spusese domnul Keene dimineață și simți un soi de regret pentru doctorul Handor.

În cele din urmă, izbutind să se adune, Russ Handor spuse:

– Dacă nu te poți controla, va trebui să pleci, Sonia.

Femeia se răsuci spre el, făcându-l să se dea cu un pas înapoi.

– N-am să fac una ca asta! Nici să nu-ți treacă prin minte! Ăsta-i *fiul meu* care zace-acolo-n agonie! *Fiul meu zăcând aici pe acest pat de suferință !*

Eddie îi ului pe toți găsindu-și graiul.

– Vreau să pleci, mama. Dacă au să facă ceva care o să mă facă să urlu, și cred că așa va fi, atunci ai să te simți mai bine dacă nu ești aici.

Doamna Kaspbrak se întoarse către el, stupefiată... Și jignită. La vederea durerii de pe fața ei, Eddie își simți pieptul începând să se strângă neîndurător.

– Cu siguranță că *nu*! țipă ea. Ce lucru groaznic ai *spus*, Eddie! Delirezi! Nu *înțelegi* ce spui, asta-i *singura* explicație!

– Nu știu care e explicația și nici nu-mi pasă, interveni sora. Tot ce știu e că stăm aici fără să facem nimic, când ar trebui să-i punem fiului dumneavoastră brațul la loc.

– Insinuezi..., începu Sonia, vocea înălțându-i-se spre nota aceea înaltă și explozivă la care ajungea când era cel mai tulburată.

– Te rog, Sonia, o întrerupse doctorul Handor. Hai să nu ne certăm aici. Hai să-l ajutăm pe Eddie.

Sonia se înmuie, dar ochii ei învăpăiați – ochii unei ursoaice căreia i-a fost amenințat puiul – îi promiseră sorei că va avea necazuri mai târziu. Poate chiar o chemare în judecată. Apoi ochii i se împăienjeniră, stingând vâlvătaia sau cel puțin ascunzând-o. Apucă mâna teafără a lui Eddie și i-o strânse atât de dureros, încât îl făcu să tresară.

– E rău, dar te vei face bine *curând*. Te faci bine *curând*, îți promit *asta*.

– Sigur, mama, țiui Eddie. Pot să-mi capăt inhalatorul?

– Bineînțeles.

Sonia Kaspbrak o privi triumfătoare pe soră, ca absolvită de cine știe ce acuzație ridicolă de crimă:

– Fiul meu are astmă. E foarte grav, dar îi face față *minunat*.

– Bine, replică sec sora.

Maică-sa îi ținu inhalatorul astfel ca să poată inspira. Un moment mai târziu, doctorul Handor palpa brațul fracturat al lui Eddie. Se purta cât de delicat posibil, dar durerea era totuși enormă. Lui Eddie îi veni

să urle și scrâșni din dinți. Îi era teamă că dacă urlă mama sa va urla și ea. Transpirația îi scălda fruntea în broboane mari și limpezi.

– Îi provoci dureri, spuse doamna Kaspbrak. *Știu* că-i așa! Nu-i nevoie de-așa ceva! Încetează! N-ai nici o nevoie să-l faci să-l doară! E foarte plăpând și nu poate îndura o asemenea durere!

Eddie o văzu pe soră, cu ochi furioși, întâlnind privirea obosită și îngrijorată a doctorului. Distinse convorbirea fără cuvinte pe care o purtară: *Dați-o afară pe femeia asta, domnule doctor*. Și, în aplecarea ochilor lui: *Nu pot. Nu-ndrăznesc*.

Înăuntrul durerii exista o mare claritate (deși la drept vorbind nu era o claritate pe care Eddie să vrea s-o cunoască prea des: prețul era prea scump), iar în acel dialog nerostit, Eddie acceptă tot ceea ce-i spusese domnul Keene. Inhalatorul său HydrOx era umplut cu nimic altceva decât cu apă aromată. Astma nu se afla în gâtlejul lui sau în piept ori în plămâni, ci în cap. Într-un fel sau altul trebuia să facă față acestui adevăr.

Își privi mama, văzând-o deslușit în toată durerea lui: fiecare floare de pe rochia ei, petele de sudoare de la subsuori, unde tampoanele pe care le purta se făcuseră leoarcă, rosăturile pantofilor. Îi văzu ochii mici afundați în pungi de carne, iar acum îi veni un gând cumplit: ochii aceia erau aproape prădalnici, ca ochii leprosului ce se târâse din pivnița de pe Neibolt Street 29. *Uite-acuma vin, nu-i nimica... Nu-ți ajută la nimic fuga, Eddie...*

Doctorul Handor cuprinse ușurel cu mâinile brațul rupt al lui Eddie și strânse. Durerea explodă.

Eddie leșină.

5

Îi dădură nu știu ce lichid să bea, iar doctorul Handor potrivi fractura. Îl auzi spunându-i mamei sale că era o fractură liberă, cu nimic mai gravă decât orice fractură infantilă.

– E genul de fractură cu care se aleg copiii când cad din copaci, spuse el, iar Eddie o auzi pe maică-sa întorcându-i-o furioasă:

– Eddie nu se *cățără*-n copaci! Acum vreau să știu adevărul! Cât e de grav?

Pe urmă sora îi dădu o pilulă. Îi simțea iarăși sânii pe umăr și le era recunoscător pentru apăsarea lor mângâietoare. Chiar și prin ceață putu să vadă că sora era furioasă și avu impresia că spusese *Nu e leprosul, vă rog să nu credeți asta, mă mănâncă numai fiindcă mă iubește*,

dar se vede că nu se auzi nimic, căci chipul furios al femeii nu își schimbă expresia.

Păstră o amintire difuză că ar fi fost împins pe un coridor într-un scaun pe rotile și a glasului mamei lui undeva în spate, stingându-se:

– Cum adică, *program de vizite*? Nu-mi vorbi dumneata mie de *program de vizite*, ăsta-i *fiul* meu!

Stingându-se. Se bucura că-l auzea stingându-se, se bucura că se stingea și el. Durerea trecuse, iar claritatea se dusese o dată cu ea. Nu voia să se gândească. Voia să plutească. Era conștient că-și simțea brațul drept foarte greu. Se întrebă dacă i-l puseseră deja în ghips. Nu reușea să vadă dacă așa era. Își dădea vag seama că în saloane cântau niște difuzoare, că niște bolnavi care arătau ca niște stafii în halatele lor de spital umblau prin holurile largi și că era cald... Peste măsură de cald. Când intră în odaia sa, putu vedea soarele asfințind într-un furios clocot portocaliu de sânge și își spuse incoerent: *Ca un nasture mare de clovn.*

– Haide, Eddie, poți merge pe picioare, spunea un glas, și constată că putea.

Se pomeni strecurat între cearșafuri scrobite și răcoroase. Glasul îi spuse că va avea ceva dureri noaptea, dar să nu sune după analgezice decât dacă aceste dureri deveneau foarte mari. Eddie întrebă dacă ar putea primi un pahar cu apă. Apa sosi, cu un pai care avea mijlocul în formă de armonică, astfel că-l putea îndoi. Era rece și bună. O bău pe toată.

Avu dureri noaptea, destule dureri. Zăcu treaz în pat, ținând soneria de apel în mâna stângă, însă fără s-o apese. Afară era o furtună cu tunete și trăsnete, iar, când fulgerele explodau albe-albăstrii, întorcea capul dinspre ferestre, temându-se că va vedea un chip monstruos rânjind, întins pe tot cerul în focul acela electric.

Într-un târziu adormi la loc, iar în somn avu un vis. În vis îi văzu pe Bill, Ben, Richie, Stan, Mike și Bev – prietenii lui – sosind la spital pe biciclete (Bill îl luase pe Richie alături de el, pe Silver). Era surprins să vadă că Beverly purta rochie – era de un verde încântător, culoarea Mării Caraibelor dintr-un clișeu color în *National Geographic*. Nu-și aducea aminte s-o mai fi văzut până atunci în rochie; tot ce-și amintea erau blugi și pantaloni pescărești, și ceea ce fetele numeau „compleuri de școală": fuste și bluze, bluzele de obicei albe cu guler rotund, fustele de obicei maro, gofrate și tivite la jumătatea gambei, astfel ca să nu li se vadă juliturile de pe genunchi.

În vis îi văzu venind la programul de vizită de la ora două, și pe mama sa, care așteptase cu răbdare încă de la unsprezece, strigând la ei atât de tare, încât toată lumea se întoarse spre ea.

Dacă vă-nchipuiți c-o să intrați acolo, ați face bine să vă mai gândiți! răcnea mama lui Eddie, iar acum clovnul, care în tot acel timp

șezuse în sala de așteptare (dar foarte departe într-un colț, cu un număr din revista *Look* pe care până acum și-l ținuse în dreptul feței), sări și mimă niște aplauze, bătându-și cu iuțeală una de alta mâinile în mănuși albe. Țopăi și dansă, când făcând o roată, când executând un impecabil salt înapoi, în timp ce doamna Kaspbrak tuna și fulgera la prietenii Păguboși ai lui Eddie, iar aceștia, unul câte unul, se făceau mici în spatele lui Bill, palid, dar calm la înfățișare, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor (poate că astfel nimeni, inclusiv Bill însuși, nu putea să vadă dacă-i tremurau sau nu). Nimeni nu-l văzu pe clovn cu excepția lui Eddie... Deși un bebeluș care dormea liniștit în brațele mamei sale se trezi și izbucni în hohote de plâns îngrozitoare.

Destul rău ați făcut! strigă mămica lui Eddie. *Știu cine erau băieții ăia! Au avut necazuri la școală, ba încă au avut necazuri și cu* poliția! *Și doar fiindcă băieții ăia au ce au cu voi, ăsta nu-i un motiv pentru ei ca să aibă ceva și cu el. I-am spus-o, și e și el de acord cu mine. Vrea să vă spun să plecați, a terminat-o cu voi, nu vrea să vă mai vadă niciodată, pe nici unul. Nu mai dorește așa-zisa voastră prietenie! A nici unuia! Am știut eu c-o să iasă bucluc și uitați-vă ce s-a-ntâmplat! Eddie al meu în spital! Un băiat așa de plăpând ca el...*

Clovnul făcea tumbe, sărea și stătea într-o mână. Zâmbetul său era acum destul de real, dar Eddie își dădea seama în vis că asta dorea, firește, clovnul, o pârghie mare și frumoasă pe care s-o înfigă între ei, să-i despartă și să distrugă orice șansă de acțiune concentrată. Cuprins de un soi de extaz grețos, clovnul efectuă o dublă rostogolire și-i sărută burlesc mama pe obraz.

Bă-bă-băieții ă-ă-ă-ia care-au fă-făcut-o..., începu Bill.

Taci când vorbești cu mine! chirăi doamna Kaspbrak. *Să nu*-ndrăznești *să vorbești cu mine! A terminat-o cu voi, am zis!* Gata!

Atunci în sala de așteptare intră în fugă un infirmier și-i spuse mamei lui Eddie că trebuie să facă liniște, altfel o dă afară din spital. Clovnul începu să pălească, începu să se spele din decor, și în acest timp prinse a se schimba. Eddie îl văzu pe lepros, văzu mumia, văzu pasărea; văzu vârcolacul, și un vampir ai cărui dinți erau lame duble de ras marca Gillette, dispuse sub unghiuri nebunești ca oglinzile într-un labirint de bâlci; îl văzu pe Frankenstein, văzu creatura, și ceva cărnos și ca o scoică ce se deschidea și se închidea asemenea unei guri; mai văzu încă o duzină de grozăvii, o sută. Dar, chiar înainte ca monstruozitatea aceea să dispară complet, văzu cel mai cumplit lucru dintre toate: fața mamei lui.

Nu! încercă Eddie să țipe. *Nu! Nu! Nu ea! Nu mămica mea!*

Dar nimeni nu întoarse capul; nimeni nu-l auzi. Și în ultimele momente ale visului înțelese cu o oroare înghețată și viermănoasă că nu-l puteau auzi. Era mort. Monstrul îl ucisese, și era mort. Era o fantomă.

6

Triumful acru-dulceag al Soniei Kaspbrak de a-i expedia pe așa-zișii prieteni ai lui Eddie se evaporă aproape de îndată ce păși în rezerva fiului ei a doua zi după-amiază, la 21 iulie. Nu putu spune de ce anume sentimentul de triumf pălea astfel sau de ce îi lua locul o frică nedefinită; era ceva în chipul palid al băiatului ei, care nu părea tulburat de durere sau neliniște, ci purta o expresie pe care nu își amintea să o mai fi văzut înainte. Era oarecum tăioasă. Tăioasă, alertată și hotărâtă.

Confruntarea dintre prietenii lui Eddie și mămica lui Eddie nu se desfășurase în sala de așteptare, ca în visul lui Eddie; femeia știuse că vor veni – „prietenii" lui Eddie, care probabil îl învățau să fumeze, în ciuda astmei, „prietenii" lui care aveau o influență atât de nesănătoasă asupra sa, încât nici nu mai vorbea despre altceva când venea seara acasă, „prietenii" lui care-i rupseseră brațul. Toate acestea i le spusese doamnei Van Prett, cea mai apropiată vecină.

– A venit timpul, spusese amarnic doamna Kaspbrak, să punem câteva cărți pe masă.

Doamna Van Prett, care avea niște probleme dermatologice oribile și pe care puteai conta mai întotdeauna că arde de nerăbdare să aprobe, aproape patetic, tot ceea ce spunea Sonia, avu în acest caz cutezanța s-o dezaprobe.

Credeam că te bucuri că și-a găsit câțiva prieteni, spuse doamna Van Prett în timp ce-și întindeau rufele în răcoarea zorilor înainte de a pleca la lucru – asta se întâmplase în prima săptămână a lunii iulie. *Și e mai în siguranță dacă-s și alți copii cu el, doamnă Kaspbrak, nu crezi? Cu tot ce se-ntâmplă-n orașul ăsta și cu toți sărmanii copii care au fost omorâți?*

Unicul răspuns al doamnei Kaspbrak fusese o pufnitură furioasă (de fapt în clipa aia nu se putea gândi la o replică verbală adecvată, deși mai târziu avea să se gândească la zeci și zeci – unele dintre ele extrem de tăioase), iar, când doamna Van Prett îi dădu telefon în aceeași seară, părând destul de alarmată, să-ntrebe dacă doamna Kaspbrak vrea să vină cu ea ca de obicei la petrecerea de la Saint Mary's, doamna Kaspbrak replică rece că se gândea să stea mai bine acasă și să-și odihnească picioarele.

Ei bine, spera că acum doamna Van Prett se convinsese. Spera că doamna Van Prett pricepuse de acum că singurul pericol existent în vara aceea în Derry nu era maniacul sexual care ucidea copii și bebeluși. Iată-l pe fiul ei zăcând pe patul său de suferință din spital, poate nici nu-și va

mai putea folosi vreodată brațul drept, auzise ea de asemenea lucruri, sau, Doamne ferește, așchii desprinse din fractură își puteau croi drum prin venele lui până la inimă, străpungându-i-o și omorându-l, o, dar firește că Dumnezeu n-ar îngădui în vecii vecilor să se întâmple una ca asta, dar *auzise* de astfel de cazuri, ceea ce însemna că Dumnezeu *putea* îngădui să se întâmple așa ceva. În anumite situații.

Așa că zăbovi pe veranda din față a spitalului prelungă și umbrită, știind că au să se arate, calmă și hotărâtă să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei așa-numite „prietenii", acestei camaraderii ce ducea la brațe rupte și paturi de suferință.

Până la urmă sosiră, așa cum știuse că se va întâmpla, și văzu cu groază că unul dintre ei era un *negrotei*. Nu că ar fi avut ea ceva cu negrii; considera că au tot dreptul să circule când vor cu autobuzele spre sud, să mănânce la aceleași autoserviri cu albii, și că nu trebuie puși să șadă în balconul negrilor la cinema decât dacă deranjează

(*femeile albe*)

albii, dar mai credea cu fermitate și în ceea ce numea ea Teoria Păsărilor: mierlele zboară împreună cu alte mierle, nu cu prigoriile; gaițele stau pe aceeași creangă cu gaițele, nu se amestecă printre sturzi sau privighetori. Fiecare la locul său, aceasta era deviza ei, și vederea lui Mike Hanlon pedalând alături de ceilalți ca și cum acolo i-ar fi fost locul îi mări hotărârea, precum și furia și sila. Spuse în sinea ei cu reproș, ca și cum Eddie ar fi fost acolo și-ar fi putut-o asculta: *Nu mi-ai spus niciodată că unul dintre „prietenii" tăi e negrotei.*

Ei bine, își zise ea, după douăzeci de minute, intrând în rezerva de spital unde fiul ei zăcea cu brațul într-o carapace imensă legată de piept (i se frângea inima doar văzând-o), și îi trimisese să-și facă bagajele cât ai zice pește... Fără nici o intenție de glumă. Nici unul dintre ei, cu excepția acelui Denbrough, cel care se bâlbâia atât de *oribil*, n-avusese tupeul să-i răspundă. Fata, cine-o fi fost și aia, o fulgerase pe Sonia cu o pereche de ochi de jad categoric curvești – *de pe Lower Main Street, din vreun loc chiar mai rău*, fusese părerea Soniei Kaspbrak – dar avusese înțelepciunea de a-și ține gura. Dacă îndrăznea să scoată un piuit măcar, Sonia i-ar fi dat o mostră din ce avea în minte și pe limbă; i-ar fi spus ce soi de fete umblă cu băieții. Existau denumiri pentre fetele de soiul ăsta, și nu și-ar fi lăsat fiul să se adune, nici acum, nici niciodată, cu asemenea fete.

Ceilalți nu făcuseră nimic altceva decât să-și privească picioarele ce se foiau pe loc. Cam la asta se și așteptase. Când terminase ceea ce avea de spus, se urcaseră pe biciclete și plecaseră. Denbrough îl ducea pe Tozier în spatele său pe o bicicletă uriașă, absolut nesigură după înfățișare, și, cu un fior lăuntric, doamna Kaspbrak se întrebă de câte ori

Eddie al ei o fi călărit bicicleta aia periculoasă, riscându-și brațele, picioarele, gâtul și viața.

Pentru tine am făcut asta, Eddie, spuse ea în sinea ei pe când intra în spital cu fruntea sus, demnă. *Știu că s-ar putea să te simți puțin dezamăgit la început; e destul de firesc. Dar părinții știu mai multe decât copiii lor; motivul pentru care Dumnezeu i-a făcut de la bun început pe părinți a fost acela de a călăuzi, de a instrui... și de a proteja.* După decepția inițială, va înțelege. Iar dacă acum simțea o anume ușurare era firește de dragul lui Eddie, nu de al ei. Nu te puteai aștepta la un asemenea sentiment de ușurare decât atunci când îți salvai fiul de o tovărășie proastă.

Atât numai că simțământul de ușurare îi era acum tulburat de o nouă neliniște, privind fața lui Eddie. Nu dormea, așa cum crezuse că îl va găsi. În locul unei picoteli datorate tranchilizantelor din care se va fi deșteptat dezorientat, buimac și vulnerabil din punct de vedere psihologic, vedea expresia aceea tăioasă, atentă, atât de diferită de obișnuita privire moale și nesigură a lui Eddie. La fel ca Ben Hanscom (deși Sonia nu știa asta), Eddie era genul de băiat care privea iute un chip, ca pentru a testa condițiile meteo-emoționale ce mocneau acolo, și tot atât de iute își muta privirea. Acum însă o privea cu fermitate *(poate că-i din cauza medicamentelor,* își spuse ea, *sigur că asta e; va trebui să mă consult cu doctorul Handor în legătură cu medicamentele),* și ea a fost aceea care a simțit nevoia de a privi în altă parte. *Arată ca și cum m-ar fi așteptat,* cugetă ea, și era un gând care ar fi trebuit să o facă fericită – un băiat așteptându-și mama trebuie cu siguranță să fie una dintre cele mai privilegiate creațiuni ale lui Dumnezeu...

– Mi-ai alungat prietenii.

Cuvintele răsunară egal, fără nici o umbră de întrebare sau de îndoială.

Tresări aproape cu vinovăție și, cu siguranță, primul gând ce-i fulgeră prin minte *era* unul vinovat – *Cum de știe asta? Nu poate ști!* – și imediat se înfurie pe sine însăși (și pe el) pentru că se simțea astfel. Așa că îi zâmbi.

– Cum ne simțim azi, Eddie?

Acesta era răspunsul potrivit. Cineva – vreun tâmpit de vânzător de dulciuri sau poate chiar sora aia incompetentă și obstrucționistă din ajun – umblase cu vorbe. Cineva.

– Cum ne simțim? întrebă iar, când băiatul nu-i răspunse.

Crezu că n-o auzise. Nu citise niciodată în vreuna dintre cărțile ei medicale despre fracturi de os care să afecteze simțul auzului, dar bănuia că e posibil, orice e posibil.

Eddie nu-i răspunse nici de astă dată.

Mai făcu câțiva pași prin cameră, urând senzația de nesiguranță aproape timidă dinlăuntrul ei, ca despuiată de încrederea pe care o avusese în propria-i persoană, pentru că niciodată nu se mai simțise nesigură sau timidă în preajma lui Eddie. Simți și mânie, deși aceasta încă abia înmugurea. Cu ce drept o făcea să se simtă astfel, după tot ceea ce făcuse pentru el, după tot ce sacrificase pentru binele lui?

– Am stat de vorbă cu domnul doctor Handor, și m-a asigurat că ai să te vindeci perfect, spuse scârțâit Sonia, așezându-se pe scaunul din lemn cu spătar drept de lângă pat. Sigur că, dacă se ivește cea mai măruntă problemă, vom merge să consultăm un specialist, la Portland. La *Boston*, dacă va fi nevoie de-așa ceva.

Surâse, acordându-i parcă o mare favoare. Eddie nu-i întoarse zâmbetul. Și tot nu-i răspunse.

– Eddie, mă auzi?

– Mi-ai alungat prietenii, repetă el.

– Da, răspunse Sonia, renunțând la prefăcătorie, și nu mai spuse nimic.

Jocul ăsta putea fi jucat în doi. Îl privi pur și simplu în ochi.

Se întâmplă însă un lucru ciudat; un lucru cumplit, realmente cumplit. Ochii lui Eddie părură să... Să crească. Punctele cenușii din ei părură că se pun în mișcare, ca niște nori de furtună fugărindu-se pe cer. Deveni deodată conștientă că băiatul nu era „bosumflici", nici nu „avea drăcușori" sau vreo asemenea toană. Era furios pe ea... Iar Soniei i se făcu deodată frică, pentru că în salon părea să nu se afle numai fiul ei. Plecă ochii și-și deschise pe bâjbâite poșeta. Începu să scotocească după o batistă.

– Da, i-am alungat, spuse ea, și constată că vocea îi era destul de puternică și destul de fermă... câtă vreme nu se uita la el. Ai fost rănit serios, Eddie. N-ai nevoie de vizitatori acum, în afară de propria ta mămică, și n-ai nevoie niciodată de vizitatori ca ei. Dacă n-ar fi fost *ei*, acum erai acasă uitându-te la televizor sau construind mașinuța de curse din garaj.

Visul lui Eddie era să construiască o mașină de curse cu mijloace improvizate și s-o ducă la Bangor. Dacă acolo câștiga, ar fi fost premiat cu o excursie gratuită la Akron, Ohio, pentru Concursul Național al Mâinilor Îndemânatice. Sonia era întru totul de acord să-i îngăduie acest vis atâta vreme cât i se părea că desăvârșirea mașinii, care era alcătuită din lăzi de portocale și roțile unui cărucior, nu reprezenta decât atât: un vis. Categoric, nu avea intenția să-l lase pe Eddie să-și riște viața într-o drăcie atât de primejdioasă, nici la Derry, nici la Bangor și cu siguranță nu la Akron, ceea ce (după cum o informase Eddie) ar fi însemnat să zboare cu un avion și să execute o cursă sinucigașă pe o pantă abruptă

într-o ladă de portocale cu roți și fără frâne. Dar, așa cum spunea adesea propria ei mamă, ce nu știe omul nu-i face nici un rău (mama ei mai avea și slăbiciunea să zică „Spune adevărul și fă-l pe dracu' de rușine", dar, când era vorba să-și amintească aforisme, Sonia, la fel ca majoritatea oamenilor, putea fi remarcabil de selectivă).

– Nu prietenii mei mi-au rupt brațul, spuse Eddie cu aceeași voce plată. I-am spus domnului doctor Handor aseară și i-am spus și domnului Nell azi-dimineață când a venit aici. Henry Bowers mi-a rupt brațul. Erau și alți băieți cu el, dar Henry mi-a făcut-o. Dacă aș fi fost cu prietenii mei, nu s-ar fi întâmplat niciodată. S-a întâmplat fiindcă eram singur.

Asta o făcu pe Sonia să se gândească la comentariul doamnei Van Prett despre cât era de sigur să ai prieteni, ceea ce-i readuse mânia de tigroaică. Zvâcni din cap în sus:

– Nu contează, și-o știi foarte bine! Ce crezi tu, Eddie? Că mămica ta s-a născut ieri? Așa crezi tu? Știu destul de bine de ce ți-a rupt Bowers ăla brațul. Copoiul ăla irlandez a fost și la noi acasă. Băiatul ăla mare ți-a rupt brațul pentru că tu și „prietenii" tăi i-ați făcut vreo figură. Acum ce crezi, s-ar fi întâmplat așa ceva dacă mă ascultai și te țineai de la bun început departe de ei?

– Nu – cred că s-ar fi putut întâmpla ceva și mai rău.

– Eddie, nu vorbești serios.

– Ba vorbesc foarte serios, replică el, iar femeia simți din nou puterea aceea venind dinspre el, ieșind *din* el, în valuri. Bill și restul prietenilor mei vor reveni, mămico. Așa-i un lucru pe care *eu* îl știu. Iar când vor veni n-ai să-i mai oprești. N-ai să le spui o vorbă. Sunt prietenii mei, și n-ai să-mi furi prietenii doar fiindcă ți-e frică să nu rămâi singură.

Se holbă la el, stupefiată și îngrozită. Lacrimile îi podidiră ochii și se revărsară lăsând brazde în pudra de pe obraji.

– Așa vorbești tu acum cu mama ta, se vede, rosti printre suspine. Poate ăsta o fi felul cum vorbesc „prietenii" tăi cu părinții *lor*. De la ei oi fi-nvățat-o, se vede.

Se simțea mai sigură în spatele lacrimilor. De obicei, când plângea ea, plângea și Eddie. O armă josnică, ar putea spune unii, dar chiar existau oare arme josnice când era vorba să-ți aperi fiul? Ea nu credea.

Ridică privirea, cu lacrimile șiroindu-i din ochi, simțindu-se atât neînchipuit de tristă, deposedată, trădată... cât și sigură. Eddie nu va fi în stare să țină piept unui asemenea șuvoi de lacrimi și jale. Expresia aceea rece și tăioasă i se va șterge de pe față. Poate va începe să se sufoce și să șuiere puțintel, iar acesta va fi un semn, așa cum întotdeauna fusese un semn, că lupta luase sfârșit și că mai câștigase o victorie... Pentru el, desigur. Mereu pentru el.

O șocă atât de mult să-i vadă pe față aceeași expresie – dacă nu și mai accentuată chiar – încât vocea ei rămase agățată în plin suspin. Se citea regret pe sub expresia lui, dar până și acest lucru era înfricoșător; o uluia faptul că semăna cu un regret *adult*, și gândul la Eddie ca adult, indiferent în ce mod, făcea întotdeauna ca o păsărică să-i dea înnebunită din aripi în minte. Astfel se simțea cu rarele ocazii când își punea întrebarea ce i s-ar întâmpla dacă Eddie nu va vrea să meargă la Derry Business College sau la University of Maine de la Orono sau la Husson din Bangor, ca să poată veni acasă în fiecare zi după cursuri, ce s-ar întâmpla dacă va întâlni o fată, dacă se va îndrăgosti, va dori să se însoare. *Unde e locul meu în toate astea?* țipa în panică vocea păsării când îi veneau aceste gânduri ciudate, de coșmar. *Unde-ar fi locul meu într-o viață ca asta?* Eu te iubesc, *Eddie*! *Te* iubesc! *Am grijă de tine și te* iubesc! *Tu nu știi să gătești, sau să-ți schimbi așternuturile, sau să-ți speli rufăria! De ce ar* trebui *să știi? Eu știu aceste lucruri pentru tine! Știu pentru că te iubesc!*

Acum o spuse chiar el:

– Te iubesc, mămico. Dar îmi iubesc și prietenii. Cred... Cred că te faci singură să plângi.

– Eddie, mă rănești atât de tare, șopti ea, și lacrimi proaspete dublară fața băiatului în ochii ei, o triplară.

Dacă lacrimile de acum câteva momente fuseseră calculate, acestea nu mai erau. În felul ei, era o femeie dură – își văzuse soțul coborând în mormânt și nu clacase, obținuse o slujbă într-o piață a mâinii de lucru în plină criză unde nu era ușor să-ți găsești slujbă, își crescuse fiul și, când fusese necesar, se luptase pentru el. Acestea erau primele lacrimi total neafectate și nepremeditate pe care le vărsase de ani de zile, poate de când Eddie făcuse bronșită când avea cinci ani și fusese atât de sigură că va muri, așa cum zăcea acolo pe patul de suferință, arzând de febră, zguduindu-se și tușind și gâfâind sufocat. Acum plângea din cauza acelei expresii cumplit de adulte, oarecum *străine*, de pe fața lui. Se temea *pentru* el, dar într-un fel se temea și *de* el, se temea de aura aceea care părea să-l înconjoare... Care părea să îi ceară ei ceva.

– Nu mă face să aleg între dumneata și prietenii mei, mămico, zise Eddie cu un glas inegal, încordat, dar încă sub control. Pentru că nu-i cinstit.

– Sunt prieteni *răi*, Eddie! țipă ea cu sălbăticie. O știu, o simt cu toată inima mea, nu-ți aduc decât durere și suferință!

Și cel mai groaznic lucru dintre toate era că *simțea* asta; o oarecare parte din ea o intuise în ochii acelui Denbrough, care stătuse în fața ei cu mâinile în buzunare și părul său roșu ca o flacără în soarele verii.

Ochii lui fuseseră atât de gravi, atât de stranii și distanți... La fel ca ai lui Eddie acum.

Și nu îl înconjurase și pe el aceeași aură care era acum în jurul lui Eddie? Aceeași, dar încă mai puternică? Parcă așa fusese.

– Mămico...

Se ridică în picioare atât de brusc, încât aproape răsturnă scaunul.

– Am să mai trec diseară. Șocul, accidentul, durerea, toate astea te fac să vorbești așa. O știu. Ai... ai...

Bâjbâi și-și găsi textul original în confuzia din minte.

– Ai avut un accident grav, dar ai să te faci *bine de tot*. Și-ai să vezi că am dreptate, Eddie. Sunt prieteni *răi*. Nu-s de același soi cu noi. Nu-s pentru tine. Stai și mai gândește-te și-ntreabă-te dacă mămica ta te-a învățat vreodată greșit. Gândește-te la asta și... și...

Fug! își spuse cu un dezgust grețos și plin de durere. *Fug de propriul meu fiu! O, Doamne, nu lăsa să se întâmple asta!*

– Mămico.

O clipă, aproape că fugi, speriată acum de el, a, da, acolo era mai mult decât Eddie al ei; îi simțea pe ceilalți în el, „prietenii" lui și încă ceva, ceva ce se afla până și dincolo de ei, și se temea că ar putea străfulgera spre ea. Părea că Eddie se află în strânsoarea a ceva nedefinit, a unei febre groaznice, la fel cum fusese în strânsoarea bronșitei atunci când avea cinci ani, când aproape murise.

Se opri, cu mâna pe clanță, nevrând să audă ceea ce i-ar fi putut spune... Iar, când o spuse, era un lucru atât de neașteptat, încât nu-l înțelese într-adevăr. Când reuși să pătrundă sensul cuvintelor, o clipă crezu că va leșina.

Eddie spuse:

– Domnul Keene a zis că doctoria mea de astmă nu-i decât apă.

– Ce? Ce? își întoarse ea spre băiat ochii arzători.

– Doar apă. Cu ceva adăugat ca s-o facă să aibă gust de medicament. A spus că-i un pla-ce-bo.

– Asta-i o minciună! Nu-i decât o minciună sfruntată! De ce să vrea domnul Keene să-ți spună o asemenea minciună? Păi, mai sunt și alte farmacii în Derry, cred. Cred...

– Am avut timp să mă gândesc la asta, o întrerupse Eddie, încet și implacabil, fără ca ochii săi să se desprindă o clipă dintr-ai ei, și *cred* că spune adevărul.

– Eddie, îți spun eu că *nu*!

Panica revenise bătând înnebunită din aripi zdrențuite.

– Ce cred eu, continuă Eddie, e că ar trebui să fie adevărul, altfel pe sticlă ar fi o atenționare, cum că dacă iei prea mult mori sau cel puțin te îmbolnăvești. Chiar...

– Eddie, nu vreau să mai *aud*! țipă Sonia și își astupă urechile cu palmele. Ești... ești... *Pur și simplu nu-ți mai ești în fire și asta-i tot!*

– Chiar dacă-i ceva ce poți doar să te duci și s-o cumperi fără rețetă, se pun pe ea instrucțiuni speciale, urmă Eddie, fără a ridica glasul; ochii săi cenușii stăteau ațintiți într-ai ei, și nu putea să-și lase-n jos privirea sau măcar s-o mute. Chiar dacă nu-i decât sirop de tuse... sau geritolul dumitale.

Tăcu o clipă. Mâinile femeii căzură de pe urechi; i se părea prea mare efortul de a și le ține acolo. Prea grele păreau.

– Și mi se pare... că o știai și pe asta, mămico.

– Eddie! aproape se văicări doamna Kaspbrak.

– Fiindcă, spuse el mai departe, ca și cum ea n-ar fi scos nici o vorbă (acum se încrunta, concentrat asupra problemei), fiindcă părinții trebuie să știe ce doctorii iei. Păi, eu folosesc inhalatorul ăla de cinci, câteodată de șase ori pe zi. Și nu m-ai lăsa s-o fac dacă ar putea, de pildă, să-mi facă rău. Pentru că datoria ta e să mă aperi. O știu, fiindcă așa spui întotdeauna. Deci... Ai știut, mămico? Ai știut că nu era decât apă chioară?

Sonia nu spuse nimic. Buzele îi tremurau. Simțea că îi tremură obrajii. Nu mai plângea. Îi era prea frică pentru a mai putea plânge.

– Căci, dacă *știai*, spuse Eddie, continuând să se încrunte, dacă *ai* știut, aș vrea și *eu* să știu de ce. Pot să-mi închipui unele lucruri, dar nu și de ce a vrut mămica mea să cred că apa e o doctorie... Sau că am astmă – își arată el pieptul – când domnul Keene spune că n-o am decât *aici*... – și își arătă capul.

Doamna Kaspbrak crezu că atunci îi va explica totul. Îi va explica totul, logic și cu calm. Cum crezuse că va muri când avea cinci ani și cum asta ar fi făcut-o să-și piardă mințile după ce-l pierduse pe Frank cu doar doi ani în urmă. Cum ajunsese să înțeleagă că nu-ți poți apăra copilul decât prin veghe și dragoste, că trebuie să-ți îngrijești copilul la fel cum îngrijești o grădină, fertilizând, plivind și, da, din când în când, tăind uscăturile și rărind tulpinile, oricât de tare durea. Îi va spune că uneori e mai bine pentru un copil – în special pentru un copil plăpând ca Eddie – să *creadă* că e bolnav decât să *fie* într-adevăr bolnav. Și va încheia prin a-i vorbi despre prostia ucigătoare a medicilor și minunata putere a iubirii; îi va spune că ea *știa* că are astmă și nu mai conta ce credeau doctorii sau ce-i prescriau. Îi va spune că poți face medicamente cu mai mult decât mojarul și pisălogul unui spițer răutăcios. *Eddie*, avea ea să-i spună, *e doctorie pentru că iubirea mamei tale* face *din ea doc-*

torie, și doar în felul ăsta, cât timp vrei și mă lași, o pot face. Aceasta e o putere pe care Dumnezeu le-o dă mamelor grijulii și iubitoare. Te rog, Eddie, te rog, singura iubire a inimii mele, trebuie să mă crezi.

Dar în final nu spuse nimic. Îi era prea frică.

– Însă poate că nici n-avem nevoie să vorbim despre asta, urmă Eddie. Se poate ca domnul Keene să fi glumit cu mine. Câteodată oamenii mari... Știi, le place să facă bancuri pe seama copiilor. Deoarece copiii cred aproape orice. E o răutate să le faci asta copiilor, dar uneori oamenii mari o fac.

– Da, spuse însuflețită Sonia Kaspbrak. Le place să facă bancuri și câteodată sunt proști... răi... și... și...

– Așa că, să zicem, o să rămân cu Bill și cu ceilalți prieteni ai mei și am să continui să-mi iau doctoria de astmă. Probabil că așa-i cel mai bine, nu crezi?

Își dădu seama abia acum, când era prea târziu, cât de frumos – cât de crud – fusese prinsă în capcană. Ceea ce făcea el era un șantaj, dar avea oare de ales? Dori să îl întrebe cum a putut fi atât de calculat, atât de viclean. Deschise gura să întrebe... Și o închise la loc. Era foarte probabil ca, în starea lui actuală de spirit, să-i și răspundă.

Dar un lucru știa. Da. Un lucru era sigur: n-avea să mai pună piciorul niciodată, niciodată, *niciodată* în viața ei, în farmacia domnului Băgăcioșilă Keene.

Glasul lui, acum de o sfială stranie, îi întrerupse firul gândurilor:

– Mămico?

Ridică privirea și văzu că era din nou Eddie, *doar* Eddie, și se apropie de el bucuroasă.

– Vrei să mă strângi în brațe, mămico?

Îl îmbrățișă, dar cu grijă, să nu-l doară brațul fracturat (sau să-i disloce unele fragmente de os astfel ca să pornească într-o cursă ticăloasă prin sângele lui și apoi să i se cuibărească-n inimă – ce mamă și-ar ucide fiul din dragoste?), iar Eddie o strânse în brațe la rândul său.

7

Eddie era de părere că mămica sa a plecat tocmai la timp. În timpul groaznicei confruntări cu ea își simțise răsuflarea adunându-se tot mai sus și mai sus în plămâni și în gâtlej, încremenită și fără energie, stătută și sălcie, amenințând să-l otrăvească.

Se abținu până văzu ușa închizându-se cu un mic țăcănit în urma ei, iar apoi începu să icnească și să țiuie. Aerul acru clocotind în beregata sa strâmtată îl împungea în sus și-n jos ca un vătrai încins. Își

înșfăcă inhalatorul, lovindu-se la braț, dar fără să-i pese. Trase o rafală pe gât. Inspiră adânc aroma de camfor, reflectând: *Ce contează că-i un pla-ce-bo, cuvintele nu contează dacă un lucru merge bine.*

Se lăsă pe perne, cu ochii închiși, respirând liber pentru prima oară de când intrase mama lui. Era speriat, speriat rău. Lucrurile pe care i le spusese, felul cum se purtase – el fusese, și totuși nu fusese el deloc. Ceva acționase înlăuntrul lui, acționase *prin intermediul* lui, o anume forță... Iar mama sa o simțise și ea. Îi văzuse asta în ochi și în tremurul buzelor. Nu simțea deloc că acea putere ar fi fost rea, dar forța ei enormă îl înspăimântase. Era ca și cum ar fi intrat într-un carusel realmente periculos, pentru a-și da seama că nu se mai poate da jos până nu se oprește, orice s-ar întâmpla.

Fără întoarcere, își spuse Eddie, simțind apăsarea fierbinte a ghipsului ce-i încătușa brațul rupt. *Nimeni nu merge acasă până n-ajungem la capăt. Dar, Doamne, mi-e atât de frică, atât de frică.* Și știa că motivul cel mai adevărat pentru care i-a cerut să nu-l despartă de prietenii lui era unul pe care nu i l-ar fi putut spune niciodată: *Nu pot înfrunta asta singur.*

Atunci plânse puțin, apoi căzu într-un somn agitat. Visă un întuneric în care niște mașinării – niște instalații de pompare – duduiau mereu, mereu.

8

Amenința din nou cu ploaia în seara aceea, când Bill și restul Păgubo șilor reveniră la spital. Eddie nu era surprins să-i vadă intrând în șir la el. Știuse că se vor întoarce.

Arșița persistase toată ziua – se căzu de acord mai târziu că acea a treia săptămână din iulie fusese cea mai fierbinte dintr-o vară deosebit de caldă – iar norii începură să se îngrămădească de pe la patru după-amiaza, negri-purpurii și colosali, grei de ploaie, încărcați cu trăsnete. Oamenii își văzură de târguieli grăbiți și puțin cam neliniștiți, cu un ochi îndreptat tot timpul spre cer. Cei mai mulți erau de acord că la ceasul cinei va ploua cu găleata, spălând aerul de o parte din umezeala groasă și apăsătoare. Parcurile și terenurile de joacă din Derry, prea puțin populate în tot cursul verii, rămaseră complet pustii pe la șase seara. Ploaia încă nu începuse, iar balansoarele atârnau nemișcate și fără umbră într-o lumină de un galben ciudat. Tunetele bolboroseau greoi – acestea, lătratul unui câine și murmurul scăzut al traficului pe Outer Main Street au fost singurele sunete ce pătrunseră prin fereastra deschisă a lui Eddie până la sosirea Păgubo șilor.

Bill apăru primul, urmat de Richie. Beverly și Stan intrară după ei, apoi Mike. Ben era ultimul. Arăta sfârșietor de încorsetat cu un pulover alb pe gât.

Veniră până lângă pat, solemni. Nici chiar Richie nu zâmbea.

Fețele lor, observă Eddie, fascinat. *Isuse-nene, fețele lor!*

Citea pe ele ceea ce văzuse mama sa la el în timpul după-amiezei: aceeași bizară combinație de putere și neajutorare. Lumina galbenă de dinaintea furtunii li se așternea pe piele, făcându-le chipurile fantomatice, îndepărtate, umbrite.

Trecem, își spuse Eddie. *Trecem într-un tărâm nou – suntem la hotar. Dar ce este de cealaltă parte? Încotro ne îndreptăm? Încotro?*

– S-s-salut, E-E-Eddie, făcu Bill. Cum o d-d-duci?

– Bine, Bill Barosane, spuse Eddie și încercă să zâmbească.

– Ai avut o zi grozavă ieri, se pare, spuse și Mike.

Tunete se rostogoliră pe fundalul glasului său. Nici plafoniera nu era aprinsă în rezerva lui Eddie, nici lampa de la capul patului, și toți păreau să se șteargă și să reapară în lumina galben-vineție. Eddie își închipui lumina aceea răspândită peste tot orașul Derry chiar în acel moment, întinzându-se prelungă și nemișcată peste McCarron Park, căzând prin găurile din acoperișul Punții Sărutурilor în raze apatice și pătate, făcând Kenduskeagul să pară din sticlă afumată în timp ce-și tăia calea lată și puțin adâncă prin Maidan; se gândi la leagănele ce stăteau în unghiuri moarte în spatele Școlii Primare, în timp ce norii de furtună se îngrămădeau tot mai mulți deasupra; se gândi la lumina aceea galbenă, prevestitoare de trăsnete, și la toată încremenirea, ca și cum întregul oraș ar fi adormit... Sau ar fi murit.

– Da, spuse el. A fost o zi mare.

– Bă-bătrânii mei se du-duc la un fi-fi-film po-po-poimâine s-seară, continuă Bill. Când se schimbă f-fil-ilmele. O să l-le f-facem atunci. B-b-b...

– Bilele de argint, completă Richie.

– Credeam...

– E mai bine așa, spuse liniștit Ben. Eu tot mai cred că am fi putut face gloanțele, dar crezutul n-ajută la nimic. Dac-am fi fost oameni mari...

– Păi sigur, grozavă era lumea dac-am fi fost oameni mari, îl întrerupse Beverly. Oamenii mari pot face orice vor, nu? Oamenii mari pot să realizeze tot ce vor, și întotdeauna iese bine.

Râse, cu un sunet colțos și plin de nervozitate:

– Bill vrea ca *eu* să împușc Monstrul. Poți să-ți închipui asta, Eddie? De acum să-mi spui Beverly Pistolara.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Eddie, deși bănuia că știe – își formase oricum o anume imagine.

Ben explică. Vor topi unul dintre dolarii lui de argint și vor face din el două bile puțin mai mici decât cele de rulment. Iar apoi, dacă într-adevăr își avea sălașul un vârcolac pe Neibolt Street la numărul 29, Beverly avea să-i trimită-n cap o bilă de argint cu praștia lui Bill. Salutare și noroc, domnu' vârcolac. Iar, dacă aveau dreptate în privința unei unice creaturi ce purta mai multe fețe, salutare domnu' Monstru.

Cine știe ce expresie trebuie să se fi așternut pe chipul lui Eddie, căci Richie râse și dădu din cap:

– Știu ce gândești, dom'le. Și eu am crezut că Bill și-o fi pierdut puținele doage rămase când a-nceput să vorbească despre praștie în loc de pistolul lui taică-său. Dar azi după-amiază...

Se întrerupse și-și drese glasul. *Azi după-amiază, după ce mămică-ta ne-a luat la trei-păzește*, îi venise să-nceapă și, evident, asta n-ar fi ținut.

– Azi după-masă ne-am dus la groapa de gunoi. Bill și-a adus praștia. Uite.

Din buzunarul de la spate Richie scoase o cutie de conservă turtită ce conținuse cândva bucățele de ananas. Avea în mijloc o gaură cam de două degete diametru, cu marginile crestate.

– Asta Beverly a făcut-o, cu o piatră, de la șapte metri distanță. Mie-mi arată ca o gaură făcută de pistol. Gurăspartă a fost convins. Iar când Gurăspartă e convins, apoi Gurăspartă e *convins*.

– Să omori conserve e una, spuse Beverly. Dacă era altceva... Ceva viu... Bill, tu ar trebui s-o faci. Crede-mă.

– N-nu. To-to-toți am tras cu rî-rândul. Ai v-v-văzut cum a m-m-mers.

– *Cum* a mers? întrebă Eddie.

Bill povesti încet și cu pauze, în timp ce Beverly se uita pe fereastră cu buzele atât de strânse, încât i se albiră. Îi era, din motive pe care nici măcar nu și le putea explica, mai mult decât frică: era profund stingherită de ceea ce se întâmplase în acea zi. Pe drum spre spital insistase iar, pătimașă, să încerce la urma urmei să facă totuși gloanțele... Nu pentru că ar fi fost mai sigură decât Bill sau Richie că vor funcționa cu adevărat la momentul cuvenit, ci fiindcă – dacă avea să se întâmple ceva în casa aceea – arma se va afla în mâinile

(*lui Bill*)

altcuiva.

Dar faptele rămâneau fapte. Luaseră fiecare câte zece pietre și le aruncaseră cu praștia în zece cutii de conserve, la douăzeci de pași distanță. Richie nimerise una din zece (iar unica sa reușită nu fusese de fapt decât o crestătură abia vizibilă), Ben atinsese două, Bill patru, Mike cinci.

Beverly, trăgând aproape cu nepăsare și părând să nu ochească deloc, pocnise nouă cutii din zece drept în mijloc. A zecea căzuse când piatra aruncată ricoșase din muchie.

– Dar mai întâi t-t-t-trebuie să facem mu-mu-muniția.

– Poimâine seară? Pân-atunci ar trebui să ies, spuse Eddie.

Maică-sa ar fi protestat... Dar nu credea că va protesta prea mult. Nu după cele petrecute după-amiază.

– Te doare brațul? îl întrebă Beverly. Purta o rochie roz (nu rochia pe care o văzuse în vis; poate că pe aceea o purtase după-amiază, când mămica îi alungase) pe care aplicase floricele. Și ciorapi de mătase sau nailon; arăta foarte matură, dar și foarte copilăroasă deopotrivă, ca o fată jucându-se de-a probează-hainele-mamei. Avea o expresie visătoare și îndepărtată. Eddie își spuse: *Pariez că așa arată când doarme.*

– Nu foarte tare, răspunse el.

Stătură un timp de vorbă, cu glasurile punctate de tunete. Eddie nu-i întrebă ce se întâmplase mai devreme când veniseră la spital, și nici unul dintre ei nu pomeni de asta. Richie își scoase yo-yo-ul, îl strânse în sus pe sfoară o dată sau de două ori și îl băgă la loc.

Conversația lâncezea, și într-una dintre pauze se auzi un mic pocnet care îl făcu pe Eddie să privească în jur. Bill avea ceva în mână, și o clipă Eddie își simți inima grăbind pasul, alarmată. În acel scurt moment crezu că era un cuțit. Însă Stan aprinse apoi lampa din tavan, risipind întunericul, și văzu că nu era decât un pix. În lumină arătau din nou firești, *reali*, nu erau nimic altceva decât prietenii lui.

– Mă gândeam c-ar trebui să ne semnăm pe ghipsul tău, spuse Bill.

Ochii săi îi priviră fix pe ai lui Eddie.

Dar nu asta e de fapt, își spuse Eddie cu o limpezime bruscă și alarmantă. *E un contract. E un contract, Bill Barosane, nu-i așa, sau ceva asemănător unui contract.* I se făcu frică. Și apoi, rușine și furie pe sine însuși. Dacă își rupea brațul înainte de vara asta, cine i s-ar fi iscălit pe ghips? Cine, în afară de maică-sa și poate doctorul Handor? Mătușile din Haven?

Aceștia erau *prietenii* lui, iar mama lui nu-avea dreptate: nu erau prieteni răi. *Poate*, își spuse el, *nici nu există așa ceva, prieteni buni sau prieteni răi – poate că nu există decât prieteni, oameni care-ți stau alături când ai fost lovit și care te-ajută să nu te simți atât de singur. Poate că ei merită întotdeauna să te temi pentru ei, și să speri pentru ei, și să trăiești pentru ei. Poate merită și să mori pentru ei, dacă e nevoie. Nu prieteni buni... Nici prieteni răi. Doar oameni cu care vrei să fii, cu care ai nevoie să fii; oameni care-și clădesc casele în inima ta.*

– Bine, spuse Eddie puțin cam răgușit. În regulă, asta chiar ar fi grozav, Bill Barosane.

Așa că Bill se aplecă solemn peste pat și-și scrise numele pe ipsosul zgrunțuros ce cuprindea brațul în curs de vindecare al lui Eddie, cu litere mari și șerpuite. Richie semnă cu o înfloritură. Caligrafia lui Ben era pe atât de îngustă, pe cât era el de lat, cu literele înclinate înapoi. Păreau gata să cadă la cea mai mică împingere. Scrisul lui Mike Hanlon era mare și nesigur din cauză că era stângaci și scria într-un unghi prost. Se iscăli deasupra cotului lui Eddie și își încercui numele. Când Beverly se aplecă peste el, putu simți pe pielea ei mirosul discret al unui parfum de floare. Fata semnă cu caractere rotunde. Stan veni ultimul și-și scrise numele cu mici litere strânse unele în altele, lângă încheietura mâinii lui Eddie.

Apoi păsiră cu toții înapoi, conștienți parcă de ceea ce făcuseră. Afară, tunetul murmură din nou greoi. Un fulger scăldă exteriorul din lemn al spitalului într-o lumină scurtă și bâlbâită.

– Gata? întrebă Eddie.

Bill dădu din cap:

– Să v-v-vii l-l-la mine a-acasă po-poimâine după ci-ci-cină dacă p-p-poți, bi-bine?

Eddie încuviință, și subiectul fu închis.

Urmă a doua perioadă de conversație discontinuă, aproape fără subiect. O parte din ea se referi la principala temă de discuție din Derry în acea lună iulie – procesul lui Richard Macklin pentru asasinarea violentă a fiului său vitreg Dorsey, și dispariția fratelui mai mare al lui Dorsey, Eddie Corcoran. Macklin nu avea să cedeze și să mărturisească, plângând, încă două zile de atunci încolo, dar Păgubosii căzură de acord că probabil Macklin n-avea nimic de-a face cu dispariția lui Eddie. Băiatul fie fugise... Fie pusese Monstrul mâna pe el.

Plecară pe la șapte și un sfert, iar ploaia tot nu începuse încă. Continuă să amenințe până târziu după sosirea mamei lui Eddie, după vizita ei, după plecarea sa înapoi acasă (fusese îngrozită de semnăturile de pe ghipsul lui Eddie, și încă mai îngrozită de hotărârea lui de a ieși din spital a doua zi – prevăzuse o internare de o săptămână sau chiar mai mult, în liniște absolută, astfel ca fractura să se „împreune", cum spunea ea).

În cele din urmă norii de furtună se sparseră și se împrăștiară. Nici măcar o singură picătură de ploaie nu căzuse în Derry. Umezeala rămase, iar oamenii dormiră în noaptea aceea pe verande, pe iarbă și în saci de dormit pe parcelele dosnice.

Ploaia sosi a doua zi, nu mult după ce Beverly văzu ceva îngrozitor întâmplându-i-se lui Patrick Hockstetter.

CAPITOLUL 17
Altul dintre cei dispăruți: moartea lui Patrick Hockstetter

I

Când sfârșește, Eddie își mai toarnă un pahar cu o mână nu tocmai stabilă. Se uită la Beverly și spune:

– Ai văzut Monstrul, așa-i? Ai văzut cum Monstrul l-a luat pe Patrick Hokstetter a doua zi după ce mi-ați iscălit cu toții ghipsul.

Ceilalți se aplecară înainte.

Beverly își împinge părul îndărăt într-un nor roșcat. Dedesubt, fața ei arată extraordinar de palidă. Scoate pe bâjbâite o țigară nouă din pachet – ultima – și își scapără bricheta. Nu pare să poată potrivi flacăra pe vârful țigării. După o clipă, Bill îi apucă ușurel, dar ferm încheietura mâinii și pune flacăra acolo unde trebuie. Beverly îl privește recunoscătoare, exalând un nor de fum albastru-cenușiu.

– Da. Am văzut cum s-a întâmplat.

Se înfioară.

– Era ne-ne-nebun, spune Bill, iar în sinea sa: Simplul fapt că Henry l-a lăsat pe un scrântit ca Patrick Hockstetter să umble cu el în vara aia... Asta spune ceva, nu? Fie că Henry își pierdea o parte din farmec, fie că propria lui nebunie avansase destul pentru ca acel Hockstetter să-i pară normal. Ambele duc la aceeași concluzie – crescândă... Ce? Degenerare a lui Henry? Ăsta o fi cuvântul? Da, în lumina celor ce s-au întâmplat cu el, a locului unde a ajuns, se pare că ăsta e.

Și mai există încă ceva în sprijinul acestei idei, *cugetă Bill, dar deocamdată amintirea e subțirică și șovăielnică. El, Richie și Beverly fuseseră la frații Tracker – se făcuse de acum luna august, iar școala de vară care-l împiedicase pe Henry să li se-amestece-n ciorbă în cea mai mare parte a sezonului era pe cale să se încheie – și nu cumva se apropiase de ei Victor Criss? Un Victor Criss peste măsură de speriat? Da, se întâmplase asta. În vremea aceea lucrurile se apropiau cu repeziciune de final, iar acum Bill presupune că fiecare copil din Derry o*

simțise – Păguboșii și grupul lui Henry mai presus de toți. Dar asta fusese mai târziu.

– A da, pe asta ai nimerit-o, spune alb Beverly. Patrick Hockstetter era nebun. Nici o fată nu voia să șadă în fața lui la școală. Dacă te așezai acolo, lucrând la aritmetică sau scriind o povestire sau o compunere, deodată-i simțeai mâna... Aproape ușoară ca o pană, dar caldă și transpirată. Cărnoasă.

Înghite în sec și din gât i se aude un mic clipocit. Ceilalți o privesc solemn din jurul mesei.

– I-o simțeai pe coastă sau poate pe sân. Nu c-am fi avut vreuna mare lucru în materie de sâni pe vremea aia. Dar lui Patrick nu părea să-i pese de chestia asta.

O simțeai... atingerea aia, și te smulgeai, și te-ntorceai, și acolo era Patrick, rânjind cu buzele alea ale lui mari, ca din cauciuc. Avea un penar...

– Plin de muște, intervine deodată Richie. Sigur. Le omora cu linia aia verde pe care o avea și pe urmă le punea în penar. Țin minte chiar și cum arăta – roșu, cu un capac alb de plastic ondulat care se deschidea lunecând într-o parte.

Eddie confirmă din cap.

– Tresăreai, și el se hlizea și pe urmă poate-și deschidea penarul ca să-i vezi muștele moarte dinăuntru, spune Beverly. Iar cel mai rău lucru – cel mai teribil – era felul cum zâmbea și nu spunea niciodată nimic. Doamna Douglas știa. Greta Bowie l-a pârât, și cred că și Sally Mueller a zis odată ceva. Dar... Cred că și doamnei Douglas îi era frică de el.

Ben și-a înclinat scaunul pe picioarele dinapoi și își ține mâinile împreunate la ceafă. Lui Beverly tot nu-i vine să creadă cât e de slab.

– Sunt absolut sigur că ai dreptate, spune el.

– C-ce i s-s-a în-în-în-tâmplat, Beverly? întreabă Bill.

Femeia înghite iar, încercând să înfrunte puterea de coșmar a celor văzute în ziua aceea pe Maidan, cu patinele cu rotile legate una de alta și agățate pe un umăr, cu genunchiul – o rețea înțepătoare de durere de la o căzătură pe care o trăsese pe Saint Crispin's Lane, una dintre străzile mărginite cu copaci ce se înfundau acolo unde terenul se prăbușea (și încă se mai prăbușește) în pantă abruptă spre Maidan. Își aduce aminte (o, amintirile astea, când vin, sunt atât de limpezi și atât de puternice) că purta niște pantaloni scurți de doc – chiar prea *scurți, îi ajungeau exact până sub tivul chiloților. Devenise mai conștientă de trupul său în ultimul an – în ultimele șase luni de fapt – de felul cum acesta începuse să i se curbeze și să devină mai feminin. Oglinda era un motiv*

al acestei accentuate conștientizări, desigur, dar nu cel principal; principalul era acela că tatăl ei părea chiar și mai aspru în ultima vreme, mai dispus să-și folosească palma, ba încă și pumnii. Părea agitat, aproape ca închis în cușcă, iar ea era din ce în ce mai nervoasă când se afla prin preajma lui, din ce în ce mai agitată. Părea că domnea un miros pe care îl produceau între ei, un miros absent când era singură în apartament, unul care nu se simțise niciodată acolo când erau împreună în casă – până în vara aceea. Iar când mami lipsea era și mai rău. Dacă exista vreun miros, orice miros, atunci o știa și el poate, căci Bev îl vedea tot mai puțin pe măsură ce se scurgea vremea călduroasă, parte din cauza campionatului estival de popice, parte fiindcă-l ajuta pe prietenul său, Joe Tammerly, la reparatul mașinilor... Dar bănuiește că parțial era și din cauza mirosului aceluia, cel emanat de ei doi, fără ca vreunul s-o dorească, dar producându-l totuși, la fel de neputincioși să îl oprească pe cât de imposibil era să nu mai transpiri în luna iulie.

Viziunea păsărilor, sute și mii, coborând pe acoperișurile caselor, pe firele de telefon, pe antenele televizoarelor, intervine din nou.

– Și oțetar, spune ea cu voce tare.

– Po-po-poftim? întreabă Bill.

– Ceva în legătură cu oțetar otrăvitor, rostește Beverly rar, privindu-l. Dar nu era. Se simțea *doar ca oțetarul. Mike?...*

– Lasă, răspunde Mike. Spune-ne ce-ți amintești, Bev.

Îmi amintesc șortul albastru, *le va spune*, și cum începuse să se decoloreze; îmi amintesc cât de strâns îmi stătea pe șolduri și fund. Aveam o jumătate de pachet de Lucky Strike într-un buzunar și praștia în celălalt...

– Îți mai aduci aminte de praștie? îl întreabă pe Richie, dar dau din cap toți.

– Bill mi-a dat-o, continuă Beverly. Nu o voiam, dar... el...

Îi zâmbește lui Bill, cu puțină tristețe:

– Nu-i puteai spune „nu" lui Bill Barosanul, asta-i tot. Așa că am luat-o și de asta umblam singură în ziua aia. Ca să exersez. Încă nu credeam că voi avea curaj să o folosesc când va veni timpul. Decât că... în ziua aia am folosit-o. N-am avut încotro. L-am omorât pe unul dintre ei... una din părțile Monstrului. A fost groaznic. Chiar și acum îmi vine greu să mă gândesc. Și una dintre celelalte m-a prins. Uitați-vă.

Ridică brațul și și-l răsucește astfel că toți pot vedea o cicatrice încrețită pe cea mai rotunjită parte a antebrațului, spre cot. Arată ca și cum un obiect circular încins, cam de mărimea unei havane, i-ar fi fost apăsat pe piele. E ușor adâncită, iar vederea ei îi provoacă lui Mike Hanlon un fior. Aceasta e una dintre părțile poveștii pe care, ca și

nedorita discuție intimă a lui Eddie cu Keene, le bănuise, dar nu le-a auzit de fapt niciodată.

– Ai avut dreptate într-o privință, Richie, spune femeia. Prașția aceea putea ucide. Mi-a fost frică, dar mi-a și plăcut.

Richie râde și o bate pe spinare:

– Ei, căcat, pe-asta o știam încă de-atunci, băi fustă proastă.

– Zău? Chiar așa?

– Mhm, chiar așa. Ți se citea în ochi, Bevvie.

– Vreau să zic, arăta ca o jucărie, dar era adevărată. *Puteai face găuri în diverse lucruri.*

– Și-ai făcut o gaură în ceva în ziua aia, mustăcește Ben.

Bev dă din cap.

– Pe Patrick l-ai...

– Nu, Dumnezeule, nu! exclamă Beverly. Pe celălalt... Stați.

Își strivește țigara, soarbe din băutură și își recapătă controlul. În fine a reușit. Ei... ba nu. Dar are senzația că mai mult de atât nu poate în noaptea asta.

– Mă dădeam cu rotilele, înțelegeți, și am căzut de m-am ales cu o zgârietură zdravănă. Atunci am hotărât să merg pe Maidan ca să exersez. Mai întâi am trecut pe la club să văd dacă nu erați voi pe acolo. Nu erați. Doar mirosul ăla de fum. Mai țineți minte cât de mult a continuat locul ăla să miroasă a fum?

Confirmă cu toții, zâmbind.

– Niciodată n-am reușit să scoatem de tot mirosul, nu-i așa? spune Ben.

– Așa că m-am îndreptat spre groapa de gunoi, continuă ea, pentru că acolo făcuserăm... făcuserăm încercările, cred că așa s-ar numi, și știam că sunt multe obiecte în care să trag. Poate, știți, chiar și șobolani.

Se oprește. Acum pe fruntea ei s-a așternut o peliculă fină de sudoare.

– În ăștia voiam într-adevăr să trag, spune Bev într-un târziu. În ceva viu. Nu un pescăruș – știam că n-aș putea doborî un pescăruș – ci un șobolan... Voiam să văd dacă pot. Îmi pare bine totuși că am intrat prin Kansas Street în loc să intru pe partea dinspre Old Cape, pentru că acolo nu aveam destulă acoperire, după terasamentul căii ferate. M-ai fi văzut, și atunci Dumnezeu știe ce mi s-ar fi-ntâmplat.

– Cine te-ar fi vă-vă-văzut?

– Ei, răspunde Beverly. Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins și Patrick Hockstetter. Erau jos în groapă și...

Și deodată, spre uimirea tuturor, începe să chicotească precum o fetiță, înroșindu-se în obraji. Râde până-i dau lacrimile.

– Ce mama dracu', Bev, protestează Richie. Să știm și noi bancul.

– A, era un banc, zău că da. Era un banc, dar cred că m-ar fi putut ucide dacă știau că i-am văzut.

– Acum îmi amintesc! strigă Ben și începe și el să râdă. Îmi amintesc că ne-ai spus!

Chicotind dezlănțuită, Beverly spune:

– Își dăduseră pantalonii jos și aprindeau bășini.

Urmează o secundă de tăcere ca lovită de trăsnet, după care izbucnesc toți în râs – sunetul se rostogolește prin bibliotecă.

Întrebându-se cum să le povestească moartea lui Patrick Hockstetter, elementul asupra căruia își fixează pentru început atenția e felul cum apropierea ei de groapa cu gunoi a orașului, dinspre Kansas Street, semăna cu intrarea într-o ciudată centură de asteroizi. O cărare de pământ brăzdată (o stradă a orașului de fapt; avea chiar și un nume, Old Lyme Street) ducea din Kansas Street către groapă, singura cale de acces propriu-zisă spre Maidan – o foloseau mașinile de gunoieri ale orașului. Beverly trecu pe lângă Old Lyme Street, dar n-o luă pe acolo (devenise mai prudentă – bănuia că deveniseră cu toții – de când i se rupsese lui Eddie brațul; în special când era singură).

Își croi drum șerpuit prin vegetația deasă, ocolind o porțiune de oțetar otrăvitor cu frunzele sale roșii și uleioase, simțind duhoarea de fum a gropii, auzind țipetele pescărușului. În stânga ei, prin spărturi răzlețe ale frunzișului, putea să vadă Old Lyme Street.

Ceilalți o privesc, așteptând. Își cercetează pachetul de țigări: gol. Fără o vorbă, Richie îi aruncă unul de-ale lui.

Aprinde, privește în jur la ei și spune:

– Intrarea spre groapă pe partea dinspre Kansas Street semăna puțin cu

2

intrarea într-o neobișnuită centură de asteroizi. Centura de gunoizi.

La început nu era decât vegetația ce creștea din pământul spongios de sub picioare, după care vedeai primul gunoid: o cutie ruginită ce conținuse odinioară Prince Spaghetti Sauce poate sau o sticlă de răcoritoare mișunând de gângănii atrase de resturile dulci-lipicioase ale sifonului cu frișcă sau ale berii. Pe urmă venea o lucire orbitoare de soare dintr-o fâșiuță de staniol agățată într-un pom. Puteai vedea o somieră (sau puteai

să calci în ea, dacă nu te uitai unde puneai piciorul) sau un os pe care vreun câine îl adusese cu el, îl rosese și-l aruncase.

Groapa propriu-zisă nu era atât de rea – de fapt era chiar oarecum interesantă, considera Beverly. Neplăcut (și întrucâtva înfiorător) era felul ei de a se întinde. De a crea acea centură de gunoizi.

Acum se apropia; copacii erau mai mari, în majoritate pini, iar tufișurile se răreau. Pescărușii cârâiau și țipau cu vocile lor ascuțite și certărețe, iar aerul era greu de mirosul de ars.

În dreapta lui Beverly, rezemat oblic de baza unui molid, se afla un frigider ruginit. Beverly îi aruncă o privire, gândindu-se vag la polițistul care-i vizitase clasa când era ea într-a treia. Le spusese că obiectele de genul frigiderelor dezafectate erau primejdioase – orice copil se putea strecura într-unul când se juca de-a v-ați ascunselea, de exemplu, și murea înăuntru sufocat. Deși, de ce i-ar fi trecut cuiva prin minte să se bage într-un vechi și rablagit...

Auzi un strigăt atât de apropiat, încât o făcu să tresară, urmat de râsete. Beverly zâmbi... Deci *erau* aici. Părăsiseră clubul din cauza mirosului de fum și veniseră aici. Probabil că spărgeau sticle cu pietre sau poate doar scotoceau prin gunoaie.

O luă puțin mai repede, dând uitării de acum julitura păcătoasă cu care se alesese mai devreme, nerăbdătoare să-i vadă... Să-*l* vadă, cu părul lui roșu atât de asemănător cu al ei, să vadă dacă-i va zâmbi în felul acela al lui drăgăstos și strâmb. Știa că era prea tânără ca să iubească un băiat, prea tânără ca să aibă altceva decât „pasiuni de fetiță", dar cu toate astea pe Bill îl iubea. Și grăbi puțin pasul, cu patinele bălăngănindu-i-se greu pe umăr și praștia lovindu-i ușor fesa stângă.

Aproape dădu nas în nas cu ei înainte de a-și da seama că nu era gașca ei, ci a lui Bowers.

Ieși din adăpostul tufișurilor, iar latura cea mai abruptă a gropii i se întinse în față cale de vreo șaptezeci de metri, avalanșă scânteietoare de rămășițe împrăștiate de-a lungul unghiului ascuțit al carierei de pietriș. Buldozerul lui Mandy Fazio era undeva la stânga. Mult mai aproape în fața ei se afla o junglă de mașini abandonate. La sfârșitul fiecărei luni, acestea erau strivite și cărate la Portland pentru retopit, dar acum se vedeau o duzină sau chiar mai multe, unele proptite pe butucii goi ai roților, altele pe-o parte, una sau două zăcând răsturnate ca niște câini morți. Erau dispuse pe două rânduri, iar Beverly străbătu culoarul rudimentar dintre ele, presărat cu mizerii, ca o mireasă punkistă a viitorului, întrebându-se într-o doară dacă ar putea sparge un parbriz cu praștia. Un buzunar al șortului albastru îi stătea umflat cu rulmenții ce reprezentau muniția ei pentru instrucție.

Vocile și râsul răsunau de după mașinile distruse, spre stânga, la marginea gropii propriu-zise. Beverly o ocoli pe ultima, un Studebaker cu toată partea din față lipsă. Strigătul de salut îi pieri pe buze. Mâna pe care o ridicase să facă semn nu căzu la loc lângă trup; păru că se înmoaie.

Primul ei gând, furios și rușinat, a fost: *O, Doamne ferește, de ce-s toți goi?*

În clipa următoare își dădu seama, cu spaimă, cine erau. Îngheță acolo, în fața jumătății de Studebaker, cu umbra țintuită de călcâiele tenișilor cu margini roase. În acel unic moment, le era pe deplin vizibilă; dacă vreunul dintre cei patru ar fi ridicat privirea din cercul unde stăteau pe vine, n-ar fi putut să n-o vadă, o fată puțin peste înălțimea medie, cu o pereche de patine cu rotile pe un umăr, cu genunchiul unuia dintre picioarele lungi și obraznice încă sângerând, cu falca moale și obrajii stacojii.

Înainte de-a se repezi înapoi în spatele Studebakerului văzu că de fapt nu erau goi de tot; aveau pe ei cămășile, iar pantalonii și chiloții și-i dăduseră doar jos până la glezne, ca și cum le-ar fi venit să facă Treabă Mare (în starea ei de șoc, mintea lui Beverly revenise automat la eufemismul pe care fusese învățată să-l folosească în frageda-i pruncie) – doar că cine auzise vreodată de patru băieți pe care să-i apuce Treabă Mare în același timp?

O dată ascunsă din nou vederii, primul ei gând a fost să fugă – să fugă cât mai repede. Inima îi bătea cu putere, mușchii fiindu-i îngreunați de adrenalină. Privi în jos, văzând tot ceea ce nu se ostenise să observe când venea încoace, încredințată că vocile pe care le auzise aparțineau prietenilor ei. Șirul de mașini stricate din stânga ei era într-adevăr destul de firav – nu erau în nici un caz înghesuite ușă în ușă, așa cum ar fi fost cu o săptămână înainte de-a veni compresorul să le prefacă în blocuri de metal lucitor. Fusese expusă vederii băieților în mai multe rânduri pe când venea spre locul unde se găsea acum; dacă se retrăgea, ar fi redevenit vizibilă, iar de astă dată puteau s-o observe.

Totodată, simți o anume curiozitate rușinoasă: ce *Dumnezeu* puteau să facă?

Cu grijă, aruncă o privire pe lângă Studebaker.

Henry și Victor Criss stăteau mai mult sau mai puțin cu fața în direcția ei. Patrick Hockstetter era în stânga lui Henry. Belch Huggins stătea cu spatele spre ea. Observă faptul că Belch avea un fund extrem de *mare*, extrem de *păros*, iar din gât îi izbucniră brusc chicoteli pe jumătate isterice, ca spuma într-un pahar de bere proaspătă. Trebui să-și astupe gura cu ambele mâini și să se retragă iar după Studebaker, chinuindu-se să-și stăpânească râsul.

Trebuie să pleci de-aici, Beverly. Dacă te prind...

Privi înapoi printre mașinile abandonate, continuând să își țină mâinile la gură. Cărarea avea poate trei metri lățime, plină cu buruieni și semănată cu conserve ce licăreau ca niște mici piese de puzzle. Dacă scotea cel mai mic sunet, puteau s-o audă... Mai ales dacă le slăbea atenția de la cine știe ce ciudățenie făceau ei acolo. Când se gândi cu câtă dezinvoltură venise până în acel loc, îi îngheță sângele în vine. De asemenea...

Ce Dumnezeu *or fi făcând?*

Se uită din nou pe furiș, iar de astă dată văzu mai multe detalii. În apropiere se afla un maldăr neglijent de cărți și hârtii – manuale de școală. Tocmai ieșiseră de la cursurile de vară, așadar, cele pe care majoritatea copiilor le numeau Școala de Copii Tâmpiți sau Făcătura de Școală. Și, întrucât Henry și Victor stăteau cu fața spre ea, le putea vedea *socotelile*. Erau primele *socoteli* pe care le vedea în viața ei, altele decât pozele neclare dintr-o cărticică soioasă pe care i-o arătase anul trecut Brenda Arrowsmith, iar în pozele acelea nici nu prea puteai vedea mare lucru. Acum Bev observă că socotelile lor erau niște tubulețe ce le atârnau între picioare. A lui Henry era mică și fără păr, dar Victor o avea destul de mare și cu un smoc noros de păr negru fin exact deasupra.

Bill are una de-astea, își spuse ea, și dintr-o dată tot trupul păru să i se îmbujoreze în aceeași clipă – fierbințeala o năpădi într-un val care o făcu să se simtă ametită, să-i vină să leșine și aproape s-o ia cu rău de la stomac. În acel moment se simți cam la fel cum se simțise Ben Hanscom în ultima zi de școală, privindu-i brățara de la gleznă și remarcând felul cum strălucea în soare... Dar el nu cunoscuse acea senzație amestecată de groază care o încerca pe ea acum.

Se mai uită o dată în spate. Acum poteca dintre mașini, ducând la adăpostul Maidanului, părea mult mai lungă. Îi era frică să se miște. Dacă aflau că le văzuse *socotelile*, probabil că *ar fi* lovit-o. Și nu doar puțin. Ar fi lovit-o rău.

Deodată Belch Huggins mugi, făcând-o să sară din loc, iar Henry strigă:

– Un metru! Nu, pe bune, Belch! A avut un *metru*! Nu-i așa, Vic?

Vic confirmă că așa era, și toți izbucniră într-un râs ca de căpcăuni idioți.

Beverly încercă o nouă privire pe lângă Studebakerul aruncat.

Patrick Hockstetter se întorsese, ridicat pe jumătate, astfel că popoul îi stătea aproape în fața lui Henry. Henry avea în mână un obiect argintiu, lucitor. După o clipă de studiu, Beverly îl identifică drept o brichetă.

– Credeam c-ai zis că simți că-ți vine una, spuse Henry.

– Îmi vine, răspunse Patrick. Îți spun eu când. Fii gata!... Fii gata, vine! Fii... *Acuma!*

Henry scăpără bricheta. În același moment se auzi inconfundabila pârâitură a unei bășini strașnic de bune. Nu puteai să nu recunoști acel sunet; Beverly îl auzise destul în propria ei casă, de obicei sâmbătă noaptea, după fasolea cu cârnați. Tatăl ei era un consumator împătimit de fasole. În timp ce Patrick o trăgea, iar Henry aprindea bricheta, văzu ceva ce o lăsă cu gura căscată. Un jet albastru-strălucitor de flăcări păru să vâjâie drept din poponeața lui Patrick. Fetei i se părea că arată ca flacăra unui arzător cu gaz.

Băieții hohotiră cu râsul lor cretin, iar Beverly se retrase la adăpostul mașinii, înăbușindu-și iarăși chicotelile nebunești. Râdea, dar nu pentru că s-ar fi distrat. Într-un fel era caraghios, da, dar mai mult râdea pentru că simțea o profundă repulsie însoțită de un soi de oroare. Râdea fiindcă nu cunoștea nici un alt mod de a face față celor văzute. Avea o anume legătură cu faptul că le văzuse băieților *socotelile*, dar asta nu reprezenta în nici un caz, ba încă nici pe departe, principalul din ceea ce simțea. Știuse, la urma urmei, că băieții au *socoteli*, tot așa cum știa și că fetele au altfel de *socoteli*; asta nu era decât ceea ce s-ar fi putut numi o confirmare. Dar restul a ceea ce făceau îi părea atât de straniu, atât de hilar, și totuși în același timp atât de ucigător de primitiv, încât se pomeni, în pofida accesului de râs, bâjbâind după miezul propriei ei făpturi cu un fel de disperare.

Stai, își spuse, ca și cum acesta ar fi fost răspunsul, *oprește-te, au să te audă, așa că fă bine și încetează, Bevvie!*

Dar așa ceva era imposibil. Tot ce putea face mai mult era să râdă fără a-și angaja corzile vocale, astfel că sunetele ieșeau într-o serie de pufnete aproape neauzite, cu mâinile lipite peste gură, obrajii roșii ca niște mere ionatane și ochii înotând în lacrimi.

– Doamne, *căca-m-aș*, ce mai *doare*! tună Victor.

– Patru *metri*! răcni Henry. Jur pe Dumnezeu, Vic, *patru futu-i în cur de metri*! Jur pe numele lu' *mama*!

– Nu-mi pasă nici să fi avut *zece* futu-i în cur de metri, mi-ai ars cufu'! urlă Vic, și urmară râsete hohotinde.

Continuând să chicotească silențios după mașina ce o ascundea, Beverly se gândi la un film pe care-l văzuse la televizor. Juca în el Jon Hall. Era vorba de tribul ăla din junglă, aveau un ritual secret și, dacă-l vedeai, erai sacrificat zeului lor, idolul acela mare de piatră. Asta nu-i astâmpără râsul, ci i-l pătrunse de-o nouă nuanță, aproape isterică. Semăna tot mai mult și mai mult cu un șir de zbierete tăcute. O durea burta. Lacrimile îi șiroiau pe față.

3

Henry, Victor, Belch și Patrick Hockstetter ajunseseră, în după-amiaza aceea fierbinte de iulie, să-și aprindă unul altuia bășinile în groapă din cauza Renei Davenport.

Henry știa ce rezultat se obținea după consumarea unor mari cantități de fasole coaptă. Acest rezultat era poate cel mai bine exprimat într-un cântecel pe care-l învățase la picioarele tatălui său când încă umbla în pantaloni scurți. *Fasole, fasole, potolul melodios! Cu cât mănânci mai multă, cu-atât tragi mai fălos!*

Rena Davenport și tatăl lui trăiau împreună de aproape opt ani. Ea era grasă, cam la patruzeci de ani, și de obicei nespălată. Henry bănuia că tatăl său și Rena se futeau uneori, deși nu-și putea închipui cum și-ar lipi cineva trupul de cel al Renei Davenport.

Fasolea era mândria ei. O punea la înmuiat sâmbătă seara și o gătea la foc mic cât era duminica de lungă. Henry o socotea bună – era, oricum, ceva de băgat în gură și de mestecat – dar după opt ani *orice* și-ar fi pierdut farmecul.

Nici Rena nu se mulțumea să facă doar puțină fasole; o prepara ca pentru armată. Când apărea duminică seara în vechiul ei De Soto verde (un bebeluș de cauciuc, gol, spânzura de oglinda retrovizoare, semănând grozav cu cea mai tânără victimă din lume a unui linșaj), avea de obicei fasolea aburind pe scaunul de lângă ea într-o marmită de oțel zincat de douăsprezece galoane. Toți trei mâncau fasolea în aceeași seară (Rena bătând câmpii tot timpul despre gătitul ei, nebunul de Butch Bowers mormăind și ștergându-se de sos la gură cu o bucățică de pâine sau pur și simplu spunându-i să tacă dacă la radio se transmitea un meci, Henry mâncând doar, privind pe fereastră, cu gândul la ale lui – în fața unei asemenea farfurii de fasole îi venise ideea de a-l otrăvi pe Mr. Chips al lui Mike Hanlon), iar Butch o reîncălzea în seara următoare. Marțea și miercurea, Henry lua o cutie plină la școală. Cam joi sau vineri, nici Henry, nici taică-său nu mai puteau mânca. Cele două dormitoare ale casei puteau a pârțuri stătute, în pofida ferestrelor deschise. Butch lua resturile, le amesteca cu alte lături și le dădea lui Bip și Bop, cei doi porci ai familiei Bowers. Rena urma să se arate în duminica următoare cu o nouă oală clocotită, iar ciclul se relua.

În dimineața aceea, Henry luase cu el o cantitate enormă de fasole rămasă, și toți patru o mâncaseră pe toată la prânz, așezați pe terenul de joacă la umbra unui ulm mare și bătrân. Mâncaseră până aproape să le crape burțile.

Patrick venise cu ideea să se ducă în groapă, care avea să fie destul de liniștită în toiul unei după-amieze de zi lucrătoare, vara. La vremea sosirii lor, fasolea își făcea treaba frumos de tot.

4

Puțin câte puțin, Beverly își recăpătă controlul. Știa că trebuia să scape de acolo; să bată în retragere era mai puțin periculos, în ultimă instanță, decât să rămână prin preajmă. Erau absorbiți de ceea ce făceau și, chiar dacă se întâmpla tot ce putea fi mai rău, avea șansa să ia startul în avans (iar undeva în străfundurile minții ajunsese deja la concluzia că, dacă se întâmpla tot ce putea fi *cel mai* rău, câteva bile trase cu praștia i-ar fi descurajat).

Se pregătea să se îndepărteze pe furiș când Victor spuse:

– Eu tre' să mă duc, Henry. Taică-miu vrea să-l ajut la culesu' porumbului dup-amiaza asta.

– Ei, căcat, replică Henry. Doar n-o să moară.

– Nu, da' are draci pe mine. Din cauză la ce s-a-ntâmplat atuncea.

– Futu-l în cur dacă nu știe s-o ia-n glumă.

Beverly începu să asculte mai atentă, bănuind că putea fi vorba de răfuiala ce se sfârșise cu fractura lui Eddie.

– Nu, tre' să plec.

– Cre' că-l doare curu', zise Patrick.

– Vezi cum vorbești, mutră futută, îl preveni Victor. Să nu-ți dau una.

– Și io trebui să mă duc, spuse Belch.

– Și tac-tu vrea să culegi porumb? întrebă enervat Henry.

La mintea lui, asta ar fi vrut să însemne o glumă; tatăl lui Belch era mort.

– Nu. Da' am treabă să-mpart *Weekly Shopper*. În seara asta apare.

– Ce tot halești rahat cu *Weekly Shopper*? întrebă Henry, părând acum nu numai furios, dar și tulburat.

– E o *treabă*, spuse Belch cu răbdare greoaie. Câștig *bani*.

Henry scoase un sunet dezgustat, iar Beverly mai riscă să arunce o privire de după mașină. Victor și Belch stăteau în picioare, încheindu-și curelele. Henry și Patrick încă mai erau chirciți, cu pantalonii în vine. Bricheta lucea în mâna lui Henry.

– N-oi da și *tu* bir cu fugiții, nu? îl întrebă Henry pe Patrick.

– Nț, răspunse acesta.

– N-oi avea *și tu* de cules porumb sau altă-mputită de treabă?

– Nț, făcu din nou Patrick.

– Păi, zise nesigur Belch, ne mai vedem noi, Henry.

– Sigur, spuse Henry și scuipă lângă unul dintre pantofii țopârlănești de lucru ai lui Belch.

Vic și Belch porniră împreună spre cele două rânduri de mașini stricate... Spre Studebakerul după care stătea pitită Beverly. În primul moment fata nu putea decât să se crispeze, înghețată de frică precum un iepuraș. Apoi se strecură prin stânga Studebakerului și prin spațiul dintre acesta și Fordul tamponat, fără uși, de alături. O clipă se opri, privind într-o parte și în alta, în timp ce-i auzea apropiindu-se. Ezită, cu gura uscată ca iasca, simțind mâncărimi pe spinarea transpirată; o parte a minții ei se întreba buimacă oare cum ar arăta cu un ghips ca al lui Eddie, cu numele Păgubosilor iscălite pe el. Apoi plonjă în Ford, pe locul mortului. Se ghemui pe mocheta murdară, făcându-se cât de mică putea. Înăuntrul Fordului aruncat la gunoi era cald ca într-un cuptor și mirosea atât de greu a praf, a tapițerie putredă și a căcăreze de șobolan învechite, încât trebui să lupte amarnic împotriva strănutului sau tusei. Îi auzi pe Belch și Victor trecând pe alături, vorbind cu glasuri scăzute. Și se îndepărtară.

Strănută de trei ori, iute și tăcut, în palmele făcute căuș.

Bănuia că acum ar putea să plece, dacă avea grijă. Cea mai bună cale de a o face era să treacă pe locul șoferului, să se strecoare înapoi pe cărare, iar după aceea să se facă pur și simplu nevăzută. Bănuia că ar putea reuși, dar șocul de a fi fost aproape descoperită îi secătuise tot curajul, cel puțin pentru moment. Se simțea mai în siguranță acolo, în Ford. Și poate, acum că Victor și Belch plecaseră, ceilalți doi se vor duce și ei în curând. Atunci se putea întoarce și ea la club. Îi pierise tot cheful de tras la țintă.

Și apoi, îi venea să facă pipi.

Haideți, spuse ea în sinea ei. *Haideți, grăbiți-vă și plecați, grăbiți-vă și plecați, vă ROOOG!*

O clipă mai târziu îl auzi pe Patrick urlând într-un amestec de râs și durere.

– Doi metri! mugi Henry. Ca o futută de lampă de sudură! Mă jur pe Dumnezeu!

Tăcere apoi, un timp. Sudoare prelingându-i-se pe spinare. Soarele bătând prin parbrizul spart al Fordului, în ceafa ei. Apăsare în vezică.

Henry răcni atât de tare, încât Beverly, care aproape atipise în ciuda poziției incomode, aproape că țipă ea însăși.

– Lua-te-ar *dracu'*, Hockstetter! Mi-ai ars curul! Ce mă-ta faci cu bricheta aia?

– Trei metri, chicoti Patrick (simplul sunet al chicotelii lui o făcea pe Bev să se simtă înfrigurată și plină de revoltă, ca și cum ar fi văzut

un vierme târându-se din salata ei). Trei metri ca nimica, Henry. Albastră-orbitoare. Trei metri ca nimica. Jur pe Dumnezeu!

– Dă-ncoa' aia! mârâi Henry.

Haide, haide, prostălăilor, mergeți, cărați-vă!

Când Patrick vorbi din nou, glasul îi suna atât de încet, încât Bev abia îl putu auzi. Dacă sufla cea mai mică boare de vânt în după-amiaza aceea ca un cuptor, nu l-ar fi auzit.

– Hai să-ți arăt ceva, spuse Patrick.

– Ce? întrebă Henry.

– Doar ceva, reluă Patrick și tăcu o clipă. Se simte mișto.

– Ce? întrebă din nou Henry.

Apoi se lăsă tăcerea.

Nu vreau să mă uit, nu vreau să văd ce fac acum, și plus de asta s-ar putea să mă vadă, de fapt probabil o să te și vadă, fiindcă ți-ai cam consumat tot norocul pe ziua de azi, fetița mamei. Așa că fă tu bine și stai aici. Nu trage cu ochiul...

Dar curiozitatea îi învinse bunul-simț. Plutea ceva straniu în liniștea aceea, ceva puțin cam înfricoșător. Înălță capul centimetru cu centimetru până ce putu privi prin parbrizul crăpat și cețos al mașinii. Nu avea de ce să se teamă că va fi văzută; ambii băieți se concentrau asupra a ceea ce făcea Patrick. Nu înțelese ce vedea, dar știu că era o porcărie... Ceea ce nu însemna că s-ar fi așteptat la altceva de la Patrick, care era atât de *sucit*.

Ținea o mână între coapsele lui Henry și una între ale sale. O mână scutura ușurel *socoteala* lui Henry; cu cealaltă mână Patrick și-o freca pe a lui. Doar că nu și-o freca propriu-zis – cum să-i zici, o... *storcea*, trăgând-o, lăsând-o iar moale în jos.

Da' ce face? se întrebă Beverly, scârbită.

Nu știa, cu siguranță că nu, dar îi era frică. Nu credea să mai fi fost atât de înfricoșată de când vomase sânge chiuveta din baie, împroșcând totul. O parte din adâncurile ei țipă că, dacă își dădeau seama că-i văzuse, indiferent ce anume făcând, puteau îndrăzni mai mult decât s-o lovească; o puteau ucide de-a binelea.

Totuși, nu-și putea muta privirea în altă direcție.

Văzu că *socoteala* lui Patrick se făcuse ceva mai lungă, dar nu mult; încă îi mai atârna între picioare ca un șarpe. A lui Henry însă crescuse uluitor. Stătea în sus țeapănă și tare, aproape împungându-l în buric. Mâna lui Patrick urca și cobora, urca și cobora, uneori oprindu-se ca să strângă, alteori gâdilând sacul acela ciudat și greu de sub *socoteala* lui Henry.

Alea îi sunt coaiele, își spuse Beverly. *Chiar trebuie băieții să umble tot timpul cu alea la ei? Doamne, eu mi-aș ieși din* minți! Apoi o altă parte a creierului ei șopti: *Bill are de-alea.* Din proprie inițiativă, în mintea fetei se născu imaginea ei înseși apucându-i-le, cuprinzându-le în mână, pipăindu-le textura... Și simțământul acela fierbinte goni din nou prin ea, detonând o roșeață furioasă.

Henry fixa cu privirea mâna lui Patrick, ca hipnotizat. Bricheta zăcea pe grohotișul de lângă el, oglindind soarele fierbinte al după-amiezei.

– Vrei să ți-o iau în gură? întrebă Patrick.

Buzele lui, vinete ca ficatul, zâmbeau cu complezență.

– Mm? făcu Henry, ca trezit dintr-un somn adânc.

– Ți-o iau în gură dacă vrei. Nu mă deran...

Mâna lui Henry fulgeră, semi-închisă, nu tocmai pumn. Patrick se răsturnă pe spate. Căpățâna i se izbi de pietre cu o bufnitură. Beverly se aruncă din nou pe jos, cu inima bubuind să-i spargă pieptul, cu dinții încleștați împotriva unui mic geamăt scâncit. După ce-l doborâse pe Patrick, Henry se întorsese și, preț de-o clipă, chiar înainte de a se ghemui iarăși pe locul mortului lângă schimbătorul de viteze, i se păruse că ochii ei și ai lui Henry se întâlniseră.

Doamne, te rog, fă să-i fi venit soarele-n ochi, se rugă fata. *Te rog, Doamne, îmi pare rău c-am tras cu ochiul. Te rog, Doamne.*

Urmă o pauză chinuitoare. Bluza albă îi stătea lipită cu sudoare de trup. Broboane ca niște perle mici îi scânteiau pe brațele bronzate. Bășica îi pulsa dureros. Simți că nu peste mult timp își va uda pantalonii. Aștepta ca fața furioasă a lui Henry să apară în deschizătura unde fusese portiera dreaptă a Fordului, convinsă că așa se va întâmpla – cum să n-o fi văzut? Avea s-o tragă afară și s-o lovească. Avea să...

Un nou gând, și mai cumplit, îi veni acum în minte, și încă o dată trebui să se angajeze într-o luptă încordată și dureroasă pentru a nu-și uda pantalonii. Da' dacă-i făcea ceva cu *socoteala* lui? Dacă voia să și-o bage în ea, undeva? Știa unde *trebuia* să intre, mai mult ca sigur; i se părea că această cunoaștere îi răsărise deodată în minte pe deplin formată. Avea convingerea, că dacă Henry încerca să-și bage *socoteala* în ea, ar înnebuni.

Te rog, nu, te rog, Doamne, nu-l lăsa să mă fi văzut, te rog, bine?

Atunci Henry vorbi și, spre groaza ei crescândă, glasul i se auzi de undeva mult mai de-aproape:

– La mine nu țin chestiile-astea de poponari.

Mai de departe, vocea lui Patrick:

– Ți-a plăcut.

– Ba nu mi-a *plăcut*! strigă Henry. Și dacă zici la cineva că da, te-*omor*, futu-ți morții mă-tii de curist!

– Ți s-a făcut os, comentă Patrick.

După glas, părea că zâmbește. Cât îi era de teamă de Henry Bowers, zâmbetul n-ar fi surprins-o pe Beverly. Patrick era nebun, mai nebun decât Henry, poate, iar oamenii *atât* de nebuni nu se temeau de nimic.

– Am văzut.

Pași scrâșniră pe pietriș – mai aproape, și mai aproape. Beverly ridică privirea, cu ochii ieșiți din orbite. Prin parbrizul vechi al Fordului putea vedea acum partea din spate a capului lui Henry. Se uita spre Patrick, dar dacă se-ntorcea...

– Dacă zici la cineva, te spun că sugi pula, amenință Henry. Și pe urmă te omor.

– Nu mi-i frică de tine, Henry, zise Patrick și se hlizi. Da' s-ar putea să nu zic dacă-mi dai un dolar.

Henry se foi neliniștit. Se răsuci parțial; acum Beverly îi putea vedea pe sfert profilul în locul cefei. *Rogu-te, Doamne, rogu-te, Doamne*, cerși ea incoerent, iar vezica urinară îi pulsă și mai puternic..

– Dacă zici, spuse Henry, cu vocea joasă și calculată, am să spun ce faci cu pisicile. Și cu câinii. Am să le spun de frigider. Știi ce-o să se-ntâmple, Hockstetter? O să vină și-o să te ia și-o să te bage-n cur pă mă-ta la balamuc.

Tăcere din partea lui Patrick.

Henry bătu cu degetele în capota Fordului unde stătea ascunsă Beverly.

– Se-aude?

– Te-aud.

Glasul lui Patrick suna îmbufnat. Îmbufnat și cam speriat. Izbucni:

– Ți-a plăcut! Ți s-a făcut os! Cel mai mare os din câte-am văzut!

– Mhm, fac pariu c-ai văzut o droaie, futu-te-n cur de curist mic și labagiu. Ține doar minte ce-am zis cu frigideru'. Cu frigideru' *tău*. Și dacă te mai văd pe-aici, îți sparg dovleacu'.

Din nou tăcere dinspre Patrick.

Henry se îndepărtă. Beverly întoarse capul și-l văzu trecând prin stânga mașinii. Dacă ar fi privit doar puțin spre stânga lui, ar fi văzut-o. Dar nu privi. Un moment mai târziu, îl auzi luând-o în direcția în care plecaseră Victor și Belch.

Acum nu mai era acolo decât Patrick.

Beverly așteptă, dar nu se întâmplă nimic. Cinci minute se târâră cu greu. Nevoia de a urina atinsese acum disperarea. S-ar mai fi putut abține două sau trei minute, dar mai mult nu. Și o neliniștea faptul de a nu ști precis unde era Patrick.

Privi pe furiș prin parbriz și îl văzu șezând pur și simplu acolo. Henry își uitase bricheta. Patrick își băgase cărțile la loc într-o mică tolbă din prelată pe care și-o petrecuse pe după gât ca un vânzător de ziare, dar pantalonii și chiloții îi erau tot în vine. Începuse să se joace cu bricheta. Învârteă rotița, aprindea o flacără aproape invizibilă în lumina puternică a zilei, închidea căpăcelul; și pe urmă iar o lua de la început. Părea hipnotizat. Un fir de sânge i se prelingea din colțul gurii până pe bărbie, iar buzele i se umflau pe partea dreaptă. Nu părea să observe, și încă o dată Beverly se simți pătrunsă de o repulsie stranie. Patrick era scrântit, nici vorbă; în viața ei nu voise cu mai multă putere să scape de cineva.

Mișcându-se cu multă grijă, se târî înapoi peste schimbătorul de viteze al Fordului și se strecură sub volan. Puse un picior pe pământ și se furișă înapoia mașinii. Apoi fugi repede pe unde venise. Când intră între pinii de dincolo de automobilele abandonate, privi în urmă peste umăr. Acolo nu era nimeni. Groapa picotea sub soare. Simți cercurile de tensiune din jurul pieptului și stomacului slăbind ușurate, și tot ce-i mai rămase era nevoia de a urina, atât de mare, încât simțea că îi vine să leșine.

Se mai grăbi câțiva pași pe cărare și coti la dreapta. Își descheie șortul aproape înainte ca frunzișul să se fi închis la loc în urma ei. Privi iute în jur să se asigure că nu creștea oțetar otrăvitor pe aproape; apoi se lăsă pe vine, ținându-se de trunchiul rezistent al unui boschet ca să-și păstreze echilibrul.

Își ridica pantalonii la loc când auzi pași apropiindu-se dinspre groapă. Tot ce reuși să deslușească printre tufe erau crâmpeie de doc albastru și carouri decolorate ale unei cămăși de școală. Era Patrick. Se ghemui la pământ, așteptându-l să treacă spre Kansas Street. Actuala poziție îi dădea mai multă încredere.

Acoperirea era bună, nu mai trebuia să facă pipi, iar Patrick era dus în lumea lui de cuci. Când va fi fost plecat, ea avea să se întoarcă și să se ducă la club.

Dar Patrick nu trecu mai departe. Se opri pe potecă aproape vizavi de ea și rămase cu privirea la frigiderul ruginit.

Beverly îl putea observa pe Patrick printre boscheți fără a risca prea mult să fie văzută. Acum, că se ușurase, descoperi că era din nou curioasă – iar, dacă se întâmpla ca Patrick s-o vadă, avea convingerea că-l va putea întrece la fugă. Nu era atât de gras ca Ben, dar era molâu. Scoase oricum praștia din buzunarul de la spate și își puse o jumătate de duzină de bile din oțel în buzunarul de la piept al vechii ei cămăși.

Nebun sau nu, una bună trasă la genunchi îl putea domoli pe unul ca Patrick Hockstetter.

Acum își amintea destul de bine frigiderul. Erau o droaie de frigidere aruncate în groapă, dar dintr-o dată îi trecu prin minte că acesta era singurul văzut de ea pe care Mandy Fazio nu-l dezmembrase, fie rupându-i cu cleștii mecanismul de închidere, fie pur și simplu scoțând ușa cu totul.

Patrick începu să fredoneze și să se legene înainte și înapoi în fața frigiderului vechi și ruginit, iar Beverly simți un nou fior străbătând-o. Era ca un tip dintr-un film de groază încercând să trezească un cadavru dintr-o criptă.

Ce avea de gând?

Dar dacă ar fi știut asta, sau ce anume urma să se întâmple când Patrick își va fi sfârșit ritualul privat și va deschide ușa ruginită a frigiderului mort, ar fi fugit cât o țineau picioarele.

5

Nimeni – nici măcar Mike Hanlon – nu avea cea mai vagă idee cât de nebun era cu adevărat Patrick Hockstetter. Avea doisprezece ani și era fiul unui comis-voiajor de vopsele. Mama sa, catolică devotată, avea să moară de cancer la sân în 1962, la patru ani după ce Patrick fusese devorat de entitatea tenebroasă ce exista în și sub Derry. Deși testele îi depistaseră un coeficient de inteligență puțin sub medie, Patrick repetase deja două clase, prima și a treia. Urma cursurile de vară în acel an pentru ca să nu fie obligat să o repete și pe a cincea. Profesorii îl considerau un elev apatic (după cum notaseră câțiva pe cele șase linii goale ale carnetelor de note de la Școala Primară Derry rezervate pentru COMENTARII ALE PROFESORILOR) și destul de neliniștitor totodată (ceea ce nu notase nici unul – sentimentele le erau prea vagi, prea difuze ca să poată fi exprimate pe șaizeci de rânduri, nicidecum doar pe șase). Dacă s-ar fi născut cu zece ani mai târziu, probabil că un consilier l-ar fi orientat spre un specialist în psihologie infantilă care poate (sau poate că nu; Patrick era mult mai isteț decât indicau rezultatele sale lipsite de strălucire la testul de inteligență) ar fi pătruns înfricoșătoarele abisuri din spatele acelui chip ca luna, palid și molatic.

Era un sociopat și, poate, în acea fierbinte lună iulie a anului 1958, devenise deja un psihopat adevărat. Nu-și putea aminti vreo vreme când să fi crezut că restul oamenilor – și restul ființelor vii, mai exact – erau „reali". Se considera pe sine însuși ca fiind o făptură concretă, probabil singura din univers, dar nu era în nici un caz convins că această concretețe îl făcea să fie „real". Nu avea simțul durerii, în sens exact, și nici măcar nu își dădea seama când i se provocau dureri (indiferența față de lovitura

în gură primită de la Henry în groapă era un exemplu semnificativ). Câtă vreme găsea realitatea ca un concept complet lipsit de înțeles, înțelegea însă perfect conceptul de „reguli". Și, în pofida faptului că toți profesorii lui îl socotiseră ciudat (atât doamna Douglas, profesoara din clasa a cincea, cât și doamna Weems, care-l avusese pe Patrick elev într-a treia, știau despre penarul plin de muște, dar – deși nici una dintre ele nu ignora complet implicațiile – fiecare avea zeci de alți elevi, fiecare cu propriile sale probleme), nimeni nu întâmpinase cu el dificultăți disciplinare serioase. Putea preda extemporale absolut albe – sau albe cu excepția unui mare și decorativ semn de întrebare – iar doamna Douglas descoperise că era mai bine să-l țină departe de fete din cauza mâinilor lui romane și a degetelor rusești, dar era liniștit, atât de liniștit, încât existau momente când putea să fie luat drept un cocoloș de lut ce fusese modelat în formă de băiat. Era ușor să nu observi un Patrick care eșua în liniște, când aveai de făcut față unor băieți ca Henry Bowers și Victor Criss, care erau turbulenți și insolenți în mod activ, băieți dispuși să fure banii de lapte sau să devasteze cu bucurie proprietatea școlii dacă li se oferea ocazia, și fete ca nefericit-numita Elizabeth Taylor, care era epileptică și ale cărei câteva sărmane celule cenușii nu funcționau decât sporadic, astfel că trebuia să fie împiedicată să își ridice rochia în curtea școlii ca să-și arate perechea de chiloți noi. Cu alte cuvinte, Școala Primară era confuzul carnaval educațional tipic, un circ cu atât de multe arene, încât Pennywise însuși ar fi trecut neobservat. Fără îndoială, nici una dintre profesoarele lui Patrick (sau părinții lui, că tot veni vorba) nu bănuia că la vârsta de cinci ani Patrick își asasinase frățiorul nou-născut, Avery.

Lui Patrick nu-i plăcuse când mama sa îl adusese pe Avery acasă de la spital. Nu-i păsa (sau cel puțin așa își spusese el la început) dacă părinții lui aveau doi copii, cinci copii sau cinci duzini de copii, câtă vreme celălalt copil sau copii nu-i afectau propriul său program. Constată însă că Avery i-l afecta. Mesele întârziau. Bebelușul plângea noaptea și îl trezea din somn. I se părea că părinții stau toată ziua aplecați peste leagăn și, adesea, când încerca să le atragă atenția, descoperea că nu mai poate. Pentru una dintre puținele ori din viața lui, lui Patrick i se făcu frică. Îi trecu prin minte că dacă părinții îl aduseseră pe *el*, Patrick, acasă de la spital, și dacă el *era* „real", atunci poate că și Avery era „real". Se putea întâmpla chiar ca, atunci când Avery va fi destul de mare ca să umble și să vorbească, să-i aducă tatei numărul din *Derry News* de pe prag și să-i dea mamei oalele când cocea pâine, părinții să ia hotărârea de a se descotorosi cu totul de Patrick. Nu se punea problema temerii că l-ar fi iubit mai mult pe Avery (deși lui Patrick îi era clar că îl *iubeau* mai mult, iar în acest caz judecata sa era probabil corectă). Lucrurile ce-l

interesau erau: (1) regulile care se încălcaseră sau se schimbaseră de la sosirea lui Avery, (2) posibila „realitate" a lui Avery și (3) eventualitatea de a-l da pe *el* afară în favoarea lui Avery.

Patrick intră în camera lui Avery într-o zi pe la două și jumătate, la scurt timp după ce autobuzul școlii îl adusese de la programul de după-amiază al grădiniței de copii. Era luna ianuarie. Afară începea să cadă zăpada. Un vânt puternic vuia prin McCarron Park și făcea să zăngăne ferestrele înghețate de la etaj. Mama lui moțăia în dormitor; Avery făcuse nazuri toată noaptea trecută. Tata era la serviciu. Copilașul dormea pe burtă, cu capul întors într-o parte.

Patrick, cu chipul său tâmp ca luna plină, întoarse capul lui Avery astfel încât fața i se înfundă drept în pernă. Avery scoase un smiorcăit și-și răsuci capul la loc pe o parte. Patrick observă asta și căzu pe gânduri, în timp ce zăpada i se topea de pe ghetele galbene bâltind în podea. Să tot fi trecut vreo cinci minute (viteza de gândire nu era specialitatea lui Patrick), după care răsuci iar fața lui Avery în pernă și o ținu o clipă acolo. Avery începu să se zbată. Dar zvârcolirile îi erau slabe. Patrick îi dădu drumul. Avery întoarse din nou capul pe o parte, scoase un mic țipăt sforăitor și dormi mai departe. Vântul vuia, zgâlțâind ferestrele. Patrick așteptă să vadă dacă acel țipăt ușor o trezise pe maică-sa. N-o trezise.

Acum se simți scăldat într-o mare fascinație. Lumea părea să-i stea clară în față pentru prima oară. Echipamentul său emoțional era grav deficitar, iar în acele câteva momente se simți așa cum i s-ar întâmpla poate unei persoane complet daltoniste la administrarea unei injecții ce i-ar permite să perceapă culorile un scurt răstimp... Sau unui toxicoman recent îmbuibat, când doza îi propulsează creierul pe orbită. Acesta era un lucru nou. Nu-i bănuise existența.

Foarte blând, răsuci din nou chipul lui Avery în pernă. De astă dată, când Avery se zbătu, Patrick nu-i mai dădu drumul. Apăsă mai ferm în pernă fața bebelușului. Micuțul scotea acum încontinuu strigăte înăbușite, iar Patrick știa că se trezise. Avu vaga idee că s-ar putea să-l spună maică-sii dacă se oprea. Îl ținu apăsat. Copilul se zvârcolea. Patrick îl ținea. Copilul trase un pârț. Spasmele îi slăbiră. Patrick continuă să-l țină. În cele din urmă rămase complet nemișcat. Patrick îl mai ținu încă cinci minute, simțind acea fascinație atingând apogeul și apoi începând să se risipească: efectul injecției trecând, lumea redevenind cenușie, drogul redevenind o doză obișnuită.

Patrick coborî la parter, luă o farfurie cu fursecuri și își turnă un pahar de lapte. Mama sa coborî după o jumătate de oră și spuse că nici măcar nu-l auzise venind acasă, *atât* de obosită fusese (*n-ai să mai fii, mămică*, spuse Patrick în sinea lui, *nici o grijă, am aranjat eu*). Se așeză

lângă el, mâncă un fursec și-l întrebă ce făcuse la grădiniță. Patrick spuse că fusese totul bine și-i arătă desenul lui cu o casă și un pom. Hârtia era acoperită de mâzgăleli lăbărțate și fără sens făcute cu creion negru și maro. Maică-sa spuse că e foarte frumos. Patrick aducea acasă în fiecare zi aceleași zmângăliturі strâmbe, negre și maro. Uneori spunea că-i un curcan, alteori un' pom de Crăciun, câteodată un băiat. Mama sa îi răspundea întotdeauna că-i foarte frumos... Deși din când în când, într-o parte din ea atât de adânc ascunsă, încât abia dacă-i știa prezența, își făcea griji. Era ceva puțin cam neliniștitor la asemănarea întunecată a acelor mari rotocoale de negru și maro.

Nu descoperi moartea lui Avery decât aproape de ora cinci; până atunci presupusese pur și simplu că-și face o siestă foarte prelungită. De acum Patrick privea *Crusader Rabbit* la televizorul lor cu diagonala de șaptesprezece centimetri, și continuă să se uite la televizor în tot timpul vacarmului ce urmă. Începuse *Whirly-birds* când sosi doamna Henley din vecini (mama, zbierând, ținuse în brațe cadavrul copilului în ușa deschisă a bucătăriei, crezând năucită că aerul rece l-ar putea reînvia; lui Patrick i se făcu frig și-și luă un pulover din debaraua de la parter). *Highway Patrol*, serialul preferat al lui Ben Hanscom, se transmitea când veni acasă domnul Hockstetter de la lucru. La vremea când ajunse doctorul, tocmai urma *Science Fiction Theater*, cu Gazda Dumneavoastră, Truman Bradley. „Cine știe ce ciudățenii poate ascunde universul?" specula Truman Bradley pe când mama lui Patrick țipa și se zbătea în brațele soțului ei la bucătărie. Doctorul observă calmul profund și privirea neîntrebătoare ale lui Patrick și presupuse că băiatul era în stare de șoc. Îi oferi lui Patrick o pastilă. Patrick nu avu nici o obiecție.

Se puse diagnosticul de moarte infantilă. Peste ani de zile s-ar fi putut ridica întrebări privind un asemenea incident fatal, deviere de la obișnuitele morți infantile. Dar, când se întâmplă, moartea fu pur și simplu înregistrată, iar bebelușul îngropat. Patrick avu mulțumirea că, o dată potolite lucrurile, mesele sale reîncepură să sosească la timp.

În nebunia acelei după-amieze și seri – oameni trântind ușile prin casă, luminile roșii ale ambulanței de la spital pulsând pe pereți, doamna Hockstetter zbierând, văicărindu-se și refuzând orice mângâiere – singur tatăl lui Patrick ajunse la o distanță infimă de adevăr. Stătea amorțit lângă leagănul gol al lui Avery, cam la douăzeci de minute după ridicarea cadavrului, pasiv, pur și simplu nevenindu-i să creadă cele întâmplate. Privi în jos și văzu o pereche de urme pe podelele din lemn de esență tare. Le lăsase zăpada topită de pe cizmele galbene de cauciuc ale lui Patrick. Se uită la ele, și un gând îngrozitor îi răsări scurt în minte, ca o bulă de gaz otrăvitor înălțându-se dintr-un puț de mină adânc. Mâna i

se ridică încet la gură și ochii i se dilatară. O imagine începu să-i prindă contur în minte. Înainte de-a apuca să devină clară, omul ieși din cameră, trântind ușa în urma lui atât de tare, încât pragul de sus se crăpă.

Nu i-a pus niciodată vreo întrebare lui Patrick.

Patrick nu mai făcuse niciodată așa ceva, deși ar fi fost posibil dacă i se ivea ocazia. Nu simți nici o vinovăție, nu avu coșmaruri. Cu trecerea timpului însă deveni mai conștient de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prins. Existau reguli. Ți se întâmplau lucruri neplăcute dacă nu le respectai... Sau dacă erai prins încălcându-le. Puteai fi închis sau legat pe scaunul electric.

Dar amintirea acelui sentiment de fascinație – acel simțământ al culorii și senzației – era pur și simplu prea puternică și prea minunată ca să renunțe complet. Patrick ucidea muște. La început le strivea doar cu pliciul mamei; mai târziu descoperi că le putea omorî absolut eficient cu o riglă de plastic. Mai descoperi și plăcerile hârtiei-de-muște. O panglică lungă și lipicioasă putea fi cumpărată cu doi cenți de la Costello Avenue Market, iar Patrick petrecea uneori și câte două ore în șir în garaj, privind cum muștele poposeau și se zbăteau apoi să se elibereze, cu gura întredeschisă, cu ochii săi prăfuiți aprinși de acea rară fascinație, cu sudoarea șiroindu-i pe fața rotundă și trupul îndesat. Patrick omora gândaci, dar dacă era posibil îi captura mai întâi. Uneori șterpelea câte un ac lung din pernuța cu ace a mamei sale, străpungea cu el un gândac și se așeza cu picioarele încrucișate în grădină, privindu-l cum moare. În acele momente, expresia lui era cea a unui băiat care citește o carte foarte bună. O dată descoperise o pisică strivită de mașină, care murea în rigolă pe Lower Main Street, și șezuse cu ochii pironiți la ea până ce o bătrână îl văzuse împingând cu piciorul făptura storcită și miorlăitoare. Îi arse una cu mătura pe care o folosea la curățatul aleei. *Du-te-acasă!* strigase la el. *Ce, ești nebun?* Patrick se dusese acasă. Nu era supărat pe bătrână. Fusese prins nesocotind regulile, atâta tot.

Apoi, anul trecut (Mike Hanlon sau oricare dintre ceilalți n-ar fi fost surprins, în acest punct, să afle că de fapt se întâmplase chiar în ziua asasinării lui George Denbrough), Patrick descoperise frigiderul ruginit – unul dintre cei mai mari gunoizi din centura ce înconjura gunoaiele propriu-zise.

La fel ca Bev, auzise avertismentele despre asemenea obiecte abandonate, despre felul cum vreo treizeci de milioane de copii proști se puneau anual la saramură în ele. Patrick rămăsese privind frigiderul vreme îndelungată, jucându-se alene cu sine însuși de-a șoarecele și pisica. Fascinația revenise, mai intensă ca oricând – cu excepția momentului când îl aranjase pe Avery. Fascinația revenise pentru că, în reziduurile

degerate, și totuși fumegânde ce-i slujeau drept minte, lui Patrick Hockstetter îi venise o idee.

Familiei Luce, care locuia cu trei case mai încolo de familia Hockstetter, îi dispăru pisica, Bobby, peste o săptămână. Copiii Luce, care nu-și puteau aminti vreo vreme când Bobby nu se aflase prin preajmă, petrecură ore întregi trecând prin ciur împrejurimile în căutarea sa. Ba mai mult încă, își puseseră laolaltă banii și dăduseră un anunț la rubrica Pierderi din *Derry News*. Fără rezultat. Iar dacă vreunul dintre ei l-ar fi văzut în ziua aceea pe Patrick, mai umflat ca oricând în canadiana sa de iarnă cu miros de naftalină (după retragerea apelor în acea toamnă a lui '57, se lăsase aproape imediat un frig amarnic), ducând o cutie de carton, n-ar fi suspectat nimic.

Familia Engstrom, cu o stradă mai încolo și aproape drept în spatele casei familiei Hockstetter, își pierdu cățelandrul cocker cu vreo zece zile înainte de Sărbătoarea Recunoștinței. Alte familii își pierdură câinii și pisicile în următoarele șase-opt luni, și firește că Patrick le răpise pe toate, ca să nu mai menționăm și o duzină de câini vagabonzi neremarcați din cartierul Hell's Half-Acre al orașului Derry.

Îi băgă în frigiderul Amana ruginit de lângă groapă, unul câte unul. De fiecare dată când aducea câte un nou animal, cu inima bubuindu-i în piept, cu ochii aprinși și înlăcrimați de excitație, se aștepta să constate că Mandy Fazio smulsese broasca frigiderului sau îi scosese țâțânile cu barosul. Dar Mandy nu se atingea niciodată de acel frigider. Poate nu-și dăduse seama că era acolo, poate că forța voinței lui Patrick îl ținea la distanță... Sau poate vreo anume altă forță făcea acest lucru.

Cockerul familiei Engstrom rezistă cel mai mult. În ciuda frigului, era încă viu când Patrick reveni pentru a treia oară în tot atâtea zile, deși își pierduse toată vioiciunea (dăduse din coadă și-i linsese frenetic mâinile când îl scosese prima oară din cutie și-l vârâse în frigider). Când se întorsese a doua zi după încarcerare, cățelul aproape că scăpase de-acolo. Patrick trebuise să-l fugărească aproape tot drumul până la groapă înainte de-a reuși să sară asupra lui și să-l apuce de un picior dinapoi. Cățelușul îl mușcase cu dinții săi mici și ascuțiți. Patrick nu se supărase. În pofida mușcăturilor, îl dusese pe cocker înapoi la frigider și-l împinsese înăuntru. În timp ce făcea toate astea, a avut o erecție. Nu era ceva neobișnuit.

În a treia zi, cățelul încercase iarăși să iasă, dar se mișca mult mai încet. Patrick îl îmbrânci la loc, trânti ușa ruginită a frigiderului și se rezemă de ea cu toată greutatea. Auzea cum câinele zgârie ușa. Îi auzea schelălăiturile înăbușite.

– Cuminte, cuțu, spuse Patrick Hockstetter; avea ochii închiși și respira repede. Vai, ce cuțu cuminte.

În a patra zi, cuțul nu mai putu decât să-și rostogolească ochii spre fața lui Patrick când se deschise ușa. Coastele îi tresăltau rapid și fără vlagă. Când Patrick reveni în a cincea zi, cockerul era mort, cu un cheag de spumă înghețat în jurul botului și năsucului. Asta îl duse cu gândul pe Patrick la acadelele cu nucă de cocos, și râse din toată inima în timp ce ridica leșul înțepenit și-l arunca în tufișuri.

Aprovizionarea cu victime (la care Patrick se gândea, atunci când se gândea cât de cât la ele, ca la „animale de testare") fusese slabă în vara aceea. Lăsând la o parte problemele cu realitatea, instinctul de conservare îi era bine dezvoltat, iar intuiția excelentă. Bănuia că e bănuit. De cine anume, nu era sigur: de domnul Engstrom? Poate. Domnul Engstrom se răsucise și-i aruncase lui Patrick o privire lungă și sfredelitoare, într-o zi din primăvară. Domnul Engstrom cumpăra țigări, iar Patrick fusese trimis după pâine. Doamna Josephs? Poate. Ședea câteodată în fereastra salonașului ei cu un telescop și era, după spusele doamnei Hockstetter, o „băgăreață". Domnul Jacubois, care avea un abțibild ASPCA pe bara din spate a mașinii? Domnul Nell? Altcineva? Patrick nu știa sigur, dar intuiția îi spunea că e suspectat, și nu-și contrazicea niciodată intuiția. Culesese câteva animale rătăcitoare dintre locuințele degradate din Half-Acre, alegându-le doar pe acelea care arătau slabe sau bolnave; dar atâta tot.

Descoperi însă că frigiderul de lângă groapă exercita asupra lui o stranie atracție. Începu să-l deseneze la școală, când se plictisea. Uneori îl visa noaptea, iar în aceste vise frigiderul avea vreo douăzeci de metri înălțime – un mormânt albit, o criptă masivă acoperită cu chiciură în lumina înghețată a lunii. În visele acelea, ușa gigantică se deschidea și vedea ochi uriași privindu-l dinăuntru. Se trezea scăldat într-o sudoare rece, dar descoperi că nu putea să renunțe cu totul la plăcerile frigiderului.

Azi descoperise în fine cine-l bănuia. Bowers. Gândul că Henry Bowers avea în mâinile lui secretul sticlei cu otravă a lui Patrick îl împingea atât de aproape de panică pe cât era el capabil să ajungă. Asta nu însemna deloc foarte aproape, la drept vorbind, dar tot găsea această nu tocmai frică, ci neliniște mentală, apăsătoare și neplăcută. Henry știa. Știa că Patrick încălca uneori regulile.

Ultima sa victimă fusese un porumbel pe care îl descoperise cu două zile în urmă, pe Jackson Street. Îl lovise o mașină și nu mai putea zbura. Patrick se duse acasă, își scoase cutia din garaj și puse porumbelul înăuntru. Pasărea ciuguli dosul mâinii lui Patrick de mai multe ori, lăsând mici găurele însângerate. Patrick nu se supără. Când controlă frigiderul, a doua zi, porumbelul era mort de-a binelea, dar Patrick nu scoase atunci leșul. Acum, ca urmare a amenințării lui Henry, Patrick hotărî că era mai bine să scape imediat de hoitul porumbelului. Poate

degerate, și totuși fumegânde ce-i slujeau drept minte, lui Patrick Hockstetter îi venise o idee.

Familiei Luce, care locuia cu trei case mai încolo de familia Hockstetter, îi dispăru pisica, Bobby, peste o săptămână. Copiii Luce, care nu-și puteau aminti vreo vreme când Bobby nu se aflase prin preajmă, petrecură ore întregi trecând prin ciur împrejurimile în căutarea sa. Ba mai mult încă, își puseseră laolaltă banii și dăduseră un anunț la rubrica Pierderi din *Derry News*. Fără rezultat. Iar dacă vreunul dintre ei l-ar fi văzut în ziua aceea pe Patrick, mai umflat ca oricând în canadiana sa de iarnă cu miros de naftalină (după retragerea apelor în acea toamnă a lui '57, se lăsase aproape imediat un frig amarnic), ducând o cutie de carton, n-ar fi suspectat nimic.

Familia Engstrom, cu o stradă mai încolo și aproape drept în spatele casei familiei Hockstetter, își pierdu cățelandrul cocker cu vreo zece zile înainte de Sărbătoarea Recunoștinței. Alte familii își pierdură câinii și pisicile în următoarele șase-opt luni, și firește că Patrick le răpise pe toate, ca să nu mai menționăm și o duzină de câini vagabonzi neremarcați din cartierul Hell's Half-Acre al orașului Derry.

Îi băgă în frigiderul Amana ruginit de lângă groapă, unul câte unul. De fiecare dată când aducea câte un nou animal, cu inima bubuindu-i în piept, cu ochii aprinși și înlăcrimați de excitație, se aștepta să constate că Mandy Fazio smulsese broasca frigiderului sau îi scosese țâțânile cu barosul. Dar Mandy nu se atingea niciodată de acel frigider. Poate nu-și dăduse seama că era acolo, poate că forța voinței lui Patrick îl ținea la distanță... Sau poate vreo anume altă forță făcea acest lucru.

Cockerul familiei Engstrom rezistă cel mai mult. În ciuda frigului, era încă viu când Patrick reveni pentru a treia oară în tot atâtea zile, deși își pierduse toată vioiciunea (dăduse din coadă și-i linsese frenetic mâinile când îl scosese prima oară din cutie și-l vârâse în frigider). Când se întorsese a doua zi după încarcerare, cățelul aproape că scăpase de-acolo. Patrick trebuise să-l fugărească aproape tot drumul până la groapă înainte de-a reuși să sară asupra lui și să-l apuce de un picior dinapoi. Cățelușul îl mușcase cu dinții săi mici și ascuțiți. Patrick nu se supărase. În pofida mușcăturilor, îl dusese pe cocker înapoi la frigider și-l împinsese înăuntru. În timp ce făcea toate astea, a avut o erecție. Nu era ceva neobișnuit.

În a treia zi, cățelul încercase iarăși să iasă, dar se mișca mult mai încet. Patrick îl îmbrânci la loc, trânti ușa ruginită a frigiderului și se rezemă de ea cu toată greutatea. Auzea cum câinele zgârie ușa. Îi auzea schelălăiturile înăbușite.

– Cuminte, cuțu, spuse Patrick Hockstetter; avea ochii închiși și respira repede. Vai, ce cuțu cuminte.

În a patra zi, cuțul nu mai putu decât să-și rostogolească ochii spre fața lui Patrick când se deschise ușa. Coastele îi tresăltau rapid și fără vlagă. Când Patrick reveni în a cincea zi, cockerul era mort, cu un cheag de spumă înghețat în jurul botului și năsucului. Asta îl duse cu gândul pe Patrick la acadelele cu nucă de cocos, și râse din toată inima în timp ce ridica leșul înțepenit și-l arunca în tufișuri.

Aprovizionarea cu victime (la care Patrick se gândea, atunci când se gândea cât de cât la ele, ca la „animale de testare") fusese slabă în vara aceea. Lăsând la o parte problemele cu realitatea, instinctul de conservare îi era bine dezvoltat, iar intuiția excelentă. Bănuia că e bănuit. De cine anume, nu era sigur: de domnul Engstrom? Poate. Domnul Engstrom se răsucise și-i aruncase lui Patrick o privire lungă și sfredelitoare, într-o zi din primăvară. Domnul Engstrom cumpăra țigări, iar Patrick fusese trimis după pâine. Doamna Josephs? Poate. Ședea câteodată în fereastra salonașului ei cu un telescop și era, după spusele doamnei Hockstetter, o „băgăreață". Domnul Jacubois, care avea un abțibild ASPCA pe bara din spate a mașinii? Domnul Nell? Altcineva? Patrick nu știa sigur, dar intuiția îi spunea că e suspectat, și nu-și contrazicea niciodată intuiția. Culesese câteva animale rătăcitoare dintre locuințele degradate din Half-Acre, alegându-le doar pe acelea care arătau slabe sau bolnave; dar atâta tot.

Descoperi însă că frigiderul de lângă groapă exercita asupra lui o stranie atracție. Începu să-l deseneze la școală, când se plictisea. Uneori îl visa noaptea, iar în aceste vise frigiderul avea vreo douăzeci de metri înălțime – un mormânt albit, o criptă masivă acoperită cu chiciură în lumina înghețată a lunii. În visele acelea, ușa gigantică se deschidea și vedea ochi uriași privindu-l dinăuntru. Se trezea scăldat într-o sudoare rece, dar descoperi că nu putea să renunțe cu totul la plăcerile frigiderului.

Azi descoperise în fine cine-l bănuia. Bowers. Gândul că Henry Bowers avea în mâinile lui secretul sticlei cu otravă a lui Patrick îl împingea atât de aproape de panică pe cât era el capabil să ajungă. Asta nu însemna deloc foarte aproape, la drept vorbind, dar tot găsea această nu tocmai frică, ci neliniște mentală, apăsătoare și neplăcută. Henry știa. Știa că Patrick încălca uneori regulile.

Ultima sa victimă fusese un porumbel pe care îl descoperise cu două zile în urmă, pe Jackson Street. Îl lovise o mașină și nu mai putea zbura. Patrick se duse acasă, își scoase cutia din garaj și puse porumbelul înăuntru. Pasărea ciuguli dosul mâinii lui Patrick de mai multe ori, lăsând mici găurele însângerate. Patrick nu se supără. Când controlă frigiderul, a doua zi, porumbelul era mort de-a binelea, dar Patrick nu scoase atunci leșul. Acum, ca urmare a amenințării lui Henry, Patrick hotărî că era mai bine să scape imediat de hoitul porumbelului. Poate

chiar să aducă o găleată cu apă și niște cârpe și să spele interiorul frigiderului. Nu mirosea foarte bine. Dacă Henry spunea și domnul Nell venea să verifice, putea fi în măsură să spună că acolo murise ceva – mai multe ceva-uri de fapt.

Dacă mă pârăște, cugetă Patrick stând în pâlcul de pini și privind frigiderul ruginit, *am să-l spun și eu că i-a rupt brațul lui Eddie Kaspbrak.* Probabil o știau deja, dar nu putea dovedi nimic pentru că spuseseră *toți* că în ziua aia se jucau acasă la Henry, iar tatăl nebun al lui Henry confirmase. *Da' dacă mă spune am să-l spun. Dinte pentru dinte.*

Dar asta nu conta acum. În acest moment trebuia să se descotorosească de pasăre. Va lăsa ușa frigiderului deschisă și va veni apoi cu cârpele și apa ca să-l curețe. Bun.

Patrick deschise ușa frigiderului și își întâmpină propria sa moarte.

În prima clipă rămase pur și simplu nedumerit, incapabil să facă față în vreun fel lucrului pe care-l vedea. Nu avea absolut nici un înțeles pentru el. Nu se înscria în nici un context. Patrick nu făcu decât să se holbeze, cu capul înclinat într-o parte și ochii uriași.

Din porumbel nu mai rămăsese decât un schelet înconjurat de o grămăjoară de pene zdrențuite. Nu mai avea nici un pic de carne pe trup. Iar în jur, prinse pe pereții interiori ai frigiderului, atârnate dedesubtul congelatorului, agățate de rafturile din sârmă, se aflau zeci de obiecte de culoarea cărnii crude, asemănătoare unor macaroane mari. Patrick văzu că se mișcau ușor, fluturând ca atinse de o briză. Doar că nu adia nici o briză. Se încruntă.

Deodată una dintre macaroanele acelea roșietice desfășură aripi ca de insectă. Înainte ca uluitul Patrick să facă vreo mișcare, străbătu în zbor spațiul dintre frigider și brațul stâng al băiatului. Îl izbi cu un zgomot moale. Urmă o secundă de fierbințeală. Se stinse, iar Patrick își simți din nou brațul la fel ca întotdeauna... Dar carnea palidă a făpturii ca o macaroană se făcu mai întâi roz, iar apoi, cu șocantă bruschețe, roșie ca un trandafir.

Deși Patrick nu se temea de aproape nimic în sensul comun al cuvântului (e greu să te temi de lucruri care nu sunt „reale"), exista cel puțin un lucru care-l umplea de o scârbă hidoasă. Într-o zi caldă din august, când avea șapte ani, ieșise din Lacul Brewster și descoperise patru sau cinci lipitori agățate de burta și picioarele lui. Zbierase răgușit din toți bojocii până ce tatăl său le smulsese de pe el.

Acum, într-o ucigătoare explozie de inspirație, își dădu seama că acelea erau un soi necunoscut de lipitori zburătoare. Îi infestaseră frigiderul.

Patrick începu să urle și să lovească făptura de pe braț. Se umflase aproape cât o minge de tenis. La a treia lovitură se sparse cu un plescăit

greţos. Sânge – sângele *lui* – îi împroşcă braţul de la cot până la încheietura mâinii, dar capul gelatinos şi fără ochi al făpturii se ţinu bine. Într-un fel, semăna cu capul îngust al unei păsări, terminându-se într-o construcţie ca un cioc, dar acest cioc nu era nici plat, nici ascuţit; era tubular şi bont, ca trompa unui ţânţar. O trompă implântată în braţul lui Patrick.

Continuând să ţipe, apucă între degete vietatea storcită şi o smulse. Trompa ieşi lin, urmată de un şuvoi apos de sânge amestecat cu un lichid alb-gălbui ca puroiul. Îi făcuse în braţ o gaură nedureroasă cât o monedă de zece cenţi.

Iar făptura, deşi zdrobită, continua să se răsucească, să se mişte şi să caute, între degetele lui.

Patrick o aruncă, se întoarse... Şi altele zburară din frigider, aterizând pe el în timp ce bâjbâia după clanţă. Îi poposiră pe mâini, pe braţe, pe gât. Una îi atinse fruntea. Când Patrick ridică mâna s-o ia de acolo, îşi văzu alte patru pe mână, tremurând mărunt, făcându-se mai întâi roz, apoi roşii.

Nu simţea nici o durere... Dar *avea* o senzaţie hidoasă de *golire*. Răcnind, rotindu-se, plesnindu-se peste cap şi gât cu mâinile încărcate de lipitori mintea lui Patrick stăruia înnebunită: *Nu-i real, e doar un vis urât, nu-ţi face griji, nu-i real, nimic nu-i real...*

Dar sângele curgând din lipitorile strivite părea destul de real, sunetul aripilor lor bâzâitoare părea destul de real... Şi propria lui groază părea la rându-i destul de reală.

Una dintre vietăţile acelea îi căzu în cămaşă şi i se instală pe piept. În timp ce dădea în ea frenetic şi privea pata de sânge întinzându-se peste locul unde se agăţase, o alta îi poposi pe ochiul drept. Patrick îl închise, dar asta nu-i folosi la nimic; simţi o scurtă arsură fierbinte în timp ce trompa făpturii îi străpunse pleoapa şi începu să sugă fluidul din globul ocular. Patrick îşi simţi ochiul turtindu-se în orbită şi zbieră iar. O lipitoare îi zbură în gură când şi-o deschise şi i se cuibări pe limbă.

Totul era nedureros.

Patrick porni clătinându-se şi dând din braţe pe cărare spre maşinile abandonate. Paraziţii îi atârnau pe tot trupul. Unii beau până la limită şi apoi pocneau ca nişte baloane; când aceasta li se întâmpla celor mai mari, îl scăldau pe Patrick în câte aproape un sfert de litru de sânge de-al lui, fierbinte. Simţea cum lipitoarea din gură se umflă şi îşi descleştă fălcile, fiindcă singurul gând coerent ce-i mai rămăsese era că nu trebuie să explodeze acolo; nu trebuie, nu trebuie.

Dar plesni. Patrick expulză un enorm şuvoi de sânge şi carne parazită, ca voma. Căzu pe pământul amestecat cu pietriş şi începu să se dea de-a rostogolul, urlând încontinuu. Puţin câte puţin, sunetul propriilor lui urlete începu să-i pară tot mai slab, mai îndepărtat.

Chiar înainte de a-și pierde cunoștința văzu o siluetă pășind de după ultima mașină abandonată. În prima clipă Patrick crezu că e un om, Mandy Fazio poate, și că va fi salvat. Dar în timp ce nou-venitul se apropia, văzu că fața sa curgea precum ceara topită. Când și când începea să se întărească și să semene a ceva – sau a cineva – pentru ca apoi să prindă iarăși a curge, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî cine sau ce voia să fie.

– Salut și la revedere, rosti o voce bolborosită din seul șiroind al trăsăturilor, iar Patrick încercă să mai urle o dată.

Nu voia să moară; era singura persoană „reală" și *nu trebuia* să moară. Dacă murea, toți ceilalți din lume aveau să moară împreună cu el.

Făptura aceea îl apucă de brațele pline cu lipitori și începu să-l târască spre Maidan. Ghiozdanul mânjit de sânge sălta și se izbea pe lângă el, cu cureaua încă agățată la gât. Patrick, încercând în continuare să țipe, își pierdu cunoștința.

Se mai trezi o singură dată: atunci când, undeva într-un iad tenebros, rău mirositor, umed, unde nu era nici o lumină, absolut nici o rază de lumină, Monstrul începu să se ospăteze.

6

În primul moment, Beverly nu era întru totul sigură de ceea ce vedea sau ce se întâmpla... Doar că Patrick Hockstetter începuse să se zvârcolească, să danseze și să zbiere. Se ridică în picioare, precaută, ținând praștia într-o mână și două bile în cealaltă. Îl putea auzi pe Patrick tropăind pe potecă, urlând mereu ca de mama focului. În clipa aceea, Beverly arăta din creștet până-n tălpi ca femeia fermecătoare ce avea să devină, iar, dacă Ben Hanscom ar fi fost în preajmă s-o vadă atunci, poate că inima lui n-ar fi putut îndura așa ceva.

Stătea complet ridicată, cu capul înclinat spre stânga, cu ochii mari, cu părul împletit în codițe legate cu două mici funde de catifea roșie pe care le cumpărase cu zece cenți. Atitudinea ei exprima atenție și concentrare totală; aidoma unei feline, aidoma unui linx. Își mutase greutatea în față, pe piciorul stâng, cu trupul pe jumătate întors pentru a putea să-l urmărească pe Patrick, iar poalele pantalonilor scurți și decolorați se ridicaseră destul ca să-i dezvăluie marginea chiloților din bumbac galben. Mai în jos, picioarele aveau deja o musculatură netedă și erau deosebit de frumoase în pofida zgârieturilor, vânătăilor și petelor de noroi.

E o șmecherie. Te-a văzut și știe că probabil nu te poate prinde într-o fugă cinstită, așa că încearcă să te facă să ieși din ascunzătoare. Nu te duce, Bevvie!

Dar o altă parte din ea considera că se simțea prea multă durere și groază în strigătele acelea. Își dori să fi văzut mai clar ce i se întâmplase lui Patrick – dacă i se întâmplase ceva. Mai mult decât orice altceva, dorea să fi venit pe Maidan prin altă parte și să nu fi fost martora acelei aiureli.

Urletele lui Patrick încetară. După o clipă Beverly auzi pe cineva vorbind – dar știa că *asta* nu putea fi decât rodul imaginației sale. Își auzi tatăl spunând:

– Salut și la revedere.

Tatăl ei nici măcar nu era *în* Derry în ziua aceea: plecase către Brunswick la opt dimineața, împreună cu Joe Tammerly. Mergeau să-și ia un camion Chevy din Brunswick. Scutură capul încercând să-și pună ordine în gânduri. Vocea nu mai rosti nimic. Închipuiri, evident.

Ieși din tufișuri pe cărare, gata s-o ia la fugă în clipa când îl va vedea pe Patrick repezindu-se la ea, cu degetele încleștate pe praștia sensibilă ca mustățile unei pisici. Privi în josul potecii și ochii i se dilatară. Acolo era sânge. Sânge din belșug.

Sânge fals, insistă mintea fetei. *Poți cumpăra o sticlă întreagă de la magazinul „Dahlie" cu patruzeci și nouă de cenți. Ai grijă, Bevvie!*

Îngenunche și atinse repede sângele cu degetele. Și le privi îndeaproape. Nu era sânge fals.

Simți o strălucire fierbinte în brațul stâng, imediat sub cot. Privi într-acolo și văzu ceva ce i se păru mai întâi că ar fi un fel de scaiete. Nu – nu un scaiete. Scaieții nu zvâcnesc și nu flutură. Chestia aia era vie. O clipă mai târziu își dădu seama că o *mușca*. O izbi tare cu dosul mâinii drepte, și se storci, împroșcând cu sânge. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să țipe, acum că se terminase... Iar apoi văzu că nu se terminase deloc. Capul amorf al vietății era tot pe brațul ei, cu râtul înfipt în carne.

Cu un țipăt ascuțit de frică și dezgust, îl desprinse și văzu trompa ieșindu-i din braț ca un mic pumnal, picurând de sânge. Acum înțelegea sângele de pe cărare, o, da, iar ochii i se îndreptară spre frigider.

Ușa se trântise, închisă din nou cu zăvorașul, dar un număr de paraziți rămăseseră afară și se târau molatici pe porțelanul alb cu pete de rugină. Sub ochii fetei, unul dintre ei își desfășură aripile membranoase, ca ale unei muște, și zumzăi spre ea.

Acționă fără să se gândească la ce face și încarcă una dintre bilele din oțel în cupa praștiei, întinzând apoi elgărciul. În timp ce mușchii brațului stâng i se flexau lin, văzu sângele mustind din gaura pe care făptura i-o făcuse în antebraț. Lăsă totuși proiectilul să zboare, ochind inconștientă zburătoarea.

Rahat! Luft! își spuse când praștia pocni și bila își luă zborul, crâmpei de lumină lucitoare în soarele pâclos. După cum avea să le-o spună și Păguboșilor mai târziu, *știa* că ratase, la fel cum un popicar știe că a dat pe alături de îndată ce bila i se desprinde din mână. Atunci însă văzu rulmentul *cotind*. Se întâmplă într-o fracțiune de secundă, dar impresia era foarte clară: bila luase o *altă* traiectorie. Lovi zburătoarea și o terciui. Urmă o ploaie de stropi gălbui ce răpăiră pe potecă.

Beverly se dădu înapoi, încet la început, cu ochii uriași, cu buzele tremurându-i, cu fața șocată, alb-pământie. Privirea îi era fixată pe ușa frigiderului aruncat, așteptând să vadă dacă alte vietăți de acolo o vor mirosi sau simți. Dar paraziții nu făceau decât să colcăie încet, ca mușchii amețite de frig, toamna.

În cele din urmă se răsuci pe călcâie și fugi.

Panica îi izbea gândurile cu un ciocan de întuneric, dar nu avea să se lase complet pradă ei. Ținea praștia în mâna stângă și din când în când privea în urmă peste umăr. Încă mai străluceau pete de sânge pe cărare și pe frunzele unora dintre boschetele ce o mărgineau, după cum se abătuse fuga în zigzag a lui Patrick.

Beverly dădu din nou buzna în zona cu mașini abandonate. În fața ei se vedea o băltoacă mare de sânge care tocmai începea să se îmbibe în pământul pietros. Solul părea răscolit, dâre mai întunecate de pământ brăzdând suprafața alb-prăfoasă. Ca și cum acolo s-ar fi dat o luptă. Două făgașe, depărtate cam la șaptezeci de centimetri unul de altul, porneau din acel loc.

Beverly se opri, gâfâind. Își privi brațul și avu ușurarea să vadă că șuvoiul de sânge se micșora în sfârșit, deși partea inferioară a antebrațului și palma erau mânjite și încleiate. Acum începuse și durerea, o pulsație grea, constantă. Se simțea la fel cum își simțea gura cam la o oră după ce fusese la dentist, când efectul novocainei lua sfârșit.

Privi din nou în urma ei, nu văzu nimic, apoi reveni cu privirea la dârele acelea ce se îndepărtau de mașinile abandonate, de groapă, spre Maidan.

Ființele alea erau în frigider. L-au acoperit cu totul – sigur că așa a fost, uite tot sângele ăsta. A ajuns până aici, și pe urmă

(salut și la revedere)

s-a întâmplat altceva. Ce?

Îi era cumplit de teamă că știa. Lipitorile erau o parte din Monstru și îl mânaseră pe Patrick într-o altă parte a Monstrului, aproape la fel cum un juncan înnebunit de panică e mânat în jos pe pantă până în țarcul abatorului.

Pleacă de-aici! Pleacă, Bevvie!

În loc să plece, porni pe urma făgașelor din pământ, ținând strâns praștia în mâna transpirată.

Cel puțin adu-i pe ceilalți!

O să-i aduc... Imediat.

Își continuă drumul, urmând dârele pe măsură ce terenul o lua în pantă și devenea mai moale. Le urmă din nou în frunzișul dens. Undeva un greier târâi zgomotos și pe urmă se cufundă din nou în tăcere. Țânțarii i se așezau pe brațul mânjit de sânge. Îi alungă. Dinții îi erau înfipți în buza de jos.

Un obiect zăcea pe pământ în fața ei. Îl ridică și se uită la el. Era un portofel artizanal, de soiul obiectelor pe care le pot face copiii ca proiect de lucru manual la Casa Comunitară. Numai că lui Beverly îi era clar că autorul acestuia nu fusese cine știe ce meșteșugar; cusătura de plastic lăbărțată se desfăcea deja, iar compartimentul pentru bancnote fâlfâia ca o gură moale. Găsi un bănuț în despărțitura de mărunțiș. În rest, portvizitul nu mai conținea decât un abonament la bibliotecă, pe numele lui Patrick Hockstetter. Aruncă portofelul în lături, cu abonament cu tot. Își șterse degetele pe șort.

Cincizeci de pași mai încolo găsi un pantof de tenis. Acum vegetația era prea deasă ca să mai poată urmări făgașele de pământ, dar nu trebuia să fii explorator ca să te poți ține după petele și stropii de sânge de pe frunze.

Urma șerpuia în jos printr-un hățiș abrupt. Bev își pierdu echilibrul la un moment dat, alunecă și se zgârie în spini. Dungi proaspete de sânge îi apărură în susul coapsei. Acum respirația i se accelerase, iar părul asudat îi stătea lipit de țeastă. Petele de sânge duceau pe o vagă potecă a Maidanului. Râul Kenduskeag era în apropiere.

Celălalt tenis al lui Patrick, cu șireturile pline de sânge, zăcea pe cărare.

Se apropie de râu cu praștia pe jumătate întinsă. Șanțurile de pe sol reapăruseră. Acum erau mai puțin adânci – *asta pentru că și-a pierdut tenișii*, reflectă ea.

Ajunse cu fața spre râu. Făgașele urmau malul, ducând la unul dintre cilindrii aceia de beton – o stație de pompare. Acolo se opreau. Capacul de fier ce acoperea cilindrul era dat puțin la o parte.

În timp ce stătea acolo privind în jos, un chicotit gros, monstruos, se înălță deodată din adâncuri.

Asta era prea mult. Panica de care se simțise amenințată tot timpul se pogorî asupra ei. Beverly se răsuci și o luă la fugă spre luminiș și spre club, cu brațul însângerat în sus ca să-și apere fața de crengile care o plesneau și o biciuiau.

Uneori îmi fac și eu griji, tăticule, spuse ea în sinea ei, necontrolându-și gândurile. *Uneori îmi fac MULTE griji.*

7

Patru ore mai târziu, toți Păguboșii, cu excepția lui Eddie, stăteau pe vine în tufișuri aproape de locul unde Beverly se ascunsese și-l privise pe Patrick Hockstetter ducându-se la frigider și deschizându-l. Deasupra, cerul se întunecase de nori, iar mirosul ploii plutea din nou prin aer. Bill ținea în mâini capătul unei sfori lungi de agățat rufe. Toți șase își puseseră la bătaie banii disponibili și cumpăraseră sfoară și o trusă de prim-ajutor pentru Beverly. Bill îi aplicase cu mare grijă un pansament de tifon peste gaura însângerată din braț.

– L-le zici pă-pă-rinților tăi că te-te-ai zgâr-iat când pa-pa-atinai cu r-r-rotilele.

– Rotilele! țipă Beverly disperată.

Uitase cu totul de ele.

– Uite-le-acolo, arătă Ben.

Zăceau grămadă nu departe, iar ea se duse să și le ia înainte ca Ben, Bill sau oricare alt băiat să se fi putut oferi să o facă înaintea ei. Acum își amintea că le lăsase deoparte când urinase. Nu-l voia pe vreunul dintre ceilalți pe acolo.

Bill legase el însuși un capăt al sforii de clanța frigiderului, deși se apropiaseră cu toții de el, prudenți, gata s-o zbughească la cea mai mică mișcare. Bev se oferise să-i dea praștia înapoi lui Bill; băiatul insistase să o păstreze ea. Dar nu se mișcă nimic. Deși zona cărării din fața frigiderului era împroșcată cu sânge, paraziții dispăruseră. Poate că își luaseră zborul.

– I-ai putea aduce aici pe șeful Borton, pe domnul Nell și o sută de alți polițai, și tot n-ar conta, spuse cu amărăciune Stan Uris.

– Nu. N-ar vedea nimic, nici de frică, aprobă Richie. Ce-ți mai face brațul, Bev?

– Doare.

Tăcu, privind de la Bill la Richie și din nou la Bill.

– Mama și tata ar vedea gaura pe care mi-a făcut-o chestia aia-n braț?

– N-n-n-aș cr-crr-rede. Fiți ga-gata să fu-fu-fugiți. Am s-o l-l-l-leg.

Petrecu capătul sforii de rufe peste clanța cromată, cu puncte de rugină, a frigiderului, lucrând cu la fel de multă grijă ca un om care dezamorsează o bombă. Făcu un nod și păși înapoi, desfășurând sfoara.

Le aruncă un rânjet strepezit celorlalți când ajunseră la o oarecare distanță.

– Ufff, făcu el. B-bine că-i ga-gata.

Acum, aflați la o distanță sigură (sperau) de frigider, Bill le spuse din nou să fie gata de fugă. Un tunet bubui exact deasupra lor și tresăriră cu toții. Primii stropi răzleți începură să cadă.

Bill smuci sfoara cât putea de tare. Nodul său dublu sări de pe clanță, dar nu înainte de a fi deschis din nou ușa frigiderului. Un val de pompoane portocalii se revărsară afară, iar Stan Uris slobozi un geamăt dureros. Ceilalți se holbară, cu gurile căscate.

Ploaia începu să se întețească. Tunetele trosneau deasupra lor, făcându-i să se crispeze, și un fulger albastru-purpuriu lumină totul în timp ce ușa frigiderului se deschidea complet. Richie văzu cel dintâi și zbieră – un sunet ascuțit, rănit. Lui Bill îi scăpă un fel de țipăt furios și înspăimântat totodată. Ceilalți tăceau.

Scrise pe fața interioară a ușii, scrise cu sânge în curs de uscare, se vedeau următoarele cuvinte:

OPRIȚI-VĂ ACUM ÎNAINTE SĂ VĂ OMOR PE TOȚI
PENTRU CEI ÎNȚELEPȚI, DE LA PRIETENUL VOSTRU
PENNYWISE

Grindină se amesteca în ploaia torențială. Ușa frigiderului se zguduia înainte și înapoi în vântul tot mai puternic, literele scrise acolo începând acum să șiroiască și să se scurgă, luând înfățișarea amenințătoare a unui afiș de film de groază.

Bev nu conștientiză faptul că Bill se ridicase în picioare decât atunci când îl văzu traversând cărarea spre frigider. Își agita amândoi pumnii. Apa i se prelingea pe față și îi lipea cămașa de spinare.

– *O-o-o să te o-o-omorâm!* răcni Bill.

Trăsnete bubuiră și trosniră. Fulgerul se aprinse atât de puternic, încât fata îi putu simți mirosul, și nu departe răsună un zgomot frânt, despicat, când un copac se prăbuși.

– Bill, vino-napoi! țipa Richie. Vino, dom'ne-napoi!

Dădu să se scoale, dar Ben îl trase jos la loc.

– *L-ai omorât pe fratele meu George! Ticălosule! Nenorocitule! Pui de curvă! Acum să te vedem! Hai, acum să te vedem!*

Grindina cădea în rafale, bombardându-i deși se retrăseseră la adăpostul tufișurilor. Beverly ridică brațul să își apere fața. Vedea pete roșii pe obrajii șiroind de lacrimi ai lui Ben.

– Vino înapoi, Bill! zbieră ea disperată, și un nou trăsnet îi înecă vorbele; se rostogoli peste Maidan pe sub norii negri, joși.

– *Ieși acum să te vedem, fututule!*

Bill dădu un șut furibund în maldărul de pompoane care se vărsaseră din frigider. Se întoarse și porni înapoi spre ceilalți, cu capul plecat. Nu părea să simtă grindina, deși acum acoperea pământul ca zăpada.

Intră bâjbâind în tufișuri, iar Stan se văzu nevoit să-l apuce de braț ca să-l împiedice să intre în spini. Plângea.

– Nu-i nimic, Bill, îl liniști Ben, cuprinzându-l stângaci cu un braț.

– Așa-așa, făcu și Richie. Nu-ți face griji. N-o să ne scăpăm pe noi.

Privi în jur la ei, cu ochii holbându-i-se înnebuniți pe chipul ud.

– O să vă scăpați careva de aici pe voi?

Clătinară din capete.

Bill ridică privirea, ștergându-se la ochi. Toți erau uzi până la piele și cam semănau cu un contingent de cățelandri care tocmai forțaseră cursul unui râu.

– Î-îi e fr-fr-frică de n-n-noi, vedeți v-v-voi. Po-pot s-o s-simt. Jur pe Du-Dumnezeu că p-p-pot.

Bev dădu din cap, serioasă:

– Cred că ai dreptate.

– A-a-ajutați-m-m-mă, îi imploră Bill. V-v-vă-vă-rog. A-a-a-ajutați-ți-ți-ți-m-m-m-mă.

– Te vom ajuta, răspunse Beverly.

Îl cuprinse pe Bill în brațe. Nici nu-și dăduse seama cât de ușor i se potriveau brațele împrejurul lui, cât era de subțirel. Îi simțea inima palpitând sub cămașă; i-o simțea aproape de a ei. Își spuse că nici o altă atingere nu păruse vreodată atât de dulce și de puternică.

Richie îi îmbrățișă pe amândoi și își lăsă capul pe umărul lui Beverly. Ben făcu același lucru din partea cealaltă. Stan Uris îi cuprinse pe Richie și Ben. Mike ezită, apoi își strecură un braț pe după talia lui Beverly, iar celălalt peste umerii tremurânzi ai lui Bill. Rămaseră astfel, îmbrățișați, iar grindina redeveni ploaie cu găleata, ploaie atât de torențială, încât părea venită de pe o altă planetă. Fulgerele se fugăreau, iar tunetele vorbeau. Nimeni nu rostea un cuvânt. Beverly ținea ochii strâns închiși. Rămaseră în ploaie într-un grup compact, strângându-se unii pe alții în brațe, ascultând șuieratul aversei peste boschete. Asta își amintea cel mai bine: sunetul ploii, și propria lor tăcere, și o vagă tristețe că nu era și Eddie cu ei. Își amintea aceste lucruri.

Își amintea că se simțise foarte tânără și foarte puternică.

CAPITOLUL 18
Praștia

1

– Haide, Clăiță, spune Richie. E rândul tău. Roșcovana și-a fumat toate țigările și pe-ale mele, aproape toate. E târziu și seara lin coboară.

Ben se uită la ceas. Da, e târziu: aproape miezul nopții. Mai avem timp exact pentru o povestire, *își spune el.* Încă o povestire înainte de miezul nopții. Doar ca să ne țină încălziți. Care să fie? *Dar asta, desigur, nu-i decât o glumă, și încă nu una foarte reușită; n-a mai rămas decât o singură povestire, cel puțin singura pe care și-o amintește, iar aceea e povestea plumbilor de argint – cum au fost făuriți în atelierul lui Zack Denbrough, în noaptea de 23 iulie, și cum au fost folosiți, în ziua de 25.*

– Am și eu cicatricele mele, spune el. Vă amintiți?

Beverly și Eddie clatină din capete; Bill și Richie dau din cap afirmativ. Mike stă tăcut, cu ochi atenți pe chipul său obosit.

Ben se ridică în picioare și își descheie cămașa de lucru, desfăcând-o larg. O veche cicatrice în forma literei H i se vede pe trup. Liniile ei sunt frânte – avea burta mult mai mare când i s-au făcut tăieturile – dar forma poate fi bine deslușită chiar și azi.

Dâra grea ce coboară de sub dunga orizontală a literei H e mult mai clară. Arată ca un șreang alb răsucit căruia i-a fost tăiat latul.

Mâna lui Beverly se ridică la gură.

– Vârcolacul! În casa aia! O, Isuse Cristoase!

Și se întoarce spre ferestre; oare nu îi pândește de acolo, din beznă?

– Așa e. Și vreți să vă spun ceva nostim? Cicatricea asta nu era aici acum două seri. Vechea carte de vizită a lui Henry, da; o știu pentru că i-am arătat-o unui prieten, un barman pe nume Richy Lee de la Hemingford Home. Dar asta...

Râde fără prea mult haz și începe să-și încheie la loc cămașa.

– Asta pur și simplu a revenit.

– La fel ca și cele de pe mâinile noastre.

– Exact, spune Mike în timp ce Ben își încheie cămașa. Vârcolacul. Atunci toți am văzut Monstrul sub chipul unui vârcolac.

– Pentru că așa l-a văzut R-R-Richie înainte, murmură Bill. Asta e, nu?

– Da, confirmă Mike.

– Eram pe aproape, așa-i? întreabă Beverly; vocea ei se minunează încetișor. Destul de aproape ca să ne citim unul altuia gândurile.

– Moș Marele-Păros aproape că ne-a luat dracu' mațele să-și facă jartiere, Ben, zice Richie, și nu zâmbește în timp ce-o spune.

Își împinge pe nas ochelarii cârpiți, iar sub ei chipul său se vede alb, hăituit și fantomatic.

– Bill ne-a salvat pielea, spune cu bruschețe Eddie. Vreau să spun, Bill ne-a salvat pe toți, dacă nu erai tu, Bill...

– Mhm, e Ben de acord. Tu ai făcut-o, Bill Barosane. Eu eram, cum să spun, pierdut în spațiu.

Bill arată scurt spre scaunul gol:

– Am avut un mic ajutor de la Stan Uris. Iar el a plătit pentru asta. Poate a și murit pentru asta.

Ben Hanscom clatină din cap:

– Nu spune așa ceva, Bill.

– Dar este a-adevărat. Și, dacă vo-voi sunteți de vi-vină, atunci și eu sunt de vină, și to-toți ce-cei de ja-față, pentru că am-am continuat. Chiar și după chestia cu Patrick, și după ce era scris în f-fri-frigider, am continuat. Eu aș avea vina cea mai m-mare. cred, pentru că eu am v-v-vrut *să continuăm. Din cauza lui G-George. Poate chiar fiindcă eu credeam că, dacă-l omor pe* cine *sau* ce *l-a o-omorât pe George, pă-părinții mei ar fi trebuit să mă iu-iu-iu...*

– Iubească iar? întreabă cu blândețe Beverly.

– Da. Firește. Dar n-n-nu cred c-a fost ci-ci-cineva de vi-i-nă, Ben. Pur și simplu a-a-așa era clădit Stan.

– Nu i-a putut face față, spune Eddie.

Se gândește la dezvăluirea făcută de domnul Keene în legătură cu doctoria lui de astmă și la faptul că nici chiar așa n-a putut să renunțe. Se gândește că s-ar fi putut lăsa de obiceiul de a fi bolnav; era obiceiul lui de a crede *că nu e în stare să lupte. După cum avea să dovedească, poate că tocmai acest obicei i-a salvat viața.*

– A fost nemaipomenit în ziua aia, spune Ben. Stan și păsările lui.

Un chicotit îi agită, și privesc spre scaunul unde ar fi stat Stan într-o lume dreaptă și întreagă la minte, în care toți cei buni înving mereu. Mi-e dor de el, își spune Ben. Doamne, ce dor mi-e de el! *Și rostește:*

– Mai ții minte ziua aia, Richie, când i-ai spus c-au aflat de undeva că el l-a omorât pe Cristos, iar Stan zice, impasibil, „Cred că de taică-meu era vorba"?

– Mi-aduc aminte, spune Richie cu o voce aproape prea înceată ca să se poată auzi.

Își scoate batista din buzunarul de la spate, își dă jos ochelarii, se șterge la ochi și își pune ochelarii la loc. Lasă deoparte batista și, fără a ridica ochii dinspre mâini, zice:

– Dar de ce nu povestești, Ben?

– Te doare, nu-i așa?

– Mhm, face Richie, cu vocea atât de groasă, încât aproape nu poate fi înțeles. Păi, și normal. Doare.

Ben privește în jur la ceilalți, apoi dă din cap.

– Bine, atunci. Încă o poveste înainte de miezul nopții. Doar ca să ne țină cu simțurile la pândă. Bill și Richie au avut ideea cu gloanțele...

– Nu, obiectează Richie. Bill s-a gândit primul, și tot el s-a enervat primul...

– Doar am început să-mi fa-fa-fac griji...

– Nici nu contează de fapt, aș zice, îl întrerupe Ben. Toți trei am petrecut timpuri grele la bibliotecă, în luna aia de iulie. Încercam să aflăm cum se fac gloanțe din argint. Eu aveam argintul; patru dolari de argint ai tatălui meu. Pe urmă Bill s-a enervat, întrebându-se cam în ce hal o să fim dacă tragem pe alături când cine știe ce monstru ni se repede-n beregată. Iar, când am văzut cât de pricepută era Beverly cu praștia aia a lui, am sfârșit făcând în loc de gloanțe plumbi dintr-un dolar din ăia ai mei. Am pus totul la grămadă și ne-am dus acasă la Bill. Eddie, erai și tu acolo...

– I-am spus maică-mii că vom juca Monopoly, spune Eddie. Mă durea rău brațul, dar a trebuit să merg pe jos. Atât de ofticată era pe mine. Și de fiecare dată când auzeam că vine cineva după mine pe trotuar tresăream, crezând că-i Bowers. Nu mi-a ajutat cu nimic la durere.

Bill rânjește:

– Și ce-am făcut a fost c-am stat și ne-am uitat la Ben cum făcea muniția. Cred că Ben chi-chiar ar fi putut *să facă gloanțe de ar-argint.*

– A, de-asta nu-s așa de sigur, spune Ben, deși este, totuși.

Își amintește cum afară se lăsa amurgul (domnul Denbrough le promisese că-i va duce pe toți acasă cu mașina), își amintește sunetul greierilor în iarbă, primii licurici clipind la ferestre. Bill întinsese cu grijă jocul de Monopoly în sufragerie, făcându-l să arate ca și cum partida ar fi început de vreo oră sau chiar mai mult.

Își amintește toate astea și cercul curat de lumină gălbuie ce cădea pe masa de lucru a lui Zack. Și-l amintește pe Bill spunând:

– Tre' s-avem g-g-

2

grijă. Nu vreau să las aici m-m-mizerie. Tata o să se...

Scuipă un număr de „of"-uri, și în sfârșit reuși să spună:

– ...oftice.

Richie schiță o bufonadă de ștergere a obrazului:

– Servești și prosoape alături de dușuri, Bill Bâlbâitule?

Bill se făcu că vrea să îi dea una. Richie se feri, chirăind cu Vocea Negrișorului.

Ben nu prea-i lua în seamă. Îl privea pe Bill înșirând accesoriile și uneltele una câte una în lumină. O parte din mintea lui își dorea ca într-o bună zi să aibă și el o masă de lucru la fel de bine utilată. Cea mai mare parte însă se concentra direct asupra muncii care-i aștepta. Mai puțin grea decât dacă ar fi făcut gloanțe de argint, dar totuși trebuia să fie atent. Nu exista nici o scuză dacă ar fi dat rasol. Ăsta nu era un lucru învățat sau spus, ci doar unul pe care-l știa.

Bill insistase ca Ben să facă plumbii, la fel cum insista și ca Bev să poarte praștia cu ea. Aceste lucruri puteau fi și fuseseră discutate, dar abia după douăzeci și șapte de ani, spunând povestea, își dădu Ben seama că nimeni nu sugerase măcar că un glonț sau plumb de argint s-ar putea să nu oprească un monstru – aveau de partea lor argumentele a ceea ce păreau a fi o mie de filme de groază.

– În regulă, spuse Ben; își trosni degetele și se uită la Bill. Ai formele?

– A! tresări ușor Bill. A-a-aici.

Vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase batista. O puse pe masa de atelier și o despături. Înăuntru erau două bile de oțel mat, fiecare cu câte o găurică în ea. Acestea conțineau tiparele.

După ce se hotărâseră pentru plumbi în loc de gloanțe, Bill și Richie se înapoiaseră la bibliotecă să studieze cum se făceau formele.

– Dar *ce* ocupați sunteți, băieți! comentase doamna Starrett. Săptămâna asta gloanțe, în următoarea matrițe! Și mai sunteți și-n vacanța de vară!

– Ne place să fim pe fază, spuse Richie. Corect, Bill?

– Co-co-corect.

Reieșise că făurirea matrițelor era un fleac, o dată ce aveau tiparele. Singura problemă reală era de unde să le obții. Câteva întrebări discrete puse lui Zack Denbrough o rezolvaseră și pe asta... Și nici unul dintre Păguboși n-a fost prea surprins să afle că singurul Ferometal din Derry

unde se puteau găsi asemenea tipare era Kitchener Precision Tool & Die. Proprietar și vânzător, Kitchener era un strănepot al fraților ce deținuseră Oțelăria Kitchener.

Bill și Richie se prezentaseră acolo împreună cu toți banii pe care Păgubosii reușiseră să-i adune pe termen scurt – zece dolari și cincizeci și nouă de cenți – în buzunarul lui Bill. Când Bill se interesase cât ar putea să coste vreo două tipare de cinci centimetri, Carl Kitchener – care arăta ca un veteran al rachiului și mirosea cam ca o pătură veche de cai – întrebase ce nevoie aveau doi copii de tipare pentru plumbi. Richie îl lăsă pe Bill să vorbească, știind că probabil astfel lucrurile vor merge mai ușor – copiii făceau haz de bâlbâiala lui Bill; adulții se jenau de ea. Uneori acest fapt se vădea de o utilitate surprinzătoare.

Bill ajunse pe la jumătatea explicației pe care o ticluiseră el și Richie pe drum – ceva în legătură cu macheta unei mori de vânt pentru proiectul de anul viitor la științe – când Kitchener dădu din mână să-și țină gura și le calculă incredibilul preț de cincizeci de cenți bucata.

Aproape nevenindu-i să-și creadă norocului, Bill împinse o hârtie de un dolar.

– Să nu te-aștepți să-ți dau și-o pungă, spuse Carl Kitchener, măsurându-i cu disprețul injectat în sânge al omului care crede că a văzut cam tot ce se află în grădina Domnului, iar pe cele mai multe de două ori. Nu pupi mata nici o pungă dacă nu cumperi de cel puțin cinci parai.

– Nu face n-n-nimica, d-domnule, spuse Bill.

– Și să nu vă-nvârtiți prin fața prăvăliei, continuă Kitchener. Ambii doi aveți nevoie să vă mai și tundeți.

Afară, Bill spuse:

– A-a-ai ob-servat vreodată, R-Richie, cum oa-oa-oamenii mari n-n-nu-ți vând n-n-nimic afară de d-dulciuri sau be-benzi desenate sau p-poate bilete la ci-ci-cinema fără să v-vrea mai întâi să știe la ce-ce-ți tr-trebuie?

– Normal, răspunse Richie.

– De-de ce? De ce fa-fac asta?

– Pentru că cred că suntem periculoși.

– Z-zău? A-a-așa cr-crezi?

– Zău, spuse Richie și chicoti. Hai să ne învârtim prin fața prăvăliei, vrei? O să ne ridicăm gulerele, ne strâmbăm la lume și lăsăm să ne crească părul.

– Să te fu-fut, replică Bill.

3

– În regulă, spuse Ben, privind atent tiparele și punându-le apoi jos. Bun. Acuma...

Îi mai făcură puțin loc, privindu-l cu speranță, la fel cum s-ar uita la un mecanic cineva cu probleme la motor, care habar n-are de mașini. Ben nu le remarcă expresiile. Se concentra asupra lucrului.

– Dă-ncoa matrița aia, ceru el, și arzătorul.

Bill îi întinse o ghiulea de mortier. Era un suvenir de război. Zack o culesese la cinci zile după ce, împreună cu restul armatei Generalului Patton, trecuseră Rinul în Germania. Fuseseră vremuri, când Bill era încă foarte mic, iar George în scutece, în care tatăl lor o folosea drept scrumieră. Mai târziu se lăsase de fumat, iar cochilia dispăruse. Bill o găsise în fundul garajului cu o săptămână în urmă.

Ben așeză ghiuleaua de mortier în menghina lui Zack, o strânse și luă lampa de topit de la Beverly. Băgă mâna în buzunar, scoase un dolar de argint și îl aruncă în creuzetul construit ad-hoc. Scoase un sunet găunos.

– Pe-ăsta taică-tu ți l-a dat, nu? întrebă Beverly.

– Da, da' nu-mi amintesc foarte bine de el.

– Ești sigur că vrei să faci treaba asta?

Băiatul se uită la ea și-i zâmbi:

– Da.

Bev zâmbi la rândul ei. Pentru Ben era de-ajuns. Dacă i-ar fi zâmbit de două ori, ar fi făcut cu bucurie destule proiectile de argint ca să împuște un pluton de vârcolaci. Își mută grăbit privirea.

– Așa. Îi dăm drumul. Nici o problemă. Floare la ureche, nu?

Dădură din capete, șovăitori.

Peste ani de zile, repovestind toate acestea, Ben avea să se gândească: *În zilele noastre, un copil ar putea pur și simplu să fugă și să-și cumpere o lampă cu propan... Sau să găsească una-n atelierul lui taică-său.*

Oricum, în 1958 nu existau asemenea lucruri; Zack Denbrough avea un arzător cu rezervor, care o neliniștea pe Beverly. Ben își putea da seama că e neliniștită, voia să-i spună să nu-și facă griji, dar se temea că-i va tremura glasul.

– Nu-ți face griji, îi spuse el lui Stan, care stătea lângă Beverly.

– Mm? făcu Stan, privind la el și clipind din ochi.

– Nu-ți face *griji*.

– Nici nu-mi *făceam*.

– Aha. Credeam că-ți faci. Și voiam doar să știi că treaba asta-i perfect sigură. *Dacă*-ți făceai. Griji, vreau să zic.

– Nu ți-e bine, Ben?

– Minunat, murmură Ben. Dă-ncoace chibriturile, Richie.

Richie îi dădu un pliculeț de chibrituri. Ben răsuci valva rezervorului și aprinse un chibrit sub ajutajul lămpii. Se auzi un pocnet mic și apăru o văpaie albastră-portocalie strălucitoare. Ben potrivi flacăra pe albastru și începu să încălzească baza ghiulelei de mortier.

– Ai aici pâlnia? îl întrebă el pe Bill.

– C-c-chiar aici.

Bill îi întinse o pâlnie improvizată pe care Ben o făcuse mai devreme. Micul orificiu de la baza ei se potrivea aproape exact în gaura tiparelor. Ben o făcuse fără a efectua o singură măsurătoare. Bill rămase uimit – aproape perplex – dar nu știu cum s-o spună fără a-l face pe Ben să se simtă prost.

Absorbit de ceea ce făcea, Ben îi putea vorbi lui Beverly – vorbea cu precizia seacă a unui chirurg adresându-i-se unei asistente:

– Bev, tu ai mâinile cele mai sigure. Bagă pâlnia-n gaură. Pune o mănușă din alea ca să nu te arzi.

Bill îi oferi una dintre mănușile de lucru ale tatălui său. Beverly fixă pâlnia de tablă în tipar. Nimeni nu scotea o vorbă. Fâșâitul flăcării părea extrem de puternic. O priveau cu ochii mijiți, aproape închiși.

– S-s-stați, spuse deodată Bill și se năpusti în casă.

Reveni un minut mai târziu cu o pereche de ochelari de protecție ce lâncezeau într-un sertar din bucătărie de mai bine de un an.

– Mai bi-bine p-pune-ți ăștia, C-C-Clăiță.

Ben îi luă, rânji, apoi și-i petrecu peste cap.

– Căca-m-aș, ăsta-i Fabian! exclamă Richie. Sau Frankie Avalon, sau unul dintre macaronarii ăia de la *Bandstand*.

– Fute-te-aș, Gurăspartă, i-o întoarse Ben, începând însă să chicotească fără voie.

Ideea ca el să fie Fabian sau altul asemenea era pur și simplu prea trăsnită. Flacăra șovăi, și băiatul se opri din râs; concentrarea i se îngustă din nou spre un singur punct.

După două minute îi întinse arzătorul lui Eddie, care îl apucă gingaș în mâna sănătoasă.

– E gata, îi spuse el lui Bill. Dă-ncoace mănușa ailaltă. Repede, Eddie! Repede!

Bill i-o dădu. Ben și-o puse și prinse cochilia de mortier cu mâna înmănușată, în timp ce cu cealaltă întorcea levierul menghinei.

– Ține-o fix, Bev.

– Sunt gata, nu mă aștepta pe mine, se răsti fata.

Ben înclină cochilia deasupra pâlniei. Ceilalți priviră cum un pârâiaș de argint topit curgea între cele două receptacule. Ben turna cu precizie; nici un strop nu se risipi. Și preț de o clipă se simți cuprins de o energie fără seamăn. I se părea că vede totul mărit printr-o aură albă, puternică. În acel unic moment nu se mai simți ca bietul și grasul Ben Hanscom, cel care purta cămăși groase ca să își deghizeze burdihanul și țâțele; se simțea ca Thor făurind fulgerul și trăsnetul în fierăria zeilor.

Apoi senzația trecu.

– Așa, spuse el. Va trebui să reîncălzesc argintul. Băgați careva un cui prin ciocul pâlniei până nu se întărește topitura acolo.

Stan se supuse.

Ben strânse din nou ghiuleaua de mortier în menghină și luă arzătorul de la Eddie.

– În regulă, spuse el, numărul doi.

Și reveni la treabă.

4

Peste zece minute era gata.

– Și acum? întrebă Mike.

– Acum jucăm Monopoly o oră, spuse Ben, până se întăresc în forme. Pe urmă eu o să le deschid cu o daltă pe liniile de tăiat și gata.

Richie privi stânjenit la cadranul cu geam crăpat al ceasului său, care cu toate scatoalcele încasate tot mai continua să ticăie.

– Când se-ntorc ai tăi, Bill?

– N-n-nu înainte de z-zece sau zece ju-ju-ju-mate. Se dau două f-f-f-filme la A-A-A...

– „Aladdin", îl ajută Stan.

– Da. Și pe urmă o să se oprească la o p-p-pizza. A-aproape întotdeauna f-fac a-așa.

– Deci avem timp cât cuprinde, spuse Ben.

Bill încuviință.

– Atunci hai să mergem înăuntru, propuse Bev. Vreau să sun acasă. Am promis că dau telefon. Și să nu scoateți vreunul o vorbă. Crede că-s la Casa Comunitară și iau mașina de acolo până acasă.

– Și dacă-i vine ideea să treacă să te ia mai devreme? întrebă Mike.

– Atunci o să dau de dracu' nasol de tot.

Ben zise-n sinea sa: *O să te apăr eu, Beverly.* În fața ochiului minții i se desfășură pe loc o fantezie cu o încheiere atât de dulce, încât se înfioră. Tatăl lui Bev începea să-i facă mizerii; să urle la ea și alte alea

(nici chiar în visul său cu ochii deschiși nu-și imagina cât de rău puteau evolua toate astea cu Al Marsh). Ben se arunca în fața ei și-i spunea lui Marsh s-o-ntindă de acolo.

Dacă ai chef de belea, grăsane, mai apăr-o mult pe fii-mea.

Hanscom, de obicei un tip liniștit și studios, poate deveni tigru turbat când îl scoți din minți. Îi vorbește lui Al Marsh cu mare sinceritate. *Dacă vreți s-ajungeți la ea, trebuie mai întâi să treceți prin mine.*

Marsh face un pas înainte... Și atunci lucirea de oțel din ochii lui Hanscom îl oprește.

O să-ți pară rău, mormăie el, dar e clar că i-a trecut orice chef de luptă. La urma urmei, nu-i decât un tigru de hârtie.

Nu știu cum, dar mă cam îndoiesc, replică Hanscom cu un zâmbet subțire à la Gary Cooper, iar tatăl lui Beverly se îndepărtează pe furiș.

Ce s-a-ntâmplat cu tine, Ben? exclamă Beverly, dar are ochii strălucitori și plini de stele. *Păreai gata să-l omori!*

Să-l omor? repetă Hanscom, cu zâmbetul de Gary Cooper încă zăbovindu-i pe buze. *Nici vorbă, iubito. O fi el o japiță, dar tot tatăl tău e. Poate l-aș fi tăbăcit un pic, da' asta doar fiindcă atunci când cineva vorbește cu tine cum nu se cade mă cam încing sub guler. Știi?*

Fata își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l sărută (pe *buze!* pe *BUZE!*). *Te iubesc, Ben!* suspină ea. Îi poate simți sânii mici apăsându-i tari pieptul și...

Se cutremură puțin, alungând cu greu această imagine strălucitoare, cumplit de limpede. Richie stătea în ușă, întrebându-l dacă vine, iar Ben își dădu seama că rămăsese singur în atelier.

– Mda, răspunse el, tresărind ușor. Sigur că vin.

– Te senilizezi, Clăiță, comentă Richie în timp ce Ben ieșea pe ușă, dar îl bătu pe umăr.

Ben rânji și-l agăță pe Richie cu cotul pe după gât.

5

Nu apăru nici o problemă cu tatăl lui Beverly. Venise acasă târziu de la serviciu, îi spuse fetei maică-sa la telefon, adormise cu ochii-n televizor și se mai trezise doar atât cât să se ducă în pat.

– Ai cine să te-aducă acasă, Bevvie?

Vocea doamnei Marsh sună dintr-o dată alarmată:

– Doar nu ești de la o *întâlnire*, nu-i așa, Bevvie?

– Nu, sigur că nu, răspunse Bev, privind prin portalul boltit dintre holul întunecos unde era ea și sufrageria în care ceilalți stăteau în jurul tablei de Monopoly.

Dar zău c-aș mai vrea să fiu.

– Băieții, câh! Dar au aici un tabel și în fiecare seară alt tată sau mamă duce copiii acasă.

Atât lucru, cel puțin, era adevărat. Restul era o minciună așa de sfruntată, încât își simțea obrajii îmbujorându-i-se în întuneric.

– Bine, spune maică-sa. Voiam doar să fiu sigură. Pentru că, dacă tatăl tău te-ar prinde mergând la întâlniri la vârsta ta, și-ar ieși din minți.

Și adăugă după o clipă:

– Și mi-aș ieși și eu.

– Mda, știu, spuse Bev, continuând să privească în sufragerie.

– *Știa.* Și totuși, iat-o acolo, nu cu un băiat, ci cu șase, într-o casă de unde părinții lipseau. Îl văzu pe Ben privind-o neliniștit și-i schiță un mic salut surâzător. Băiatul roși, dar îi înapoie micul salut.

– E vreuna dintre prietenele tale acolo?

Ce prietene, mămico?

– Păi, ăă... Patty O'Harra-i aici. Și Ellie Geiger, cred. Joacă shuffleboard la parter.

Ușurința cu care-i ieșeau pe gură minciunile o făcu să-i fie rușine. Ar fi preferat să stea de vorbă cu tatăl ei; ar fi fost mai speriată, dar mai puțin rușinată. Nu era chiar ferm convinsă că-i o fată foarte bună.

– Te iubesc, mămico.

– Și eu te iubesc, Bev.

Femeia făcu o scurtă pauză și adăugă:

– Să ai grijă. În ziar scrie că se pare c-a mai pățit-o unul. Un băiat pe nume Patrick Hockstetter. A dispărut. Îl cunoșteai, Bevvie?

Închise o clipă ochii.

– Nu, mămico.

– Bine... Atunci, la revedere.

– Pa.

Li se alătură celorlalți la masă și jucară o oră Monopoly. Stan a fost marele câștigător.

– Evreii se pricep de minune să facă bani, spuse el, instalând un hotel pe Atlantic Avenue și încă două case verzi pe Ventnor Avenue. Toată lumea știe asta.

– Isuse, fă-mă evreu, spuse prompt Ben, și toți râseră.

Ben era aproape falit.

Beverly arunca din când în când câte o privire peste masă spre Bill, remarcându-i mâinile curate, ochii albaștri, părul roșu și frumos. În timp ce muta împrejurul tablei pantofiorul argintiu pe care-l folosea ca pion, își spuse: *Dacă m-ar ține de mână, cred c-aș fi atât de fericită, încât probabil aș muri.* O lumină caldă i se aprinse în piept și zâmbi tainic privindu-și mâinile.

6

Finalul serii a fost aproape dezamăgitor. Ben luă o dăltiță de-ale lui Zack de pe poliță și se folosi de un ciocan pentru a izbi matrițele în liniile de tăiere. Se deschiseră ușor. Două bile mici de argint căzură din ele. Într-una au observat o parte dintr-o dată: 925. În cealaltă, linii unduitoare pe care Beverly le bănui ca fiind rămășițe din părul Statuii Libertății. Le priviră un moment fără a vorbi, după care Stan culese una.

– Cam micuță, zise el.

– La fel era și piatra din praștia lui David când s-a luat la luptă cu Goliat, replică Mike. Mie mi se par puternice.

Ben se pomeni dând din cap. Și lui i se păreau.

– Suntem gata cu t-t-totul? întrebă Bill.

– Cu totul, spuse Ben. Ia aici.

Îi aruncă al doilea proiectil lui Bill, care fu atât de surprins, încât aproape îl scăpă.

Bilele trecură din mână-n mână. Toți le priviră îndeaproape, minunându-se de rotunjimea lor, de greutatea și concretețea lor. Când reveniră la Ben, acesta se uită la Bill.

– Acum ce facem cu ele?

– I le d-d-dăm lui B-Beverly.

– Nu!

Se întoarse spre ea. Trăsăturile-i era blânde, dar hotărâte.

– B-B-Bev, am mai dis-dis-cutat de a-a-asta, și...

– Am s-o fac, îl întrerupse ea. Am să trag cu drăciile astea când o veni vremea. *Dacă* o veni. Probabil c-o să ni se tragă la toți moartea de-aici, dar am s-o fac. Însă nu vreau să le iau acasă. Vreunul dintre

(*tata*)

părinții mei le-ar putea găsi. Atunci am să fiu în budă.

– N-ai nici o ascunzătoare secretă? întrebă Richie. Fir-aș al naibii, eu am patru sau cinci.

– Am și eu un loc, răspunse Beverly.

Exista o mică deschizătură pe fundul sertarului ei unde îndesa uneori țigări, cărți și, în ultima vreme, reviste de film și modă.

– Dar nu m-aș încrede-n nimic când e vorba de așa ceva. Ține-le tu, Bill. Cel puțin până vine timpul ține-le tu.

– Bine, spuse moale Bill, și chiar atunci lumina farurilor scăldă aleea. Moași-sa pe ghe-gheață, au venit mai de-de-devreme. Ha-hai să ieșim de-de-aici.

Tocmai se așezau din nou în jurul mesei de Monopoly când Sharon Denbrough deschise ușa bucătăriei.

Richie dădu ochii peste cap și mimă că-și șterge sudoarea de pe frunte; ceilalți râseră din toată inima. Richie Trăsese Una Bună.

După un moment, femeia intră:

– Tatăl tău îți așteaptă prietenii în mașină, Bill.

– Bi-bi-bine, m-mami. To-tocmai t-t-terminam, o-oricum.

– Cine a câștigat? întrebă Sharon, zâmbindu-le cu ochi strălucitori micilor prieteni ai lui Bill.

Fata avea să devină foarte drăguță, își spuse ea. Bănuia că peste un an sau doi copiii va trebui să aibă însoțitori dacă erau fete, în locul simplei găști obișnuite de băieți. Dar cu siguranță era încă devreme ca să-și facă griji că sexul și-ar scoate capul urât la lumină.

– St-Stan a cî-cî-câștigat. E-e-evreii se pri-pri-pricep foarte bine să fa-facă bani.

– *Bill!* țipă ea îngrozită, roșind...

Iar apoi privi în jur la ei, uimită, când toți se zguduiră de râs, inclusiv Stan. Uimirea i se transformă în ceva asemănător fricii (deși despre asta n-avea să-i spună nimic soțului ei, mai târziu, în pat). În aer plutea ceva asemănător electricității statice, doar că întrucâtva mult mai puternic, mult mai înspăimântător. Simțea că, dacă l-ar atinge pe oricare dintre ei, s-ar alege cu un șoc dur. *Ce li s-a întâmplat?* se întrebă uluită, și poate chiar deschise gura să îi întrebe. Apoi însă Bill declară că-i pare rău (dar tot cu lucirea aceea drăcească în ochi), iar Stan spuse că nu face nimic, că nu e decât o glumă pe care i-o făceau din când în când, și se simți prea derutată ca să mai poată scoate vreo vorbă.

Dar se simți ușurată când copiii plecară și propriul ei fiu, bâlbâit și greu de descifrat, se duse în camera lui și stinse lumina.

7

Ziua când Clubul Păguboșilor se întâlni în fine cu Monstrul în luptă față-n față, ziua când Monstrul aproape îi luă lui Ben Hanscom mațele să-și facă jartiere din ele, a fost ziua de 25 iulie 1958. Era încinsă, înăbușitoare și încremenită. Ben își amintea destul de clar vremea; fusese ultima zi călduroasă. După aceea urmase o lungă perioadă de frig și nori.

Sosiră pe Neibolt Street la numărul 29 dimineața pe la zece, Bill cu Richie în spatele său pe Silver, Ben cu fesele sale ample revărsându-se de ambele părți ale șeii lăsate în jos a bicicletei sale Raleigh. Beverly

parcurse Neibolt Street pe bicicleta ei de fată, cu părul roșcat prins deasupra frunții cu o bandă verde. Mike veni de unul singur, și după vreo cinci minute apărură pe jos, împreună, Stan și Eddie.

– Ce-ce-ce-ți mai face b-b-brațul, E-E-Eddie?

– Au, nu prea rău. Mă doare dacă mă-ntorc pe partea aia când dorm. Ai adus materialul?

În coșul lui Silver era un pachet înfășurat în pânză groasă. Bill îl scoase și îl desfăcu. Îi întinse praștia lui Beverly, care o luă cu o strâmbătură, dar nu zise nimic. În boccea mai era și o cutiuță din tinichea. Bill o deschise și le arătă cele două bile de argint. Le priviră în tăcere, strânși pe peluza plesuvă de la Neibolt Street 29 – un gazon unde nu păreau să crească decât buruieni. Bill, Richie și Eddie mai văzuseră casa și înainte; ceilalți nu, și se uitară la ea plini de curiozitate.

Ferestrele par niște ochi, observă Stan, și mâna i se apropie de cartea din buzunarul de la spate. O atinse ca să-i poarte noroc. Purta cartea la el aproape peste tot – era *Ghidul păsărilor nord-americane* al lui M.K. Handey. *Par niște ochi orbi, murdari.*

Pute, își spuse Beverly. *Îi simt mirosul – dar nu pe nas, nu tocmai.*

Mike medită: *E ca în locul unde a fost oțelăria. Inspiră aceeași senzație... Ca și cum ne-ar pofti să pășim înăuntru*

Ăsta-i unul dintre bârlogurile Monstrului, nici nu încape vorbă, cugetă Ben. *Un loc aidoma găurilor de morloci, pe unde Monstrul iese și intră la loc. Și el știe că suntem aici. Ne așteaptă să intrăm.*

– To-to-toată lumea încă mai vrea? întrebă Bill.

Îl priviră palizi și solemni. Nimeni nu spuse nu. Eddie bâjbâi în buzunar după inhalator și trase din el, prelung, o gură mare de aer.

– Dă și mie un pic, ceru Richie.

Eddie îl privi surprins, așteptând poanta. Richie ridică mâna:

– Nu-i banc. Pot să iau și eu puțin?

Eddie ridică din umărul valid – o mișcare stângace – și i-l întinse. Richie apăsă pe trăgaci și inhală adânc.

– Aveam nevoie, spuse el, și i-l dădu înapoi.

Tuși puțin, dar ochii îi erau serioși.

– Și eu, spuse Stan. Bine?

Așa că, unul după altul, folosiră inhalatorul lui Eddie. Când reveni la el, Eddie îl îndesă în buzunarul de la spate, cu țeava afară. Se întoarseră să privească din nou casa.

– Locuiește *cineva* pe strada asta? întrebă Beverly cu glas scăzut.

– Nu în capătul de aici, răspunse Mike. Nu mai stă nimeni. Doar vagabonzii care rămân o vreme și pe urmă se duc cu mărfarele.

– Ăia n-ar vedea nimic, spuse Stan. Ar fi în siguranță. Majoritatea dintre ei.

Îl privi pe Bill:

– Poate vreun om mare să-l vadă pe Monstru, ce crezi, Bill?

– Nu șt-știu. Trebuie să fie *u-u-unii*.

– Aș vrea să-l putem întâlni pe vreunul dintre ăștia, spuse posac Richie. Asta chiar nu-i o treabă de copii, înțelegeți ce vreau să zic?

Bill înțelegea. Ori de câte ori băieții Hardy dădeau de necaz, Fenton Hardy era pe față ca să-i scoată basma curată. La fel cu Hartson, tatăl lui Rick Brant din *Rick Science Adventures*. Rahat, până și Nancy Drew avea un tată care se arăta cât ai clipi dacă ăia răii o legau și o aruncau într-o mină abandonată.

– Bine era s-avem un om mare cu noi, spuse Richie, privind la casa închisă, cu zugrăveala ei coșcovită, ferestrele jegoase și veranda umbrită.

Oftă obosit. Un moment, Ben simți hotărârea celorlalți clătinându-se.

Apoi Bill spuse:

– Ha-ha-aideți a-a-a-aici. Ia uitați la as-asta.

Ocoliră până în stânga verandei, unde împrejmuirea era ruptă. Rugii de trandafiri, crescuți în dezordine, erau tot acolo... Iar cei pe care-i atinsese leprosul lui Eddie când se târâse afară rămăseseră negri și morți.

– I-a atins doar și *asta* s-a-ntâmplat? întrebă Beverly, îngrozită.

Bill dădu din cap.

– Su-unteți *s-s-siguri*?

O clipă, nimeni nu răspunse. *Nu erau* siguri; chiar dacă știau cu toții, după cum arăta fața lui Bill, că și fără ei ar merge înainte, nu erau siguri. Și se mai citea pe chipul lui Bill și un soi de rușine. După cum le mai spusese și înainte, George nu fusese fratele lor.

Dar toți ceilalți copii, cugetă Ben. *Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, micul Clements, Eddie Corcoran (poate), Ronnie Grogan... Chiar și Patrick Hockstetter. Omoară copii, fir-ar să fie*, copii!

– Eu merg, Bill Barosane, spuse el.

– Căca-m-aș, și eu, se decise Beverly.

– Sigur, spuse Richie. Crezi că te las să te-alegi tu cu toată distracția, gură-de-păsat?

Bill îi privi, cu un nod zvâcnindu-i în gât, apoi dădu din cap. Îi oferi cutia de tablă lui Beverly.

– Ești *sigur*, Bill?

– S-s-sigur.

Fata înclină capul, dintr-o dată îngrozită și copleșită de această responsabilitate și fermecată de încrederea lui. Deschise cutia, luă plumbii și strecură unul în buzunarul din față al blugilor. Pe celălalt îl potrivi în cupa de cauciuc a praștiei. Simțea bila închisă strâns în pumnul ei, rece la început, apoi încălzindu-se.

– Să mergem, spuse cu vocea nu tocmai fermă. Să mergem până nu mă scap pe mine.

Bill încuviință, apoi îl privi pătrunzător pe Eddie:

– Po-poți f-f-face asta, E-E-Eddie?

Eddie confirmă.

– Sigur că pot. Ultima oară am fost singur. De data asta sunt cu prietenii mei. Just?

Se uită la ei, cu un rânjet mic. Expresia îi era sfioasă, fragilă și frumoasă.

Richie îl bătu pe spate:

– Ie juust, seniorr. Înceerce careva să-ți fure inhialatorele, și-l ucidem. Da-l ucideem *înceet*.

– Ești grozav, Richie, spuse Bev, râzând.

– Su-su-sub v-verandă, reluă Bill. To-toți în u-u-urma mea. Și de acolo în piv-piv-beci.

– Dacă intri tu primul și chestia aia sare la tine, eu ce fac? întrebă Beverly. Trag prin tine?

– Dacă tre-trebuie. Da' aș pro-pro-propune să-ncerci să o-o-ocolești, mai întâi.

Richie râse în hohote.

– O să c-c-căutăm peste to-to-tot, dacă t-trebuie, continuă Bill și ridică din umeri. Poate n-o să găsim ni-ni-nimic.

– Crezi tu asta? întrebă Mike.

– Nu, răspunse scurt Bill. E a-a-aici.

Ben îl credea. Casa de pe Neibolt Street 29 părea închisă într-un înveliș otrăvitor. Nu se putea vedea... Dar se putea simți. Monstrul. Își linse buzele.

– Sunteți ga-ga-gata? îi întrebă Bill.

Îl priviră cu toții.

– Gata, Bill, spuse Richie.

– A-atunci, ha-haideți. Stai ap-aproape în urma mea, B-Beverly.

Se lăsă în genunchi și se târî prin tufele de trandafiri pârjoliți, până sub verandă.

8

Intrară astfel: Bill, Beverly, Ben, Eddie, Richie, Stan, Mike. Frunzele de sub verandă foșneau și emanau rotocoale de miros acru, stătut, galben-veninos. Ben își încreți nasul. Mai întâlnise vreodată frunze veștede care să miroasă ca acestea? Nu. Iar apoi îl izbi un gând neplăcut. Miroseau așa cum își închipuia el că ar mirosi o mumie imediat după ce arheologul i-a deschis sarcofagul cu pârghia: miros de praf și acid vechi, amar.

Bill ajunsese la fereastra spartă a pivniței și privea în beci. Beverly se târî lângă el.

–Vezi ceva?

Bill scutură din cap.

– Da' asta n-nu î-î-înseamnă că nu-i ni-nimic aici. U-uite: aia-i grăgrămada de cărbuni pe care ne-am urcat eu și R-R-Richie ca să ie-ieșim.

Ben, care privea printre ei, o văzu și el. Acum era deopotrivă fascinat și înspăimântat, și primi cu bucurie fascinația, recunoscând instinctiv că ar putea fi o unealtă. Mormanul de cărbuni semăna puțin cu un reper de teren despre care doar ai citit sau ai auzit de la alții.

Bill se răsuci și lunecă prin fereastră. Beverly îi dădu lui Ben prașstia, închizându-i mâna peste cupă și bila cuibărită în ea.

– Mi-o dai în secunda când sunt jos. În *secunda* aia.

– M-am prins.

Se strecură în jos, ușoară și mlădie. Urmă – pentru Ben cel puțin – un moment în care inima-i încetă să mai bată, când bluza îi ieși din pantaloni și-i văzu pântecul plat, alb. Apoi simți fiorul mâinilor ei peste ale lui când îi dădu prașstia.

– Okay. Am luat-o. Hai și tu.

Ben se răsuci la rândul său și începu să se îndese prin fereastră. Ar fi trebuit să prevadă ceea ce urmă; era realmente inevitabil. Se înțepeni. Poponeața i se propti în rama dreptunghiulară a ferestrei și nu vru să mai înainteze. Începu să se împingă înapoi afară și își dădu seama, îngrozit, că o putea face, dar avea toate șansele să-și tragă pantalonii – și probabil și chiloții – până la genunchi. Și iacătă-l, cu fundul sau extrem de mare, practic în nasul iubitei.

– Mai repede! îl zori Eddie.

Ben împinse amarnic cu ambele mâini. O clipă încă nu se putu mișca, după care fundul îi sări din fereastră. Blugii i se apăsară dureros

între picioare, strivindu-i fuduliile. Pragul de sus al cercevelei îi trase cămașa în sus până la omoplați. Acum i se blocase burta.

– Suge-ți burta, Clăiță, îl îndemnă Richie, chicotind isteric. Fă bine și suge-ți-o, altfel va trebui să-l trimitem pe Mike după ferăstrăul lui taică-său ca să te scoatem de-acolo.

– Bip-bip, Richie, spuse Ben scrâșnind din dinți.

Își supse burta cât putu de mult. Mai avansă puțin și se opri iar.

Întoarse capul cât putea de mult, luptându-se cu panica și claustrofobia. Chipul îi era roșu-aprins, asudat. Mirosul acru al frunzelor îi înțepa greu nările, înecându-l.

– Bill! Nu puteți, băi, să mă trageți?

Îl simți pe Bill apucându-l de-o gleznă, pe Beverly de cealaltă. Își supse iarăși burta și peste o clipă căzu de-a berbeleacul pe fereastră. Bill îl prinse. Amândoi aproape că se prăvăliră la pământ. Ben nu se uită la Bev. În viața sa nu se simțise atât de jenat ca în clipa aceea.

– N-n-n-ai pățit nimic, do-do-dom'le?

– Nnu.

Bill râse strepezit. Beverly i se alătură, iar apoi Ben se simți și el în stare să râdă puțin, deși aveau să treacă ani de zile până să poată vedea ceva cât de cât comic în cele petrecute.

– Hei! strigă de sus Richie. Eddie are nevoie de ajutor, se aude?

– B-b-bine.

Bill și Ben își ocupară pozițiile sub fereastră. Eddie coborî pe spate. Bill îl prinse de picioare, chiar deasupra genunchilor.

– Vezi ce faci, spuse Eddie cu o voce certăreață, nervoasă. Mă gâdil.

– Ramon see gâdiilă din *pliiin*, seniorr, răsună de sus vocea lui Richie.

Ben îl cuprinse pe Eddie pe după talie, încercând să nu-i atingă ghipsul și eșarfa. Împreună cu Bill, îl coborî pe Eddie prin fereastră ca pe un cadavru deja țeapăn. Eddie scoase un țipăt mic, dar nimic mai mult.

– E-E-Eddie?

– Mda, spuse Eddie, nu-i nimic. Nici o brânză.

Dar pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare și respira cu gâfâieli iuți. Ochii îi săgetau împrejurul pivniței.

Bill păși din nou înapoi. Beverly stătea lângă el, ținând acum prașstia de crăcan și de cupă, gata să tragă la nevoie. Ochii ei măturau încontinuu beciul. Richie veni următorul, urmat de Stan și Mike, toți trei mișcându-se cu o grație lină pe care Ben o invidia profund. Și ajunseră cu toții jos, în beciul unde Bill și Richie văzuseră Monstrul cu numai o lună în urmă.

Încăperea era luminată difuz, însă nu era întunecoasă. O lumină crepusculară pătrundea oblic prin ferestre, bâltind pe pământul de pe jos. Lui Ben pivnița îi părea foarte mare, aproape *prea* mare, ca și cum ar fi fost martorul vreunei iluzii optice. Bârne prăfuite se încrucișau deasupra. Țevile cuptorului de cărbuni erau ruginite. Un soi de țesătură de un alb-murdar spânzura de conductele de apă, în fâșii și ciucuri jegoși. Mirosul se simțea și aici. Un miros galben, nespălat. Ben își spuse: *E aici. O, sigur că aici este.*

Bill porni spre trepte. Ceilalți îl urmară. Se opri la baza scării, aruncând o privire sub ea. Întinse un picior și scoase ceva afară cu o mișcare scurtă. Priviră obiectul fără o vorbă. Era o mănușă albă de clovn, acum brăzdată cu noroi și praf.

– Su-su-sus, spuse el.

Urcară și ajunseră într-o bucătărie murdară. Un scaun simplu, cu spătar drept, stătea rătăcit în centru, pe linoleumul vălurit. Nimic altceva. Într-un colț se vedeau sticle goale de băutură. Ben zări și altele în încăpere. Simțea mirosul de alcool – vin, mai ales – și de fum de țigară vechi, stătut. Aceste duhori predominau, dar mai domnea și celălalt miros. Cu fiecare moment devenea tot mai puternic.

Beverly se apropie de dulapuri și deschise unul. Scoase un țipăt pătrunzător când un șobolan brun-negricios i se rostogoli aproape în față. Izbi tejgheaua și-i privi cu ochii săi negri, scăpărători. Continuând să zbiere, Beverly ridică praștia și trase de zgârci.

– *NU!* mugi Bill.

Se întoarse spre el, palidă și îngrozită. Apoi dădu din cap și lăsă brațul să i se destindă, – dar Ben socoti că fusese foarte, foarte aproape să piardă una dintre mult prea prețioasele bile din argint. Dădu înapoi încet, se ciocni de Ben, tresări. Băiatul o cuprinse strâns cu un braț.

Șobolanul lipăi pe toată lungimea tejghelei, sări pe podea, fugi în cămară și dispăru.

– A vrut să trag în el, spuse Beverly cu voce slabă. Să irosesc pe el jumătate din muniție.

– Da, răspunse Bill. E c-c-ca po-poligonul de tir al F.B.I. de la Qu-Qu-Quantico. Te tri-trimit p-pe strada aia f-f-alsă și sc-scot ți-inte. Dacă îm-împuști cetățeni cinstiți în-în loc de pun-pungași, pierzi pu-puncte.

– Nu pot face așa ceva, Bill, spuse fata. O să mă-ncurc. Poftim. Fă-o tu.

Îi întinse praștia, dar Bill clătină din cap.

– *T-t-trebuie*, B-Beverly.

Dintr-un alt dulap se auzi un chirăit.

Richie merse într-acolo.

– Nu te duce prea aproape! lătră Stan. Ar putea...

Richie privi înăuntru și pe față i se așternu o expresie de dezgust grețos. Trânti ușa dulapului cu o pocnitură ce iscă un ecou mort în casa goală.

– Pui de-abia fătați.

Greața îi sufoca vocea.

– Cei mai mulți pui din câți am văzut... Din câți a văzut *cineva*, probabil.

Se șterse la gură cu dosul mâinii.

– Sunt cu *sutele* acolo.

Îi privi pe ceilalți; gura i se zbătea într-un tic necontrolat.

– *Cozile*... Le-aveau pe toate încâlcite, Bill. Înnodate laolaltă.

Se strâmbă.

– Ca șerpii.

Se uitară la ușa dulapului. Scheunatul era înăbușit, dar totuși îl auzeau clar. *Șobolani*, își spuse Ben, privind la fața albă a lui Bill și, peste umărul acestuia, la cea gri-cenușie a lui Mike. *Oricine se teme de șobolani. O știe și Monstrul.*

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill. A-aici pe N-N-Neibolt Street d-di-distracția nu co-conține.

Intrară în antreul din față. Se amestecau mirosurile scârboase de ipsos putred și urină veche. Puteau privi în stradă prin ochiurile murdare de geam, văzându-și acolo bicicletele. A lui Bev și a lui Ben erau proptite pe cricuri. A lui Bill stătea rezemată de un arțar pipernicit. Lui Ben bicicletele îi păreau aflate la o mie de kilometri distanță, ca obiectele văzute printr-un telescop întors. Strada pustie cu porțiunile ei răzlețe de asfalt, cerul decolorat și umed, mârâitul monoton al unei locomotive rulând pe o linie secundară... Toate acestea i se păreau asemenea unor vise, unor halucinații. Real era doar holul cel părăginit, cu duhorile și umbrele sale.

Într-un colț se găseau cioburi de sticlă brună spartă – sticle Rheingold.

În celălalt, udă și umflată, zăcea o revistă obscenă mare cât un catastif. Femeia de pe copertă stătea aplecată peste un scaun, cu fusta ridicată la spate dezvelindu-i poala furoului-plasă și chiloții negri. Fotografia nu i se părea lui Ben deosebit de sexy, nici nu-l stânjenea faptul că o văzuse și Beverly. Umezeala îngălbenise pielea femeii și boțise coperta în încrețituri care pe fața ei deveneau riduri. Privirea lasciv se prefăcuse în rânjetul unei târfe moarte.

(Peste ani de zile, când Ben povestea aceasta, Bev țipă pe neașteptate, speriindu-i pe toți – nu ascultau relatarea atât de mult cât o retrăiau.

– *Ea* era! răcni Bev. Doamna Kersh! Era *ea*!)

În timp ce Ben o privea, tânăra/bătrâna hoașcă de pe coperta revistei porcoase îi făcu cu ochiul. Dădu din fund într-o chemare obscenă.

Înghețat tot, și totuși transpirând, Ben privi în altă parte.

Bill deschise o ușă în stânga și îl urmară într-o cameră boltită ce părea să fi fost cândva un salonaș. O pereche de pantaloni verzi boțiți atârnau de becul agățat în tavan. La fel ca și pivnița, odaia i se părea lui Ben prea mare, lungă aproape cât un vagon de marfă. Mult prea lungă pentru o casă atât de mică pe cât păruse aceea văzută de afară...

Oh, dar aia era afară, vorbi în mintea lui un glas nou. Era o voce batjocoritoare, scârțâită, iar Ben își dădu seama cu bruscă certitudine că îl auzea pe Pennywise însuși; Pennywise îi vorbea dintr-un soi de radio al minții. *Afară, lucrurile par întotdeauna mai mici decât sunt cu adevărat, nu-i așa, Ben?*

– Pleacă, șopti el.

Richie se întoarse să-l privească, încordat și palid la față.

– Ai spus ceva?

Ben clătină din cap. Vocea se stinsese. Acesta era un lucru important, un lucru bun. Totuși

(*afară*)

înțelesese. Casa aceea era un loc special, un fel de stație, unul dintre locurile din Derry, dintre multele locuri poate, prin care Monstrul își putea afla drumul către lumea de la suprafață. Casa asta putredă și puturoasă unde *nimic* nu era cum trebuie. Nu doar simplul fapt că părea prea mare; *unghiurile* erau greșite, perspectiva era irațională. Ben stătea imediat lângă ușa dintre salonaș și vestibul, iar ceilalți se îndepărtau de el printr-un spațiu care acum părea la fel de mare ca Bassey Park... Dar, în timp ce se îndepărtau, păreau să se *mărească* în loc să se micșoreze. Planșeul dădea impresia că ar fi în pantă, și...

Mike se întoarse.

– Ben! strigă el, iar Ben îi văzu neliniștea pe față. Grăbește-te! Te pierdem!

Abia putu auzi ultimul cuvânt. Rămase în aer ca și cum ceilalți s-ar fi îndepărtat într-un tren rapid.

Dintr-o dată speriat, o luă la fugă. Ușa din urma lui se trânti cu un trosnet înăbușit. Zbieră... Și ceva păru să fremete prin aer chiar în spatele lui, fluturându-i cămașa. Privi în urmă, dar acolo nu era nimic. Asta nu-i schimbă totuși convingerea că ceva anume fusese.

Îi ajunse pe ceilalți din urmă. Gâfâia, cu răsuflarea tăiată, și ar fi putut să jure că alergase cel puțin o jumătate de kilometru... Dar când privi în urmă văzu că nu-l despărțeau nici zece pași de peretele din spate al salonașului.

Mike îl apucă de umăr suficient de strâns ca să-l doară.

– Dom'le, m-ai speriat, spuse el.

Richie, Stan și Eddie îl priveau întrebători pe Mike.

– Părea *mic*, le explică el. Ca și cum ar fi fost la distanță de cel puțin un kilometru.

– Bill!

Bill privi înapoi.

– Trebuie să fim siguri că toată lumea stă pe-aproape, gâfâi Ben. Locul ăsta... Parcă-i casa cu surprize din parcul de distracții. O să ne pierdem. Cred că Monstrul *vrea* să ne pierdem. Să ne despărțim.

Bill îl privi un moment, cu buzele strânse într-o dungă hotărâtă.

– Bine, spuse el. O s-să stăm a-a-aproape. Nimeni n-o ia ra-razna.

Dădură din capete, înspăimântați, strânși lângă ușa holului. Mâna lui Stan bâjbâi după cartea ornitologică din buzunarul de la spate. Eddie își ținea inhalatorul într-o mână, apăsându-l, slăbind, apăsându-l iar.

Bill deschise ușa și văzură un alt culoar, mai îngust. Tapetul, care înfățișa mlădițe de trandafiri și elfi cu tichii verzi, cădea în fâșii moi de pe tencuiala spongioasă. Pete galbene de apă se răspândeau în inele deasupra, pe tavan. Un fascicul de lumină bolnavă cădea printr-un geam murdar de la capătul holului.

Deodată coridorul păru că se alungește. Plafonul se înălță și începu să se micșoreze deasupra lor ca un soi de rachetă ciudată. Ușile se alungiră, urmând tavanul, făcute parcă din zahăr caramel. Chipurile elfilor deveniră prelungi și neomenești, cu ochii prefăcuți în găuri negre sângerânde.

Stan țipă și-și acoperi fața cu mâinile.

– *N-n-u-i în re-re-re-REALITATE!* urlă Bill.

– Ba *e*! urlă Stan la rândul său, cu pumnii mici, strânși, acoperindu-i ochii. E *real*, și tu *știi* că e, Doamne, înnebunesc, asta-i o *nebunie, e o nebunie...*

– U-u-*UITE*! tună glasul lui Bill, către Stan, către toți, iar Ben, cu capul învârtindu-i-se, îl privi pe Bill cum se apleacă, se ghemuiește, și dintr-o dată se aruncă în sus.

Pumnul său stâng nu se izbi de nimic, absolut de nimic, dar auziră o pârâitură puternică. Praf de tencuială pufni dintr-un loc unde nu mai era nici un tavan... Iar apoi era din nou. Holul redeveni un simplu hol – îngust, cu plafonul scund, murdar, cu pereți care nu se mai întindeau

la infinit. Nu era acolo decât Bill, privindu-i și oblojindu-și mâna însângerată, albită de tencuială spulberată. Deasupra se vedea urma clară făcută de pumnul său în mortarul moale al tavanului.

– N-n-nu-i r-r-real, îi spuse el lui Stan și tuturor. Doar o f-f-față f-fa-falsă. Ca o m-m-ască de H-H-H-Halloween.

– Pentru *tine*, poate, spuse cu glas surd Stan.

Chipul îi era șocat și îngrozit. Privi în jur de parcă nu mai era sigur unde se găsea. Uitându-se la el, simțind izul acru al spaimei ce-i ieșea prin pori, Ben, pe care victoria lui Bill îl înveselise peste măsură, se sperie iarăși cu totul. Stan era gata să clacheze. Curând aveau să-l apuce istericalele, va începe să zbiere poate, și atunci ce avea să se întâmple?

– Pentru *tine*, repetă Stan. Dar, dacă eu încercam asta, nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru că... tu l-ai avut pe fratele tău, Bill, dar eu nu am nimic.

Privi în jur – mai întâi înapoi spre salonaș, care dobândise o sumbră atmosferă brună, atât de densă și fumurie, încât abia dacă mai puteau să vadă ușa pe unde intraseră în acest hol luminos, dar și întunecos, murdar, absolut dement. Pe tapetul în descompunere elfii făceau tumbe sub lujerii de trandafir. Soarele învăpăia ochiurile ferestrei din capătul holului, iar Ben știa că dacă se vor duce acolo au să vadă muște moarte... Alte cioburi de sticlă... Și pe urmă, ce? Podelele despărțindu-se, scuipându-i într-o beznă moartă unde degete încârligate așteptau să-i prindă? Stan avea dreptate; Doamne, de ce veniseră în bârlogul Monstrului, cu nimic altceva decât cele două bile stupide din argint și o nenorocită de praștie?

Observă cum panica lui Stan trece de la unul la altul și apoi la următorul, și la următorul – ca un foc de ierburi întețit de un vânt fierbinte, se dilată în ochii lui Eddie, înmuie gura lui Bev, îl făcu pe Richie să își împingă în sus ochelarii cu ambele mâini și să privească în jur ca și cum o fiară s-ar fi ținut îndeaproape pe urmele lui.

Tremurau, aproape gata s-o ia la fugă, aproape dând uitării avertismentul lui Bill de a sta laolaltă. Ascultau suflările panicii tari, ca furtuna, vâjâindu-le în urechi. Ca prin vis, Ben o auzi pe Miss Davies, bibliotecara asistentă, citindu-le celor mici: *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* Și-i văzu pe cei mici, pe bebeluși, aplecându-se înainte, cu fețele nemișcate și solemne, cu ochii reflectând eterna fascinație a basmului; i se va veni de hac monstrului... sau se va ospăta acesta?

– N-am nimic! se văită Stan Uris, și păru foarte mic, aproape destul de mic ca să se strecoare printr-una dintre crăpăturile podelelor, ca o scrisoare umană. Tu-l ai pe frate-tău, dom'le, da' eu n-am *nimic*!

– Ba *a-a-a-ai*! răcni la el Bill.

Îl apucă pe Stan, iar Ben se simți convins că-i va arde una, și gândurile sale gemură: *Nu, Bill, te rog, ăsta-i obiceiul lui Henry, dacă faci asta Monstrul ne va ucide chiar acum!*

Dar Bill nu-l lovi pe Stan. Îl întoarse pe călcâie, cu mâini aspre, și smulse cartea din buzunarul de la spate al blugilor lui Stan.

– Dă-mi-o! țipă Stan, izbucnind în plâns.

Ceilalți stăteau năuciți, ferindu-se din calea lui Bill, ai cărui ochi păreau acum să ardă de-a binelea. Fruntea îi lucea ca o lampă, și-i întinse lui Stan cartea ca un preot ce ridică un crucifix pentru a alunga un vampir.

– *Tu a-a-ai p-p-pă-păs-păs...*

Ridică în sus capul, cu tendoanele gâtului ieșite în relief, cu mărul lui Adam ca un vârf de săgeată îngropat în gât. Ben era cuprins și de teamă, și de milă pentru prietenul său Bill Denbrough; domnea însă și un simțământ puternic de minunată îmbărbătare. Se îndoise de Bill? Se îndoise vreunul dintre ei? *Oh, Bill, spune-o, te rog, nu poți s-o spui?*

Și, cumva, Bill reuși:

– *Ai PĂ-PĂ-PĂ-PĂSĂRILE tale! Ai PĂ-PĂ-PĂSĂRILE!*

Aruncă spre Stan cartea. Stan o luă și-l privi buimac pe Bill. Lacrimile îi sclipeau pe obraji. Strânse cartea cu o asemenea forță, încât degetele i se albiră. Bill îl privi, apoi pe ceilalți.

– Ha-ha-aideți, îi chemă el iar.

– Cu păsările o să țină? întrebă Stan.

Vocea îi era șoptită și uscată.

– În Turnul de Apă a ținut, nu? îl întrebă Bev.

Stan o privi fără convingere.

Richie îl bătu pe umăr:

– Hai, Stan-copilu'. Bărbat mi-ești au șoarec mi-ești?

– Trebuie că-s bărbat, spuse zguduit Stan, și-și șterse fața de lacrimi cu podul palmei stângi. Din câte știu, șoarecii nu fac în pantaloni.

Râseră, și Ben putu să jure că simțise casa dând înapoi din calea lor, din fața acelui sunet. Mike se întoarse:

– Camera aia mare. Aia prin care tocmai am trecut. Priviți!

Priviră. Salonul era acum aproape negru. Nu de fum sau vreun soi de gaz; nu era decât negreală, o negreală aproape solidă. Aerul fusese jefuit de lumină. Bezna părea să se rostogolească și să se flexeze sub ochii lor, închegându-se sub formă de chipuri.

– Haide-de-deți.

Întoarseră spatele întunericului și porniră prin hol. Trei uși se deschideau din acesta, două cu mânere murdare din porțelan alb, a treia

doar cu o gaură în locul unde fusese clanța. Bill apucă primul mâner, îl răsuci și împinse ușa. Bev se înghesui lângă el, ridicând praștia.

Ben făcu un pas înapoi, conștient că și ceilalți făceau același lucru, strângându-se în spatele lui Bill ca niște orătănii speriate. Era un dormitor, gol cu excepția unei saltele pătate. Fantomele ruginite ale arcurilor unei somiere de mult timp dispărute erau tatuate în epiderma galbenă a saltelei. Dincolo de unica fereastră a odăii, flori-ale-soarelui se aplecau și dădeau din capete.

– Nu-i nimic..., începu Bill.

Și în clipa aceea salteaua începu să se umfle și să se dezumfle ritmic. Se sfâșie deodată drept în mijloc. Un fluid negru și cleios începu să se reverse, mânjind salteaua și apoi scurgându-se pe podea spre ușă. Înainta în tentacule lungi, ca niște frânghii.

– Închide-o, Bill! strigă Richie. Închide-o-n pizda mă-sii de ușă!

Bill trânti ușa, întoarse capul spre ei și încuviință.

– Haideți.

Abia atinsese mânerul celei de-a doua uși – aceasta aflându-se de cealaltă parte a culoarului îngust – când zbieretul începu dincolo de lemnul ieftin.

9

Până și Bill dădu înapoi din fața acelui țipăt inuman. Ben simțea că sunetul l-ar fi putut scoate din minți; creierul său vizualiză un greier gigantic aflat după ușă, ca o imagine dintr-un film unde radiațiile au făcut toate insectele să crească până la dimensiuni inimaginabile – *Începutul sfârșitului* poate, sau *Scorpionul negru,* ori filmul acela despre furnicile din rețeaua de canalizare a Los Angelesului. N-ar fi putut-o lua la fugă nici chiar dacă oroarea aceea zbârcită și zumzăitoare ar fi despicat panourile ușii și ar fi început să îl mângâie cu enormele ei picioare păroase. Era vag conștient că Eddie, aflat alături, respira în icnete retezate.

Mugetul crescu în intensitate, fără a-și pierde deloc calitatea de bâzâit de insectă. Bill mai făcu un pas înapoi, acum fără un strop de sânge în obraji, cu ochii ieșindu-i din orbite și buzele doar o cicatrice purpurie sub nas.

– Trage, Beverly! se auzi Ben pe sine strigând. Trage prin ușă, trage înainte s-ajungă la noi!

Iar soarele cădea prin fereastra murdară din capătul holului, o mare greutate arzândă.

Beverly ridică praștia ca prin vis, în timp ce zumzetul urlat se auzea tot mai tare, tot mai tare, mai tare...

Dar, înainte de-a apuca să întindă zgârciul, îl auzi pe Mike strigând:

– Nu! Nu! Bev, nu! Băi, ce chestie! Fir-aș al dracu'!

Și, incredibil, Mike râdea. Se îmbulzi înainte, apucă mânerul, îl răsuci și deschise ușa. O smulse din cadrul umflat cu un scârțâit scurt.

– E o urlătoare! Doar o urlătoare, atâta tot, ceva pentru speriat ciorile!

Camera era o boxă goală. Pe pardoseală zăcea o cutie cu ambele capete tăiate. Prin mijlocul ei se întindea o sfoară ceruită, încordată și înnodată în afara găurilor practicate în pereții cutiei. Deși în încăpere nu sufla nici o boare de vânt – singura fereastră era închisă și cârpită cu scânduri, lăsând lumina să pătrundă doar sub formă de raze, prin crăpături – nu încăpea nici o îndoială că zumzetul provenea din cutie.

Mike merse spre ea și îi trase un șut zdravăn. Bâzâitul încetă, iar cutia se rostogoli într-un colț îndepărtat.

– O simplă urlătoare, le spuse el celorlalți, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Le punem pe sperietori. Nu-i nimica. Doar un truc ieftin. Da' *eu* nu-s cioară.

Îl privi pe Bill, fără să mai râdă, dar zâmbind încă.

– Tot îmi e frică de Monstru – cred că tuturor ne e – dar și lui îi e frică de noi. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cred că-i e al dracului de frică.

– Ș-și eu cred, dădu Bill din cap.

Se îndreptară spre ușa de la capătul coridorului și, în timp ce-l privea pe Bill vârându-și degetul încovoiat în gaura unde fusese clanța, Ben înțelese că acolo avea să se sfârșească; n-aveau să dea peste nici o păcăleală după ușa aceea. Acum mirosul era mai greu, iar senzația aceea zdrobitoare a două forțe opuse învârtejindu-se în jurul lor era mult mai puternică. Îi aruncă o privire lui Eddie, cu brațul său în eșarfă, în mâna teafără strângând inhalatorul. O privi pe Bev, de partea cealaltă, albă la față, ținând în sus praștia ca pe un iadeș. Spuse în sinea sa: *Dacă va trebui să fugim, voi încerca să te apăr, Beverly. Jur c-am să-ncerc.*

Probabil că-i simțise acest gând, căci se întoarse spre el și-i dărui un surâs încordat. Ben îi zâmbi și el.

Bill deschise ușa. Balamalele slobozir un țipăt isteric și rămaseră apoi tăcute. Era o baie... Dar ceva nu era în regulă. *Cineva a spart ceva aici*, era singurul lucru ce-i putea trece lui Ben prin cap la început. *Nu o sticlă de rachiu... Atunci, ce?*

Cioburi și țăndări albe, lucind răutăcioase, zăceau împrăștiate pretutindeni. Atunci înțelese. Era nebunia nebuniilor. Râse. Richie i se alătură.

– Cuiva trebuie că i-a scăpat băşinica băşinicilor, spuse Eddie, iar Mike începu să chicotească şi să dea din cap.

Stan zâmbea puţin şi el. Doar Bill şi Beverly rămâneau sumbri.

Bucăţelele albe risipite pe duşumea erau aşchii de porţelan. Explodase vasul toaletei. Bazinul zăcea beat, strâmb, într-o băltoacă de apă, salvat de la prăbuşire doar de faptul că toaleta fusese amplasată într-un colţ al odăiţei, iar rezervorul căzuse, oprindu-se în celălalt colţ.

Se adunară în spatele lui Bill şi Beverly, cu tălpile crănţănindu-le pe cioburile de porţelan. *Indiferent ce-o fi fost*, îşi spuse Ben, *a făcut bietul closet să explodeze dracului de-a binelea.* Avu o viziune cu Henry Bowers aruncând înăuntru două-trei M-80-uri de-ale lui, trântind capacul şi spălând putina degrabă. Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de dinamită care să fi putut provoca un asemenea cataclism. Erau şi câteva bucăţi mai mari, dar al dracului de puţine; cea mai mare parte din ceea ce rămăsese erau mici ţăndări ascuţite ca nişte săgeţi de sarbacană. Tapetul (rugi de trandafiri şi elfi făcând tumbe, la fel ca în hol) era găurit peste tot. Arăta ca o salvă de alice, dar Ben ştia că nu era decât tot porţelan, înfipt în pereţi de forţa exploziei.

O cadă de baie stătea pe picioarele ei în formă de labe, cu generaţii de jeg negru între ghearele boante. Ben aruncă o privire în ea şi văzu pe fund o depunere de mâl şi pietriş mărunt. Un duş ruginit privea de sus la el. Deasupra chiuvetei, un dulăpior de medicamente stătea întredeschis, expunându-şi rafturile goale. Pe aceste rafturi, mici cercuri de rugină indicau locurile unde cândva se aflaseră tot felul de sticluţe.

– Nu m-aş apropia prea mult de aia, Bill Barosane! exclamă ascuţit Richie, iar Ben privi într-acolo.

Bill se apropia de gura scurgerii din duşumea, deasupra căreia fusese amplasată odinioară toaleta. Se aplecă spre ea... După care se întoarse spre ceilalţi.

– A-a-aud ma-ma-maşinăriile de pom-pompare... Exact la fel ca pe M-M-Maidan!

Bev se trase mai aproape de Bill. Ben o urmă şi, da, auzi şi el: zgomotul acela înfundat şi monoton. Atât numai că, răspândindu-şi ecoul prin ţevi, nu suna deloc ca o maşinărie. Suna a fiinţă vie.

– D-d-de-a-a-aici a ve-ve-venit, spuse Bill; la faţă era palid ca moartea, dar avea ochii luminaţi de surescitare. De-a-aici a venit Monstrul în z-z-ziua aia, şi de-a-aici a v-v-venit Monstrul *în-în-întotdeauna*! Din can-canalizare!

Richie dădea din cap.

– Eram în pivniţă, dar nu era acolo – Monstrul a coborât pe scară. Pentru că pe-aici putea să iasă.

– Și el a făcut *asta*? întrebă Beverly.

– E-era g-g-grăbit, cr-cred, răspunse grav Bill.

Ben privi în țeavă. Avea cam un metru lățime și era întunecoasă ca un puț de mină. Suprafața interioară de ceramică a țevii purta o crustă dintr-o substanță la care prefera să nu se gândească. Zgomotul acela pulsatoriu plutea în sus hipnotic... Și deodată văzu ceva. Nu-l văzu cu ochii – nu imediat – ci cu unul pe care-l avea îngropat adânc în minte.

Monstrul gonea spre ei, înaintând cu viteza unui tren expres, umplând gâtlejul acelei conducte negre dintr-o parte în alta; își asumase acum propria sa formă, oricare o fi fost; avea să-și extragă din mințile lor o formă anume, o dată ajuns acolo. Venea, venea în sus din propriile-i căi viciate și catacombe negre subpământene, ochii săi arzând într-o aură verde-gălbuie feroce, venea, venea; Monstrul venea.

Și atunci, mai întâi ca două scântei, îi văzu ochii jos în întunecimea aceea. Dobândiră formă – învăpăiați și demonici. Peste sunetul repetat al mașinilor, Ben putea auzi acum un zgomot nou – *Huuuuuuuu*... Un miros fetid râgâi din gura zdrențuită a țevii și-l făcu să cadă înapoi, tușind sufocat.

– Vine! zbieră el. Bill, am văzut Monstrul, vine!

Beverly ridică praștia:

– Bine.

Ceva explodă din conductă. Ben, încercând să-și amintească mai târziu acea primă confruntare, n-avea să-și poată aduce aminte decât de o formă schimbătoare, argintiu-portocalie. Nu era fantomatică; avea materialitate, și simți și o altă formă, o anume formă reală și ultimă, dincolo de Monstru... Dar ochii săi nu puteau înțelege încă ceea ce vedea.

Apoi Richie căzu pe spate, cu fața schimonosită de groază, răcnind, și răcnind, și răcnind:

– Vârcolacul! Bill! E vârcolacul! Vârcolacul adolescent!

Și deodată forma ajunse în lumea reală, pentru Ben, pentru toți ceilalți.

Vârcolacul stătea crăcănat deasupra țevii, cu picioarele păroase de ambele părți ale locului unde fusese cândva toaleta. Ochii săi verzi îi străpungeau de pe chipul ucigaș. Botul i se încrețea, iar dintre dinți i se prelingea spumă alb-gălbuie. Slobozi un mârâit cutremurător. Brațele-i se întinseră spre Beverly, manșetele jachetei de licean dezvelindu-i-se de pe antebrațele acoperite cu blană. Răspândea o duhoare fierbinte, crudă și ucigătoare.

Beverly urlă. Ben o apucă de spinarea bluzei și smuci atât de tare, încât cusăturile i se rupseră la subsuori. O mână cu gheare spintecă aerul prin locul unde se găsise fata cu doar o clipă în urmă. Beverly se poticni

înapoi până-n perete. Bila de argint sări din cupa prăștiei. Licări un moment în aer. Mike, mai iute decât părea cu putință, o prinse și i-o înapoie.

– Trage-n el, iubito, o îndemnă el; avea voce perfect calmă, aproape senină. În clipa asta să tragi în Monstru.

Vârcolacul scoase un răget zdrobitor ce se transformă într-un urlet care îți îngheța carnea pe os. Botul i se ridică spre tavan.

Urletul se prefăcu în râset. Se repezi spre Bill când acesta se întoarse s-o privească pe Beverly. Ben îl îmbrânci, iar Bill zbură grămadă.

– *Trage, Bev!* răcni Richie. *Pentru Dumnezeu, trage!*

Vârcolacul țâșni, iar Ben nu mai avu nici o îndoială, atunci sau mai târziu, că Monstrul știa exact cine era șeful. Pe Bill pusese el ochii. Beverly întinse prașția și trase. Plumbul zbură și din nou rată ținta, dar de astă dată nu mai interveni nici o curbură salvatoare. Trecu pe alături cu peste treizeci de centimetri, făcând o gaură în tapet deasupra căzii. Bill, cu brațele perforate de cioburi din porțelan sângerând prin zeci de locuri, urlă un blestem.

Capul de lup zvâcni; ochii săi verzi și fosforescenți o măsurară pe Beverly. Pe negândite, Ben păși în fața ei, în timp ce fata scotocea în buzunar după al doilea proiectil. Blugii pe care-i purta erau prea strâmți. Îi îmbrăcase fără nici o intenție provocatoare; ca și în cazul șortului din ziua întâmplării cu Patrick Hockstetter și frigiderul, purta încă modelul de anul trecut. Degetele i se închiseră peste bilă, dar aceasta lunecă dintre ele. Bâjbâi din nou și o apucă. O trase afară, întorcându-și pe dos buzunarul și împrăștiind pe jos paisprezece cenți, cotoarele a două bilete de la „Aladdin" și o cantitate de scame.

Vârcolacul se năpusti asupra lui Ben, care stătea protector în fața ei... Și astfel, o împiedica să țintească. Aidoma unei fiare de pradă, își înclinase capul și clănțănea din colți. În reacțiile lui Ben nu părea să se mai afle acum loc pentru spaimă – în locul ei simți un soi de furie lucidă, combinată cu uimire și o anume senzație că timpul pusese pe neașteptate frână. Își înfipse mâinile în părul aspru și încleiat – *blana*, cugetă el, *l-am prins de blană* – și simți dedesubt osul greu al craniului Monstrului. Smuci capul ca de lup cu toată puterea, dar, deși era un băiat robust, nu-i folosi la nimic. Dacă nu s-ar fi împleticit îndărăt lovindu-se de perete, făptura i-ar fi sfâșiat beregata cu colții.

Monstrul se repezi după el, aruncând flăcări din ochii galbeni-verzui, mârâind la fiecare răsuflare. Mirosea a canal și a încă ceva, un miros sălbatic și grețos, ca de alune putrede. O labă grea se ridică, iar Ben fentă în lături cât îi stătea în putință. Laba, înarmată cu gheare enorme, sfâșie răni nesângerânde prin tapet, în mortarul brânzos de dedesubt. Îl

putu auzi vag pe Richie răcnind ceva, pe Eddie urlând la Beverly să tragă în Monstru. Dar Beverly nu trase. Era ultima ei șansă. Nu asta conta; trebuia să fie singura de care va *avea* nevoie. O răceală limpede pe care nu avea să o mai întâlnească niciodată în viață îi învălui privirea. Tot ce-i cuprindeau ochii se decupa în relief, nicicând nu avea să mai vadă cele trei dimensiuni ale realității atât de clar conturate. Poseda fiecare culoare, fiecare unghi, fiecare distanță. Frica o părăsi. Simțea simpla poftă de certitudine a vânătorului. Pulsul îi încetini. Strânsoarea tremurător-isterică în care ținuse praștia slăbi, apoi se întări la loc, devenind firească. Trase adânc aer în piept. I se părea că nicicând plămânii nu i se vor umple complet. Cețos, slab, auzi mici pocnete. Nu contau, orice-or fi fost. Ochi la stânga, așteptând ca nefirescul cap al vârcolacului să ajungă în iadeșul din fața elasticului de la praștie.

Ghearele lupului se prăvăliră iar. Ben încercă să se furișeze pe sub ele, dar deodată se simți prins în strânsoarea lui. Monstrul îl trase ca și cum n-ar fi fost nimic altceva decât o păpușă de cârpă. Fălcile i se descleștară.

– Ticălosule...

Înfipse un deget într-unul dintre ochii Monstrului. Fiara urlă de durere, și una dintre labele acelea înarmate cu gheare îi sfâșie cămașa. Ben își supse burta, dar o gheară îi trase o dâră dureroasă în josul toracelui. Sângele țâșni din el stropindu-l pe pantaloni, pe tenișii, împroșcând podeaua. Vârcolacul îl azvârli în cadă. Se lovi la cap, văzu stele verzi, se zbătu să se ridice în șezut și își văzu poala plină de sânge.

Vârcolacul se răsuci pe călcâie. Ben observă cu aceeași claritate dementă că Monstrul purta blugi Levi Strauss decolorați. Cusăturile plesniseră. O batistă roșie plină de muci întăriți, ca cele pe care le-ar purta ceferiștii, îi atârna dintr-un buzunar de la spate. Pe spinarea jachetei de licean, neagră cu portocaliu, erau scrise cuvintele ECHIPA UCIGAȘILOR LICEUL DERRY. Dedesubt, numele PENNYWISE. Iar în centru, un număr: 13.

Monstrul se repezi din nou la Bill. Acesta se ridicase, stând acum cu spatele la perete și privindu-l fix și netămător.

– *Trage, Beverly!* zbieră iar Richie.

– Bip-bip, Richie, se auzi ea pe sine însăși replicând de la vreo mie de kilometri depărtare.

Capul Vârcolacului ajunse deodată acolo, în dreptul crăcanului. Fata acoperi unul din ochii verzi ai Monstrului cu cupa și-i dădu drumul. Nu se simți nici un tremur în mâinile ei; trase la fel de lin și natural precum lovise conservele din groapa cu gunoi în ziua când trăseseră toți cu rândul să vadă care-i mai bun.

Ben avu atât timp să gândească: *Oh, Beverly, dacă ratezi de data asta suntem morți cu toții, și nu vreau să mor în cada asta murdară, dar nu pot ieși.* Nu rată. Un ochi rotund – nu verde, ci de un negru mort – apăru deodată sus în centrul botului Monstrului; țintise în ochiul drept și lovise alături cu mai puțin de un deget.

Zbieretul – un zbieret de surpriză, aproape omenesc, de durere, teamă și mânie – a fost asurzitor. Urechile lui Ben începură să țiuie. Apoi gaura perfect rotundă din chipul Monstrului dispăru, acoperită cu bulbuci de sânge. Nu curgea; năvălea din rană în torente. Șuvoiul inundă fața și părul lui Bill. *Nu contează*, își spuse Ben isteric. *Nu-ți face griji, Bill. Oricum n-o să-l poată vedea nimeni când ieșim de-aici. Dacă mai ieșim.*

Bill și Beverly înaintară spre vârcolac, iar Richie, în urma lor, țipă scos din minți:

– Mai trage o dată, Beverly! Omoară-l!

– Omoară-l! zbieră Mike.

– Așa, omoară-l! se auzi și glasul lui Eddie.

– *Omoară-l!* urlă Bill, cu gura arcuită în jos într-o curbă tremurândă; o dâră galben-alburie de tencuială căzută îi brăzda părul. *Omoară-l, Beverly, nu-l lăsa să scape!*

N-a mai rămas muniție, cugetă incoerent Ben, *ne-am ars. Ce tot vorbiți, să-l omoare?*

Privi însă la Beverly și înțelese. Dacă inima lui n-ar fi fost niciodată a ei până în acel moment, atunci ar fi zburat până la ea. Fata trăsese iarăși zgârciul. Avea degetele închise peste cupă, ascunzându-i goliciunea.

– *Omoară-l!* mugi Ben și se rostogoli stângaci peste marginea căzii.

Pantalonii și lenjeria îi stăteau lipite de piele, îmbibate cu sânge. Nu avea habar dacă e sau nu grav rănit. În urma primei sfâșieri fierbinți nu simțise prea multă durere, dar cu siguranță că pierduse sânge cu duiumul.

Ochii verzui ai lupului săgetară printre ei, plini acum de nesiguranță și de durere. Peste piepții jachetei, sângele curgea valuri-valuri.

Bill Denbrough zâmbi. Era un zâmbet blând, mai degrabă fermecător... dar care nu-i cuprindea și ochii.

– N-ar fi trebuit să-ncepi cu fratele meu, rosti el. Trimite-l pe labagiu în iad, Beverly.

Incertitudinea părăsi ochii creaturii – Monstrul îi credea. Cu grație fluidă, se întoarse și plonjă în țeavă. În timp ce se ducea, se schimbă.

Jacheta Liceului Derry i se topi în blană, iar culoarea se scurse din amândouă. Forma țestei se alungi, ca și cum ar fi fost făcut din ceară ce se înmuia acum, începând să curgă. I se modifică și trupul. Preț de o clipă Ben crezu că aproape văzuse care era forma reală a Monstrului, iar inima i se opri în piept, sloi de gheață, sufocându-l.

– *Am să vă ucid pe toți!* vui o voce din conductă.

Era groasă, sălbatică, deloc omenească. *Ucid pe toți... ucid pe toți... ucid pe toți...* Cuvintele se estompară tot mai departe, scăzând, sleindu-se, îndepărtându-se... Contopindu-se în cele din urmă cu murmurul încet și pulsatoriu al mașinăriilor de pompat ce plutea prin țevi.

Casa păru să se stabilizeze cu o bufnitură grea, surdă. Dar nu se stabiliza, își dădu seama Ben; într-un chip ciudat, se *comprima*, revenind la dimensiunile ei normale. Orice magie o fi folosit Monstrul pentru a face casa de la numărul 29 de pe Neibolt Street să pară mai mare acum se retrăsese. Casa plesnise la loc ca un elastic. Nu mai era decât o simplă casă, cu miros de umezeală și putregai, o casă nemobilată unde bețivi și vagabonzi veneau uneori să bea, să pălăvrăgească și să doarmă la adăpost de ploaie.

Monstrul plecase.

În priveghiul acesta, tăcerea părea foarte sonoră.

10

– T-t-trebuie să ie-ie-ieșim de-a-a-aici, spuse Bill.

Merse spre locul unde Ben încerca să se ridice și îl apucă de mâna întinsă. Beverly stătea lângă gaură. Coborî ochii spre sine și răceala îi dispăru într-o fierbințeală ce păru să-i prefacă toată pielea într-un ciorap încins. Fără îndoială că trăsese într-adevăr foarte adânc aer în piept. Micile pocnete fuseseră ale nasturilor de la bluza ei. Săriseră până la unul. Bluza spânzura descheiată și sânii mici i se vedeau clar. O închise cu o smucitură.

– R-R-Richie, îl chemă Bill. Ajută-mă cu B-B-Ben. E g-g-g...

Richie i se alătură, urmat apoi de Stan și Mike. Toți patru îl săltară pe Ben în picioare. Eddie trecuse lângă Beverly și o luase stângaci de umeri cu brațul sănătos.

– Ai fost grozavă, spuse el, iar Beverly izbucni în lacrimi.

Ben făcu doi pași clătinați spre perete și se rezemă înainte de-a apuca să cadă iar. Își simțea capul ușor. Culoarea se tot scurgea din lumea înconjurătoare. Categoric, îi venea să verse.

Apoi brațul lui Bill îl cuprinse, puternic și încurajator.

– Cât e-e-e de gr-grav, C-C-Clăiță?

Ben se sili să-și privească burta. Descoperi că înfăptuirea a două acțiuni simple – a-și înclina capul și a desface despicătura cămășii – îi cerea mai mult curaj decât avusese nevoie pentru a intra de la bun început în casă. Se aștepta să-și vadă jumătate din măruntaie atârnând în fața lui ca niște ugere grotești. În loc de asta, văzu că hemoragia scăzuse și acum era doar un pârâiaș leneș. Vârcolacul îl zgâriase prelung și adânc, dar pare-se nu mortal.

Richie veni aproape. Privi tăietura, care urma un traseu șerpuitor pe pieptul lui Ben și se isprăvea în partea de sus a burții sale proeminente, după care îl privi serios în față.

– Cât pe-aci să-ți faci suspensor din mațe, Clăiță. Știi treaba asta?

– Fără bancuri, replică Ben.

Se privi cu Richie în ochi un răstimp lung, cu o expresie meditativă, după care izbucniră amândoi în chicoteli nervoase, în aceeași clipă, împroșcându-se unul pe altul cu salivă. Richie îl îmbrățișă pe Ben, începând să-i care pumni în spate.

– Am bătut Monstrul, Clăiță! Am bătut Monstrul!

– N-n-nu l-l-l-am bătut, interveni amar Bill. Am avut b-b-b-baftă. Să me-mergem pî-pî-până nu-nu-nu-i vine i-ideea să se-ntoar-toar-că.

– Unde? întrebă Mike.

– Pe Ma-Ma-Maidan.

Beverly își croi drum spre ei, continuând să-și țină bluza închisă. Obrajii îi erau roșii ca focul.

– În club?

Bill dădu din cap.

– Poate cineva să-mi dea o cămașă? ceru Beverly, roșind cu mai multă furie ca oricând.

Bill îi aruncă o privire și sângele i se ridică în obraji. Întoarse grăbit ochii, dar în clipa aceea Ben simți un val de înțelegere și gelozie posomorâtă. În acel moment, în fracțiunea aceea de secundă, Bill devenise conștient de ea într-un mod pe care numai Ben însuși îl cunoscuse înainte.

Ceilalți se uitară și ei, privind apoi în altă parte. Richie tuși cu dosul palmei la gură. Stan se îmbujoră. Iar Mike Hanlon făcu un pas sau doi înapoi, ca speriat de-a binelea de umflătura laterală a acelui unic sân mic și alb, vizibilă sub mâna ei.

Beverly își aruncă în sus capul, scuturându-și pe spate părul încâlcit. Obrajii-i ardeau încă, iar expresia așternută pe chipul său era absolut fermecătoare.

– N-am nici o vină că-s fată, spuse ea, sau că-ncep să mă măresc sus... Acum nu s-ar putea, vă rog, să-mi dați careva o cămașă?

– S-s-sigur, se oferi Bill; își trase peste cap tricoul alb, dezgolindu-și pieptul îngust, grătarul vizibil al coastelor, umerii arși de soare, pistruiați. Po-po-poftim.

– Mulțumesc, Bill, răspunse ea, și pentru o clipă, o clipă fierbinte, ochii li se întâlniră într-o încleștare mută.

De astă dată Bill nu-și mai plecă privirea. Îi era fermă, adultă.

– N-n-n-n-ai de ce.

Baftă, Bill Barosane, spuse Ben în sinea lui și întoarse capul. Îl rănea, îl rănea într-un loc mai profund decât l-ar fi putut ajunge vreodată orice vampir sau vârcolac. Dar cu toate acestea exista un lucru numit decență. Cuvântul nu-l cunoștea; conceptul îi era foarte clar. A-i privi în timp ce se uitau astfel unul la altul ar fi însemnat o greșeală la fel de mare ca aceea de a-i fi privit sânii când fata dădu drumul piepților cămășii ca să-și tragă peste cap tricoul alb al lui Bill. *Dac-așa a fost să fie. Dar niciodată n-o vei iubi cum o iubesc eu. Niciodată.*

Tricoul lui Bill îi venea aproape până la genunchi. Dacă nu i s-ar fi văzut pantalonii ieșind de sub tiv, ar fi părut că poartă o rochie scurtă.

– S-s-să me-me-mergem, repetă Bill. N-nu știu v-voi, da' mie-mi a-a-ajunge pe-pentru o-o-o singură z-zi.

Tuturor le ajungea.

II

Ceasul următor îi află în club, atât cu fereastra, cât și cu trapa deschise. Înăuntru era răcoare, iar Maidanul se cufundase în ziua aceea într-o tăcere binecuvântată. Ședeau fără să scoată prea multe vorbe, pierduți fiecare în propriile-i gânduri. Richie și Bev trăgeau pe rând dintr-un Marlboro. Eddie smârcăi scurt din inhalator. Mike strănută de mai multe ori și-și ceru scuze. Spuse că era pe cale să facă un guturai.

– Aista-i singuru' lucru ce-l *poți* face, seniorr, replică Richie destul de amical, și nimic mai mult.

Ben se tot aștepta ca interludiul dement din casa de pe Neibolt Street să capete nuanțele unui vis. *Se va retrage și se va risipi*, reflecta el, *așa cum se întâmplă cu visele rele. Te trezești sufocat și scăldat în sudoare, dar peste cincisprezece minute nici măcar nu-ți mai poți aminti despre ce era visul.*

Dar nu se întâmpla așa. Toate cele petrecute de când se înghesuise prin fereastra pivniței până în momentul când Bill spărsese un geam cu scaunul din bucătărie ca să poată ieși rămâneau clare și precis fixate în memorie. Nu fusese vis. Rana scârboasă de pe piept și pântece nu era un vis, și nu conta dacă mama lui o putea vedea sau nu.

Într-un târziu, Beverly se ridică în picioare:

– Eu trebuie să mă duc acasă. Vreau să mă schimb înainte de-a veni mama. Dacă mă vede cu un tricou de băiat pe mine, mă omoară.

– Ți omoaară, seniorrita, fu Richie de acord, da' ți-o omoorî înceet.

– Bip-bip, Richie.

Bill o privea cu gravitate.

– O să-ți dau înapoi bluza, Bill.

Băiatul dădu din cap și-și flutură mâna, semn că nu era important.

– O să ai belele? Dacă te duci acasă fără ea?

– N-nu. Oricum, a-a-abia ob-observă când umblu prin j-j-jur.

Bev înclină capul și-și mușcă buza plină. O fată de unsprezece ani, înaltă pentru vârsta ei și frumoasă pur și simplu.

– Și pe urmă ce se-ntâmplă, Bill?

– N-n-nu șt-șt-știu.

– Nu s-a terminat, așa-i?

Bill clătină din cap.

Ben spuse:

– Acum va voi să ne vină de hac mai mult ca oricând.

– Alți plumbi de argint? întrebă ea.

Ben constată că abia putea să-i suporte privirea. *Te iubesc, Beverly... lasă-mă doar cu asta. Tu poți să-l ai pe Bill, sau lumea-ntreagă, sau ce-oi avea tu nevoie. Pe mine lasă-mă doar pe-asta s-o am, lasă-mă să te iubesc mai departe, și cred că-mi va fi de-ajuns.*

– Nu știu. spuse Ben. Am putea, dar...

Lăsă fraza în suspensie și ridică din umeri. Nu putea spune ce simțea, într-un fel, nu era în stare s-o scoată la lumină – parcă ar fi fost într-un film cu monștri, dar nu era. Mumia arătase altfel în unele privințe... Care-i confirmau realitatea substanțială. Același lucru era adevărat în legătură cu vârcolacul – putea depune mărturie pentru că îl văzuse într-un gros-plan paralizant cum nu era posibil în nici un film, nici măcar unul tridimensional, își îngropase mâinile în desișul sârmos al blănii lui încâlcite, văzuse un mic hematom, portocaliu-grețos (ca un pompon!) într-unul dintre ochii săi verzi. Aceste lucruri erau... Ei bine... Erau vise-devenite-realitate. Și o dată ce deveneau realitate visele, scăpau puterii celui ce visează și deveneau propriile lor plăsmuiri ucigașe, capabile de acțiune independentă. Proiectilele de argint avuseseră efect pentru că

toți șapte fuseseră uniți în credința lor că vor avea. Dar nu omorâseră Monstrul. Iar data viitoare acesta avea să-i abordeze sub o nouă formă, una asupra căreia argintul nu avea nici o putere.

Putere, putere, repetă în sinea sa Ben, privind-o pe Beverly. Acum era în regulă; ochii ei îi întâlniseră iarăși pe ai lui Bill și se uitau unul la altul ca pierduți. Nu dură decât un moment, însă lui Ben i se păru o veșnicie.

Doar puterea contează. O iubesc pe Beverly Marsh, iar ea are putere asupra mea. Îl iubește pe Bill Denbrough, și astfel are el putere asupra ei. Dar – cred – și el începe s-o iubească. Poate din cauza chipului ei, așa cum arăta când a spus că n-are nici o vină că-i fată. Poate fiindcă i-a văzut un sân, o secundă doar. Poate-i numai felul cum arată uneori când lumina e cea potrivită, sau din cauza ochilor. Nu contează. Dar, dacă începe și el s-o iubească, începe ea să aibă putere asupra lui. Superman are putere. Batman are putere, chiar și dacă nu poate să zboare sau să vadă prin ziduri. Mama mea are putere asupra mea, iar șeful ei de la slujbă are putere asupra ei. Toată lumea are cât de cât putere... Poate doar cu excepția copiilor mici și a bebelușilor.

Apoi își spuse că până și copilașii și nou-născuții aveau putere; puteau să plângă până trebuia să faci ceva pentru a le închide gura.

– Ben? întrebă Beverly, privindu-l. Ți-a mâncat pisica limba?

– Mmm? Nu. Mă gândeam la putere. La puterea proiectilelor.

Bill îl privea îndeaproape.

– Mă întrebam de unde provenea acea putere.

– Mo-Mo-Monstrul..., începu Bill, apoi închise gura.

O expresie îngândurată îi umbri fața.

– Acum chiar trebuie să mă duc, spuse Beverly. Mai vorbim, da?

– Sigur, vino-aici mâine, răspunse Stan. O să-i rupem lui Eddie celălalt braț.

Râseră cu toții. Eddie se prefăcu a vrea să arunce cu inhalatorul în Stan.

– Atunci, pa, îi salută Beverly și se cățără afară.

Ben îl privi pe Bill și văzu că nu râsese alături de ceilalți. Expresia aceea meditativă încă i se mai citea pe chip, iar Ben știa că ar fi trebuit să îl strige pe nume de două-trei ori înainte să răspundă. Știa la ce se gândea Bill; se va gândi și el la asta în zilele ce aveau să vină. Nu tot timpul, nu. Urmau să fie haine de pus la uscat și de adus în casă pentru mama sa, jocuri de leapșa și cu pistoalele pe Maidan și, pe perioada celor patru zile ploioase de la începutul lunii august, toți șapte urmau să se dedea unui joc nebun de Parcheesi acasă la Richie Tozier, făcând blocade, trimițându-se unul pe altul înapoi, total absorbiți, deliberând cum

să împartă exact numărul zarului, în timp ce ploaia șiroia și răpăia în ferestre. Mama sa avea să-l anunțe că după părerea ei Pat Nixon era cea mai drăguță femeie din America, încremenind de groază când Ben optă pentru Marilyn Monroe (mai puțin culoarea părului, el găsea că Bev seamănă cu Marilyn Monroe). Avea să fie o vreme de mâncat cât mai multe batoane de ciocolată și gogoși, oricât de multe; și o vreme de stat pe veranda din spate citind *Lucky Starr și Lunile lui Mercur*. Urma să aibă timp pentru toate aceste lucruri pe când rana din piept și abdomen se vindeca prinzând crustă și începând să-l mănânce, căci viața mergea înainte și, la unsprezece ani, deși inteligent și în putere, nu avea nici un simț real al perspectivei. Putea trăi cu amintirea celor întâmplate în casa de pe Neibolt Street. Lumea era, la urma urmei, plină de minuni.

Dar aveau să urmeze momente stranii când își va pune din nou întrebările și le va examina: *Puterea argintului, puterea plumbilor – de unde venea o asemenea putere? De unde vine oricare putere? Cum o capeți? Cum o folosești?*

I se părea că viețile lor puteau depinde de aceste întrebări. Într-o seară, pe când adormea, cu ploaia răpăind monoton și adormitor pe acoperiș și geamuri, îi trecu prin minte că mai era încă o întrebare, poate *unica* întrebare. *Monstrul* avea o anume formă reală; aproape i-o văzuse. A vedea forma însemna să vezi secretul. Se aplica asta și puterii? Poate că da. Căci nu era oare adevărat că și puterea, precum Monstrul, avea forme schimbătoare? Era un bebeluș plângând în toiul nopții, era o bombă atomică, un proiectil de argint, era felul cum Beverly se uita la Bill și cum se uita Bill la ea.

Ce, anume ce, *era* puterea, în fond?

12

În următoarele două săptămâni nu se întâmplă mare lucru.

DERRY
AL PATRULEA INTERLUDIU

„Trebuie să pierzi
Nu poți câștiga tot timpul.
Trebuie să și pierzi
Nu poți câștiga mereu, înțelegi?
Știu, iubițico,
Simt cum se apropie belelele."

John Lee Hooker,
Trebuie să pierzi

6 aprilie 1985

Să vă zic ceva, stimați telespectatori și dragi radioascultători – astă-seară-s beat. Beat-muci. Whisky de secară. Mă dusei la barul lui Wally și-am luat aperitivul, mă dusei la bodega de pe Center Street juma de oră după ce-au închis și mi-am cumpărat o cinzeacă de secară. Știu ce m-așteaptă. Bei ieftin astă-seară, scump plătești mâine dimineață. Așa că uite-mă aici, un negrotei beat într-o bibliotecă publică după ora închiderii, cu caietul ăsta deschis în fața mea și sticla de Old Kentucky în stânga. „Spune adevărul și fă-l pe dracu' de rușine", cum spunea mămuca, da' a uitat să-mi spună că uneori adevărul te face să-ți bei mințile. Irlandejii știu asta, da' sigur că ei-s negrii albi ai lui Dumnezeu și, cine știe, poate că-s c-un pas în față.

Vreau să scriu despre băut și despre dracul. Țineți minte *Comoara din insulă*? Bătrânul lup-de-mare zbierând. „Le-om veni noi de hac, Jacky!" Pun prinsoare că futangiul ăla bătrân o și credea. Plin de rom – sau de secară – poți crede orișice.

Băutura și diavolul. Așa să fie.

Mă distrează uneori să mă gândesc câte zile-aș mai avea dacă într-adevăr aș publica unele din chestiile astea pe care le scriu în puterea nopții. Dacă aș scoate la lumină câteva schelete din beciul orașului Derry. Există un Comitet Director al bibliotecii. Unsprezece inși la număr. Unul dintre ei e un scriitor în vârstă de șaptezeci de ani care a suferit un atac de inimă acum doi ani și azi are adesea nevoie de ajutor ca să-și găsească locul pe ordinea tipărită a fiecărei întruniri (și care a fost observat uneori extrăgându-și enorme lumânări uscate din nările-i păroase și plasându-și-le cu grijă în ureche, ca pentru a le păstra la loc sigur). Alta e o femeie pisăloagă care a venit aici de la New York cu soțul ei medic și care declamă un monolog continuu și plângăcios despre cât de provincial e Derry, cum nimeni de aici nu înțelege EXPERIENȚA EVREIASCĂ și cum trebuie să te duci la Boston ca să-ți cumperi o fustă cu care să poți ieși pe stradă. Ultima oară când baba asta mi-a vorbit fără a apela la serviciile unui intermediar a fost în timpul petrecerii de Crăciun a Comitetului, cam acum un an și jumătate. Consumase o cantitate mărișoară de gin, și m-a întrebat dacă în Derry înțelege cineva EXPERIENȚA NEAGRĂ. Consumasem și eu o cantitate măricică de gin, și i-am răspuns:

– Doamnă Gladry, e posibil ca evreii să fie un mare mister, dar negrii sunt înțeleși pe tot cuprinsul lumii.

S-a înecat cu băutura, a făcut o piruetă atât de bruscă, încât o clipă i s-au văzut chiloții pe sub fusta înfoiată (o priveliște nu tocmai interesantă; ah, de-ar fi fost Carole Danner!), și astfel s-a sfârșit ultima mea conversație neoficială cu doamna Ruth Gladry.

Nici o pagubă.

Ceilalți membri ai Comitetului sunt descendenți din baronii cherestelei. Sprijinul adus de ei bibliotecii e un act de penitență moștenită: au siluit pădurile și acum se îngrijesc de cărțile astea în felul cum ar putea decide un libertin, ajuns între două vârste, să se ocupe de bastarzii născuți din plăcerile tinereții. Bunicii și străbunicii lor personal au desfăcut picioarele pădurilor de la nord de Derry și Bangor și au violat fecioarele acelea în cămăși verzi, cu topoarele și ferăstraiele. Au tăiat, au despicat, au despuiat de scoarță și o dată nu s-au uitat înapoi. Au sfâșiat himenul acelor păduri mari pe vremea când Grover Cleveland era președinte, și terminaseră binișor treaba la vremea infarctului lui Woodrow Wilson. Acești tâlhari drapați în dantele au necinstit marile păduri, le-au impregnat cu un așternut de surcele și rumeguș de moliid și au preschimbat orașul Derry dintr-un sătuc somnoros în care se construiau corăbioare într-un orășel năbădăios unde distileriile nu se închid niciodată și târfele fac șmecherii cât e noaptea de lungă. Un pionier bătrân, Egbert Thoroughgood, care acum are nouăzeci și trei de ani, mi-a povestit cum a avut treabă cu o prostituată slabă ca bățul într-o iesle de pe Baker Street (o stradă care acum nu mai există; blocurile de apartamente ale clasei mijlocii se înalță acum liniștite pe locul unde odinioară clocotea și hohotea Baker Street).

– Abia după ce mi-am slobozit sămânța-n ea mi-am dat seama că zăcea într-o băltoacă de smac de să tot fi avut un deget adâncime. Se făcuse piftie aproape. „Fată", zic, „tu niciodat' nu vezi de tine?" Se uită-n jos și zice, „O să pui un cearșaf nou dacă mai vrei o dată. E două-n grandirobu' dupe sală, crez. Cam știu io-n ce mă culc pân-pe la nouă, zece, da' ca la miezu' nopții mi-i pizda așa de-amorțită, c-ar putea foarte bine să fie și-n Ellsworth."

Așadar, ăsta era orașul Derry cam prin primii douăzeci de ani din secolul nostru: bubuială și rachiu și cordeală. Râurile Penobscot și Kenduskeag erau pline de bușteni ce pluteau de la dezghețul lui aprilie până la înghețul din noiembrie. Afacerile au început să se înmoaie prin anii douăzeci, fără marele război sau lemnul de esență tare care să le alimenteze, iar în timpul Crizei s-au poticnit și s-au oprit. Baronii cherestelei și-au băgat banii în acele bănci din New York sau Boston care supraviețuiseră falimentului, lăsând economia Derryului să trăiască – sau să moară – de capul ei. S-au retras în casele lor elegante de pe West

Broadway și și-au trimis copiii în școli particulare la New Hampshire, Massachusetts și New York. Și au trăit din dobânzi și relații politice. Tot ce a mai rămas din supremația lor la șaptezeci și ceva de ani după ce Egbert Thoroughgood și-a cheltuit dragostea pe o târfă de un dolar într-un pat plin de spermă din Baker Street sunt pădurile defrișate din comitatele Penobscot și Aroostook și marile case în stil victorian care se întind cale de două cvartale pe West Broadway... Și biblioteca mea, firește. Numai că oamenii aceia de treabă de pe West Broadway mi-ar lua „biblioteca mea" cât ai zice pește (intenție *categorică* de glumă) dacă aș publica o vorbă despre Legiunea Decenței, focul de la *The Black Spot*, execuția bandei lui Bradley... sau afacerea cu Claude Heroux și „Dolarul de Argint".

„Dolarul de Argint" era o berărie, și ceea ce se poate să fi fost cel mai ciudat masacru din întreaga istorie a Americii a avut loc acolo în septembrie 1905. Au mai rămas câțiva moșnegi în Derry care pretind că își amintesc, dar singura relatare în care am cu adevărat încredere e cea a lui Thoroughgood. Avea optsprezece ani când s-a întâmplat.

Thoroughgood locuiește acum în Azilul Paulson. E știrb, iar accentul său e atât de gros, încât probabil numai un alt bătrân locuitor ar putea înțelege ce spune dacă vorbele i-ar fi scrise fonetic. Sandy Ives, folcloristul de la University of Maine pe care l-am menționat anterior în aceste pagini neorânduite, m-a ajutat să-mi transcriu benzile audio.

Claude Heroux era, conform lui Thoroughgood:

– Ön Canuck rèu și tikaloz c-ön ochi ce se rotea lamata ca la o iabèn raza lu Nii.

(Traducere: Un Canuck rău și ticălos c-un ochi ce se rotea la mata ca al unei iepe în raza lunii.)

Thoroughgood spunea că el – și toți ceilalți care lucraseră cu Heroux – îl credea pe individ viclean ca un hoț de găini... Ceea ce a făcut cândva ca năvala sa cu securea în mână la „Dolarul de Argint" să pară cu atât mai uluitoare. Nu corespundea cu personajul. Până atunci, țapinarii din Derry credeau că talentele lui Heroux se orientau mai mult spre aprinderea de focuri în păduri.

Vara lui 1905 a fost lungă, iar în păduri se aprinseseră multe focuri. Cel mai mare, pe care Heroux a recunoscut ulterior că el îl pusese, așezând pur și simplu o lumânare aprinsă în mijlocul unei grămezi de talaș și vreascuri, a ars în Pădurea Indianului Mare din Haven. S-au mistuit douăzeci de mii de acri de esență tare calitatea întâi, și puteai simți mirosul fumului de la patruzeci și doi de kilometri distanță, în timp ce sacalele trase de cai erau urcate pe Up-Mile din Derry.

În primăvara acelui an avuseseră loc câteva discuții scurte despre sindicalizare. Patru tăietori de lemne erau implicați în organizare (nu că ar fi fost prea mult de organizat; lucrătorii din Maine erau pe vremea aia anti-sindicaliști și anti-sindicaliști sunt și acum majoritatea), iar unul dintre ei era Claude Heroux, care probabil văzuse în activitățile sale sindicale o șansă de a da din gură și a petrece multă vreme bând pe străzile Baker și Exchange. Heroux și ceilalți trei își spuneau „organizatori"; baronii cherestelei îi numeau „instigatori". O proclamație țintuită pe ușile cantinelor din taberele de tăiat lemne din Monroe până în Haven Village, de la Plantația Sumner până la Millinocket, îi informa pe muncitorii forestieri că oricine va fi auzit vorbind despre sindicat va fi concediat pe loc.

În luna mai a acelui an a avut loc o scurtă grevă sus lângă Trapham Notch, și, deși greva a fost spartă în termen scurt, atât de către spărgătorii-de-grevă, cât și de „agenții orășenești" (și asta a fost destul de curios, înțelegeți dumneavoastră, de vreme ce erau aproape treizeci de „agenți orășenești" legănând cozi de topor și crestând țeste, dar înaintea acelei zile din mai nu se văzuse nici măcar un singur agent în Trapham Notch – care avea o populație de șaptezeci și nouă de oameni la recensământul din 1900 – din câte se știa), Heroux și prietenii săi organizatori au considerat-o o mare victorie pentru cauza lor. Prin urmare au coborât în Derry să se îmbete și să se mai ocupe de ceva „organizări"... sau instigări, în funcție de partea unde te situai. Oricum, a fost pesemne o treabă pe uscat. S-au cinstit în majoritatea crâșmelor din Hell's Half Acre, sfârșind în „Dolarul de Argint", unul cu brațele pe după umerii celorlalți, beți de făceau pe ei, alternând însuflețitele cântece sindicale cu melodii de adâncă simțire precum „Ochii mamei mele privesc în jos din Ceruri", deși eu unul cred că orice mamă privind în jos de-acolo și văzându-și fiul într-un asemenea hal ar fi avut cele mai întemeiate motive de a-și întoarce capul.

Conform cu spusele lui Egbert Thoroughgood, singurul motiv pe care și l-ar putea imagina cineva pentru prezența lui Heroux în mișcare era Davey Hartwell. Hartwell era „organizatorul" sau „instigatorul"-șef, iar Heroux era îndrăgostit de el. Nu era singurul; cei mai mulți bărbați din mișcare îl iubeau pe Hartwell profund și pătimaș, cu acea iubire mândră pe care bărbații o păstrează pentru cei de același sex care posedă un magnetism ce pare a se învecina cu divinitatea.

– Davey Ardwell eraön hom care umpla cakömm a lui era juma de lum și puzessei potekè pe respu, declară Thoroughgood.

(Traducere: Davey Hartwell era un om care umbla ca cum a lui era juma' din lume și pusese ipotecă pe restu'.)

Heroux l-a urmat pe Hartwell în activitățile organizatorice la fel cum l-ar fi urmat și dacă se hotăra să lucreze la construcția de nave sus în Brewer sau jos în Bath, să clădească cele Șapte Socluri în Vermont sau să încerce să întoarcă Pony Expressul spre vest, la o adică. Heroux era șiret și rău, și cred că într-un roman asta ar fi exclus orice calități pozitive. Uneori însă, când un om și-a trăit viața nebucurându-se de nici o încredere și nici el neavând încredere în cineva, fiind un păcătos (sau un Păgubos) atât din proprie inițiativă, cât și din cauza părerilor societății despre el, poate să găsească un prieten sau o iubită și pur și simplu să trăiască pentru acea persoană, la fel cum un câine trăiește pentru stăpânul său. Așa se pare că stăteau lucrurile între Heroux și Hartwell.

Oricum, cei patru au petrecut acea noapte în Brentwood Arms Hotel, căruia pe vremea aia tăietorii de lemne îi spuneau „Câinele Plutitor" (motivul s-a pierdut în tenebre, la fel de defunct precum însuși hotelul). Poate au intrat; nici unul n-a ieșit. Unul dintre ei, Andy DeLesseps, nici n-a mai fost văzut vreodată. Din câte consemnează istoria, poate să fi petrecut tot restul vieții trăind în *dolce far niente* la Portsmouth, dar mă cam îndoiesc. Doi dintre ceilalți „instigatori", Amsel Bickford și Davey Hartwell înșuși, au fost găsiți plutind cu fața în jos pe Kenduskeag. Lui Bickford îi lipsea capul; cineva i-l retezase dintr-o lovitură de topor. Ambele picioare ale lui Hartwell erau retezate, iar cei care l-au găsit se jurau că în viața lor n-au mai văzut o expresie de asemenea suferință și groază pe chipul unui om. Ceva îi umflase gura, îmbuibându-i obrajii, iar, când descoperitorii l-au întors pe spate și i-au desfăcut buzele, șapte degete de la picioare au căzut în mâl. Unii credeau că pe celelalte trei le-o fi pierdut în anii de muncă la pădure; alții susțineau opinia că poate le înghițise înainte să moară.

Pe spinarea cămășii fiecăruia dintre ei era prinsă în ace câte o hârtie cu cuvântul SINDICAT scris pe ea.

Claude Heroux n-a fost niciodată adus în fața instanței pentru cele întâmplate la „Dolarul de Argint" în noaptea de 9 septembrie 1905, așa că nu există nici o cale de a ști exact cum de a scăpat de soarta celorlalți în acea noapte de mai. Am putea emite supoziții; trăise de unul singur multă vreme, învățase cum să sară mai repede și poate i se dezvoltase intuiția unora trecuți prin ciur și prin dârmon, care să îl avertizeze să spele putina exact înainte ca brânza să se-mpută. Dar de ce nu-l luase și pe Hartwell cu el? Sau poate fusese dus în pădure împreună cu restul „agitatorilor"? Poate-l ținea la urmă, și a reușit să scape exact în timp ce urletele lui Hartwell (tot mai înfundate, pe măsură ce-i îndesau degetele-n gură) își răspândeau ecoul în întuneric, speriind păsările din cuiburi. Nu avem nici un mod de a afla cu certitudine, dar mie-n sinea mea acest din urmă lucru mi se pare justificat.

Claude Heroux a devenit un om-stafie. Venea agale într-o tabără din Saint John's Valley, se așeza la coadă la cantină cu restul muncitorilor, căpăta un castron de fiertură, o mânca și pleca înainte de a-și da cineva seama că nu făcea parte din gașcă. Peste câteva săptămâni se arăta într-o berărie din Winterport, vorbind despre sindicat și jurând că se va răzbuna pe cei care i-au asasinat prietenii – Hamilton Tracker, William Mueller și Richard Bowie erau numele pe care le pomenea cel mai adesea. Toți aceștia locuiau în Derry, iar casele lor cu cupole și acoperișuri olandeze țuguiate se pot vedea și în ziua de azi pe West Broadway. Peste ani de zile, ei și urmașii lor aveau să pună foc la *The Black Spot*.

Nu încape nici o îndoială că existau oameni care ar fi preferat ca Claude Heroux să fie dat la o parte, mai ales după izbucnirea incendiilor din luna iunie a acelui an. Dar, deși era văzut frecvent, Heroux se mișca iute și avea un instinct animalic al primejdiei. Din câte-am reușit să aflu până acum, nu s-a emis niciodată vreun mandat oficial împotriva lui, iar poliția n-a mișcat nici un deget. Poate existau temeri asupra celor ce le-ar fi putut spune Heroux dacă îl aduceau la tribunal pentru incendiere.

Indiferent de motive, pădurile dimprejur de Derry și Haven au ars toată vara aceea fierbinte. Au dispărut copii, au avut loc mai multe bătăi și omoruri decât de obicei, iar peste oraș se întindea un lințoliu de frică la fel de real ca fumul pe care-l puteai mirosi din vârful Colinei Up-Mile.

În sfârșit, la data de 1 septembrie sosiră ploile, și turnă cu găleata o săptămână încheiată. Centrul orașului a fost inundat, lucru deloc neobișnuit, dar casele mari de pe West Broadway se aflau mult deasupra centrului, și în unele dintre aceste case mari trebuie să se fi auzit oftaturi de ușurare. Lasă-l pe nebunul de Canuck să se ascundă-n codri toată iarna, dacă așa are chef, or fi spus ei. Și-a făcut treaba pe vara asta, și-o să punem mâna pe el înainte de a se usca rădăcinile în iunie viitor.

Apoi sosi data de 9 septembrie. Nu pot să explic ce s-a întâmplat; Thoroughgood n-o poate explica nici el; din câte știu, nimeni nu poate. Eu nu-s în stare decât să relatez evenimentele ce s-au petrecut.

Dolarul de Argint era plin de țapinari care beau bere. Afară se lăsa o înserare cețoasă. Râul Kenduskeag avea apele umflate și argintiu-mohorâte, umplând Canalul de la un mal la celălalt, și, după spusele lui Egbert Thoroughgood, „sufla ön vânt de toamné – din cel soi de-ț' lèrgeazè gaora dün pantalon și-ți süflеazè directement en crèpètüra kürülüi." Străzile erau mocirlite. La o masă din fundul salonului se desfășura un joc de cărți. Erau oamenii lui William Mueller. Mueller deținea parțial calea ferată GS&WM, fiind și un magnat al cherestelei posesor a milioane de acri de pădure calitatea întâi, iar indivizii care jucau pocher la „Dolar"

în seara aceea făceau pe țapinarii cu jumătate de normă, pe feroviarii cu cealaltă jumătate de normă și pe scandalagiii cu normă întreagă. Doi dintre ei, Tinker McCutcheon și Floyd Calderwood, făcuseră amândoi pușcărie. Cu ei mai erau Lathrop Rounds (porecla sa, la fel de obscură ca și Hotelul „La Câinele Plutitor", era El Katook), David „Stugley" Grenier și Eddie King – un bărbos cu ochelari aproape la fel de umflați ca burta sa. Pare foarte probabil să fi fost printre aceia care își petrecuseră ultimele două luni și jumătate cu ochii în patru după Claude Heroux. Pare la fel de probabil – deși nu există nici cea mai vagă probă – că fuseseră invitați și la mica petrecere tăietoare din mai când li se făcuse de petrecanie lui Hartwell și Bickford.

Barul era aglomerat, spune Thoroughgood; se adunaseră acolo zeci de oameni care beau bere, înfulecau gustări și șiroiau de apă pe pardoseala de pământ acoperită cu rumeguș.

Ușa se deschise și apăru Claude Heroux. Avea în mână o secure cu două tăișuri. Păși până la bar și își făcu loc cu coatele. La stânga lui stătea Egbert Thoroughgood; zice că Heroux mirosea ca un dihor fiert. Barmanul îi aduse lui Heroux un țap cu bere, două ouă răscoapte într-o străchinuță și o solniță. Heroux îi achită cu o hârtie de doi dolari și bagă restul – un dolar și optzeci și cinci – într-unul dintre buzunarele cu clape ale vestonului său de cherestegiu. Își sără ouăle și le mâncă. Își sără berea, o bău și slobozi un râgâit.

– Mai mult loc pe-afară decât pe dinăuntru, Claude, spuse Thoroughgood, de parcă jumătate din nordul statului Maine n-ar fi umblat toată vara pe urmele lui Heroux.

– Știi că *ăsta*-i adevărul, replică Heroux, deși, fiind Canuck, probabilul său răspuns sunase mai mult ca „Știi kö *esta*-ii adevèrul".

Își comandă încă o halbă, o bău și râgâi iar. În bar, vorbăria continua. Mai multe persoane îl salutară pe Claude, iar Claude dădea din cap și din mână, dar nu zâmbea. Thoroughgood a spus că arăta ca un om pe jumătate cufundat în vise. La masa din fund, partida de pocher își urma cursul. El Katook împărțea cărțile. Nimeni nu se osteni să-i spună vreunuia dintre jucători că Heroux era în local... Deși, de vreme ce masa lor se afla la nici douăzeci de pași distanță și de vreme ce numele lui Claude fusese răcnit nu o dată de către oameni care-l cunoșteau, e greu de înțeles cum de și-au putut vedea de joc, fără să fie conștienți de prezența sa potențial-ucigașă. Dar s-au întâmplat lucrurile.

După ce și-a terminat al doilea țap cu bere, Heroux s-a scuzat față de Thoroughgood, și-a luat securea și s-a dus la masa unde oamenii lui Mueller jucau pocher. Și a început să ciopârțească.

Floyd Calderwood tocmai își turnase un pahar de whisky de secară și punea sticla la loc pe masă când Heroux îi reteză mâna de la încheietură. Calderwood își privi mâna și urlă; încă mai ținea sticla, dar deodată nu se mai continua cu antebrațul, ci doar cu niște zgârciuri umede și vene atârnânde. Un moment, mâna tăiată strânse și mai tare sticla, apoi căzu pe masă ca un păianjen mort. Din antebrațul tăișni sângele.

La bar, cineva mai ceru bere, iar altcineva îl întrebă pe omul din spatele tejghelei, al cărui nume era Jonesy, dacă-și mai cănea și acum părul.

– Niciodat' nu l-am vopsit, spuse Jonesy cu arțag; era foarte sensibil în privința părului său.

– Întâlnii pe-o curvă jos la Ma Courtney care zicea că ce-ți crește ție în jurul cariciului e alb ca zăpada, spuse amicul.

– Era o mincinoasă, replică Jonesy.

– Dă pantalonii jos să vedem, spuse un tăietor de lemne pe nume Falkland, împreună cu care băuse Egbert Thoroughgood înainte de sosirea lui Heroux.

Chestia asta iscă un râs general.

În spatele lor, Floyd Calderwood țipa. Câțiva dintre oamenii rezemați de bar priviră indiferenți în jur, la timp ca să-l vadă pe Claude Heroux împlântându-și securea de tăiat copaci în țeasta lui Tinker McCutcheon. Tinker era un om masiv, cu barbă neagră încărunțită. Se ridică pe jumătate în picioare, cu sângele șiroind pe față, după care se așeză la loc. Heroux îi scoase securea din cap. Tinker începu din nou să urle, iar Heroux abătu toporul lateral, înfigându-i-l în spate. Scoase un zgomot, povestea Thoroughgood, ca un braț de rufe ude trântite pe covor. Tinker căzu moale peste masă, și cărțile din mână i se împrăștiară.

Ceilalți jucători răcneau și mugeau. Calderwood, continuând să zbiere, încerca să-și culeagă mâna dreaptă cu stânga în timp ce sângele șiroia din ciot în cascadă. Stugley Grenier avea ceea ce Thoroughgood numea „un-pistol-de-apucat" (adică un revolver într-o teacă la umăr) și dădea să-l apuce fără urmă de succes. Eddie King încercă să se ridice și căzu de pe scaun drept pe spate. Înainte de a se putea sălta în picioare, Heroux stătea deja călare deasupra lui, cu securea înălțată deasupra capului. King urlă și-și ridică ambele mâini într-un gest de apărare.

– *Te rog, Claude, abia m-am însurat luna trecută!* zbieră King.

Securea căzu, cu tăișul aproape dispărând în burdihanul enorm al lui King. Sângele țâșni până în tavanul cu bârne al „Dolarului". Eddie începu să se târâie înapoi pe podea. Claude smulse din el securea așa cum un bun pădurean și-ar smulge toporul dintr-un copac de esență moale, oarecum legănând-o înainte și înapoi pentru a slăbi strânsoarea

aderentă a lemnului îmbibat de sevă. Lovi, și Eddie King încetă să mai urle. Dar Claude Heroux încă nu mântuise cu el; începu să-l ciopârțească pe King de parcă ar fi fost lemn de surcele.

La bar, conversația se orientase spre ce fel de iarnă se anunța. Vernon Stanchfield. un fermier din Palmyra, declara că va fi una blândă – ploaia de toamnă consumă zăpada iernii, aceasta era scriptura lui.

Alfie Naugler, care avea o fermă pe Naugler Road în Derry (acum nu mai există; pe locul unde își cultiva cândva Alfie Naugler mazărea, fasolea și sfecla, extensia Interstatalei își așterne artera de cincisprezece kilometri, cu șase piste), își revendica dreptul de a-l contrazice. Alfie pretindea că iarna va fi viforoasă. Văzuse nu mai puțin de opt inele pe câteva dintre omizile de mohair, spunea el, număr nemaiauzit. Un altul susținea înghețul; altul noroiul. Viforniță din 1901 era readusă cu temeinicie în discuție. Jonesy trimitea halbe de bere și castronașe cu ouă fierte tari patinând pe tejghea. În spatele lor, urletele continuau și sângele curgea râuri-râuri.

În acest punct al interogatoriului meu luat lui Egbert Thoroughgood, am închis casetofonul și l-am întrebat:

– Cum s-a întâmplat? Vrei să spui că nu știai ce se-ntâmplă, sau că știai, dar ai lăsat lucrurile să meargă-nainte, sau ce?

Bărbia lui Thoroughgood coborî spre nasturele de sus al vestei pătate cu mâncare. Sprâncenele i se îmbinară. Tăcerea din odăița lui Thoroughgood, strâmtă și cu miros de medicamente, se depănă atât de îndelung, încât eram pe punctul să repet întrebarea, când el replică:

– Știam. Dar nu părea să conteze. Era ca politica, într-un fel. Mhm, exact așa. Ca treburile din oraș. Mai bine lasă-i pe oamenii care-nțeleg politica să se-ngrijească de ea și pe oamenii care înțeleg treburile de la oraș să vadă de *ele*. Chestiile-astea ies mai bine dacă lucrătorii nu se-amestecă.

– De fapt te referi la soartă și pur și simplu ți-e frică să te-ncumeți s-o spui? l-am întrebat eu deodată.

Întrebarea se smulse din mine discret, și cu siguranță că nu mă așteptam ca Thoroughgood, care era bătrân, încet și analfabet, să răspundă... Dar o făcu, fără pic de surprindere.

– Mhm, spuse el. Poa' că da.

În timp ce oamenii de la bar continuau să vorbească despre vreme, Claude Heroux își vedea de hăcuială. Stugley Grenier reușise în fine să-și scoată pistolul. Toporul se abătea din nou asupra lui Eddie King, care de-acum era făcut bucăți. Glonțul tras de Grenier izbi tăișul securii și ricoșă, cu o scânteie și un piuit.

El Katook sări în picioare și începu să dea înapoi. Încă mai ținea pachetul din care împărțise; de sub acesta, cărțile de joc cădeau pe jos una câte una, fâlfâind. Claude se luă după el. El Katook ridică brațele. Stugley Grenier mai trase un foc, care nu nimeri nici la trei metri de Heroux.

– Stai, Claude, spuse El Katook; din spusele lui Thoroughgood, reieșea că El Katook încerca să zâmbească. Eu n-am fost cu ei. N-am fost amestecat în toată povestea.

Heroux nu făcu decât să mârâie.

– Eram în Millinocket, continuă Katook, cu glasul începând să i se înalțe spre un zbieret. *Eram în Millinocket, jur pe numele mamei mele! Întreabă pe cine vrei dacă nu mă crezi pe mineeeee...*

Claude ridică toporul șiroind de sânge, iar El Katook îi aruncă în față restul de cărți. Toporul se prăbuși vâjâind. El Katook se feri. Tăișul se înfipse în scândurile din care era făcut peretele din spate al „Dolarului de Argint". El Katook încercă să fugă. Claude smulse securea din perete și-i puse piedică vârându-i-o între glezne. El Katook veni de-a berbeleacul. Stugley Grenier trase din nou în Heroux, de astă dată cu ceva mai mult noroc. Ochise capul țapinarului scos din minți; glonțul își atinse ținta în partea cărnoasă a coapsei lui Heroux.

Între timp, El Katook era ocupat să se târască spre ușă, cu părul căzut în ochi. Heroux legănă din nou securea, arătându-și colții și bolborosind, iar o clipă mai târziu capul despărțit de trup al lui Katook se rostogolea pe pardoseala așternută cu rumeguș, cu limba ieșindu-i printre dinți. Se opri din rostogolire lângă cizma unui tăietor de lemne pe nume Varney, care petrecuse cea mai mare parte a zilei în crâșmă și care între timp se cherchelise atât de strașnic, încât nu mai știa dacă se găsește pe uscat sau pe mare. Expedie capul cu un șut fără a privi în jos să vadă ce era și răcni la Jonesy să-i mai trimită o bere.

El Katook se mai târî un metru, cu sângele țâșnindu-i din gât ca dintr-un robinet deschis la maxim, înainte să-și dea seama că era mort și să rămână inert. Cu asta, mai era doar Stugley. Heroux se răsuci spre el, dar Stugley fugise în privată și încuiase ușa.

Heroux își croi drum ciopârțind cu securea, mugind, boscorodind și bălmăjind fără șir, cu balele curgându-i pe la colțurile gurii. Când ajunse înăuntru, Stugley nu mai era acolo, deși cămăruța rece și cu crăpături nu avea fereastră. Heroux stătu pe loc un moment, cu capul plecat și brațele vânjoase mânjite și stropite de sânge, după care, cu un răget, săltă capacul haznalei. O făcu tocmai la timp ca să vadă cizmele lui Stugley dispărând pe sub împrejmuirea de scânduri inegale a peretelui latrinei. Stugley Grenier o luă la fugă urlând pe Exchange Street, prin ploaie, plin de

rahat din creștet până în tălpi, țipând că-l omoară. Supraviețui bairamului din „Dolarul de Argint" – fiind singurul scăpat cu viață – dar, după trei luni de ascultat bancurile despre metoda sa de evadare, părăsi pentru totdeauna zona orașului Derry.

Heroux păși afară din toaletă și se opri în fața ei ca un taur după atac, cu capul în piept și toporul ridicat în față. Gâfâia și pufăia, acoperit cu bors din cap până-n picioare.

– Închide ușa, Claude, căcăstoarea aia pute până-ntr-al nouălea cer, spuse Thoroughgood.

Claude lăsă să-i cadă securea pe jos și făcu așa cum i se ceruse. Merse până la masa semănată cu cărți unde-i stătuseră victimele, dând din drum un șut unuia dintre picioarele retezate ale lui Eddie King. Apoi se așeză pur și simplu și își rezemă capul pe brațe. Băutura și conversația de la tejghea continuau. Peste cinci minute, alți oameni începură să se adune înăuntru, printre care și trei dintre ajutoarele șerifului (cel din frunte era tatăl lui Lal Machen, iar când văzu mizeria de pe jos făcu un atac de inimă și trebui să fie dus la cabinetul doctorului Shratt). Claude Heroux a fost luat de acolo. Era docil când îl arestară, mai mult adormit decât treaz.

În noaptea aceea toate cârciumile de pe Exchange și Baker Street tunară și vuiră de vestea masacrului. Un îndreptățit soi de furie bețivănească începu să se întețească, iar, când localurile se închiseră, mai bine de șaptezeci de oameni porniră spre închisoare și judecătoria din centru. Aveau torțe și felinare. Unii purtau pistoale, alții securi, câțiva duceau ciomege.

Șeriful districtului nu era așteptat din Bangor decât a doua zi la amiază, așa că *el* nu era acolo, iar Goose Machen zăcea în infirmeria doctorului Shratt văzându-și mai departe de infarctul său. Cele două ajutoare care ședeau în birou jucând cărți auziră gloata venind și ieșiră repede. Bețivii dădură buzna înăuntru și-l târâră din celulă pe Claude Heroux. Nu protestă cine știe ce; părea buimac, pierdut.

Îl purtară pe umeri ca pe un campion la fotbal; până la Canal Street îl purtară, și acolo îl linșară sub un ulm bătrân aplecat deasupra Canalului.

– Era atât de dus, încât nu dădu din picioare decât de două ori, spuse Egbert Thoroughgood.

Fusese, din câte arătau cronicile orașului, singurul linșaj care ar fi avut loc vreodată în regiunea aceasta din Maine. Și, aproape de prisos să spun, nu a fost raportat în *Derry News*. Mulți dintre cei ce-și văzuseră de băut nepăsători în timp ce Heroux își făcea treaba la „Dolarul de Argint" făcură parte din comitetul de pus cravate care-l sălță în streang. Până la miezul nopții, starea de spirit li se schimbase.

I-am pus lui Thoroughgood întrebarea finală: văzuse vreun om pe care nu-l cunoștea în timpul violențelor din acea zi? Cineva care să-i fi atras atenția ca fiind straniu, nelalocul său, trăsnit, arătând ca un clovn chiar? Cineva care va fi băut la bar toată după-amiaza, cineva care poate se înscrisese printre cei cu gura mare noaptea când băuta continuase și conversația se îndreptase spre linșaj?

– Poate c-o fo', replică Thoroughgood; acum era obosit, capul îi cădea în piept, gata pentru siesta de după-amiază. Trecu mult de-atuncea, domnu'. Mult și mult.

– Dar ceva tot îți amintești, am stăruit.

– Mi-amintesc c-am crezut c-o fi vreun bâlci pe drumu' de Bangor. Beam o bere la „Găleata cu Sânge" în seara aia. „Găleata cu Sânge" era cam la șase porți distanță de „Dolarul de Argint". Înăuntru era un tip... caraghios de fel... Făcea tumbe și se dădea de-a bâldâbâca... Jongla cu pahare... Scamatorii... Punea patru gologani pe frunte și acolo-i stăteau... Caraghioslâcuri, pricepi mata...

Bărbia osoasă îi căzuse iarăși în piept. Era pe cale să adoarmă în fața mea. Saliva începu să-i clocotească la colțurile gurii, care avea tot atâtea cute și zbârcituri ca punguța de mărunțiș a unei cucoane.

– L-am mai văzut din când în când de-atuncea, spuse Thoroughgood. Mi-nchipui că poate s-o fi distrat bine-n noaptea aia... Așa că și-a zis că să stea pân preajmă.

– Mda, am confirmat eu. Se-nvârte pe-aici de multă vreme.

Singurul răspuns a fost un sforăit slab. Thoroughgood adormise în scaunul de lângă fereastră, cu doctoriile și prafurile înșirate lângă el pe pervaz, soldații bătrâneții prezenți la datorie. Am închis casetofonul și am rămas uitându-mă la el o clipă, la acest ciudat călător în timp de prin anul 1890, care-și amintea întâmplări de când nu existau mașini, nici lumină electrică, nici avioane, nici statul Arizona. Pennywise fusese acolo, călăuzindu-i pe cărare spre un alt sacrificiu sângeros – încă unul în lunga istorie de sacrificii sângeroase a orașului Derry. Acesta, în septembrie 1905, inaugurase o perioadă de teroare intensă ce avea să includă explozia de Paști a Oțelăriei Kitchener, în anul următor.

Asta ridică unele întrebări interesante (și, din câte îmi pot da eu seama, de o importanță vitală). Ce mănâncă Monstrul *cu adevărat*, de exemplu? Știu că unii dintre copii fuseseră parțial devorați – prezentau urme de mușcături, cel puțin – dar probabil *noi* suntem cei care-l împingem s-o facă. Categoric, am fost cu toții învățați încă din fragedă pruncie că ceea ce face monstrul când te prinde în adâncul pădurii e să te mănânce. Acesta poate e cel mai rău lucru pe care-l putem concepe. Dar de fapt din credință se hrănesc monștrii, nu-i așa? Sunt condus în mod

irezistibil spre această concluzie: hrana poate însemna viață, dar sursa puterii e credința, nu hrana. Și cine e mai capabil de un act total de credință decât un copil?

Există însă o problemă: copiii cresc. La biserică, puterea e perpetuată și reînnoită prin acte rituale periodice. În Derry de asemenea puterea pare să fie perpetuată și reînnoită prin acte rituale periodice. Oare e posibil ca Monstrul să se autoprotejeze prin simplul fapt că, pe măsură ce copiii devin adulți, devin fie incapabili de credință, fie handicapați de-un soi de artrită spirituală și imaginativă?

Da. Cred că ăsta e secretul. Și, dacă dau telefoanele, cât de mult își vor aminti ei? Cât de mult vor crede? Destul ca să pună capăt acestei orori o dată pentru totdeauna, sau doar destul cât să-i coste viața? Ei *sunt* chemați – atât știu și eu. Fiecare crimă din acest nou ciclu a fost o chemare. Aproape am ucis Monstrul de două ori, iar în final l-am împins adânc în bârlogul său de tuneluri și încăperi puturoase de sub oraș. Dar cred că el mai știe un secret: deși Monstrul s-ar putea să fie nemuritor (sau aproape), noi nu suntem. El n-a avut decât de așteptat până ce actul de credință, care a făcut din noi niște potențiali ucigași-de-monștri, precum și surse ale puterii, a devenit imposibil. Douăzeci și șapte de ani. Poate un interval de somn pentru el, tot atât de scurt și înviorător pe cât ar fi pentru noi o siestă de după-amiază. Iar când se deșteaptă Monstrul e același, dar nouă ne-a trecut o treime din viață. Perspectivele ni s-au îngustat; credința noastră în magie, aceea care face magia posibilă, s-a tocit precum luciul unei perechi de pantofi noi după o zi lungă de mers.

De ce să ne cheme înapoi? De ce să nu ne lase pur și simplu să murim? Pentru că noi aproape că l-am omorât, pentru că l-am speriat, cred. Pentru că Monstrul dorește răzbunarea.

Iar acum, când nu mai credem în Moș Crăciun, în Zâna cea Bună, în Hänsel și Gretel, Monstrul e gata să ne întâmpine. *Veniți înapoi*, spune. *Veniți înapoi, hai să ne terminăm treaba în Derry. Aduceți-vă puș-coacele, pietricelele și yo-yo-urile! Ne vom juca! Haideți înapoi și-o să vedem dacă mai țineți minte cel mai simplu lucru dintre toate: cum e să fii copil, la adăpost în credință și prin urmare înfricoșat de întuneric.*

Cât despre asta cel puțin, garantez o mie la sută: mi-e frică. Al naibii de frică.

nautilus

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

Citiți adevărata înfruntare cu Monstrul! Cine parcurge Orașul bântuIT nu se va mai teme de nimic.

CELE DOUĂ FEȚE ALE ORĂȘELULUI DERRY, STATUL MAINE, STRĂZILE ÎNSORITE ȘI MONSTRUL CUIBĂRIT ÎN ADÂNCURI, ASCUND TEROAREA. LUMEA COPIILOR, ÎN CARE IMAGINARUL DEVINE REALITATE, SE PRELUNGEȘTE ÎNTR-UN IMPERIU AL SPAIMEI. NIMENI NU ARE CURAJUL SĂ SE GÂNDEASCĂ LA ZIUA DE MÂINE, PUȚINI VOR AVEA NOROCUL SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ ÎNFRUNTĂRII.

„Dacă nu vă place Orașul bântuIT, ceva este în neregulă cu mintea dumneavoastră."

Michael Zimmermann

ISBN 973-9301-28-2
ISBN 973-9301-30-4

NEMIRA